Ny Portefeuille

Udgivet og redigeret af Georg Carstensen, 1.-3. Bind, 1843. De første numre redigeret af H. P. Holst. Udgivet af Georg Carsten og redigeret af J. C. Schythe, fra 4. bind 1843 til 4. bind 1844.

Mere om tidsskriftet på:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p84985.htm

med link til liste over indekseret skønlitterært indhold.

Tospaltede sider med indskudte tavler.

Bag i bindet findes omslagene til hæfterne, der udkom hver søndag.

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

Ny Portefeuille.

Redigeret og udgivet

af

Georg Carstensen.

Tredie Bind.

Trykt hos Louis Klein.

Indhold.

Poesie.

Fortællinger.

Biographier og Skizzer.

Theater, Musik, Litteratur og Kunst.

Artistiske Bilag.

Pietro Rossis Portrait.
Napoleone Torres Portrait.
Legende Børn, Skizze.
Spontinis Portrait.
Odeys Portrait.
Den barmhjertige Munk, Skizze.
Herweghs Portrait.
Bissens Portrait.
Rebecca ved Brønden, Skizze.
Familieliv i Albano, Skizze.
Berzelius's Portrait.
Kjøbenhavnsposten paa Rutschbanen, Skizze.
En Actionair, Skizze.
Michel Angelo Buonarotis Portrait.

Dødningehovedet.

Af Vicomte d'Arlincourt.

Marcel Kourbalof nedstammede fra en adelig Familie. Som Soldat havde han kæmpet hæderligt i den russiske Armee, og om han end ikke fik Titler og fornem Rang, saa var han dog udtraadt af Krigstjenesten med et pletfrit Rygte og en Orden, som var fortjent. Han havde blot manglet Leilighed for at blive en berømtere Mand. Hvor mange store Mænd have levet paa denne Maade blandt deres Vaabenfæller uden at have glimret, uden at der nogensinde frembødes dem Leilighed til at bedække sig med Hæder! Hvormange Ørne fløi ikke op mod Solen, og døde i Mørket! Hvormange Perler, som ere forblevne paa Havets Bund, vilde ikke have forhøiet en Krones Glands her paa Jorden!

Paa Grund af et Saar havde Kourbalof draget sig tilbage fra Tjenesten. Han havde hverken Fader eller Moder mere. Han fattede den Beslutning at reise. Kjed af Livet, da han ikke havde kunnet spille nogen betydelig Rolle, var det hans Ønske idetmindste at opleve tragiske Eventyr og at udmærke sig i dem; men nei! han opnaaede i Lykken kun stedse sædvanlige Triumpher, i Ulykken kun middelmaadig Modgang. Han havde gjerne foretrukket en imponerende Undergang for en successiv Neddalen; forfængelige Ønske! hans Skjæbnes Firmament var endnu ikke bleven formørket af Stormenes Poesie, der viste sig endnu kun Taage.

Hans Sjæl, hvori der befandtes rige Sædemarker, frembød ogsaa golde Overdrev. Han havde et smukt Ansigt og en smuk Figur, men det Azurblaae i hans Øine var trættende monotont. Vel opdagede man Ild i dem, men det var en kraftløs, mat Ild. Hos ham var intet Malgelfuldt, men heller intet Gribende eller Ophøiet.

Han tog Veien ad Tydskland til; han havde seet Berlin, Wien og bereiste nu Donauens Bredder. Han vilde ogsaa lære at kjende Ungarn; han befandt sig i en af dets vildeste Egne og forvildede sig en Dag, under et langvarigt Ridt, i en Skov. Marcel Kourbalof var en fortræffelig Rytter; han vilde sætte over en Afgrund med sin Hest; men udmattet af Anstrængelse styrtede denne med ham mod en Klippe.

Marcel formaaede, bedøvet af Faldet, kun at reise sig med Møie. Hans Saar havde atter aabnet sig. Det var Nat, som paa den anden Skabelsens Dag, førend der var bleven Lys. Blodet randt af hans Klæder. Forskrækket over sin Stilling og uvidende om, hvad han skulde gribe til, gik han paa Lykke og Fromme ud af Skoven. Da viser der sig et Lys i det Fjerne, det kommer fra et Huus, som ligger ved Foden af en Høi. Han har endnu saa megen Kraft, at han kan slæbe sig derhen; han synker udmattet om ved Døren; længer formaaede han ikke at gaae.

Nogle Timer efter befandt Kourbalof, der atter var kommen til sig selv, sig under et gjæstfrit Tag, i en god Seng, omgiven af medlidende Ansigter og pleiet som et Barn af Huset. Man havde forbundet hans Saar, han var uden Fare.

En ung Pige paa 16—17 Aar stod ved hans Seng. Hvor hun var frisk og elskværdig! Hvilken yndig Skabning! I hendes Øine laae der lige saa megen Ømhed som i hen-

des Stemme. Marcels Hjerte begyndte at slaae. I dette Dieblik længtes han ikke efter Roes, Hæder og udvortes Lykke, han misundte Ingen hans Skjæbne. Fra det Fjerne viste Lykken sig for ham, svævende i Drømmenes Mørke. Han følte atter Kjærlighed til Livet, det forekom ham, som en Stemme tilhviskede ham: „Jeg elsker Dig!..." Dette Ord, det eneste maaskee, ifølge hvilket man er Noget her i Verden, dette Ord, som bevirker, at man har levet!...

Ingenlunde tilsom med sin Helbredelse, forlængede han tvertimod sit Ophold som Reconvalescent.

„O," sagde han ved sig selv, „hvorfor har jeg da hidtil knurret over min Skjæbne? Intet at være, Intet at have været, er det ikke, med faa Undtagelser de Dødeliges almindelige Lod? Med hvad Ret beklager jeg mig? Forsynet havde forbeholdt mig noget Bedre end en brammende Hæder, min Sjæl opvarmer sig ved den sande Sols Straaler, Lykkens Stjerne lyser for mig — det er Kjærligheden!"

Da Marcel forsøgte at røre Tamilias Hjerte, hørte hun paa ham med en sørgmodig Mine. Ofte anstillede hun sig som om hun hverken forstod hans Blikke eller hans Ord. I sin jomfruelige Undseelse følte hun sig lykkelig ved at blive elsket, længere gik hendes Tanker ikke. Tamilia var stedse lidende og sværmerisk og hørte til de fromme Sjæle, som egentlig kun finde deres passende Sted i Himlen.

Kourbalof fatter en Beslutning. Han veed, at hendes Forældre, han elsker, ikke besidde Formue, men et pletfrit Navn. Han aabner sit Hjerte for den gamle Norberg af Varastad og beder ham om hans Datters Haand. Uden just at være rig, var Marcel dog i en uafhængig Stilling; han smigrer sig med, at hans Andragende vil blive optaget med Venlighed. Norberg svarer ham paa følgende Maade:

„Jeg har lovet min Datter, aldrig at handle mod hendes Villie med Hensyn til Valget af en Ægtefælle. Hun er i denne Henseende uafhængig. Kan De vinde hendes Hjerte, er hendes Haand Deres."

Kourbalof bemærkede, at Tamilias Øine ofte med Deeltagelse og en vis Forvirring vare henvendte paa ham. Kjærlighed er en Følelse, men tillige en Kunst. Han havde instinctmæssig begrebet Værdien af et flygtigt Smiil, et halvt udtalt Ord, et megetsigende Blik af hende. Da sagde han ved sig selv: „Hun elsker mig."

En Aften, da Solen gik ned, spadserede han ene med hende ved Ruinerne af et gammelt Slot, ved Navn Basteran, der laae i Nærheden af hendes Bolig. En overtroisk Følelse bevirkede, at de kun med sagte Stemme underholdt sig i Nærheden af disse forfaldne Søilehaller, fra hvilke en forbigangen Herlighed skuede ned paa dem. Det var ligesom om de frygtede for at vække de sukkende Gjenfærd, en foruroligende Erindring under disse Ruiner.

„Dersom disse Mure kunde tale," sagde Marcel til den unge Pige, „hvilke Hemmeligheder vilde de da ikke aabenbare os! Hvor mange ubekjendte Dramaer ere ikke her blevne spillede! Her thronede ogsaa engang Kjærligheden."

„Det er muligt," svarede Tamilia sukkende, „thi man har ogsaa lidt meget her."

„Hvorfor?"

„Kjærligheden er Lidelse."

„O nei, Tamilia, Kjærligheden er Livet."

„Men Livet er en Lidelse."

„Ikke altid," svarede Kourbalof. „De har overtydet mig om det Modsatte."

„De mener, at Kjærligheden engang har boet indenfor disse Mure?"

„Jeg troer, at man endnu elsker der."

„I Forbigaaende."

„Nei, for stedse!"

„Vær rolig, Marcel!" sagde den hemmelighedsfulde Pige, „det er brændende Ord, og vi befinde os blandt de Døde. Kulde alene passer blandt Gravene."

„Tamilia, bort med disse Gravideer! Du har forandret min Characteer. Engang var jeg ærgjerrig og tænkte blot paa Hæder. Nu er jeg blødhjertet og elsker, og længes blot efter Fred og Ensomhed. Drømmene om forfængelig Storhed ere forsvundne. O! behøver Græsstraaet, som Regnen væder og Solen opvarmer, at misunde Egen, paa hvilken Lynet slaaer ned?"

„Ak!" svarer Tamilia, „Himlens Ild, som stikker Palladset i Brand, kan ogsaa fortære Hytten."

„Vores vil blive skaanet, vores, siger jeg, Tamilia! Jeg har begyndt og jeg vil fuldende. Veed Du ikke, at jeg har bedet om Din Haand, og at man har svaretmig, at Du alene kunde raade over den? Vil Du negte mig den? Betragt ikke min Kjærlighed som Andres; jeg forstaaer ikke at smigre med Ord, men jeg vilde for Din Skyld gjerne udsætte mig for stormfulde Nætter og Valpladsens Ild. Jeg trænger til et Væsen, som elsker mig. Attraaer Du Hengivenhed og Lykke, saa betroe mig Din Skjæbne!"

Tamilia hører opmærksom paa Kourbalof, men alligevel svæver hendes Blik uheldvarslende omkring, som om hun var hensunken i sværmerisk Grublen.

„Marcel!" svarer hun pludselig, idet hun sætter sig paa et Slags Gravsteen, „jeg bærer en Hemmelighed i min Barm."

„En Hemmelighed? meddeel mig den!"

„Men Dit Hjerte vil briste."

„Og Dit ikke?"

„Det er allerede sønderknust."

„Jeg bliver forfærdet."

„Lad os komme til Sagen; nogle faa Mile fra disse Ruiner ligger Slottet Waldesor."

„Det veed jeg, det tilhører Grevinde Rozelski, en fornem og mægtig Dame."

„Denne Grevinde er min Gudmoder."

„Desto værre! Ifølge Rygtet skal hun staae i Forbindelse med et usynligt Væsen og onde Aander. Jeg har ofte leet af disse Eventyr."

Tamilia skjælver og svarer:

„Jeg leer ikke af dem, Marcel!"

„Troer Du da paa dem?"

„Jeg vil Intet troe."

„Dog indrømmer Du deres Tilværelse?"

„Jeg indrømmer Intet, jeg frygter blot, det er det Hele."

„Og hvorfor denne Frygt? Hvilken Forbindelse skulde der kunne være mellem hendes Skjæbne og vor?"

„Det er en skrækkelig Hemmelighed."

„Hun har altsaa Ret til Dig?"

„Jeg er i hendes Vold, Marcel, jeg tilhører hende."

„Hvorledes det?"

„Ved en Ed, der er aflagt for Gud."

„Jeg beder Dig, forklar mig denne Hemmelighed. Vide Dine Forældre Noget om denne Forpligtelse?"

„Jeg maatte holde den hemmelig for dem. Hør da hvad der er forefaldet mellem min Gudmoder og mig. Min Fader, som i de sidste Aar leed store Ulykker og blev beleiret af de ubønhørligste Creditorer, var paa Nippet at blive fængslet. Hans Godser skulde sælges og endog hans Liv var i en saadan Stilling udsat for Fare.

„Kast Dig for Din Gudmoders Fødder!" sagde min Moder en Morgen til mig, „hun er rig og kan redde os. Gaae mit Barn, Gud ledsage Dig!" Disse Ord gjorde mig forbauset. Vor Stilling maatte være meget slem, siden min Moder besluttede sig til dette Skridt. Du kjender hendes Gudfrygtighed. Grevinde Rozelski forekom hende stedse som en Mørkets Magt, hvis Syn og Nærhed man burde undgaae. Hun havde lige fra min Barndom forbudt mig al Omgang med Slottets Beboere, og jeg kunde ikke mindes nogensinde at have seet Borgfruen paa Waldesor. Ikke destomindre adlød jeg mine Forældres Villie og begav mig til Slottet.

Du har hørt de uvisse Rygter, som ere udbredte i Landet. Du veed, med hvilken Forfærdelse man taler om Waldesor og Borgfruens Egenheder. Jeg havde kun nogle forvirrede Ideer om Alt og dog skjælvede jeg over hele Kroppen, da jeg traadte ind til den høie Dame.

Hun er meget gammel, tænkte jeg (thi allerede i mine Barndomsaar kaldte man hende gammel), hun skal være uvenlig, vredagtig og lunefuld. Vil jeg besidde Mod nok til at kaste mine Øine paa hende? Vil jeg have Kraft til at tale med hende?

Jeg kommer, man fører mig til hende. Klokken var 6 om Aftenen. Hun havde bestemt denne Tid, thi Du veed maaskee, at det hører til hendes Egenheder, kun at modtage Fremmede om Aftenen. I Begyndelsen blændedes jeg af Glandsen i hendes Værelse. Jeg blev staaende ubevægelig som en Støtte. Mine Øine vare heftede paa Jorden.

„Kom nærmere!" sagde Grevinden. „Man trænger vel til mig, siden man har tilladt Dig at besøge mig. Nu, saa tael da, hvad er din Begjæring?"

Hendes Stemmes Tone havde intet Vildt hos sig. Jeg følte Haabet opvaagne i mit Bryst og sank til hendes Fødder.

„Min Gudmoder, red min Fader!"

„Han mangler Penge, ikke sandt?" svarede Fruen paa Waldesor. „Den Dydigste afviger i slige Tilfælde fra sine Grundsætninger. Penge! hvad gjør man ikke for Penges Skyld? Jeg troer, man endog gjerne forskrev sig til den Onde, om det behøvedes."

Ved disse Ord, som hun udtalte med en skarp Betoning og et bittert Smiil, rystede jeg over hele Legemet. Mit Blik hævede sig til hende. Hvilken Overraskelse! det er ikke en hæslig Kone, nedbøiet af Alderdom og med et rynket Ansigt, som jeg seer for mig; tvertimod, det er en skjøn, ædel Skikkelse. Grevinden var prægtigt paaklædt, men hendes udtryksfulde Øie, lilliehvide Ansigtsfarve, ibenholtssorte Haar straalede endnu mere end hendes Pynt. Jeg blev liggende forvirret paa mine Knæ.

„Staae op," sagde hun, „jeg vil handle

godt og medlidende mod din Familie, Du behager mig i Sandhed. Hvad udfordres der for at redde din Familie?"

„Tusinde Guldstykker," svarede jeg.

„Du skal faae dem endnu idag."

Mit Hjerte slog af Glæde og Taknemmelighed. Et muntert Smiil svævede i dette Dieblik paa Borgfruens Læber; en Straalekrone af Dyder og Velvillie syntes at svæve om hendes Hoved. Jeg trykkede hendes Haand til mine Læber.

„Men jeg har een Betingelse," sagde hun blidt.

„Hvilken?" spurgte jeg hurtigt.

„Du skal til næste Efteraar besøge mig i min Eensomhed og blive hos mig som en god og elskværdig Datter i et halvt Aar. Vinteren, frygter jeg for, vil blive lang for Dig, for mig vil den hurtigt henrinde. En saa nydelig Selskaberinde vil oplive min Eensomhed og gjøre mig lykkelig. Vil Du bringe mig dette Offer?"

Hendes Stemme var gjennemtrængende, hendes Blik bønfaldende; jeg formaaede ikke at modstaae deres Indflydelse. Den, der reddede min Fader, havde hun ikke Ret til at fordre et Beviis paa min Taknemmelighed? Det, hun forlangte af mig var desuden, i Forhold til den Tjeneste, hun viste min Familie, kun en ubetydelig Ting, og jeg troede ikke at burde betænke mig.

„Grevinde, jeg tilhører Dem!"

„Lover Du mig det for Gud?"

„Jeg rakte min Haand i Veiret og svor.

„O Himmel!" afbrød Kourbalof hende, „Du har aflagt denne Eed og vil forlade dine Forældre?"

„Høsten er snart tilende, inden otte Dage begiver jeg mig til hende."

„Hvad om din Fader sætter sig derimod?"

„Det hverken kan eller tør han. Har han ikke for Grevindens Guld erholdt sin Bolig, sine Godser og sin Frihed? Hun har opfyldt sit Løfte, jeg maa efterkomme mit. Naar de sex Vintermaaneder ere henrundne, saa vil jeg vende tilbage under det fædrene Tag og dersom Du da er der og er bleven mig tro..."

„Jeg bliver der," afbrød Marcel hende. „Ja, jeg vil blive hos dine Forældre og vente paa Dig. I mit Hjerte skal der ingen Forandring være foregaaet; men hvad vil der blive af Dig? Vil Du komme tilbage, Tamilia? Vil Du komme tilbage saadan som Du nu er?"

„Hvad mit Indvortes angaaer, da indestaaer jeg derfor."

„Og Du vil være min?"

„Ja, Marcel."

Tamilia stod ved disse Ord op og gik til sin Bolig. En klar Bæk randt forbi Veien; hun bøiede sig ned over den og speilede sig deri, ved den nedgaaende Sols sidste Straaler, med et selsomt Udtryk af Smerte.

„Det er sandt," sagde hun ved sig selv, som om Ingen hørte det, „det er sandt, jeg er rask og ung, men næste Foraar... Hvem veed.. Ungdom og Skjønhed forgaae saa snart... Jeg har bange Anelser."

„Tamilia! jeg vil ikke forlade Dig, jeg vil vaage over Dig. Jeg vil gaae til Waldesor."

„Kourbalof! det ønsker jeg ikke."

„Men dersom Farer true Dig?"

„Jeg frygter kun for een, Forandringen

i mine Ansigtstræk. Hvad om Du blot elskede mig for mine Yndigheders Skyld?..."

„O jeg elsker Dig endnu mere for Din fromme Sjæls Skyld; men hvad er det for sørgmodige Anelser, som bemægtige sig Dig?"

„Jeg forstaaer det ikke selv, jeg veed ikke hvad jeg frygter for. En Skræk for Noget som jeg ikke kjender, forfølger mig. Men tael ikke til mine Forældre om det, som jeg har betroet Dig. Jeg alene maa underrette dem om mine overtagne Forpligtelser, det er ogsaa en af de selsomme Betingelser, hun bestemte. Jeg maatte love, først nogle Dage før jeg skulde forlade min Familie, at meddele den den mellem Grevinden og mig afsluttede Contrakt. Jeg vil punctlig opfylde min Pligt."

Marcel og Tamilia adskiltes. Den russiske Officeer føiede sig i Alt, hvad den unge ungerske Pige forlangte af ham, og hun lovede ham til Gjengjæld sin Haand, naar hun vendte tilbage fra Waldesor.

Kourbalof tager Afsked fra sin tilkommende Bruds Forældre. Da Tamilia, sagde han, var enig med ham om hans Ønsker, saa vilde han bringe nogle vigtige Anliggender i sit Fædreland i Orden og forberede Alt, hvad der kunde tjene til hendes Lykke, til Foraaret vilde han komme igjen.

Hvor Vinteren er ham lang! Han henlever den i Wien, ikke i Verdens Glæde, men langt fra dens Tummel, i Indgetogenhed. Hans Kjærlighed forøges ved de Ængstelser, som Dag og Nat pine ham. Han venter, frygter, haaber, for at udtrykke mig tydeligere — han lider.

Endelig komme Foraarets første skjønne Dage. Marcel iler til Ungarn. Han kommer, han standser ved Tamilias Bolig. Han vil aabne Døren. En indre Stemme siger ham: „Din Elskede er ikke mere der."

„Ah, er De der?" sagde den gamle Norberg af Varastad, idet han kom ham imøde. „Tro, hengivne Ven! foreen Deres Taarer med vore!"

„Mine Taarer?"

„Vi have mistet hende."

Kourbalof synker som lynslagen tilbage paa en Stol.

„Tamilia tabt!" raabte han. „O, engang bad jeg, ramt af ubetydelige Ulykkestilfælde, Himlen om stærke Rystelser; den har bønhørt mig, den har slaaet mig til Jorden."

Norberg henvendte ikke trøstende Ord til ham, thi han vilde ikke have taalt, at man kom med Sligt til ham selv.

„Hvor er hun død?" spurgte Marcel med halvudslukket Stemme.

„Læs!" svarer Varastad.

Tamilias Elsker aabner Brevet, som Oldingen giver ham; det er fra Grevinde Rozelski.

„For tre Maaneder siden, min Herre! forlod jeg mit Gods, for med Deres elskværdige Datter at gjøre en Udenlandsreise. Ak, jeg vender tilbage, uden at bringe hende med. En skrækkelig Sygdom har ikke alene vanziret hendes Ansigtstræk, men ogsaa berøvet hende Forstanden. Jeg har i Italien anbetroet hende til en duelig Læge og en gammel Ven, for i det Mindste at redde hendes Liv. De kan ikke forestille Dem min Fortvivlelse, thi jeg elskede hende som en Moder."

„Men der staaer ikke, at hun er død," sagde Kourbalof levende.

„Jeg kjender Fruen paa Waldesor," svarede Norberg med undertrykt Skjælven. „Hun har lidt efter lidt villet forberede mig paa den skrækkelige Nyhed. Jeg skrev tre Breve til hende, ingen af dem svarede hun paa. Jeg har altsaa intet Haab tilbage."

„Jeg skal nok komme til hende," svarede Marcel opbragt. „Der ligger en skrækkelig Hemmelighed under. Har Tamilia skrevet til Dem?"

„Ja ofte, og i alle sine Breve udtrykte hun sin Taknemmelighed mod Grevinden."

„Man tvang hende til at skrive saaledes. Hun er bleven Offer for en djævelsk Udaad. Hvad siger Moderen dertil?"

„Hun er som halvdød."

„Gid Ulykken maa ramme Grevinden! Jeg vil endnu i Aften gaae til hende. Hun skal modtage mig, hun skal høre mig, hun skal svare mig. Alt skal blive opklaret. Et vist Noget siger mig, at dersom hun er død, saa er der en Forbrydelse med i Spillet. Jeg sværger her, at dersom der er begaaet en Forbrydelse, saa skal Hevnen ikke udeblive."

Kourbalof forlader Norbergs Huus. Han iler til det frygtede Slot. Waldesor laae midt i en tyk Skov. Dybe Løbegrave omgave det. Man hører ingen Støi udenfor, man skulde af dets melancholske Udseende troe, at det kun var beboet af Rovfugle.

Marcel naaer Slottets Port. Han bemærker en Klokke og ringer. En skjægget Tjener aabner et Vindue og siger med hæs Stemme:

„Deres Navn?"

„Marcel Kourbalof."

„Hvad vil De?"

„Tale med Grevinden."

„Fruen modtager Ingen."

„Giv hende denne Billet."

Officeren skrev hurtig nogle Linier med Blyant. Han beder om en kort Samtale, han taler om sin Forlovede, og medens han anvender Bønner, lader han tillige Trusler skimte igjennem.

Tjeneren vil ikke overlevere Brevet, nogle Guldstykker bevæge ham dertil. Grevinden svarede, at Slottet endnu samme Aften Kl. 9 stod Kourbalof aabent.

Marcel fordybede sig saalænge i Skoven omkring Waldesor. Dagens Stjerne var i Begreb med at synke. Hvor langsomt Tiden gik for ham! Han gik med store Skridt op og ned i de lange Alleer, da en Præst i graat Gevandt, en Slags Eneboer, fremtraadte for hans Blikke. Ude af sig selv af Smerte bilder Tamilias Elsker sig ind, at Himlen har sendt ham en Raadgiver og Fører i denne Mand. Han siger:

„Fader, kom mig til Hjælp."

Forvirret over hans blege og forvirrede Udseende gjør den Geistlige ham deeltagende nogle Spørgsmaal.

Officeren fortæller sin Ulykke og ender sin Meddelelse med de Ord:

„I boer i denne Egn, Fader, I maa kjende Grevinden. Det er umuligt andet, end at I, en Himlens Tjener jo maa kjende de Hemmeligheder, som omgive hende. I den Høiestes Navn! giv mig nogen Oplysning!"

Præsten nøler med at svare.

„Min Søn! da jeg lever ensomt i et Kloster i Nærheden, hører jeg Intet til Verdens Tummel; undertiden gaaer jeg rigtignok til Slottet..."

„Hvorledes, I kommer der, min Fader?"

„Ja, men jeg kan ikke gaae derhen i nogen fjendtlig Hensigt, thi Grevinden er min Faders Søster."

Modløshed og Fortvivlelse var afmalet i Kourbalofs Ansigt. Han udstøder et langt Suk. Medlidenheden seirer hos Præsten.

„Netop i Aften," siger han, „gaaer jeg til Slottet; thi Grevinden har hemmelig ladet mig kalde. Jeg veed ikke hvad hendes Hensigt er. Jeg skal tænke paa Dem."

„Min Fader! jeg gjør Regning paa Eder," siger Marcel, som atter fatter Haab. „Vi skulle sees igjen, det er jeg vis paa. Saasnart jeg fik Øie paa Eder, sagde en indre Stemme mig, at I ikke forgjæves havde mødt mig; Gud leder Eders og mine Skridt. Har I kjendt min Elskede?"

„Ja, da hun kom til Slottet: jeg kjendte ogsaa begge de Andre.

„Begge de Andre?" gjentager Marcel forskrækket og forbauset.

„Fruen paa Waldesør har stedse havt unge Piger omkring sig til Selskab og..."

„Og Ingen af dem, Fader, ere mere ilive?"

„Jeg gav den Sidste Sacramentet."

„Hvoraf døde hun?"

„Det veed jeg ikke; det eneste, som var mig paafaldende, var den skrækkelige Forandring i hendes Ansigtstræk. Sygdommen havde saaledes fordreiet dem..."

„O min Gud!" raaber Kourbalof, „Tamilia er død paa samme Maade, dersom hun virkelig er død. Min Fader! der foregaaer skrækkelige Ting, vi maae have dem opklaret. Himlen selv byder Eder det, ellers vilde I være Medskyldig i hine Forbrydelser. Himlen taler ved mig til Eder, og jeg bønfalder Eder paa mine Knæ."

Officerens Tone, Bevægelse og Ord havde en uimodstaaelig Magt i sig.

De skal see Grevinden i Aften," siger Præsten halv høit, „skjul deres sande Følelser! Forsøg endog at behage hende, og naar man indbyder Dem til at spise til Aften, saa bed om Nattequarteer paa Slottet. I Nat skulle vi sees igjen. Vær taus og lev vel!"

Den Geistlige bortfjerner sig, Officeren iler til Slottet.

Hvilken Forandring der var foregaaet med Waldesør!. Vinduerne vare glimrende oplyste, ved Hovedporten stode Tjenere i glim-Livrée. Det gamle Herresæde havde intet Mørkt eller Truende ved sig, Alt var i Liv og Bevægelse der.

Marcel, som føres ind i nogle pragtfulde Gemakker, husker paa Munkens Paamindelser; han kaster et hemmeligt Blik paa sit Toilette, seer sig i Speilet og er bange for, at han ikke er elegant nok klædt. Han var i Uniform, for i paakommende Tilfælde at have en Kaarde ved Haanden, og af en besynderlig Forsigtighed bar han desuden en Dolk i sit guldbroderte Gehæng. Det var mere en Krigerklædning end et Saloncostume. Saaledes træder han ind til Grevinden.

Hun sad skjødesløst paa en asiatisk Divan i Baggrunden af et pragtfuldt Boudoir. Han hilste forlegen paa Borgfruen. Han havde ventet at finde mørke og strænge Ansigtstræk, i hvilke man, uagtet Kunstens Anstrængelser, vilde finde Spor af Alderdommen. Men tvertimod! Skjøndt ikke mere i Livets Vaar, henrykte den ædle Dame dog ved Ynde og ungdommelig Livlighed. Et venligt Smiil

spillede paa hendes Læber, og i hendes muntre Physiognomie, der var ligesaa beundrigsværdigt som hendes blændende hvide Ansigtsfarve, syntes Sjælens Reenhed at afspeile sig. Grevinden var fortryllende.

„Frue!" stammede Marcel, „jeg haaber, at De tilgiver at..."

Han kunde ikke fortsætte Sætningen.

„Behag at tage Plads!" svarede hun. „Jeg takker Dem, min Herre, for Deres behagelige Besøg. Hun, hvem vi begge begræde, har saa ofte talt til mig om Dem. Hun elskede dem saa inderligt, den Engel."

Store Taarer trillede ned ad hendes Kinder, hendes Stemme var melodisk, med fortryllende Skjønhed forbandt sig i dette Dieblik det Indtryk, som hendes Væsen frembragte.

„Tamilia udgjorde min Lykke," vedbler hun. Hvor velgjørende er det ikke for mig at see den, som hendes Hjerte havde valgt. De elskede hende ogsaa høit, ikke sandt? O vi ville begge begræde hende."

Marcel følte at han var fortryllet. Hans Hevntanke gjorde Plads for en tillidsfuld Beundring. Han veed ikke mere, hvad han følte for et Dieblik siden, og hvad han nu føler. Den venlige Glands, der straalede ud af Grevindens Dine, harmonerede med hendes Stemmes klokkerene Tone. Samtalen fortsættes, Officeren hører paa hende med Henrykkelse, dog glemmer han ikke derfor Tamilia.

Grevindens ubestemte Udtryksmaade lader ham øine et Glimt af Haab. Tamilia var endnu ikke død.

„Hvor er hun bleven bragt hen, naadige Frue? spurgte Kourbalof skjælvende.

„Til Neapel, idetmindste troer jeg det," svarede Grevinden. „Jeg venter i disse Dage nærmere Efterretninger om hende. Vil De reise til hende? I dette Tilfælde giver jeg Dem Breve med til de Personer, som jeg har betroet hende til, og dersom det stakkels Barn endnu lever..."

Hun standser; hun synes ikke at være istand til at fortsætte Talen.

„De seer, at jeg ikke kan blive Herre over de sørgelige Anelser, som pine mig. Saaledes gik det mig i hele mit Liv, og da jeg var i min Ungdoms Vaar..."

Marcel vil gjøre hende en Compliment, men Borgfruen lader ham ikke komme til Orde, hun vedbliver i en melancholsk Tone:

„O, ingen Complimenter eller Smigrerier! Jeg kalder gjerne de forsvundne Tider tilbage i min Erindring, da mit Liv henrandt saa muntert. Ungdomsaarene ligne elskværdige Venner, der bleve tilbage fordi de ikke kunde følge os. Intet kan skjænke os dem igjen. Og dersom de vendte tilbage, hvor vilde de da undre sig over den Forandring, som er foregaaet med os!"

Kourbalof, som kun var slet og ret Soldat, kan ikke komme ud af en Samtale af det Slags. Han kommer med Noget, som der ingen rigtig Mening er i.

„Skjænk mig denne Aften," vedbliver den uimodstaaelige Grevinde. „Vil De ikke spise til Aften hos mig?"

Disse Ord minde Officeren om hans Samtale med Munken og tjene til igjen at vække tungsindige Tanker hos ham. De Tryllebaand, der omgive ham, tabe deres Kraft. Han modtager Borgfruens Indbydelse med Artighed. Han vil vise sig saa elskværdig som muligt, og blive om Natten i Slottet.

Aftensbordet er serveret. Marcel tager Plads ved et prægtigt Taffel, men lader sig ikke mere blænde af sine Omgivelsers Glands og Rigdom. Han begynder at betragte Alt med rolig Opmærksomhed. Han siger den fornemme Dame alle de Smigrerier, der kunne understøtte ham i Udførelsen af hans hemmelige Hensigter. Officeren var ung og af rank Vært. Grevinden hører paa ham med Interesse. Han taler ikke mere om Tamilia, hans Opmærksomhed synes kun at være henvendt paa sin skjønne Selskaberinde. Hun søger at skuffe ham, men han vil maaskee skuffe hende.

Efter at de have spiist følger han hende tilbage til hendes elegante Værelse. Udenfor hviner Stormen og Regnen falder ned i Strømme.

„Et ubehageligt Veir,' siger Grevinden.

„Ubehageligt vilde det kun være at forlade Dem," siger Kourbalof i en smigrende Tone, „Storm eller Solskin, det er det samme. Naar man skal skilles fra Dem, maa Veiret stedse være afskyeligt."

„Nu, saa bliv De her i Nat!" siger Grevinden med et lokkende Smiil, idet hun rækker ham sin hvide Haand.

„Jeg tager med Taknemmelighed mod Tilbudet," svarer Kourbalof og fører hendes Haand til sine Læber.

Den øvrige Deel af Aftenen hengaaer med Koketterier fra begge Sider. Officeren viste kun sine kjælne Galanterier for Spøg og alligevel bleve de imod hans Villie udtryksfuldere. Undertiden bemærkede han dette, og tænkende paa sin Forlovede, gik han nu fra en næsten lidenskabelig Varme over til Iiskulde. Dette tjente kun til at gjøre ham endnu interessantere i Grevindens Øine. Han havde ophidset hendes Egenkjærlighed, han kunde gjerne have indtaget hendes Hjerte.

Endelig ved Midnatstid fører man Tamilias Elsker til et for ham bestemt Værelse. Noget ophidset af den hede Viin, han har drukket og af den Rolle, han har spillet, kaster han sig paaklædt paa Sengen. To Armstager udbredte et mat Skin. Med Forundring betragtede han de rige Tapeter, paa hvilke bevæbnede Riddere vare afbildede. Disse mørke Skikkelser synes at see truende paa ham. Stormen raser stedse heftigere udenfor. En uhyggelig Stemning bemægtiger sig ham. Instinctmæssigen lægger han Haanden paa sin Dolk. Da slaaer Klokken 1 paa Taarnuhret. Han staaer op og gaaer med stærke Skridt op og ned i Værelset. En Følelse betager ham... han veed ikke rigtig af hvad Slags... Blodet ruller heftigt i hans Aarer.

Pludselig hører han en svag Støi. En skjult Tapetdør i Hjørnet af Værelset aabnes. Den derved opstaaede Trækvind slukker begge Lysene ud, i Mørket seer Kourbalof en dunkel og taus Skikkelse, der bærer en Blindlygte og langsomt skrider hen imod ham. Det er Munken fra Skoven.

Hans Ansigtstræk hentyde paa en indre Bevægelse, han vover neppe at hæve sit Blik, som er heftet paa et Crusifix, der hænger om hans Hals.

„Gud være lovet!" siger Marcel og iler ham imøde. „I har holdt eders Løfte, ærværdige Fader! bringer I mig Haab?"

„Tamilia lever endnu," svarer Præsten, medens en Gysen gjennemfarer hans Lemmer; „men glæd Dem ikke for meget, Døden er ønskeligere end et saadant Liv. Tamilia er

ikke i Graven og hører alligevel ikke til de Levende."

„Store Gud, hvilke Ord! hvor er hun?"

„Unge Mand! forend jeg taler fordrer jeg en høitidelig Eed."

Den Geistlige løser ved disse Ord Crucifixet af Halsen, rækker Officeren det og vedbliver derpaa i en sørgmodig Tone:

„Min Faders Søster er en Forbryderske, og dog formener jeg, at jeg vilde handle mod Slægtskabets helligste Rettigheder, dersom jeg ved at bringe Hemmeligheden for Dagen, beskæmmede hendes Navn. Sværg ved Frelseren, at De aldrig vil angive hende for Retten, eller bringe hendes Liv i Fare! Naar De har svoret denne Eed skal Tamilia blive givet Dem tilbage."

Marcel knæler, hæver sin Haand op mod mod Frelserens Billede og aflægger den forlangte Eed.

„Nu unge Mand, lidt Mod!" siger Præsten. „De vil komme til at gyse. Grevinde Rozelski besad en sjelden Skjønhed, men den Alder indtraadte hos hende, da Ungdommens Roser henvisne. Da meddeelte en Alchymist, uden Tvivl en Affending fra Helvede, hende et Middel til at bevare Sjønheden indtil den sildigste Alder. Det bestod i, nu og da at vaske sig i et hemmelig Slags Vand, et Præparat af Satan. Han gav hende Recepten, og ak! hun vovede at benytte den. Dette Vand blev tilberedet paa følgende Maade. Fremfor Alt udfordredes der en Jomfru og denne maatte fra Tid til anden lade en vis Mængde Blod tage af sit Ansigt, derpaa skulde dette Blod blandes med vildtvoxende Urter. Saaledes erholdt det stakkels Offer, efter at hun paa denne Maade havde givet Vampyren, som sugede hende, sit Blod, et Dødningehoved istedenfor et ungdommeligt friskt Ansigt."

„Hvilken uhørt Grusomhed!" raabte Marcel forfærdet. „Og I, en Herrens Tjener, var vidende om en saadan Udaad og lod den skee!"

„Den var længe skjult for mig. Da Grevinden første Gang kaldte mig til en af sine Selskaberinders Dødsleie, for at give hende Sacramentet, havde denne allerede mistet Mælet og kunde derfor ikke meddele mig Noget. Den selsomme Fordreielse af hendes Ansigtstræk tilskrev man en haardnakket Sygdom og jeg troede det. Da jeg gav den anden Dame Sacramentet og bemærkede, at hun saae ligesaa rædsom ud, som hendes Forgængerske, betoges jeg af en med Samvittighedsnag forbunden Skræk; thi jeg havde hørt de Rygter, der vare i Omløb. Jeg knælede for Alteret og bebreidede mig, at jeg ikke havde udspurgt den Døende. Men jeg vidste endnu Intet forend Tamilia idag meddeelte mig Alt."

„Her?" raabte Kourbalof.

„Ja her," svarede Munken. „Grevinden havde igaar ladet mig kalde. Hun meddeelte mig, at hendes Dame var farlig syg; jeg begiver mig til den Ulykkelige og nærmer mig til hendes Seng. Omhænget var slaaet for og et Slør bedækkede hendes Ansigt..."

„Nok, nok!" raabte Kourbalof ude af sig selv. „Den skjønne, unge Tamilia!"

„Følg mig!" siger Oldingen, „men husk paa Deres Eed, ingen Hævn!"

„O føer mig til hende!"

Munken fra Skoven stiger ned ad den hemmelige Trappe, gaaer gjennem flere mørke Gange, og frygter for at møde Nogen. Taus

følger Marcel ham, uden i mindste Maade at agte paa de underjordiske, mørke Gemakker, der vise sig for ham. Han har kun een Tanke.

Endelig naaer han uden Hindring det Sted, hvor han skal finde Tamilia. Hans Knæ vakle, hans Blikke omtaages, han befinder sig i et ottekantet lavt Værelse, i Baggrunden staaer en Seng, en Lampe oplyser det. Ingen er hos den Døende, han nærmer mig skjælvende. Han synker paa Knæ foran Sengen og raaber: Tamilia!

En klagende Stemme svarer. Er det et Ord eller et Suk? Han gjenkjender imidlertid den Elskedes Stemme.

„Det er mig, Tamilia!" raaber han, „Himlen sender mig til Dig. Det er mig, Din Ven, Din Ægtefælle."

Et Fortvivlelsens Skrig afbryder ham. Den Døende, hvis Ansigt var vendt mod Væggen, tilhyller dette ganske med sit Lommetørklæde.

„Tamilia!" raaber Kourbalof, „Tamilia! jeg kommer til Din Redning, Jeg veed Alt, men frygt Intet. Dine Ansigtstræk kunne forandres, min Kjærlighed er uforanderlig den samme."

„Nu, nu kan jeg døe rolig," svarede den unge Pige sagte.

„Døe? nei, Du skal ikke døe, jeg er her!"

„Det er for silde Marcel, forlad mig!"

Tamilia skyder ham bort med bævende Haand. Han griber hendes Haand; den var kold og udmagret.

„Nei Marcel!" vedbliver den Ulykkelige, „Jeg kan ikke leve længer, thi jeg kan ikke blive mere elsket. I Himlens Navn, gaae bort! Bevar mig i Dit Minde, saadan som jeg tidligere var. For Guds Skyld, forlad mig!"

„Forlade Dig? nei, Du tilhører mig for Gud. Jeg har svoret kun at være Din. Du besidder ikke Dine tidligere Yndigheder Tamilia, desto bedre! jeg vil elske Dig saameget høiere og Du vil kun behage mig. Lad os forlade dette skrækkelige Sted; Kjærlighed og Lykke vente Dig."

„Hvor disse Ord klinge sødt!" sagde hun med halvqvalt Stemme. „Jeg bliver gjengivet Livet. Men er det muligt? er det sandt? jeg veed ikke, hvad der er foregaaet med mig, Himlen aabner sig for mig." Hun holdt pludselig op.

„Nei, nei," siger hun med Gysen og lægger Haanden paa sit Ansigt. „Jeg glemte det, han anseer mig endnu for Tamilia, men han har ikke seet mig."

„Ikke et Ord mere, staa op!" siger Kourbalof med stigende Varme. „Endnu i Nat skal Du see Din Familie igjen. Din Ungdom og Lægernes Hjælp skal atter gjøre Alt godt. Følg mig!"

„Ak, jeg mangler Kræfter... Jeg ventede her kun paa Døden, Enden paa mine Qvaler.

Der høres en Støi; Præsten griber Officerens Arm og hvisker til ham:

„Der kommer Nogen, det er Grevinden. Hvad skulle vi gjøre?"

Marcel betænker sig ikke længer, han tager sin Forlovede paa sine Arme; uden endnu at have seet hendes bedækkede Ansigt, flyer han med hende.

Munken ledsager dem. Ved Blindlygtens Skin komme de igjennem de eensomme Korridorer til Udgangen af Slottet. Neppe

vare de ved den sidste Dør, som førte til det Frie, førend han aabnede den med en Nøgle, som han havde hos sig. Udenfor var et Slags Vægter, der forbauset kom hen til de Flygtende.

„Gaa bort! jeg adlyder den Høiestes Villie og gjør min Pligt.“

Tjeneren gaaer. Kourbalof er udenfor de rædsomme Mure; da høres pludselig en Støi og han seer sig om... O Himmel! det er Grevinden, som forfølger Flygtningerne.

Øieblikkelig lægger han Tamilia ned paa Græsset, styrter hen mod Borgfruen og vil dræbe hende. Men Præsten træder frem og holder ham tilbage.

„Deres Ed!“ raaber han.

Officeren lader Vaabenet synke.

„Gaa bort!“ siger Præsten, „men ingen Anklage, ingen Hævn! De har svoret mig det; jeg stoler paa det.“

Derpaa griber han Grevindens Haand og siger med tordnende Stemme:

„Hvad Dem angaaer, saa fordrer jeg Fred og Underkastelse. Fred! eller jeg nedkalder Himlens' Hævn. Ti! eller De er forloren her og hisset.'

Kourbalof tager igjen Tamilia op, og iler bort.

Tamilia, hvis Ansigt endnu stedse er tildækket, følte baade Glæde og Sorg; hun levede op igjen og følte dog Døden i sig.

Officeren staaer stille og seer sig omkring. Han var i Nærheden af Ruinerne af Basteran ved den klare Kilde, hvor Tamilia havde udtalt de prophetiske Ord:

„Sandt nok, jeg er rask og ung, men næste Foraar... hvem veed?...“

Marcel sætter hende sagte ned under en Taarepiil.

„Tamilia!“ siger han bønlig, „see paa mig og frygt Intet; her gjorde Du det grusomme Spørgsmaal: „Hvad om Du kun elskede mig for mine Yndigheders Skyld?“ Her svarede jeg: „Jeg elsker Dig for din skjønne Sjæls Skyld.“

Den døende Pige græder endnu stedse. Hun lader Tørklædet falde.

„See nu paa mig, Kourbalof!“ siger hun.

Ak! uagtet det Herredømme Kourbalof troede at have over sig selv, gyste han dog uvilkaarligt. Han seer et Spøgelse for sig, et sandt Dødningehoved. Det er ikke den henrivende Tamilia; kun Stemmen har bevaret sin melodiske Klang.

Et dybt Suk river ham ud af hans Bedøvelse. Han føler, at han har bibragt den ulykkelige Pige det sidste Stød. Han kaster sig paa Knæ.

„Tamilia! jeg elsker Dig saa inderlig. Undskyld en Bevægelse, hvori mit Hjerte intet Deel havde. Lad mig høre din kjære Stemme, i den udtaler din Sjæl sig, Tamilia! Du skal være min Hustru!“

„Nei, Marcel, det er kun Medlidenhed fra din Side.“

„Tamilia! Din Haand og Løvte om Troskab!“

„Nei, nei, Affked og Død!“

Ved disse Ord bedækkede hun atter sit Ansigt.

„Ogsaa min Stemme gaaer bort,“ siger hun halv sagte. „Glem hvad jeg er, men glem ikke hvad jeg var.

Officeren staaer igjen op, Tamilia er falden i Afmagt. Han bærer den kostbare Byrde til Faderens Huus og bemærker Norberg.

„Der er eders Datter Tamilia, min Elskede," raaber han.

Faderen nærmer sig sit Barn. Et Udraab af Glæde lyder fra hans Læber, derpaa følger et Skrig af Forfærdelse.

„Gud, et Gjenfærd! hvad betyder det? Nei, det er ikke hende."

Tamilia aabner Øinene; hun har hørt Alt.

„Hvad?" raaber Kourbalof halv vanvittig, „Faderen kjender ikke sit eget Barn? Nu vel da, Elskeren fornægter ikke sin Brud. Jeg har reddet hende, jeg elsker hende som hun er, jeg vil ægte hende."

Norberg bøier sig ned over sin Datter. „Ægte hende? men hun er jo død."

„Død!" svarer Officeren, „Fader! I har dræbt eders Barn."

Tamilias Sjæl havde forladt sin jordiske Bolig.

En engelsk Criminalhistorie.

En agtværdig og velhavende Kjøbmand i London, Weld, en Mand paa omtrent 50 Aar, havde, efter at have levet omtrent 15 Aar som Enkemand, pludselig forelsket sig i en ung Pige, Anna Smithson, der ogsaa skjænkede ham sin Haand. Deres Ægteskab var lykkeligt og Weld vendte stedse med Længsel tilbage til sin unge Kone fra de Smaareiser, han maatte gjøre. Endnu i høiere Grad end ellers var det Tilfældet, da han engang havde været borte i flere Uger. Han iilte med bankende Hjerte til sit Hjem, men fandt ikke sin elskede Kone. Tjenestefolkene sagde, at hun var gaaet ud for omtrent to Timer siden, uden at sige dem, hvor hun gik hen. Fortrædelig klædte Weld sig af, for at vente paa hende. Der forløb et Par Timer, der forekom den Ulykkelige saa lange som en Evighed, og hans Utaalmodighed og Angst stege til det Høieste. Han sendte Bud til sin Svigermoder, men han erfarede, at hun ikke havde været der; man sagde, at hun maaskee var hos sin Veninde S. Dette var ogsaa sandsynligt og Weld begav sig paa Veien derhen. Der var Selskab, men hans Kone var der ikke, og en ung Mand fortalte, at han havde seet Mrs. Weld i hendes Loge i Drurylane-Theatret. Weld kjørte strax derhen, men maatte til sin Ærgrelse erfare, at hun allerede igjen havde forladt Theatret. Da han nu troede, at hun var taget hjem, kjørte han ogsaa sammesteds hen. Hun var ikke kommen. Uden at stige af befalede han Kudsken at kjøre til Lægen Darnly, fordi han vilde bede denne Mand om at hjælpe ham at søge. Lægen, en endnu temmelig ung Mand, der lidenskabeligt elskede sin Kunst, var netop beskjæftiget med at anatomere et Lig, da Weld styrtede ind i Værelset til ham og sank om paa en Stol med de Ord: „Min Anna er forsvunden. Man har i den sidste Tid hørt flere lignende Tilfælde og jeg vilde gaae fra Forstanden, dersom det skulde hænde mig. En Bande af Skurke, siger man..."

Lægen søgte saa godt som muligt at berolige sin Ven; dog lykkedes det ham kun slet.

Medens de talede, bankede man to Gange paa Døren og det undgik ikke Kjøbmandens Opmærksomhed, at Lægen var i stor Forlegenhed, hvilken han forgjæves søgte at skjule. Han bad Vennen om at træde ind i et Sideværelse, men Weld veeg ikke af Stedet.

Imidlertid kom et Par Mænd i store Kapper, der bar en tung Gjenstand paa Skuldrene og lagde den paa et langt Bord i Lægens Værelse. Lægen gav Mændene nogle Guineer og de gik tause bort.

For at forklare Weld dette besynderlige Tilfælde tilstod Lægen, at han undertiden kjøbte Cadavere, som vist vare stjaalne af Graven; dog, tilføiede han, kunde han ikke handle anderledes, naar han vilde gaae frem i sin Videnskab. Weld fandt denne Forklaring fuldkommen tilfredsstillende og lovede Vennen at gaae nogle Øieblikke ind i Sideværelset. Men neppe havde Lægen taget det Klæde af, som bedækkede Liget, førend han udstødte et forfærdeligt Skrig. Weld ilede til, og da hans Øine faldt paa Liget, raabte han: „Anna!“ og faldt afmægtig om.

Lægen søgte at bringe sin Ven tilbage til Bevidstheden: det lykkedes ham. Weld kom til sig selv og de begave sig begge til nærmeste Constabel, for at anmelde det Passerede. Den unge Læge tilstod, at han undertiden kjøbte Lig af et Par ham bekjendte Personer. Man arresterede dem og de tilstode snart, at de hørte til den grusomme Qvælebande, som dengang begyndte at drive sit Uvæsen i London og Omegnen. To Maaneder efter vare begge Misdæderne hængte, men Weld laae ogsaa i Graven ved Siden af sin unge Kone.

THEATER MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

Solodandserinden Jomfru Nielsen. Denne vor udmærkede og talentfulde Landsmandinde, der for Tiden gjør en Kunstreise i Forening med Hr. Lefebvre, har under sit Ophold i Hanover feiret den skjønneste Triumph. Hun dandsede paa det derværende kongelige Theater den 16de og 19de d. M. Første Aften udførte hun Pas de Couronne og La Sevillana, anden Aften Pas de deux af „Giselle“ og La Bearnaise, assisteret af Lefebvre. De høstede hvergang det største Bifald, og den sidste Aften tilkastede man Jomfru Nielsen en Mængde Bouquetter og Krandse. Det hanoverske Blad „Die Posaune“ omtaler hendes og Hr. Lefebvres Optrædelse med følgende Ord:

„— —. Endnu kun et Ord om Dandsen, om Jfr. Nielsens og hendes Ledsagers gracieuse Dands. Det er vanskeligt at tale om en Kunst, i hvilken Ynden er en Præstation, Hjertets inderligste Følelse en Bevægelse, men det er en Hæder for Kunstnerne, naar vi anerkjende, at ved deres Dands denne Betydning af Kunsten er bleven os klar. Vi fortrylledes og henreves af Grupperingernes Skjønhed, Damens yndefulde, svævende Lethed og af Hr. Lefebvres Kunst. Uden dette Syn vilde vi aldrig have kunnet ane, at Alvoren saa nydeligt lod sig dandse, som i Pas de deux serieux, at den spanske Charakteer var saa elskværdig, som den fremstiller sig i Pas de deux, charactère espagnol. Publicum var electriseret og fremkaldte efter den første Pas de deux de uden Ord saa veltalende Kunstnere under stormende Applaus. Medens andre Kunster lede til Glæden, er Dandsen Glæden selv, og vi maae bekræfte, hvad en tydsk Lyriker, hvis Navn vi ikke mindes, lader den bevingede, letfodede Terpsichore, til Modsætning af det øvrige Livs Mørke, sige:

„Aber in meinen glühenden Reihen
Sieht man nimmer die Freude erbleichen,
Denn sie beherscht der Momente Gewalt.“

„Vi Hanoveranere maae uden Olympen tage til Takke med en Ballet, og kun enkelte reisende Guder stige ned til os; men de nuværende fortræffelige Gjæster ere forsynede med de utvetydigste Beviser paa deres Herkomst, og med glad Forventning see vi de Nydelser imøde, som de endnu ville forunde os.“

Jomfru Nielsen og Hr. Lefebvre ere reiste over Leipzig til Dresden, hvor de formodentlig agte at optræde. Vi haabe, at vi ved velvillig Meddelelse skulle blive satte istand til herom at give vore Læsere nærmere Efterretning.

Det tydske Skuespillerselskab ankom i Torsdags fra Altona, og begynder iaften sine Forestillinger paa Vesterbroes nye Theater med „Doctor Wespe,“ Lystspil i 5 Acter af A. Benedix.

Selskabet, hvis Directeur er Hr. Engelhardt, bestaaer af følgende Medlemmer:

Hr. og Demoiselle Schmidt; Hr. og Mdm. Müller; Mdm. Plock; Frøken von Gehmiger; Demoiselle Leonhard; Demoiselle Rott; Mdm. og Demoiselle Fritze; Hr. og Mdm. Frey; Hr. Wortmann; Demoiselle Grone; Hr. Valentin; Hr. Rocco; Hr. Schnur; Hr. Edmüller; Hr. Witzmann; Hr. Burnhardy; Hr. Cleman; Hr. Giesecke; Hr.

Brandt; Hr. Ludwig; Hr. Rottmeyer; Hr. Regale; Marie og August Plock.

Selskabets Musikdirekteur er Hr. Rehfeld.

De Stykker, det foruden det ovennævnte, under sit Ophold her i Byen agter at give, ere:

Nichte und Tante, Lystspil i 1 Act af Görner.
Wie denken sie darüber, Lystspil i 1 Act af R. Hahn.
Lorenz und seine Schwester, burlesk Vaudeville i 1 Act efter det Franske af W. Friedrich.
Die beiden Diebe, Lystspil i 1 Act efter det Franske af W. Thiele.
Die beiden Philibert, Lystspil i 3 Acter af Lebrun.
Der Talismann, Farce med Sang i 3 Acter af Nestroy, Musiken af Adolf Müller.
Einen Jux will er sich machen, Farce i 4 Acter af Nestroy, Musiken af Adolf Müller.
Maske für Maske, Lystspil i 2 Acter af Lebrun.
Moliére, oder: das Leben eines Schauspielers, Skuespil i 4 Afdelinger, efter det Franske af B. A. Herrmann.
Freyen nach Vorschrift, Lystspil i 4 Optog af Dr. C. Töpfer.
Eine Nacht im Serail, oder: Die Diplomatie, Lystspil i 2 Acter efter det Franske af Dr. G. N. Bärmann.
Die Memoiren des Teufels, Lystspil i 3 Acter, efter det Franske af B. A. Herrmann.
Bruder Kain, fædrelandsk Skuespil i 4 Acter efter en gammel dansk Krønike, af Heinrich Smidt.
Herr und Dame, Lystspil i 1 Act von W. Friedrich.
Nacht und Morgen, Drama i 4 Afdelinger og 5 Acter, frit efter den Bulwerske Roman, af Charlotte Birch-Pfeiffer.
Corsikanische Blutrache, Lystspil i 1 Optog efter det Franske af W. Thiele.
Der Universal-Erbe, Lystspil i 2 Optog af A. Klemm.
T. F. oder: der Enthusiast und der Galeerensclave, original Farce i 1 Optog af C. M. Erich.
Hans und Grete, Genre-Billeder med Sang og Dands af Louis Schneider.
Die Bekenntnisse, originalt Lystspil i 3 Acter af Bauerfeld.
Ein Handbillet Friedrichs des Zweyten, originalt Lystspil i 4 Optog af Vogel. (Priisstykke.)
Richards Wanderleben, Lystspil i 4 Optog fra det Engelske af Kettel.
Der Ball zu Ellerbrunn, Lystspil i 3 Optog af C. Blum.
Der Zigeuner, Livsbillede med Sang i 3 Optog af Fr. Kayser. Musikken af W. Rehfeldt.
Ein Pagenstückchen, Anekdotfarce i 1 Act af Dr. C. Töpfer.
Ein Stündchen Incognito, paa Vers i 2 Acter af Dr. Töpfer (efter en sand Begivenhed.)
Die neue Fanchon, oder: Muttersegen, Skuespil med Sang i 5 Acter, efter det Franske af W. Friedrich, Musiken af H. Schäfer.
Das Armband, Livsbillede i 3 Optog med Sange af Kayser, Musiken af Rehfeld.
33 Minuten in Grüneberg, Farce med Sang i 1 Act af Holtey.
Der Todtenkopf, oder: Heirath aus Verzweiflung, Lystspil i 1 Act af St. Panl.
Ein Mann der seine Frau tödtet, Lystspil i 2 Acter af A. Schrader.
Der Pariser Taugenichts, Lystspil in 4 Acter af Dr. Töpfer.
Lord und Räuber, tragisk-comisk Melodrama i 4 Afdelinger af Fr. Adamy, Musik af W. Rehfeld.
Die Reise auf gemeinschaftliche Kosten, comisk Maleri i 5 Acter, efter det Franske af L. Angly.
Der reiche Mann, oder: die Wasserkuhr, Lystspil i 4 Acter af Dr. C. Töpfer.

Hof-Theatret. I Torsdags Aftes havde Mdm Hebert-Massy sin Beneficeforestilling paa Hoftheatret. Huset var fuldt, og den som Skuespillerinde og Sangerinde lige udmærkede Kunstnerinde modtoges med den stærkeste Applaus, fremkaldtes ved Forestillingens Slutning, og man tilkastede hende Blomsterbouquetter. La fille du regiment gik med den sædvanlige Præcision; især deles vandt i Begyndelsen af anden Act, der tillige fra Componistens Side er det med meest Forkjærlighed behandlede Numer, levende Bifald. L'omelette fantastique er en Bagatel, fuld af Calembourgs, men af det værste Slags, og lider desuden af de væsentligste Feil, en saadan Ubetydelighed kan have, den er for langtrukken, og kun Blums meget comiske Fremstilling af den ulykkelige employé sans emploi reddede Stykket fra en uheldig Skjæbne. Til Slutning sang Mdm. Hebert Rodes bekjendte Bravourvariationer, hvilke gave hende Leilighed til at vise sin Stemmes hele Omfang og fortrinlige Methode. Om Selskabets øvrige Forestillinger skulle vi i næste Numer give en udførligere Anmeldelse.

Mandag den 3die Juli. Andet Abonnements fierde Forestilling.

Le Postillon de Lonjumeau, opera en 3 actes, Musique de Adam.

Tirsdag den 4de.

Les Fées de Paris, vaudeville en 2 actes de Bayard. — **La Nuit aux soufflets**, vaudeville en 2 actes de Dumanoir.

Onsdag den 5te.

La Dame blanche, opéra en 3 actes de Scribe, Musique de Boyeldieu.

Fredag den 30te. Uden Abonnement, en Benefice for Mdm. **Armand**:

Louise ou la réparation, vaudeville en 2 actes de Scribe. — Scener af „Lecia di Lammermoor," af Donizetti: 1ste Act, Introduction — Asthon's Arie, synges af Hr. Hebert, og Chor. Anden Act, Introduction — Duet mellem Asthon og Lucia, synges af Hr. og Mdm. Hebert. Tredie Act, stor Arie synges af Mdm. Hebert, og Chor. — **La fille de Dominique**, vaudeville en 1 acte de Villeneuve.

Top del.

Em. Bærentzen & Co. lith. Inst.

PIETRO ROSSI.

Ny Portefeuille 1843.

Livets Værd.

(Af Eugène Scribe.)

Joseph aabnede Døren til Salen og sagde at Postchaisen var færdig. Min Moder og Søster kastede sig i mine Arme. „Det er endnu Tid," sagde de, „lad denne Reise være og bliv hos os."

„Min Moder! jeg er Adelsmand, jeg er tyve Aar, mit Navn maa være bekjendt i Landet; enten maa jeg see at faae Ansættelse i Armeen eller ved Hoffet."

„Og naar Du er borte, hvad skal der saa blive af mig Bernard?"

„De vil føle Dem stolt og lykkelig, naar De hører om Deres Søns Lykke."

„Og dersom Du falder i et Slag?"

„Hvad saa?... Hvad er Livet? Man tænker kun paa Æren naar man er tyve Aar gammel og Adelsmand. Og naar De nu om nogle Aar seer mig komme tilbage som Oberst eller som Generalmajor eller som høi Embedsmand i Versailles?"

„Nu vel, hvad vil der saa skee?"

„Der vil skee saa Meget, at jeg vil blive agtet og anseet her."

„Og saa?"

„Enhver vil tage sin Hat af for mig."

„Videre?"

„Jeg vil ægte min Cousine Henriette, jeg vil bortgifte mine unge Søstre og vi skulle Alle leve lykkelige og rolige hos Dem paa mine Godser i Bretagne."

„Hvad forhindrer Dig fra at begynde denne Lykke fra idag af? Har Din Fader ikke efterladt os en respectabel Formue? Er der i ti Miles Omkreds et rigere Domaine, et skjønnere Slot end Roche Bernard? Er Du ikke anseet blandt Dine Undergivne? Hilser man Dig ikke ærbødigt naar Du reiser gjennem Landsbyerne? Forlad os ikke min Søn, bliv hos dine Venner, hos dine Søstre, hos din gamle Moder, som Du maaskee ikke vil faae at see igjen, naar Du er kommen hjem; spild ikke Tiden, der allerede henrinder saa hurtigt, for forfængelig Æres Skyld, forkort ikke selv dit Liv ved Bekymringer og alle Slags Qvaler; Livet er skjønt, min Søn, og Bretagnes Sol er saa vederqvægende!"

Medens hun sagde dette, viste hun mig fra Salsvinduerne de skjønne Alleer i min Park, de gamle Kastanietræer, Lilier, Kaprifolier, hvis Farver glimrede i Solen. I Forgemakket stod Gartneren og hele hans Familie taus og bedrøvet; de syntes at sige til mig: „Reis ikke unge Herre, reis ikke!" Min ældste Søster, Hortense, omfavnede mig, og Amalie, min lille Søster, der sad i en Krog og saae paa nogle Kobbere i Lafontaines Værker, kom hen til mig med de Ord: „Læs, læs Broder!"

Jeg reiste mig heftig og stødte dem Alle tilbage.

„Jeg er tyve Aar, jeg er Adelsmand, jeg maa søge Ære og Hæder, lad mig reise."

Jeg ilede ned i Gaarden og steg i Vognen, da et Fruentimmer kom frem paa Steentrappen. Det var Henriette; hun græd ikke, hun sagde ikke et Ord, men hun var bleg, skjælvede og kunde neppe holde sig opreist.

Med det hvide Lommetørklæde, som hun holdt i Haanden, sagde hun mig det sidste Levvel og faldt bevidstløs om. Jeg løb hen til hende, reiste hende op, sluttede hende i mine Arme, tilsvoer hende Kjærlighed og Troskab; og saasnart hun kom til sig selv igjen,

overlod jeg hende til min Moders og Søsters Omsorg og kastede mig i Vognen uden at standse eller vende Hovedet om.

Havde jeg seet paa Henriette, var jeg ikke reist. Nogle Minutter efter rullede Postchaisen henad Landeveien.

I lang Tid tænkte jeg kun paa mine Søstre, Henriette, min Moder og al den Lykke jeg forlod; men disse Ideer udslættedes efterhaanden som Roche-Bernards Taarne forsvandt for mine Øine, og snart beskjæftigede Drømme om Hæder og Ære ene min Sjæl. Hvilke Luftcasteller! hvilke skjønne Bedrifter sad jeg ikke der og udførte i min Postchaise! Rigdom, Hæder, Værdigheder, alle Slags Lykke — Intet nægtede jeg mig; jeg fortjente og jeg gav mig selv Alt. Efterhaanden som jeg kjørte længere frem steg jeg ogsaa, og var lidt efter lidt bleven Hertug og Pair, Gouverneur i en Provinds, Marechal de France, da jeg om Aftenen kom til mit Herberge. Min Tjeners Stemme, som ganske beskedent benævnte mig „Monsieur le chevalier,“ tvang mig til at komme til mig selv igjen og nedlægge mine Hædersposter. Den næste og de følgende Dage, — de samme Drømme, de samme Luftcasteller; thi min Reise var lang. Jeg styrede min Vei ad Sedan til, til Hertugen af C., en gammel Ven af min Fader og Beskytter af min Familie. Han skulde tage mig med til Paris, hvor man ventede ham sidst i Maaneden; han skulde præsentere mig i Versailles og skaffe mig en Eskadron Dragoner, ved Hjælp af sin Søster, den fortryllende Marquise F., der allerede i den offentlige Mening var udkaaret til at afløse Madame Pompadour, en Værdighed, som hun med saa megen større Ret kunde gjøre Krav paa, da hun allerede var i en anseet Stilling. Jeg kom om Aftenen til Sedan, men da det var for silde at begive mig til min Beskytters Slot, saa opsatte jeg Besøget til næste Dag, og steg af i „Armes de France,“ det mindste Hotel i Byen og den sædvanlige Samlingsplads for Officererne; thi Sedan er en Garnisonsstad og Fæstning; Gaderne have et krigersk Udseende og selv Borgerne have et martialsk Væsen, det synes at sige til den Fremmede: „Vi ere den store Turennes Landsmænd.“

Jeg spiste ved table d'hôte og spurgte om hvad Vei jeg næste Dag skulde følge til Hertugen af C's Slot, som laae tre Mile fra Byen. „Det kan Gud og hver Mand vise Dem,“ sagde man, „han er bekjendt nok i hele Egnen. I det Slot er der død en stor Kriger, en berømt Mand, Marschal Fabert.“ Samtalen ledtes hen paa Marschal Fabert; dette var ganske naturligt blandt unge Militaire; man talte især om hans Batailler, hans Bedrifter, hans Beskedenhed, der gjorde at han afslog Adelsdiplom og Ordensbaand, hvilke Ludvig den Fjortende tilbød ham. Man talte om den ubegribelige Lykke, der havde bragt ham til fra simpel Soldat at blive Marschal af Frankrig, han, en obscur Person, en Bogtrykkers Søn. Han var det eneste Exempel, man dengang kunde anføre paa en lignende Lykke, der i Faberts levende Live endog var forekommet saa usædvanlig, at Almuesmanden ikke havde taget i Betænkning at tilskrive hans Ophøielse overnaturlige Aarsager. Man sagde, at han ligefra sin Barndom af havde beskjæftiget sig med Magie og Hexekunster, at han havde forskrevet sig til Fanden. Vort Vært, som med en landsby-

bygtig Dumhed forenede vore bretagneske Bønders Lettroenhed, forsikkrede os med den største Alvor, at man paa Hertugen af C's Slot, hvor Fabert var død, havde seet en sort Mand, som Ingen kjendte, trænge ind i Værelset og atter forsvinde med Marschallens Sjæl, som han havde kjøbt og som tilhørte ham, og at man endnu i Mai Maaned, paa den Tid Fabert døde, om Aftenen saae et lidet Lys, som blev baaret af den sorte Mand. Denne Fortælling morede os ved Deserten, og vi drak en Flaske Champagne paa Dæmonens, Faberts Vens Sundhed, idet vi bade, at den ogsaa vilde tage os under sin Beskyttelse og lade os vinde nogle Seire, som de ved Callioure og La Marfée.

Næste Morgen stod jeg tidlig op og begav mig til Hertugen af C's Slot, en uhyre stor, gothisk Bygning, som jeg til ethvert andet Dieblik maaskee ikke havde lagt Mærke til, men som jeg nu betragtede, jeg tilstaaer det, med en Nysgjerrighed, der var blandet med Bevægelse, idet jeg huskede paa Fortællingen, som Gjæstgiveren i „Armes de France" Aftenen i Forveien havde opvartet med.

Tjeneren, jeg henvendte mig til, svarede, at han ikke vidste om hans Herre saae Nogen. Jeg nævnte ham mit Navn. Han gik, medens han lod mig blive ene i et Slags Vaabensal, fuld af Kors, Jagtattributer og Familieportraiter.

Jeg ventede i nogen Tid, der kom Ingen. „Den Hæders- og Æresperiode, som jeg havde drømt mig, begynder altsaa i Forgemakket," sagde jeg ved mig selv og jeg blev lidt gnaven. Jeg havde allerede to eller tre Gange talt alle Familieportraiterne og Bjælkerne under Loftet, da jeg hørte en let Støi. En Dør, som ikke var rigtig lukket, aabnedes paa Klem af Vinden. Jeg saae et meget smukt Boudoir, hvor der vare to store Vinduer og en Glasdør, som gik ud til en prægtig Park. Jeg gjorde nogle Skridt ind i dette Værelse og standsede ved et Syn, som i Begyndelsen ikke havde frapperet mig. En Mand laae, med Ryggen vendt mod Døren, jeg kom ind ad, paa en Sopha. Han reiste sig, og uden at lægge Mærke til mig, løb han hurtigt hen til Vinduet. Taarer randt ned ad hans Kinder, en dyb Fortvivlelse syntes præget i alle hans Træk. Han blev staaende i nogen Tid ubevægelig og skjulte Hovedet i sine Hænder; derpaa begyndte han med store Skridt at spadsere op og ned i Værelset. Jeg var tæt ved ham; han bemærkede mig og foer sammen; selv uhyggelig stemt og forlegen over min Uforsigtighed, vilde jeg gaae tilbage og fremstammede nogle Ord til Undskyldning.

„Hvem er De? Hvad vil De?" sagde han med en kraftfuld Stemme og greb mig ved Armen.

„Jeg er Ridder Bernard fra la Roche Bernard, og kommer fra Bretagne."

„Jeg veed det, jeg veed det," sagde han; og han kastede sig i mine Arme, lod mig sætte mig ved hans Side, talte levende til mig om min Fader og min hele Familie, som han kjendte saa godt, at jeg ikke tvivlede paa, at han var Slottets Herre.

„De er Hr. C.?" sagde jeg til ham.

Han reiste sig, saae ganske forvirret paa mig og svarede:

„Jeg var det, jeg er det ikke mere;" han saae derpaa paa mig med Forundring og udraabte:

„Ikke et Ord mere, unge Mand, spørg mig ikke mere!"

„Min Herre! Jeg har, uden at ville det, været Vidne til deres Sorg og Smerte, maaskee kunde min Hengivenhed og mit Venskab yde Dem lidt Lindring."

„Ja, ja, De har Ret; ikke fordi at De kan forandre min Skjæbne, men De skal idetmindste modtage min sidste Villie og mine sidste Ønsker; det er den eneste Tjeneste, jeg forlanger af Dem."

Han gik hen for at lukke Døren og kom igjen og satte sig ved Siden af mig, der bevæget og skjælvende ventede paa hans Ord; de havde noget Alvorligt og Høitideligt ved sig. I hans Physiognomi i Særdeleshed laae et Udtryk, som jeg endnu aldrig havde seet Mage til. Denne Pande, som jeg opmærksomt undersøgte, syntes at være mærket af Ulykken. Hans Ansigt var blegt, hans sorte Øie funklede, og fra Tid til anden tvang hans Træk sig til et ironisk Smiil, skjøndt de bar Præget af Ulykke og Lidelser.

„Hvad jeg vil underrette Dem om," sagde han til mig, „vil forvirre deres Fornuft, De vil tvivle, De vil ikke troe det... jeg selv — ja, jeg tvivler ofte. Jeg vilde det saa nødig; men Beviserne ere der, og der er i Alt det, som omgiver os, selv i vor Organisation, mange andre Hemmeligheder, som vi ere nødte til at underkaste os, uden at kunne forstaae dem."

Han standsede et Øieblik, ligesom for at samle sine Tanker, lod Haanden glide hen over Panden og vedblev:

„Jeg er født i dette Slot. Jeg havde to Brødre, der vare ældre, og skulde have Gods og Formue; jeg havde intet Andet at vente end Munkekutten, og dog ophidsedes min Sjæl af ærgjerrige og hovmodige Tanker, der bragte mit Hjerte til at banke. Ulykkelig i mit Mørke, blottet for Berømmelse og Anseelse, grublede jeg kun paa Midler til at erhverve disse, og denne Idee gjorde mig ufølsom for alle Livets Fornøielser og Behageligheder. Nutiden var mig Intet; jeg existerede kun i Fremtiden og denne Fremtid viste sig kun for mig under den mørkeste Skikkelse. Jeg var næsten 30 Aar gammel og jeg var endnu Ingenting. Dengang, og paa alle Kanter, hævede sig i Hovedstaden videnskabelige Navne, hvis Hæder gjenlød lige indtil vor Provinds. „Ak!" sagde jeg ofte ved mig selv, „kunde jeg endda vinde et Navn paa Videnskabernes Bane, det vilde dog stedse være nogen Berømmelse, og deri bestaaer jo Lykken. Til Medvider i min Sorg havde jeg en gammel Tjener, en Neger, som havde været i Slottet længe før jeg blev født; han var den Ældste i Huset, thi Ingen kunde erindre, da han kom der. Folkene i Omegnen paastode endog, at han havde kjendt Marschal Fabert og været tilstede ved hans Død."

I dette Øieblik saae Fortrælleren, at jeg gjorde en Mine af Overraskelse; han standsede og spurgte mig, hvad jeg fattedes. „Intet," svarede jeg; men uden at ville det, tænkte jeg paa den sorte Mand, som vor Vært havde fortalt om Aftenen i Forveien. Hr. de C. vedblev:

„En Dag hengav jeg mig ganske i Yagos, min Negers, Nærværelse til min Fortvivlelse over min Ringhed, mit unyttige Liv, og sagde ved mig selv: „Jeg gav gjerne ti Aar af mit Liv til at jeg hørte blandt de første Forfattere." „Ti Aar," sagde han

koldt til mig, „det er meget, det er at betale en Bagatel for dyrt. Nu vel da, jeg gaaer ind paa Tilbudet af deres ti Aar, jeg tager Dem paa Ordet. Husk paa deres Løfte, jeg skal staae ved mit." Jeg kan ikke beskrive min Overraskelse, da jeg hørte ham tale saaledes. Jeg troede, at Alderen havde svækket hans Fornuft. Jeg trak smilende paa Skuldrene og forlod nogle Dage efter Slottet, for at reise til Paris. Der befandt jeg mig kastet midt ind i Videnskabsmændenes Samfund. Deres Exempel opmuntrede mig, jeg udgav flere Arbeider, som jeg her ikke vil tale om. Hele Paris kappedes om at faae dem at see, Journalerne vare opfyldte med Lovtaler over mig; det nye Navn, jeg havde antaget, blev berømt, og endnu, unge Mand, beundrer De det selv."

Her afbrødes Fortællingen atter ved en ny Mine af Overraskelse.

„De er altsaa ikke Hertugen af C?" sagde jeg.

„Nei," svarede han koldt.

Jeg sagde ved mig selv: „det er uden Tvivl en berømt Videnskabsmand... Er det Marmontel? Er det d'Alembert? Er det Voltaire?"

Min Ubekjendte sukkede; et bittert og foragteligt Smiil svævede paa hans Læber, og han vedblev:

„Denne literaire Anseelse, som jeg havde længtes saa meget efter, blev snart utilstrækkelig for min fyrige Sjæl. Jeg attraaede en høiere Lykke og sagde til Yago, som havde fulgt med til Paris og ikke forladt mig:

„Der er dog ingen virkelig Hæder, ingen reel Berømmelse uden den, man erhverver sig paa Krigerbanen. Hvad er en Videnskabsmand? en Digter? Intet. Lad os derimod tale om en berømt Hærfører, General... Det vil jeg være; for den militaire Berømmelse hengav jeg gjerne ti Aar af de Aar, jeg har tilbage."

„Velan," sagde Yago, „jeg tager de ti Aar, de tilhøre mig; glem det ikke."

Ved dette Sted i sin Fortælling standsede den Ubekjendte igjen, og da han saae den Forvirring og Forbauselse, som afprægede sig i alle mine Træk, vedblev han:

„Jeg sagde det nok, unge Mand; De kan ikke troe mig, det forekommer Dem som en Drøm, et Hjernespind... Mig ogsaa, og dog var den Berømmelse, den Hæder, jeg har opnaaet, ingen Illusion; Soldaterne, jeg har ført i Ilden, Redouterne, jeg har taget, Fanerne, jeg har erobret, Seirene, som hele Frankrig har gjenlydt af... Alt dette var mit Værk, al denne Hæder har tilhørt mig."

Medens han med store Skridt gik op og ned, medens han saaledes talede med Varme, med Henrykkelse, gjennemisnedes mine Sandser af Forbauselse, og ieg sagde ved mig selv: „Hvad er da den Mand?.. Er det Coigny? Richelieu? Marschallen af Sachsen?"

Fra den exalterede Tilstand var min Ubekjendte falden tilbage til Sløvhed og Afmattelse. Han nærmede sig mig og sagde med en mørk Mine:

„Yago havde talt Sandhed, og da jeg senere, kjed af den militaire Hæders Taagebillede, tragtede efter det Reelle og Positive i denne Verden; da jeg, for en Priis af 5—6 Aar af min Tilværelse, ønskede Penge, Rigdomme, tilstod han mig ogsaa dette. Ja, unge Mand, jeg har seet Lykken følge mig, overgaae mine dristigste Forhaabninger...,

Landeiendomme, Skove, Slotte... Endnu imorges besad jeg Alt; og dersom De ikke troer mig, dersom De ikke troer Yago, saa vent lidt, han kommer, og De skal med egne Øine see, at det, som forvirrer deres og min Fornuft, ulykkeligviis kun er altfor virkeligt."

Den Ubekjendte nærmede sig Kaminen, saae paa Uhret, gjorde en forfærdet Mine og hviskede til mig:

„Imorges i Dagbrækningen følte jeg mig saa nedslagen, saa svag, at jeg neppe kunde reise mig. Jeg ringede paa min Kammertjener, Yago kom. „Men hvad er det da, at jeg føler?" sagde jeg til ham."

„Noget ganske Naturligt, Herre! Timen kommer, Øieblikket nærmer sig."

„Hvilket?" sagde jeg til ham.

„Aner De ikke det? Himlen havde bestemt Dem 60 Aar at leve i. De var 30 Aar, da jeg begyndte at adlyde Dem."

"Yago!" sagde jeg forfærdet til ham, „taler Du Alvor?"

„Ja Herre! i fem Aar har De tilsat 25 Aar af deres Tilværelse. De har skjænket mig disse, de tilhøre mig; og de Dage, som De har berøvet Dem selv, skulle nu lægges til mine."

„Hvorledes? var det den Priis, Du forlangte for dine Tjenester?"

„Andre have betalt dem endnu dyrere, f. Ex, Fabert, som jeg ogsaa beskyttede."

„Ti, ti!" sagde jeg til ham. „Det er umuligt, det er ikke sandt.„

„Jo, jo; men forbered Dem, De har kun en halv Time at leve i."

„Du gjør Nar af mig, Du skuffer mig."

„Paa ingen Maade, regn selv efter: 35 Aar, hvori De virkelig har levet, og 25 Aar, som De har spilt... i Alt 60 Aar. Den Regning er rigtig."

„Og han vilde gaae,... jeg følte at mine Kræfter toge af, jeg følte, at mit Liv var tilende. „Yago, Yago!" raabte jeg, „skjænk mig nogle Timer, blot nogle Timer endnu!"

„Nei, nei," svarede han, „jeg kjender bedre Livets Værd end De. Der gives ingen Skatte, som kan opveie to Timer af Tilværelsen."

Jeg kunde neppe tale; mine Øine omtaagedes, Dødskulden foer gjennem mine Nerver.

„Nu vel da!" sagde jeg, „tag da alle de Goder tilbage, for hvis Skyld jeg her har opoffret Alt. Blot fire Timer endnu, og jeg frasiger mig mine Penge, min Rigdom, al den Overflødighed, jeg saameget har attraaet."

„Ja, De har været en god Herre, og jeg vil gjerne gjøre Noget for Dem; jeg tilstaaer Dem dem."

Jeg følte mine Kræfter oplives og jeg sagde: „Fire Timer, det er saa lidt, Yago, Yago! Fire Timer endnu, og jeg gjør Afkald paa min literaire Hæder, paa alle mine Værker, paa det, som satte mig saa høit i Verdens Øine."

„Fire Timer for det?" raabte Negeren foragteligt, „det er meget; men det er det samme, denne sidste Naade vil jeg endnu tilstaae Dem."

„Ikke den sidste," sagde jeg og foldede Hænderne.

„Yago, Yago! jeg bønfalder Dig, skjænk mig tolv Timer, en heel Dag, og mine Bedrifter, mine Seire, min militaire Hæder, Alt være udslettet af Menneskenes Erindring!

Denne Dag, Yago! denne hele Dag, og jeg vil være tilfreds."

„De misbruger min Godhed," sagde han til mig; „men jeg vil dog skjænke Dem Tiden indtil Solens Nedgang. Efter det Dieblik nytter det ikke, at De anmoder mig. Til i Aften altsaa, jeg skal komme og hente Dem."

„Og han er gaaet," vedblev den Ubekjendte fortvivlet; „denne Dag er den sidste jeg har tilbage;" derpaa raabte han, idet han nærmede sig Glasdøren, som gik ud til Parken og stod aaben: „Jeg skal ikke mere skue denne skjønne Himmel, dette grønne Græs, denne rislende Kilde; jeg skal ikke mere indaande Foraarets balsamiske Luft. Jeg Afsindige! Disse Goder, som Gud skjænker Alle, disse Goder som jeg var ufølsom ved, og hvis Skjønhed jeg nu fatter — endnu i 25 Aar kunde jeg nyde dem. Jeg har opoffret mine Dage for en forfængelig Drøms, for en tom Hæders Skyld, der ikke har gjort mig lykkelig, og som er død med mig. See, see!" sagde han, idet han viste mig Bønderne, som gik igjennem Parken og syngende begave sig til deres Arbeide; hvad vilde jeg ikke give til, at jeg nu kunde tage Deel i deres Arbeide, deres Trang! Men jeg har nu Intet mere at bortgive, Intet mere at haabe hernede... ikke engang Ulykken."

I dette Dieblik belyste en Solstraale, en Straale af Maisolen hans blege, forvildede Træk. Han greb mig ved Armen med et Slags Raseri og sagde til mig: „Ak! hvor den Sol er skjøn, og jeg skal forlade den. Lad mig idetmindste nu nyde den, lad mig ret fryde mig ved denne rene, skjønne Dag — som for mig skal være den sidste!" Han styrtede ud i Parken, dreiede om i en Allee og forsvandt uden at jeg kunde holde ham tilbage. Sandt at sige havde jeg ikke Kraft dertil; jeg var faldet bedøvet, tilintetgjort om paa en Sopha. Jeg reiste mig, jeg gik, for at overtyde mig om, at jeg var vaagen, at jeg ikke drømte.

I dette Dieblik aabnedes Døren til Boudoiret, og en Tjener sagde til mig:

„Min Herre! Hertugen af C..."

En Mand paa omtrent 60 Aar, med et aandfuldt Ansigt, traadte hen til mig, gav mig Haanden og bad mig undskylde sig, at jeg havde maattet vente saalænge.

„Jeg var ikke paa Slottet," sagde han, „jeg kommer fra Byen, hvor jeg har raadspurgt en Læge angaaende Grev C's, min yngste Broders, Sundhed."

„Skulde han være i Fare?" spurgte jeg.

„Nei, min Herre, Gud skee Lov!" svarede Hertugen; „men i hans Ungdom havde ærgjærrige Ideer ophidset hans Indbildningskraft, og en meget alvorlig Sygdom, han nylig har overstaaet, og for hvilken han troede, at han skulde bukke under, har gjort ham noget aandsforvirret, saa at han bestandig troer at han kun har een Dag at leve i. Det er en fix Idee hos ham.

Nu var Alt mig klart.

„Lad os nu komme til Deres Affairer, min unge Ven! og see, hvad vi kunne gjøre til Deres Forfremmelse. Sidst i Maaneden reise vi til Versailles; jeg skal præsentere Dem der."

„Jeg kjender Deres Godhed for mig, Hr. Hertug! og jeg er Dem meget forbunden derfor, men..."

„De vil dog vel ikke gjøre Afkald paa

Hoffet og de Fordele, som De der vil kunne vente Dem?"

„Jo, min Herre!"

„Men betænk, at De ved min Hjælp kan komme hurtig frem, og at ved lidt Flid og nogle Aars Taalmodighed... De vil om en halv Snees Aar..."

„En halv Snees Aar spilte!..." raabte jeg.

„Nu," sagde han med Forundring, „er det at betale Ære, Formue og Rang for dyrt? unge Mand, vi maae til Versailles."

„Nei, Hr. Hertug! Jeg reiser tilbage til Bretagne og beder Dem paany modtage Forsikkringen om min og min Families Taknemmelighed."

„Hvilken Daarskab!" raabte Hertugen.

Jeg, som tænkte over det, jeg havde seet og hørt, sagde ved mig selv: „Det er Klogskab!"

Næste Morgen var jeg paa Tilbageveien; med Henrykkelse saae jeg igjen mit smukke Slot Roche Bernard, de gamle Træer i min Park, Bretagnes skjønne Sol; jeg fandt atter min Moder, mine Søstre, mine Undergivne, min Lykke, som siden aldrig har svigtet mig; thi otte Dage efter var Henriette min Kone.

Felice Varesi.

(Biographisk Skizze.)

Blandt de udmærkede dramatiske Sangere, som Italien for Tiden har at opvise, er det vist næsten uden Exempel, at Nogen allerede i det første Aar af sin Virken og inden et saa kort Tidsrums Forløb har gjort en saa glimrende Lykke som Felice Varesi, det tillige i Alder er en af de yngste blandt sine Kunstfæller.

Felice Varesi nedstammer fra en agtværdig Familie. Hans Fader, Pietro Varesi, var i Keiserrigets Tid Oberst i den mailandske Garde i fransk Tjeneste og gjorde det russiske Felttog med under Napoleon. Efter at det lombardisk-venetianske Kongerige igjen kom under Østerrigs Scepter, traadte han i k. k. Tjeneste og lever endnu i Mailand som pensioneret k. k. Oberst.

Felices Moder, Margarethe Lafitte, af Fødsel fransk, var sin Nedkomst nær, de Felttoget til Rusland begyndte, og da hun i disse Omstændigheder ikke kunde ledsage sin Ægtefælle, blev hun paa Marschen tilbage i Calais, for at vente sin Nedkomst. Her kom Felice som Tvilling med en Søster til Verden i Aaret 1813. Imidlertid blev han ikke længe i Frankrig, thi snart efter Faderens Hjemkomst fra Ruslands Iissletter, drog Familien til Mailand, hvor Felice fik sin fremtidige Opdragelse, og som derfor kan ansees for hans egentlige Fædreland.

Da Drengen viste lykkelige Anlæg og tidlig blev aandelig udviklet, var det Forældrene meget om at gjøre at give ham en omhyggelig Opdragelse. Blandt andet lærte han Musik, dog kun som en Biting, da han skulde hellige sin Tid til alvorlige Studier. Vor Felice som ikke yndede sædvanlige Børneadspredelser, viste allerede som lille Dreng megen Lyst til Studering. Ikkun at efterligne Andres Stemme, Miner og Sang, hvortil han viste et sjeldent Talent, morede ham meget. Hans Fader ønskede at han skulde lægge sig efter de mathematiske Videnskaber, i hvilke

den udmærkede Ingenieur Antonio Vincenzi fra Modena var hans Lærer. Desuden studerede han Physik, lærte Sprog og Tegning, men med størst Forkjærlighed Musik, hvori han fandt sit Livs høieste Glæde. Med al hans Kjærlighed og Talent for Musiken, aabenbaredes dog først i de senere Aar hans Kalds egentlige Element sig — nemlig en skjøn, velklingende Stemme. Han begyndte af al Iver at lægge sig efter Sang, og blev snart ved sit udmærkede Talent og en herlig Baritonstemme, en yndet og almindelig afholdt Dilettant. Omgangen med flere berømte Kunstnere, navnlig Mdm. Pasta og Donzelli, opflammede Lysten hos ham til ganske at opoffre sig for Kunsten og endelig at vælge den theatralske Løbebane. Med nogen Ængstelighed meddeelte Felice sine Forældre denne Beslutning, thi han frygtede for at bedrøve dem derved og at møde Indvendinger hos Faderen. Men denne, en ligesaa kjærlig Fader som oplyst Mand, vilde ikke lægge Sønnens afgjorte Tvivsielighed Hindring i Veien, men gav ham sin faderlige Velsignelse med paa den Løbebane, som skulde aabne ham en glimrende Fremtid. Dette skete om Efteraaret 1834; han optraadte første Gang som Furioso og Torquato Tasso. Hans Debut faldt meget lykkeligt ud, og dette lykkelige Resultat grundfæstede end mere hans tagne Beslutning, ene og alene at leve for Kunsten. I den næstfølgende Saison (1834—35) udførte han disse to Partier i Venedig i Teatro Emeronitio, der senere fik Navnet Malibran, med udeelt Bifald. Den uforglemmelige, udødelige Malibran, som i 1835 henrykte Lagunestadens Kunstkjendere, var for Varesi et lykkeligt Phænomen. Det lykkedes ham at komme til at synge med denne Sangfyrstinde og med den berømte Donzelli, og ærefuldt at udmærke sig; saaledes var da Varesi saa lykkelig, efter et halvt Aars Forløb at kunne fremstaae som Sanger di Cartello.

Fra nu af blev Varesi engageret ved de første og fortrinligste Skuepladse i Italien. Han kom til Cremona, hvor Maestro Berganzi skrev Operaen „Malek-Adel" for ham, blev derpaa indbuden til Piacenza, hvor han gjorde stor Lykke i „Straniera." I Cremona havde han efterladt et saa gunstigt Indtryk, at man snart igjen kaldte ham tilbage. Her lærte han at kjende sin første Kone, Lavinia Berganzi, med hvem han formælede sig i Efteraaret 1836, men som den grusomme Død allerede berøvede ham i det første Aars Ægteskab. I Carnevalet 1835—36 sang han paa det store Theater i Parma med den udmærkede Sangkunstnerinde Boccabadati, og høstede et ligesaa glimrende Bifald, som i det følgende Carneval (1836—37), da han blev engageret i Vicenza og sang med Duprez. I Fastesaisonen 1837 kom han første Gang til Florents, til Impressario Lanari, der i den uforlignelige Ungher, Cosselli og Duprez, og senere Moriani forenede det meest udmærkede Ensemble af dramatiske Kunstnere, Italien dengang havde at opvise. Varesi var befundet værdig til at slutte sig til disse Sangkoryphæer og fra denne Tid af daterer sig hans egentlige Berømthed. Her dannede han tilligemed den store Ungher, Duprez og Cosselli det berømte Kunstner-Kløverblad, der udførte Donizettis „Marino Faliero" med en Fuldendthed, der var Florentinerne ufor-

glemmelig. Efter disse store Mestere uddannede han sig mere og mere og vidste ved sin Beskedenhed og elskværdige Opførsel at vinde deres Sympathi.

Saa meget maa man sige til Varesis Roes, at den ham lige i Begyndelsen af hans Carriere vederfarede Hæder ikke i mindste Maade forledte ham til Hovmod, eller berøvede ham den Overbeviisning, at den sande Kunstner aldrig maa ophøre at lære, og denne vise Beskedenhed var det netop, der skaffede ham Leilighed til stedse at udmærke sig mere og mere, og sætte sit Navn i Rang med Italiens første Sangkunstneres. Han glimrede i Bologna, derpaa i Lucca, i Operaerne „Marino Faliero," „Puritani" og „Lucia". I Efteraaret 1837 kom han atter til Florents, hvor han havde efterladt et saa fordeelagtigt Indtryk og dennegang igjen behagede saa meget, at han paa glimrende Betingelser blev engageret for det paafølgende Carneval — et vistnok meget smigrende Beviis paa hans Dulighed, da man ellers i Italien hver Staggione pleier at skifte Sangere. Dengang strev Maestro Savj ene for ham og den desværre for tidlig afdøde Virginia Blasi, Operaen „Catterina di Cleves." Denne Opera behagede overordentligt og blev givet over tredive Gange i hiin Saison og i Fasten, og Varesi feirede deri en sand Triumph. Ikke mindre udmærket var han som Felippo i „Beatrice di Tenda." I Sommeren 1839 sang han med Sgra Frezzolini i Perugia og kom i Høsten til Rom, hvor han vakte Enthusiasme i „Torquato Tasso," „Giuramento," „Semiramide" og især i „Catterina de Cleves." — I det følgende Carneval var Genua Vidne til hans glimrende Held. Herfra begav Voresi sig til Lissabon, hvor han blev engageret paa de fordeelagtigste Betingelser. Han debuterede der paa Theatret S. Carlo i „Catterina di Cleves," og gjorde saadan Furore, at denne Opera blev givet 36 Gange — et i Lissabon ellers uhørt Phænomen. Her blev han til Juli Maaned 1841. Da han besluttede at forlade Lissabon, skjøndt den almindelige Beundring han havde opvakt, for atter at vende tilbage til Italien, gjorde man ham de meest glimrende Forslag, for at forlænge hans Ophold.

Men Længselen efter at gjensee sit skjønne Fædreland virkede dog stærkest. Efter at han anden Gang havde formælet sig med Cæcilia Boccabadati, som han havde lært at kjende under sit Ophold i Lissabon, forlod han Portugal med sin unge Ægtefælle og optraadte i August 1841 paa la Scala i Mailand med det største Bifald. I Foraaret 1842 engagerede den virksomme Impressario Merelli ham for den italienske Opera i Wien, hvor han i Forening med Sgra Tadolini, Brambilla, Moriani og Rovere vakte Enthusiasme i den af Donizetti for disse Kunstnere skrevne Opera „Linda di Chaumounix." Ogsaa her viste han sig som en stor Sanger og fortræffelig Skuespiller og blev snart det kunstelskende Publicums Yndling. Fra Wien begav han sig til Mailand for at dvæle et Par Maaneder i sin Families Skjød, sang om Efteraaret i Rom, hvor han blev overøst med alle mulige Beviser paa offentlig Anerkjendelse, og hvor han for den følgende Carnevalstid (1842—43), under de gunstigste Betingelser, blev indbudt til at blive. Efter hiin Saisons Slutning vendte han tilbage til

Wien, hvor han udgjør en af det derværende italienske Operaselskabs skjønneste Prydelser og hæderligen virker ved Siden af Sgra. Tadolini, Mdm. Pauline Garcia-Viardot, Ronconi, Salvi o. fl. A.

Den Forladte.

Den store franske Armee var paa Tilbagetoget fra Rusland; en fornem Officeer havde taget sin skjønne unge Kone op til sig paa Hesten, ilede afsted med hende og var lykkelig kommen over Broen ved Beresina, da han bemærkede, at deres Vogn, som indeholdt vigtige Papirer, Kostbarheder og navnlig Levnetsmidler, ikke fulgte efter. Manden ventede i nogen Tid, men da Vognen ikke kom tilsyne, red han, trods sin Kones Bønner, tilbage over Broen for at see efter den. Sin unge Kone anbetroede han en ham bekjendt Officeer; der forløb flere Timer, han kom ikke. Broen blev endelig tilintetgjort og den unge Kone var i den skrækkeligste Fortvivlelse. Hun vilde ikke vige af Stedet, og først efter lang Modstand, da der intet Haab var mere, besluttede hun at følge Officeren, til hvis Beskyttelse hun var overgivet. Med denne deelte hun alle Besværligheder og Farer under det rædsomme Tilbagetog, og dette Samliv slyngede et Baand om Begge, der ikke mere lod sig sønderrive. Officeren bragte Damen til Verona til hendes Moder, og her satte hun alle Kræfter i Bevægelse for at faae Efterretning om sin Mands Skjæbne. Et Aar henrandt, uden at Efterforskningerne ledte til noget Resultat, og Officeren vovede nu at tale om den Kjærlighed, han følte for sin Ulykkesfælle. Efter endnu et Aars Forløb opgav Konen Haabet om at faae sin Mand nogensinde at see igjen og hun skjænkede sin Redningsmand Haanden.

Det unge Ægtepar var i høieste Grad lykkeligt, og den unge Kone kjendte intet Ønske mere, da hun havde skjænket sin Mand en Søn. En Dag holdt uventet en Postvogn udenfor det Huus, den unge Kone beboede, og hun saae en Mand stige ud, der neppe kunde holde sig opreist, og ved Synet af hvem en iiskold Sved bedækkede hendes Pande, thi hun gjenkjendte i den Reisende sin første Mand. „Marie!" sagde han, „førend jeg er kommen her, har jeg anstillet de nøiagtigste Undersøgelser; jeg veed, at Du Intet har forsømt for at indhente Efterretninger om min Skjæbne, jeg kjender ogsaa den Mands ædle Opførsel med hvem Du nu er forbunden. Jeg finder det roesværdigt, at Du har belønnet hans Opoffrelse ved at skjænke ham din Haand; men tillad mig et alvorligt Spørgsmaal, hvis Besvarelse vil afgjøre vor Skjæbne. Marie! er Du lykkelig?" Taarerne trillede ned over den unge Kones Kinder og hun svarede med Hulken: „Jeg har elsket Dig af mit ganske Hjerte, hvorledes kan Du forlange, at jeg skal sige Dig om jeg er lykkelig med en Anden? Forskaan mig for et saadant Svar og Dig selv for den Kummer, Du maatte føle derved... Endnu noget Andet vil undskylde mig, den sødeste Følelse, som et qvindeligt Hjerte kan føle: jeg er Moder og elsker mit Barn over Alt." Den længe savnede, nu saa uventet ankomne Ægtemand svarede: „Jeg hengiver mig i min Skjæbne og vil vide at bringe Offeret, for ikke at forstyrre din nuværende Lykke. Længe har jeg anseet Dig for død,

og jeg vil nu see at overtyde mig om, at Du virkelig er død. Jeg er desuden bleven saa fortrolig med Ulykken, at et nyt Anfald ikke vil overraske mig. Imorgen, før det bli- Dag, forlader jeg Dig og Du skal aldrig see mig mere."

Han fortalte nu den grædende Kone sin sørgelige Skjæbne, skildrede de sørgelige Begivenheder efter hans Skilsmisse fra hende ved Beresina, sit ulykkelige Fangenskab og endelig sin Befrielse. Næste Morgen, før Nogen af Husets Beboere var staaet op, var Vognen forsvunden med den Reisende og rullede ad Frankrig til. Maries anden Mand, der ikke var hjemme, fandt sin Kone dybt bevæget, og det varede længe, førend hendes Smerte atter satte sig.

THEATER MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

Theater. Vel ingensinde er vort Theaters Sommerserie blevet saa rigelig optaget af andre Kunstpræstationer, som i den indeværende. Medens det franske Skuespillerselskab fire Gange om Ugen verler med Operaer og Vaudeviller, giver et tydsk Selskab og Familien Price Forestillinger paa begge Forstadens Theatre; og neppe have Ernst og Ole Bull forladt os, før alt en navnkundig dramatisk Kunstner fra Naboriget og en Sangerinde af første Rang kappes om at indtage deres Plads. Men Sommeren er for kort i Norden til at Kjøbenhavnerne, selv for de meest lovende Kunstnydelser, skulde renoncere paa de Tillokkelser, der vinke fra Naturens Skjød, Tillokkelser, som Kunstens Dyrkere forgjæves søge at rivalisere med. Imidlertid høre vi dog til de Faa, der ikke glemme Kunsten for Naturen, men i Følelsen af, at

„— — det er den høie Kunst, der skaber
Til fuld Betydning Livet om igjen'" —

gjæste Kunstens Tempel selv nu, da et prægtigere har aabnet sine Haller i Naturens Blomstringstid. Og saaledes have vi da ogsaa med Glæde grebet den Leilighed, der i den afvigte Uge tilbød sig til at stifte Bekjendtskab med den høist interessante Kunstner, som tvende Gange har betraadt den danske Scene, og for første Gang der ladet Sveas velklingende Søstersprog tale til vore Hjerter. **Dahlquist** er en fortræffelig Skuespiller, der fornemmelig udmærker sig ved en klar Opfatning af den fremstillede Charakteer og et sjelden dybt psychologisk Studium. Med en ypperlig, undertiden kun lidt vel stærk marqueret, Mimik forbinder han en ædel, mandig Holdning og en skjøn, udtryksfuld Plastik. Meest fremtrædende vare disse Egenskaber i Fragmenterne af „Don Carlos" og „Hamlet." Hans Marquis Posa var imponerende, mandig og nobel, og man sporede fra først til sidst den Aandsoverlegenhed, som selv mægter at beseire en Philip den Anden. Ikke mindre idealiseret var hans Fremstilling af Hamlet, denne forunderlige, dybsindige Drømmer, der har været en Opgave, hvorpaa saa mangen Skuespiller er strandet. Hans Scener af „Røverne" derimod, saavelsom af „Mülners Brøden" bare altfor meget Præget af den Skole, der har tjent ham til Mønster, og som vist kun sjelden har fundet Dyrkere, der i den Grad, som Dahlquist, have forstaaet at forene dens trættende Maneer med dens andre høist agtværdige Egenskaber. Skade var det, at Kunstneren var indskrænket til Valget af Scener, hvori han i det høieste behøvede at understøttes af een Medspillende, og det vilde vist have været høist interessant, om han havde formaaet nogle flere af sine Colleger, end Hr. Forsberg, til at gjæste os tilligemed sig. Vort Publikum lod Hr. Dahlquist vederfares fuldkommen Ret, og skjænkede ham alt det Bifald, der kan tilkomme en saa begavet Kunstner.

Have vi i Dahlquist lært at skatte en høist agtværdig Skuespiller, saa have vi med ikke mindre Deeltagelse i hans Landsmandinde Henriette Nissen, som alt ovenfor bemærket, hilset en Sangerinde af første Rang.

Denne to og tyveaarige Sangerinde, som endnu

for faa Aar tilbage levede i en skjult Indgetogenhed i sin Fødeby Gothenborg, hvor hendes Fader er Kjøbmand, har nu, efter nogle Aars grundige Studium under Garcias Veiledning naaet en Navnkundighed i Sangens Rige, der lader hende rivalisere selv med en Grisi. Hendes Stemme er en decideret Sopran af et stort Omfang og af en sjelden Egalitet i alle Octaver. Hendes Skole er fuldendt, Foredraget besjælet og henrivende, beseirende hver en Vanskelighed. Bedst sattes hun i Stand til at udvikle alle disse Fortrin i den Belliniske Arie af „la Sonnambula," som hun ret udførte i den store, brillante Stiil fra den Catalaniske Skole. Desværre assisteredes Kunstnerinden kun meget maadeligt af Hr. Schram i Duetten af Rossinis „Barbeer," og der hørte virkelig en Virtuositet som hendes til, for at bringe Publicum til at glemme en saa jasket Udførelse som Hr. Schrams, der kun kan hidrøre fra en, ved en slig Leilighed aldeles utilgivelig, Mangel paa Forberedelse. Derimod var endeel af Publicum denne Aften ikke heller fri for at begaae en plump Tactløshed, ved at hysse ad en ung talentfuld Pianist, der i alt Fald kun havde været uheldig i Valget af Musikstykkerne. Det var overhovedet ønskeligt, at man igjen vilde adoptere den hos os hævdede Skik, at afholde sig fra al høirøstet Meningstilkjendegivelse naar Dilettanter ved slige Leiligheder velvilligen paatage sig, at udfylde en uundgaaelig Lacune. — Som vi med Fornøielse erfare, giver Henriette Nissen imorgen endnu en Concert paa det kongelige Theater, forinden sin Afreise.

Paa **Hoftheatret** vedligeholder det franske Selskab Publikums Interesse, om det end ikke altid kan glæde sig ved et lige talrigt Besøg. Dets Repertoire er i den afvigte Uge blevet forøget med en Opera, som tør henregnes til dets allerbedste Præstationer, Adams „Postillonen i Lonjumeau." Mdm. Hebert var her atter yderst elskværdig, som Madalaine, og Hr. Bonnamy sang sit Parti med megen Følelse og Sikkerhed. At denne Sanger især betragter Foredraget af Syngepartiet som det Væsenligste for en Operist, er vistnok ganske i sin Orden; men det vilde dog sikkert ikke være af Veien, om han ogsaa tog sig lidt mere af sin Rolles reciterende Deel og ei heller, om han var lidt mindre hensynsløs, hvad hans Udvortes angaaer; han vilde da neppe som en ung, elskværdig Cavallier fremtræde i en saa smagløs og uklædelig Dragt, som den han var iført som St. Fair.

Vi troe at kunne sige med Sandhed, at det franske Skuespillerselskab, der for Tiden gjæster os, bestandig har sat sig meer og meer fast i Publikums Yndest, til Trods for alle de haltende Sammenligninger, som fra forskjellige Sider ere dragne imellem dem og Italienerne, der sang hos os forrige Vinter. Man paaskjønner bestandig mere deres Forestillingers Livlighed og Holdning og fremfor Alt deres Agtelse for Formen — hvad der hos Italienerne paa den uforsvarligste Maade negligeredes —, og man forlader dem aldrig med den uhyggelige Følelse, der følger med, naar et Kunstværk forqvakles, eller naar man maa være Vidne til disse icariske Forsøg paa, med faa og kummerligt tilmaalte Kræfter, at ville præstere det Høieste i Kunsten. Naar vi desuagtet ikke længere høre Hoftheatret gjenlyde af hyperenthusiastiske Bifaldsraab, og naar en mere rolig og selvbevidst Nyden paa Tilskuerpladsen er traadt istedenfor de tidligere hysterisk-krampagtige Optrin, saa kunne vi ikke andet end betragte dette som et glædeligt Vidnesbyrd om, at hvad der her bliver budt os er noget virkelig Sundt og Gediegent, der aldeles ikke behøver alle disse opskruede Bestræbelser, for at vedligeholde Livsprincipet i sig. Gjælder dette i høi Grad om de af Selskabet opførte Operaer, der gaae over Scenen med et Liv, et Sammenspil og en Accuratesse, som vi ikke ere vante til, saa gjælder det maaskee i en endnu høiere Grad om Vaudevillen. Her har Selskabet i Hr. og Mdm. Armand og Hr. Blum hele tre Talenter at opvise, der ere deciderede ypperlige i denne Retning, og flere vil der i Gjennemsnit ikke behøves til alle disse Smaastykker. Vi havde tidligere troet at kunne regne Hr. Briel med imellem Vaudevillens Prydelser; men han har selv alt for længe siden bragt os ud af Illusionen. Hans stive, pedantiske Væsen — vi have til Ex. endnu aldrig seet ham bevæge sine Arme —, hans smagløse Udtale og hans poesieløse Opfatning af næsten enhver Charakteer gjør ham til et yderst subordineret Medlem af dette Selskab. Ganske anderledes forholder det sig med de tre Andre. Mdm. Armand, der unegtelig er Selskabets Perle, har al den Vivacitet i Bevægelser, alt det Spirituelle i Udtryk og Tone og al den Gratie og Lethed i sit Væsen, som er uadskilleligt forbundet med disse qvindelige Vaudevillefigurer. Hvad vilde der blive tilbage af et Stykke som les enragés f. Ex., hvis hun ikke udførte Hovedrollen? Disse Stykker staae og falde i Almindelighed med de enkelte Individer, der udføre Hovedpartierne i dem, og der er derfor aldeles ikke Tale om de besidde Gehalt eller ikke, men kun om en enkelt Rolle klæder et enkelt Individ eller ikke, og dette er da meer end nok til at gjør

Udslaget. Det er imidlertid langtfra, at Mdm. Armands Talent er begrændset i en eneste Sphære, eller at hun har en staaende Typus for alle sine qvindelige Figurer: tvertimod, hun er lige saa opoffrende og rørende i la lectrice som overgiven og overmodig i la marraine og le capitaine Charlotte, ligesaa intriguant i la nuit aux soufflets som godmodig og hjælpsom i les fées de Paris. Denne Mangesidighed, der ligesom paatrykker enhver ny Rolle et nyt Stempel, findes ikke i samme Grad hos Hr. Armand; men Naturen har været sjelden gavmild imod ham, og hans smukke Ydre, hans frie, naturlige Holdning og livlige Minespil lemper sig med Lethed efter enhver Charakteer, han udfører paa Scenen. Allerheldigst forekommer han os i la nuit aux soufflets og i les mémoires du diable. Hvad det sidstnævnte Stykke angaaer, da er det uden Tvivl det bedste af de Nyheder, Selskabet har bragt os; thi medens disse franske Smaastykker i Almindelighed lade sig nøie med en piquant Dialog og under denne Enveloppe skjule deres Fattigdom paa Handling og Charakteer, er her Friskhed i Opfindelsen, overraskende Situationer, et Par godt gjennemførte Charakterer og en Opløsning, der baade er smuk og naturlig. Det hele Stykke er ganske ypperligt construeret, og navnlig er den anden Act, der foregaaer i Maskeradesalen hos Marquisen af Lormias, saa dramatisk anlagt og den maskerede Djævels Optræden saa vel motiveret, at denne alene vilde være nok til at afgjøre Stykkets Skjebne. Den rasende Lykke, dette Stykke i forrige Aar gjorde paa Vaudevilletheatret i Paris, skyldes derfor ikke mindre Forfatterne (Arago og Vermond, ikke Guinot, som feilagtig har været anført) end Skuespillerne, og dette er en Grund for os mere til at troe, at det ogsaa paa den danske Scene vilde modtages med overordentlig Bifald, saafremt det blev overført fuldstændigt, med sine gratiøse Couplets og i sin oprindelige Skikkelse, og ikke estropieret ved Oversættelsen som saamange af disse Stykker, der i en næsten ukjendelig Skikkelse fremføres for os. Om Hr. Armands Fremstilling af Robin kunne vi paastaae med Bestemthed, at den i Intet staaer tilbage for den Udførelse, der bliver denne Rolle tildeel i Paris af M. Felix, og Maries Fremstillerinde her havde maaskee ikke faa lykkeligere Momenter end Mdm. Doche paa Vaudeville, der dog er Parisernes Yndling. — Om Hr. Blum have vi ikke andet at tilføie, end at han er morsom, meget morsom — men bestandig paa den selvsamme Maade og ved de selvsamme Midler. I alle hans Fremstillinger er der meer kunstnerisk Besindighed end egentlig Genialitet. At give sig selv hen og lade Lunet spille, derpaa indlader han sig saa godt som slet ikke; men desto bedre har han opfattet og tilegnet sig det Mynster, der tydeligt foresvæver ham i alle hans Præstationer, og idet han derfor, paa Imitationens Vei, holder sig strengt indenfor de engang afstukne Grændser, er han altid vis paa at behage, men det vil kun sjeldent lykkes ham at henrive eller begeistre. Af de Roller, han i den nyere Tid har udført, er der ingen, der har behaget os mere, end hans Fremstilling af Apothekersvenden fra Paris i Vaudevillen: La vendetta ou le parisien en Corse. Den stakkels Apotheker, der skal slaaes ihjel, hvorhen han vender eller dreier sig, er af en yderst comisk Virkning og tilhører ganske den Sphære, der er anviist Hr. Blum, og hvori hans Talent bevæger sig med den største Lethed. Stykket selv er en kummerlig Bearbeidelse af Mérimées fortræffelige Novelle „Colomba," der imidlertid ikke lider ved Behandlingen, da den ved den dramatiske Omarbeidelse er gjort saa godt som aldeles ukjendelig.

Mdm. Armands Beneficeforestilling i Fredags var ikke saa talrigt besøgt, som den Yndest, hvori denne vakkre Skuespillerinde med Rette staaer i hos Publikum, maatte lade formode. Imidlertid lod det lille Publikum, der var nærværende, Kunstnerinden vederfares al Ret, idet det modtog hende med varme Bifaldsyttringer, hvilke ledsagede hele Forestillingen. Hvad der især fremtraadte som Glandspunktet i denne Forestilling, var Mdm. Heberts fuldendte Udførelse af nogle Scener i Donizettis „Lucia di Lammermoor," maaskee det Fortrinligste, denne udmærkede dramatiske Sangerinde hidtil hos os har præsteret.

Det tydske Skuespillerselskab, som i de øvrige Sommermaaneder vil spille paa Hr. Petolettis Theater, begyndte sine Forestillinger i Søndags med „Doctor Wespe," et „Priis-Lystspil" af Bendix. Det maa have været en forskrækkelig Vespe-Rede, hvorfra denne er fløiet bort med Prisen. Dog, dette er ikke det første, og bliver vel heller ikke det sidste Beviis paa, hvor lidt man i Tydskland forstaaer at sætte Priis paa et godt Lystspil. Forfatteren til det nærværende lader en en af sine Personer, — der, i Forbigaaende sagt, er det personificerede moralske Princip i Stykket, — antyde, at en god Charakteertegning hører med til Lystspillets Fordringer. Men „Moralister ere som Milepæle; de vise Veien, men gaae den ikke selv," og Hr. Bendix er en ypperlig Moralist. Selskabet havde stillet sig en Opgave, som det havde altfor vanskeligt med at løse, nemlig at gjøre No-

get af Intet. Vi maae derfor suspendere vor Dom over samme som en Kunstner-Corporation, indtil vi have seet det anvende sine Kræfter paa en værdigere Gjenstand.

Medens saaledes fremmede Kunstnere søge at yde os Erstatning for Savnet af vort eget Theater, udbrede enkelte af dettes Medlemmer hos vore Naboer, baade mod Nord og Syd, en sand Glorie om det danske Kunstnernavn. Vi have alt tidligere berettet med hvilken Succes Jfr. Nielsen, i Forening med Hr. Lefebvre, er optraadt i Hannover. Ikke mindre hædrende ere de Beretninger, der indløbe fra Christiania, hvor Nielsen og Phister henrykke Nordmændene, og fra Hamborg, hvor Bournonville med sit Selskab søger at bibringe de materielle Børsmænd lidt Sands for det Ætheriske. De to Førstnævnte ere paa Christiania Theater optraadte i en Række af deres bedste Roller, og have ved enhver ny Fremtræden fremkaldt større Enthusiasme. Phister var hos Nordmændene endnu i friskt Minde fra hans tidligere Besøg, og de have her altsaa kun fornyet et gammelt og kjært Bekjendtskab. Nielsen derimod har siden den Tid, da han, for en Række af Aar siden, gjæstede Naboriget, udviklet sig i en ganske ny Retning, da han dengang især kun viste sig som Declamator. Hans Uddannelse som Charakteerskuespiller har vakt Nordmændenes Beundring, og de sætte ham derfor fuldkommen ved deres Yndlings, Phisters, Side. Ogsaa denne Gang er han optraadt som Declamator, navnlig paa saadanne Aftener, hvor de valgte Smaastykker, der især gave Phister Leilighed til at glimre, ikke udkrævede hans Medvirkning. Han har saaledes fremsagt flere lyriske Digte og desuden en Bog af Holbergs Peder Paars, og, for at forberede Nordmændene paa den store Nydelse, der forestod dem ved deres Landsmands, Ole Bulls bebudede Concert, fremsagde han Søndagen iforveien det i et tidligere Hefte af Portefeuillen meddeelte Digt af G. Siesby, over Bulls Siciliano e Tarantella. — Ogsaa for Christiania har den forløbne Maaned været rig paa interessant Nydelse; thi foruden Besøget af vore to sceniske Kunstnere, har Ole Bull glædet Staden ved sin Tilbagekomst forinden sin nærforestaaende Afreise til den anden Hemisphære. Han optraadte første Gang efter Tilbagekomsten fra sin Kunstreise i Sverrig, Danmark og en Deel af Nordtydskland, Onsdagen den 28de f. M. i den store Logesal, hvis Parquet og Galleri var fuldt besat med Tilhørere, der ved hans Indtrædelse modtoge ham med et levende Bifald, som fornyedes med hvert Numer og efter Udførelsen af hans Siciliano e Tarantella steg til en stormende Jubel. „Rygtet havde berømmet dette Concertstykke som et af hans allerbedste," — hedder det i „den Constitutionelle" — og man havde her Anledning til at overbevise sig om, at Rygtet talte Sandhed. Her har det skabende Geni formet sig efter Kunstens Fordringer og leveret et Product, som man med Klarhed kan overskue og med Tryghed kan nyde, saavel i dets Heelhed, som i dets Detailler, da man har den ledende Traad, der intetsteds er afklippet eller indviklet i nogen uopløselig Knude. Det er det deiligste Tonebillede af sydlandsk Folkeliv, som den nordiske Kunstner har udført med blændende Pragt og brændende Farver o. s. v." — Denne Composition gjorde derfor her samme Lykke, som nys i Kjøbenhavn; man forlangte den eenstemmig gjentaget og Kunstneren fremkaldtes under jublende Bifaldsraab. — Inden vi forlade Christiania maa vi dog endnu omtale den hjertelige Maade, hvorpaa Nordmændene have modtaget vor store Oehlenschæger, under sit Ophold der for at besøge sin Datter. Allerede ved sin Indtrædelse i Theatret, da han første Gang besøgte dette, blev han af det fulde Huus modtaget med en jublende Hilsen, og flere Digte have i norske Blade bragt ham et Velkommen. Den 26de f. M. om Aftenen Kl. 10½ droge næsten samtlige Christianias Studenter ned til Oehlenschlægers Bolig i Hotel du Nord, for at bringe Digteren et Leve. Vinduerne i Hotellet og de tilstødende Huse vare fulde af Damer og Herrer. Da Toget var ankommet til Hotellet, gik en Deputation, bestaaende af Studenterne Møller, Ole Brock og Nissen ind til Oehlenschlæger, hvor Ordføreren, Student Møller, bød ham velkommen til Norge og, idet han overrakte ham et Exemplar af en til denne Anledning forfattet Sang, tolkede Studenternes Glæde over at kunne bringe ham sin Hyldest. Da Sangen var afsunget traadte Oehlenschæger frem og takkede Forsamlingen for den ham viste Opmærksomhed i følgende Ord:

Mine Brødre!

For ti Aar siden drev Hjertet mig til at see det kjære Norge; det Land, som min Digterphantasie saa ofte havde levet i, det Folk, der med liden Forskjellighed vel kan kaldes Brødre, af samme Stamme, samme Tungemaal, samme Hjertelag. Jeg saae det! Aanden havde ikke bedraget mig og Virkeligheden viste mig omtrent hvad Indbildningskraften havde malet. En rum Tid henrandt, Ol-

dingsaarene nærmede sig, men med dem, Gud være lovet, endnu ikke Svaghed og Skrøbelighed. Faderhjertet kaldte mig igjen til Norge; en elsket Datter vinkte den danske Skjald did, hvor Norges stolteste Klipper stande, og jeg iler nu igjennem Hakon Jarls, Olaf Trygvasens, Olaf den Helliges, Hagbarths, Axel og Valborgs Fædreland. Her paa dette kjære Sted mødte mig alt for 10 Aar siden venlig, hæderlig Broderhilsen. Den møder mig atter. Jeg takker Eder af Hjertet! Jeg takker Gud, som gav mig Evne til stundom at glæde og begeistre Eder, Gud velsigne Norge! Jeg kan ikke sige: Farvel! Ønsket og Haabet raabe høit i min Sjæl: Vi sees igjen!"

Studenterne og den udenfor staaende Folkemasse hilsede derpaa Skjalden med et „Længe Leve" ledsaget af Fanfarer og Hurraraab, hvorpaa Studenterne i Procession droge tilbage til Universitetsbygningen under Afsyngningen af Nationalsangen.

Bournonville har i Hamborg, — derom stemme alle Avisberetningerne og Ugebladenes udførligere Anmeldelser overeens, — gjort en glimrende Lykke. Han har hidtil kun gjentaget Opførelsen af sin herlige „Napoli" og er optraadt i en „Grand pas de deux" med Dem. Maria fra Paris, samt sin „Polka militaire." Vi behøve vistnok ikke at gjengive de detaillerede Beretninger og de rosende Udtryk, hvori disse udtale sig om Bournonvilles Talent, for at stadfæste, hvad der alt hos os er bleven en erkjendt Sandhed, at Bournonville er en af de genialeste Balletdigtere, der nogensinde har levet. Denne Erkjendelse vilde ikke kunne omstødes, selv om han i Hamborg havde gjort mindre Lykke; og uden at forkleine Hamborgerne, hans egentlige Fortrin troe vi dem, paa ganske enkelte Undtagelser nær, ikke engang ret i Stand til at fatte, — thi dertil staaer Dandsen hos dem paa et altfor underordnet Trin. — Den franske Dandserinde Dem. Maria roses af de hamborgske Blade i de meest „überschwengliche" Udtryk. Saaledes kaldes hun et Sted: „Pariser Ballettens Stjerne, den yndigste Sylphide hiin Side Rhinen!" „Neue Zeitung" taler om hendes „zum Necken geformter Mund," og siger om hendes Bevægelser: „Dabei liegt eine Sicherheit und Berechnung der Zeit und des Rythmus zum Grunde, daß uns die schwersten Situationen, Possen und Bewegungen wie leichtes Sichvonselbstmachen erscheinen."

Literatur. Udkommet er: 1) Første Binds sjette Hefte af „Journal for Literatur og Konst." Dette Hefte indeholder foruden nogle „Bemærkninger om Fremstillingsmaaden i de tydske revolutionær-theologiske og philosophiske Værker" samt en Artikel om „techniske Opfindelser", tillige en meget interessant Afhandling „om Numismatikens Betydning og dens Fremgang i Danmark," tilligemed en Fortsættelse af den sædvanlige Feuilleton. Høsts Forlag. 2) „Biographisk Galleri" udgivet af P. B. Blicher, indeholdende: Lord Wellington (med Portrait). I Commission hos Philipsen. 3) Peder Paars, udgivet med 100 Træsnit af et Selskab ved J. Davidsen. Første Levering. Subscriptionspriis 24 ß. Da denne Udgave, med Undtagelse af Træsnittene, der for Resten ikke have synderlig kunstnerisk Betydning, kun er et simpelt Eftertryk af tidligere Udgaver, uden kritiske eller literairhistoriske Noter osv., saa vide vi ikke hvad det egentlig vil sige, at Værket er „udgivet" af et Selskab ved J. Davidsen. Hr. D. er rimeligviis den, der har læst Correcturen derpaa; men med samme Ret kunde saa Sætteren og Trykkeren, ja endog Papirfabrikanten gjøre Fordring paa at blive navngivede paa Titelbladet.

Kunst. Hos Dahl i Christiania er udkommet og faaes her i Lohse & Olsens Musikhandel: „Der Wellenschlag," Walzer für das Pianoforte componirt von Emma Freysse Sessi og „Deutsche Lieder von Heine, Moser und Rellstab," af samme Componistinde.

Mandag den 10de Juli.

Le Domino noir, opera en 3 actes de Scribe, Musique d'Auber.

Tirsdag den 11te.

La Vendetta ou le Parisien en Corse, vaudeville en 1 acte de Dumanoir et Girardin. — Louise ou la réparation, vaudeville en 2 actes de Scribe. — L'Omelette fantastique, vaudeville en 1 acte de Duvart et Boyer.

Onsdag den 12de.

Une Chaine, comedie en 5 actes de Scribe.

Fredag den 14de.

La fille du regiment, opera en 3 actes de St. Georges, Musique de Donizetti. — La Nuit aux soufflets, vaudeville en 2 actes de Dumanoir.

Top del. Em. Bærentzen & Co. lith. Inst.

NAPOLEONE TORRE.

Ny Portefeuille 1843.

Med en Fiskersnøre.

(Til Gianella.)

Skjøn Jomfru meder
Ved Søens Bred,
Mens glad hun stirrer
I Bølgen ned
Paa Fisken, der leger
Ved hendes Fod;
O var jeg Fisken!
Jeg fange mig lod.

I Busken fløiter
Den sorte Stær,
Hun ynder Sangen,
Har Sangeren kjær;
O var jeg Fuglen!
Den muntre Fugl,
Hvor skulde jeg synge
I bladrige Skjul.

See! Solen titter
Fra Søens Bund,
Mens mildt hun stirrer
Paa dybe Grund;
O, var jeg Voven!
Den lette blaae,
Jeg skulde kysse
Skjøn Jomfruens Taa.

O var jeg Vinden!
Med Zefyrs Aand
Vilde jeg vifte
Den Silkehaand,
Men ak! — hvad er jeg?
Et bøieligt Siv!
Der Mismod kaaret
Har til min Viv.

O hør min Klage!
Skjøn Jomfru fiin
Vil vist ei spotte
Med Sorgen min?
Ei grusomt fange
(Det var ei ret)
Mit arme Hjerte
i Elskovs Næt!

Joh. Novilla.

Bramber Castle.

En engelsk Fortælling.

I.

Høstsolens sidste Straaler farvede Aders klare Bølger og omgave Træerne, som voxede paa dens Bredder, med et gyldent Skin, da en lille, men glimrende udrustet Skare Riddere red op ad den steile Høi, der førte til Hovedporten paa Slottet Bramber, hvoraf man endnu den Dag idag kan see Ruinerne.

Denne glimrende Cavalcade vakte ikke liden Sensation; thi paa hiin Tid bivaanede de fleste Baroner det Korstog, som berøvede England en stor Deel af dets Befolkning. Anføreren for Toget var nylig kommen fra Palæstina; dette viste den Korsfane, som i Forening med de Broasernes Banner vaiede i Luften og antydede, at Baronens Arving og eneste Søn, Eustace, kom hjem. De nærmede sig langsomt Slottet, indtil den unge Ridder gav sin Hest, hvis fine Legemsbygning vidnede om dens fremmede Herkomst, Sporerne, og ene gallopperede ind i Borggaarden.

Støiende, men dog oprigtigt modtoges Eustace af hans Faders Vasaller, for største Delen Veteraner, der vare blevne graa i Familiens Tjeneste og havde redet Ranke med deres Herres Søn; desuden vare der ogsaa nogle smaa Knøse, som den ungdommelige Ridder havde viist den samme Tjeneste. De, der

vare hans Jævnaldrende, havde næsten Alle ledsaget ham og ventede nu begjærligt paa Velkomsthilsenen, da den unge Herre var forsvunden i den indre Portal.

Omendskjøndt Eustace de Broases Skare havde formeret sig, saa vendte dog Mange sig bort med smertelig Følelse, da de istedenfor de venlige og beslægtede Ansigter, som de søgte, mødte Østerlandets Sønners vilde Øine og mørke Udseende. Mangen Moder med sølvhvidt Haar, mangen ung Pige med sorte Lokker erfarede, at den Elskedes dødelige Levninger laae paa Syriens Sletter, og vendte sig fortvivlede bort fra den Scene, af hvilken de havde ventet Glæde, medens Fædre og Brødre ikke gjorde sig Umage for at skjule deres Utilfredshed med den Mængde mørkladne Ansigter, der havde taget Slottets ydre Bygninger i Besiddelse og syntes tilbøielige til at afværge Forsøget paa at fordrive dem fra samme, paa en Maade, der ikke vilde have stemmet overeens med en engelsk Yeomans Comfort.

„Nu, Tiderne have rigtignok forandret sig,“ sagde den gamle Falkeneer, Hubert, idet han langsomt nærmede sig en Gruppe, der havde opgivet sine sædvanlige Eftermiddagssysler, bestaaende i Spil, Drik og Fægtning, for at tale om Tingenes Stilling. „Som Dreng og Mand har jeg tjent 70 Aar i de Broasernes Familie, men saadan en Flok Gjæster saae man ingensinde i Bramber. O, havde min første Herre, den gode gamle Baron Henry, været i Live, saa var dette ikke skeet. Jeg vil sige Eder Noget,“ vedblev den gamle snaksomme Mand, „Tyrkerne ere landede, det er vist, og hvem veed, om han der ikke er den store Saladin selv?“ Med disse Ord pegede han paa en mørk, athletisk bygget Nubier i glimrende Rustning, der viste sine Tænder, som vare hvide som Snee, og yttrede sin Glæde ved det pudseerlige Syn af Nogle, som vare komne sammen, for ved den høitidelige Leilighed at dandse Mohrdandsen. „Nu,“ tilføiede den gamle Hubert, medens hans Stemme dalede til en hemmelighedsfuld Hvisken, „dersom vi kunde gjøre ham til Fange, saa vilde vi maaskee gjøre os vor Herre for stedse forbunden og desuden faae en fyrstelig Belønning; hvis I derfor vil lyde mit Raad…“

„Vær ingen Nar, Hubert!“ raabte en Stemme bagved, der gjorde den, som vilde tage den uovervindelige Saladin til Fange, bleg som Kridt, „pas Du paa dine Falke og Høge og bland Dig ikke i Anliggender, som ikke vedkomme Dig; Lord Eustace taaler ingen Indblanding i Noget, som tilhører ham, var det endog Hs. Majestæt Keiseren eller General Satan selv, som gjorde det.“

Med disse Ord vendte, under en spodsk Latter, den unge Lords Yndling, Hugh Fortbras, sig bort og lod Taleren, som havde tabt sin Fatning, blive staaende i en comisk Bestyrtelse. Denne var alligevel dog stedse overtydet om, at der var Noget, som ikke var saa aldeles i sin Orden.

Medens disse Optrin foregik udenfor, sad en Dame alene i et rigt decoreret Værelse, som var beliggende i et Taarn af Slottet, hvorfra man havde Udsigt til Borggaarden. Hun iagttog Scenerne nedenfor med en Nysgjerrighed, som vilde gjøre en af hine ægte Evas Døttre, en moderne Kammerpige, Ære. Dog kunde man see med et halvt Øie, at der intet uædelt Blod randt i det fortryl-

lende Væsens Aarer, men et Blod, som kunde nedledes fra en lang Række af sachsiske Forfædre. Hendes Øine vare rettede paa de urolige Hobe nedenfor med en Melancholi, hvis Udtryk ikke stod i Samklang med den Munterhed, der oplivede hele Slottet. Og dog var Alice de Bouverie ikke et af hine sentimentalske Væsener, der bestandig leve under Suk og Taarer. Tvertimod — saa uromantisk det end klinger — var Sundhedens Farve udbredt over hendes Kinder, hendes mørkeblaae Øine funklede, hendes ranke og skjønne Skikkelse var styrket ved hyppig legemlig Bevægelse, Luften havde gjort hendes Kinder lidt brunlige og givet hendes oprindelig mørkebrune Haar en gylden Glands; denne havde dog ikke udstrakt sig ogsaa til Halsen, der, ligesom Hænderne, var hvid som Snee. Dertil kom endnu, at Alice havde hine Aristocratiets Attributer: smaa Hænder og Fødder.

Nogle af de skjønne Læserinder ville maaskee spørge: hvorledes var dette Fuldendthedens Mønster klædt? Hun bar, da Banketten snart skulde begynde, en Robe af Purpurfløiel, foret med Peltsværk; Tunicaen, af hvidt, sølvbroderet Damask, var anlagt med et Koketteri, som man vel kan tilgive en ung Pige, der staaer i Begreb med for første Gang, siden Barndommens Dage, at skulle hilse sin Forlovede. Alice de Bouverie var en rig, fader- og moderløs Arving, Lord Philip de Broases Myndling og hans Søns Brud. Men vi maae vende tilbage til hendes Klædning. Hendes lange Lokker, der i Sandhed vare skjønne, vare omslyngede af et Baand af kostelige Rubiner, medens Diamanter funklede paa Arme og Hænder. Hendes Sko vare af Fløiel, med Guldfryndser; man tænke sig endnu et Slør af Sølvmusselin, og en Skjønheds Toilette i det tolvte Aarhundrede er fuldendt.

Der havde hun nu i over en Time siddet saa fordybet, at Elfrida, en af hendes Terner, der tre Gange uændset var kommen til hendes Værelse og gaaet bort igjen, gjorde den Bemærkning, at dette var meget besynderligt.

Hvad formørkede da Lady Alices Pande? Stakkels Pige! Hun vidste det maaskee neppe selv. En Forandring skulde finde Sted, en Forandring, der gjør Epoche i Qvindens Existents; hun havde hidtil været for lykkelig til at hun kunde være vis paa, at denne Forandring skulde blive til det bedre. Hun havde hørt, at Eustace var smuk og tapper, og alligevel vilde hun maaskee ikke kunne elske ham, og han ikke hende. Hun vidste, at hendes udstrakte Besiddelser gjorde hende til en ønskværdig Erobring for Bramber Castles tilkommende Herre, og hun frygtede for, at det maaskee vilde blive hendes Rigdom, ikke hendes Personlighed, som drog ham til hende. Var dette Tilfældet, saa vilde hun heller ægte den ringeste Vasal eller tage Sløret. Men hun vidste ogsaa, at Lord de Broase, der ganske havde forkjælet hende, aldrig vilde handle mod hendes Tilbøielighed; derfor beroligede hun sig aldeles og ventede med Resignation paa, at man skulde kalde paa hende. Dette skete omsider, endnu et Blik i Speilet, endnu en lille Tvivl, om hun kunde byde Palæstinas sortøiede Piger Spidsen..., og Alice forlod Værelset.

II.

Tiden ilede saa hurtigt, at man neppe lagde Mærke til dens Flugt; Alice de Bouverie frygtede ikke længer det Baand, der skulde knytte hende til den tappre, skjønne og af hende elskede Eustace. Ja, hun elskede ham, og det vilde være et Under, om hun ikke havde gjort det, thi hans henrivende Egenskaber vare uimodstaaelige, selv for En, der mere end hun havde været vant til Smigreriets honningsøde Ord.

Dette aabnede en ny Epoche i hendes Liv; hidtil havde hun været rolig, tilfreds og ikke bevæget af nogen heftig Følelse; dog havde hun derfor ikke følt den glædeløse Tomhed, den Kjærlighedslængsel, som hun med et andet Temperament vilde have været underkastet; hun havde elsket Alt — Fugle, Blomster, det friske Græs, de gamle Træer, selv de mørke Slotsgemakker vare hende kjære, fordi Erindringer fra hendes Barndomsdage knyttede sig til samme. Desuden elskede hun Lord de Broase; han var traadt hende i Faders Sted, som hun aldrig havde kjendt og derfor ikke begræd.

Da hun var vant til at betragte Giftermaalet med hans Søn som en utvivlsom Begivenhed, saa havde hun ikke anvendt Eustaces lange Fraværelse til at tænke sig ham udrustet med alle Fortrin, — hun havde næsten ikke tænkt paa ham. Da hun derfor saae ham, er det ikke at undres over, at han opflammede hele hendes Følelses Enthusiasme, som, næret i Eensomhed, ved den første Leilighed maatte bryde frem med fordobblet Heftighed.

Eustace de Broase var i Sandhed nok en Mand, som kunde vinde et Qvindehjerte, og Alice, der stedse havde betragtet sig som hans Eiendom, gjorde en Dyd af Nødvendigheden, og hengav sig ganske til ham. Med den overvældende Følelse af hendes Lykke blandede sig et Slags Forundring over, at hun hidtil havde været saa lykkelig, eller at hun havde skjænket Ting sin Opmærksomhed, der nu forekom hende ubetydelige og intetsigende. Selv Lord de Broase traadte nu i Baggrunden hos hende. Hun kunde i hele Timer taus og ubemærket betragte Eustaces mørkladne, udtryksfulde Physiognomie, indtil hendes Øine fyldtes med Taarer, der vare fremkaldte af Frygten over, at Drømmene om hendes tilkommende Lykke ikke skulde blive realiserede.

Hun var hans udkaarede Brud, hvorfor skulde hun derfor indlade sig i forfængelige Formodninger om Aarene, som han havde tilbragt i fremmede Lande? Dette var viseligen betænkt af hende; men havde hun kunnet skue ind i sin Forlovedes Hjerte, saa vilde hun være veget forfærdet tilbage for de heftige Lidenskaber, der rasede i samme; thi han var i Sandhed bleven en Anden, end han var, da han forlod sit Fødeland. Han viste sig mørk og tilbageholden mod sin Faders Vasaller, derimod god mod Araberne i sit Følge, der nærede en Ærefrygt og Kjærlighed for ham, som de prosaiske Øboere ingen Idee havde om. Paa Jagten, i Banketsalen, selv under Maaltidet vare de hans uadskillelige Kammerater og han tog nødig det skummende Bæger af en Andens Haand, end den gigantiske Nubiers, der var Gjenstand for Huberts Ængstelser. Ved slige Leiligheder talte han et Sprog, der, som Ovennævnte udtrykte sig, maatte nedstamme fra Satan selv, thi Skriftefaderen, Pater Døvy, kunde

ikke forstaae et Ord af det, følgelig var det ikke skabt for christne Øren. Man bemærkede, at under disse Samtaler funklede hans Øine af en eiendommelig Ild. Hans eneste Fortrolige var Hugh Fortbras, der siden sin Tilbagekomst endnu havde forandret sig mere end hans Herre. Naar han var sammen med Alice, saa var hans Opførsel mere som i tidligere Tid, men stundom syntes han ganske at glemme hendes Nærværelse, og hans Stemme antog en befalende Tone, der ikke kunde undgaae den forbausede Frøkens Opmærksomhed. Til disse Bekymringer kom endnu Fortællinger, der circulerede blandt Tjenerskabet, og i hvilke en østerlandsk Prindsesse med ravnsorte Lokker og Øine, som vilde have gjort Prophetens Houris til Skamme, spillede en betydelig Rolle.

Hvorfor vare Lord Eustaces Øine stedse henvendte mod Østen? Hvorfor var han saa adspredt endog i sin trolovede Bruds Nærværelse? Disse vare unegtelige Kjendsgjerninger. Men da Elfride, nysgjerrigere eller lykkeligere end alle de Øvrige, saae ham trykke en lang, deilig Haarlok til sine Læber, og til samme Tid hørte et fremmedklingende Navn nævnes, da bleve Alle enige om, at han var gift med en Fee, der af lutter Skinsyge kunde fortære Herskerinden til en Frokost.

Alle disse Formodninger syntes Alice at være døv for, skjøndt hun i Grunden var meget skinsyg og skjøndt hendes Hjerte sagde hende, at Erindringen om en sortøiet syrisk Pige fremkaldte hine Skyer paa Eustaces Pande, som hun ikke formaaede at bortjage. Da pleiede hun at anklage sig selv, fordi hun gav en sygnende Phantasie saa meget Rum, og besluttede i denne Henseende at holde sine Tanker i Tømme. Han havde lovet hende evig Kjærlighed, og hun troede ham, skjøndt Alle, med Undtagelse af hende selv, tydeligt saae, at hans Ønsker og Forhaabninger vare concentrerede i et andet Himmelstrøg. Dog var hendes Kiærligheds første Glands forsvunden, hendes Hjertes Friskhed var taget af, hun fældede bittre Taarer i sin eensomme Stue, og følte sig mere end eengang fristet til at kalde Lord de Broase, for enten at faae Hemmeligheden opklaret eller Forberedelserne opsatte til det forestaaende Bryllup. Dog kom disse hendes Forsætter aldrig til Udførelse, maaskee fordi hun meente, at der for stedse vilde komme en Skillevæg mellem hende og Lord Eustace, dersom det kom til en Forklaring. Kort sagt, Aftenen før den bestemte Dag kom, uden at nogen af Hovedpersonerne søgte Oplysning om Tingenes Gang.

I de senere Aar vare der dog dem, som paastode, at Brudgommens Ansigt havde, om Aftenen, da de skiltes ad, et ængsteligt Udtryk, og Alices Kammerpiger fandt om Morgenen endnu Sengen uberørt og hende selv bleg som en Støtte; da hun hørte Lyden af Stemmer, foer hun op som af en Drøm og syntes med Møie at samle sine adspredte Tanker. Endelig lykkedes det hende, skjøndt en fiin Iagttager havde kunnet opdage en usædvanlig Glands i hendes Øine og en høiere Rødme paa hendes Kinder. Hun søgte forgjæves at gjøre sig Følelserne i hiin skrækkelige Nat klare, hun opdagede, at hun stod paa Randen af en Afgrund, fra hvilken hun ikke formaaede at drage sig tilbage. De gamle Krøniker paastaae uden videre, at alle de tilkommende Begivenheder klart havde foresvævet hendes Blikke. Men medens vi over-

lade Damen til hendes Terner, ville vi bede Læseren om at ledsage os til et stort Værelse, som laae i en afsides Deel af Bygningen. Det var halvt oplyst af den opgaaende Sols Straaler (thi det var endnu tidlig om Morgenen), der med et uroligt Skin trængte ind gjennem Vinduet. I en Lænestol af Egetræ med kunstigt Billedhuggerarbeide, foran et Bord, der var bedækket med Pergamentroller og Skrivematerialier, sad En, hvis Betragtninger, efter Udtrykket i hans Ansigt at dømme, ikke vare de behageligste: han bar endnu den broderede Kjortel, som kun syntes passende til festlige Leiligheder og stod i en selsom Contrast til hans blege Ansigt, der endnu fik et spøgelseagtigere Anstrøg ved Skinnet af to vellugtende Vorlys, som brændte i to Guldcandelabrer. En Fløielshue, hvis sneehvide Fjærbusk var befæstet med et Diamantspænde, laae paa Gulvet, paa hvilket Krigerens Øine vare heftede, hvilke nu og da ved en Ideeforbindelse hvilte paa Avers Bølger, der glimrede i alle Morgenduggens Farver.

Hvilken paafaldende Contrast mellem Landskabets rolige Skjønhed og Betragterens fortvivlede Udseende: de mørke Lokker hang ubevægelige over den feberhede Pande, Underlæben var sjunken tilbage og gav den nederste Deel af Ansigtet et Udtryk af Døden. Hænderne vare sammenknyttede, Brystet bevægede sig krampagtigt op og ned; den hele Skikkelse bar Præget af en indre Vemod.

„Et herligt Syn!" udraabte han, deels for sig selv, deels til en Person, der stod ved hans Side i Skyggen af en Nische; og hans Stemme lød saa sørgende, saa huul, at Tilhøreren, der ikke var nogen Anden end Fortbras, skjalv derved: „Et yndigt Prospect" — vedblev han — „for dem, som aldrig have følt Virkningen af en skjønnere Atmosphære; selv jeg, jeg, der saa kort har nydt den skyfri Glands, kan derigjennem modtage en Hilsen fra hende! — O, min Zulma! skuer Du maaskee i dette Nu op til dine Planeter og græder Du over den troe Ridders Fraværelse? Eller maaskee har hun allerede glemt mig? Hvad mener Du, Fortbras?" Han udtalte dette i en Tone, der antydede, at et bekræftende Svar ingenlunde vilde blive godt optaget, og Fortbras, som vidste meget god Besked angaaende sin Herre, svarede med en Rysten paa Hovedet. En Pause af nogle Minutter opstod, indtil Eustace pludselig brød den med de Ord:

„Siig mig Sandheden, Fortbras, synes Dig ikke, jeg har gjort en daarlig Handel?"

„Kjære Herre!" svarede den snedige Fortbras, „hvad mener De dermed? det var Lady Zulmas eget Ønske, at De skulde vende hjem og opfylde deres Forpligtelse mod..."

„Nævn ikke hendes Navn, jeg forbyder Dig det; i det Mindste ikke nu," lagde han til med dæmpet Stemme; „jeg adlyder min Fader, og den skjønne Alice af Bouverie skal føre Titel af de Broase, og, om hun vil, besidde de dertil hørende udstrakte Landeiendomme. Naar dette er skeet, hæfter jeg atter Sværdet til min Lænd, bestiger min Ganger og reiser, ledsaget af Dig alene, forat..."

„Ikke forat vende tilbage til Lady Zulma, det indestaaer jeg for" — sagde Fortbras med et undertrykket Smiil; „thi jeg sværger ved den hellige Maria, at jeg heller vilde undgaae at træffe sammen med den Dame, hvis arabiske Blod uden Tvivl er blevet endnu hedere ved den Fornærmelse, der efter hendes

Mening er tilføiet en Slægt, hvis Aarer, (som hun engang af Høflighed mod Dem har udtrykt sig), ere fulde af Ild fra de Planeter, hvorfra de ere udgangne."

„Sagde hun mig ikke, at jeg kun som min Faders Myndlings Gemal maatte see hende igjen? Modtog hun ikke derpaa mit ridderlige Ord?"

„Ja, fordi hun troede, at deres Kjærlighed til hende var stærkere end Deres ridderlige Ære, som De siger; og, naar De nu atter kommer for hendes Øine, saa er det rimeligere, at et Giftbæger eller en Dolk bliver Belønningen for Deres Lydighed end nogetsomhelst Andet. Følg De mit Raad, Mylord, tænk ikke mere paa denne østerlandske Sirene, men lad Dem nøie med En, der, om hun end i Skjønhed maa vige for hiin, dog, saavidt jeg kan skjønne, turde blive en langt trofastere Ledsagerinde."

Til Lykke for Fortbras hørte Herren ikke disse sidste Ord; jeg siger til Lykke; thi Herren var ingenlunde i Lune til at taale denne Skjæmt, som hiin undertiden tillod sig. Eustace tog Fløielshuen af Hovedet, løste den med Diamanter besatte Halvmaane af, og betragtede den med et Blik, hvori maaskee spillede en Taare. „Nu skal det da saa være, min Zulma" — talede han sagte — „at dette Flitter har gjort os Begge ulykkelige. Dog vilde jeg for din Skyld gjerne have holdt Halvmaanen i Hævd og Agt, og for stedse gjort Afkald paa Magt og Fædreland. — Men" udbrød han, „disse ere ikke Betragtninger, der sømme sig for Alice de Bouveries Ægteherre, endnu mindre for Bryllupsdagen. Forlad mig et Øieblik, Fortbras, og — hør! giv denne Pakke til Zanga; han veed Besked med den: siig ham, han skal øieblikkelig afsende en Coureer; — en Timestid ønsker jeg at være alene."

Det Dobbelte af den bestemte Tid var forløbet, da man saae Eustace, lænet mod det af Steen opførte Brystværn, der omgav Taarnet, at lytte med Opmærksomhed til en vandrende Minnesanger, som omringet af Folkene i Gaarden nedenfor, sang sine kjælne og dog vilde Elskovsviser. Endelig ophørte Sangen og Eustace vækkedes af de Drømmerier, hvortil han havde hengivet sig. Den milde Luft, Stemmen, de fremmedartede Toner havde paany hensat ham i Scener, der for stedse vare svundne for ham. Det omgivende Løvværk var som ved en Tryllestav blevet forvandlet til oplyste Haller, der vare udstyrede med en hos christelige Borgherrer ukjendt Pragt. Og Musikken, Østerlandenes gribende Musik! tonede gjennem den af Vellugt fyldte Luft og blandede sig med Kildernes sagte Rislen. Og en Skabning saae han, skjønnere end nogen Jordens Datter tilforn; Øine, saa mørke, saa fyrige, Øine, som aldrig glemmes af den, der engang har skuet dem. Han foer forfærdet tilbage, et Udraab undslap hans Læber, da han mødte Minnesangerens Blik, der var stivt henvendt paa ham. Var det et Bedrag? — et Sekund, kun et Sekund laae der i Minnesangerens Ansigt det samme Udtryk, som i det Billede, der i dette Øieblik foresvævede hans Phantasi og som stedse var hans Hjerte saa nær. Han saae atter derhen, men det var forbi, og med Følelsen af at være skuffet, kastede han et Guldstykke i den bly Drengs Hue, og — Drengen forsvandt blandt Hoben. Da først faldt det Eustace ind, at Drengen havde sjungen i det Lands Sprog, som han

elskede høiere end sit Fædrenelands, og endnu ofte erindrede han sig i Dagens Løb Sangen og Drengens Blik.

III.

Det var Midnat. Den store Hal i Borgen Bramber gjenlød af Alice de Bouverie's Navn, og Bægerne tømtes, da hun vilde begive sig til Brudegemakket. Da studsede man pludselig ved den paafaldende Forandring, der fandt Sted i Brudgommens Træk. Store Draaber af Sved stode paa hans Pande, Øinene stirrede frem fra deres Huler og hans Bestræbelser for at tale opløste sig i en uarticuleret Mumlen. Fortbras, som var ham nærmest, ilede ham strax til Hjælp, men, da han tog Bægeret op, som var faldet ud af hans Herres Hænder, veg han tilbage i en lignende Forskrækkelse og styrtede ud af Hallen. Hvad var vel Grunden hertil? en Ring af Smaragder glindsede i det tomme Bæger. Men hvorledes var den kommen der uden paa en overnaturlig Maade? Han kunde i det Mindste ikke fatte Andet. Var han kun ikke bleven saa forskrækket, saa vilde den nubiske Mundskjænks eiendommelige Fnisen, og Skikkelsen af et ungt Menneske, der havde lænet sig paa de mægtige Søiler og nu forsvandt gjennem en Sidedør, ikke være undgaaet ham, og dette kunde da have givet en Nøgle til Hemmeligheden.

IV.

Lady Alice var alene — den sidste af hendes Kammerpiger havde mod sin Villie maattet forlade hende, og den blege, frygtsomme Nyformælede, som nu havde aflagt sin pragtfulde Dragt, sad skjødesløst foran et stort Speil, hvori hendes hvide Klædning og hendes opløste Lokker afspeilede sig i sælsom Contrast til Adelsdamernes Stadsklædninger paa Tapeterne. Hendes Hoved hvilede paa Haanden, og hun var saa aldeles hensjunken i Tanker, at hun ikke hævede Øinene førend Klokken slog 1 og erindrede hende om, hvor silde det var. Det første Øiekast overtydede hende om, at hun ikke længere var alene. Greben af Skræk blev hun som fastnaglet siddende med Øinene heftede paa Skikkelsen. Et saa yndigt Væsen som dette kunde imidlertid neppe fremkalde Skræk. Dog zittrede Alice, da hun stirrede paa den vilde og blændende Glands i de mørke Øine, der spillede under de lange Lokker. Sorte Lokker faldt uregelmæssigt ned over hendes Nakke, Klædning og Ryggen af den Tabouret, hvorpaa hun lænede sig, og blandede sig næsten med den forskrækkede unge Kones blonde Lokker. Under den skjønne Haarvært glimrede en Guldplade, hvori et Vers af Koranen var indgravet, og som efter hendes Mening besad en Talismans Kraft. En Stemme i Alices Hjerte tilhvidskede hende, at den prægtige Dragt, der, skjøndt besat med funklende Diamanter, snarere syntes at passe for det mandlige Kjøn, dog ikke tilhørte nogen Anden end Lord Eustaces syriske Elskede. Skulde det være hende, hvad førte hende da hid? Alice saae skjælvende, først paa den rigt besatte Dolk, der glimrede i den Fremmedes Bælte, dernæst paa hendes skjønne Øine, hvori man kunde læse Udtrykket af vilde Lidenskaber. Hendes raske Forsøg paa at undflye blev forhindret ved den Fremmede, ved

hvis lette Haandtryk hun sank tilbage ligesom fortryllet af en usynlig Tiltrækningskraft.

„Broase's Brud!" raabte Væsenet med en Stemme, der klang saa melodisk som Tonerne af Østerlandets Natergale, „vil Du paa din Bryllupsdag nægte en Fremmed den almindelige Gjæstfrihed? og det endydermere En, som med Møisommelighed har tilbagelagt mange lange Mile for at nyde Synet af den fremtidige Herskerinde over Bramber Castle og overbevise sig om, at ikke Rygtet har overdrevet Alice de Bouverie's Skjønhed? Du er skjøn, skjøn som mit Fædrelands Peris, rig og ung, og derfor en værdig Brud for den Bedste og Ædleste i dit Fødeland; dog maa Du ikke smigre Dig med nogensinde at have eiet og at kunne eie Lord Eustace de Broase's Kjærlighed! Nei! Du er bly som Du er blid, men din tilkommende Gemal vil hige efter en Sjæl, der er vild og utæmmelig som hans egen og vil i Forbindelse med sig selv flye til et andet Himmelstrøg, der er ham helligt ved Erindringen om en, ak! altfor inderlig, for oprigtig elsket Gjenstand!"

Da det ulykkelige Offer saaledes saae sine Formodninger stadfæstede, saae hun med saa bedende, medynkvækkende Blikke paa det Væsen, der stod for hende, at en Taare stjal sig ned ad Zulmas Kinder trods hendes Bestræbelser for at trænge den tilbage.

„Jeg er mere at beklage end Du," udraabte hun, „og dog vilde jeg, hvor vanskeligt endog dette Hverv er, være min Slægt uværdig, naar jeg ikke vilde paatage mig dets Udførelse. Af Venner faaer Du Trøst, og maaskee", føiede hun til i en sarkastisk Tone, „en ny Tilbeder. Tag Dig i Agt, at Du ingen vælger, der nylig har seet det syriske Firmament eller erfaret en syrisk Piges Tryllekunster. Det er forgjæves at kalde paa Hjælp," vedblev hun, da hun saae, at Alice stod i Begreb med at gjøre dette, „dine Tjenere kunne ikke komme hid — takket være Orientalerne i din Brudgoms Følge, der kun lystre mine Befalinger. Men hør min Fortælling, der, hvor sørgelig den end maa være, dog for kommende Slægter maa tjene som Retfærdiggjørelse for en Gjengjældelsesact, som mine Hænder skulle fuldføre. Ikke har jeg nødig at fortælle hvorledes jeg lærte at kjende Herren til Bramber Castle; nok er det, at vi mødte og elskede hinanden med en Følelse, saa inderlig og saa dyb, at ingen Nordens Datter er i Stand til at fatte den. Vi elskede hinanden under Farer, der vilde have bragt Døden til saadanne Frygtsomme som Du; thi grusom er den Dødsmaade, hvormed vore Love true det Allahs Barn, der med venlig Mine betragter en Vantroende. Faren forøgede kun vor Kjærlighed, og, da Eustace svor, at han for min Skyld vilde fornægte Eiendom, Magt, Fædreland og Religion, saa var jeg vis paa, at han meente det oprigtigt. Ofte talede han om Dig som sin forlovede Brud, men tro ikke, at en eneste bitter skinsyg Tanke forstyrrede min Lykkes Drøm; har først en Følelse af denne Art fattet Rum i en østerlandsk Piges Bryst, saa bærer hun en Dolk i Bæltet og hun kan hævne sig. Du vil maaskee ansee mig for egennyttig, fordi jeg forlanger ethvert Offer af Eustace og ikke skjænkede ham Andet end min Kjærlighed til Gjengjæld. Men vor Stilling var meget forskjellig. Jeg var Alt for ham, min Kjærlighed vilde have været ham Erstatning

nok for Ophævelsen af ethvert andet Forhold. Ikke paa samme Maade forholdt det sig med mig; vel tilbad jeg ham; uden ham var Livet mig en øde Udørk, men en anden Følelse beherskede min Sjæl, en Følelse, der var saa nøie sammenvævet med min Tilværelses Traade, at eet Slag maatte have tilintetgjort os begge. Denne Følelse svækkede ingenlunde min Kjærlighed; tvertimod, den forøgede den, om det ellers var muligt. Dog vilde jeg nødig have taalt, om nogensomhelst Skabning havd eiet en saa betydelig Deel af min Elskedes Hjerte, som min fyrstelige Azim eiede af mit. Hjerte, sagde jeg? — mit Hjerte, min Sjæl, mit Liv — Alt var opfyldt af dit Billede, min ædle, min høihjertede, min — dræbte Broder! Tidlig mistede vi vor Fader; min Tvillingbroder og jeg bleve omhyggeligt opdragne af vor Moder, skjøndt sligt strider mod Landets Skikke. Een Tanke, een Følelse besjælede os begge og vi vare forenede ved et hemmelighedsfuldt Baand; som Dreng var han tillige min Beskytter og min Legekammerat; de skjønneste Blomster, han fandt, de modneste Frugter, han plukkede, vare alle bestemte for hans lille Gazelle, som han med et Kjæledæggenavn kaldte mig. Da vi vare 15 Aar gamle, døde vor Moder, og jeg blev uindskrænket Herskerinde i hans Serail. Byttet fra Slaget blev lagt for hans Søsters Fødder. Slavinder eiede han, skjønnere end Du finder dem i Saladins Harem, men han skjænkede dem kun forsaavidt sin Opmærksomhed, som de tjente til min Opvartning. Lønnede jeg hans Kjærlighed, spørger Du? selv den meest overspændte Enthusiast paa den store Abbas Grav kunde ikke med større Inderlighed lægge sin Tilbedelse for Dagen end jeg gjorde det. Vee, vee den Stund, da eders Krigere landede paa vore Kyster; vee den Stund, da jeg saae og elskede de Broase! Det var en Aften; samme Dag havde Azim forladt mig, for at drage til Keiserens Leir, og jeg stirrede i hans Øine, hvis Glands fordunklede Allis; jeg forestillede mig i Tankerne, hvorledes han vilde udføre stolte Bedrifter; Bedrifter, der vilde være den store Rustam værdige. Ingen Taare vædede mine Øine, da jeg sluttede ham i mine Arme og bad ham ikke at skaane de indtrængende Ghiaurer. O, store Allah, hvor forandrede vare mine Følelser, da Morgenen atter brød frem! mit Fædreland, min Tro, Alt havde jeg glemt, kun ikke Dig, min Broder!

V.

En Aftenstund sadde vi ved Ruinerne af det gigantiske Tempel, der var blevet opført af den store Salomons Aandstrælle; qvægende Vellugt duftede fra Roserne, som voxede paa de omstyrtede Søiler; de spæde Blomster syntes at lugte yndigere af Glæde over de smeltende Toner, der lød fra deres bevingede Elskere i de nærliggende Palmetræer, medens Nattens Dronning, fulgt af sine Terner, oplyste det mørkeblaa Firmament over vore Hoveder med en Straalepragt, saa skjøn, som Propheten kun skjænker sit udvalgte Folks Land. Det var en Time for Elskende, og han idet mindste var lykkelig; vi talede om hans Hjem; mit Hoved hvilede paa hans Skulder; medens jeg nu drillede ham med hans blonde Brud, bleve vi afbrudte af en Slave, hvis støvede og blodplettede Klæder, blege Ansigt og vilde Blik lode os ane en

skrækkelig Tidende; han kastede sig ned paa Jorden, lagde en forseglet Pakke for mine Fødder, berørte Jorden med sin Pande og trak sig derpaa atter hurtig tilbage.

Ved Maanens Skin kunde jeg lettelig tyde disse Linier, der siden denne Time have været dybt bevarede i min Hukommelse; de bragte mig den Efterretning, at min Broder, min Azim, min Fyrste var bleven dræbt af en Vantroende — en fordømt Giaur — en Englænder, — hans Navn var — Eustace de Broase! Hvorfor overlevede jeg denne Time? Intet Ord mægtede — her lagde Zulma Haanden paa Panden — intet Ord mægtede at tolke mit Hjertes Kummer. Jeg følede da en Forsmag paa de Qvaler, som Nekir og Moukir have beredet for dem, der gjøre et Feiltrin ved at passere Al Sirats Bro. Dog — ingen heftig Bevægelse lod sig see i mine Træk; jeg lagde Papiret sammen, gjemte det ved min bankende Barm og begyndte paa Ny den afbrudte Underholdning i en meer end almindelig spøgende Tone.

„Du maa give mig et Beviis paa din Kjærlighed, Eustace," sagde jeg, „ellers maa jeg troe, at Du endnu elsker Alice de Brouverie; kom, sværg mig ved dette din Troes Symbol, at Du vil lyde mine Befalinger, hvor ufornuftige de end monne være. — Jeg troer nok, Du kan forlade Dig paa Zulma, føiede jeg til med et Smiil, der hævede enhver Betænkelighed fra Eustaces Side, med Hensyn til Indvilligelsen i mit Forlangende.

„Krigeren, der Intet anede, knælede for mine Fødder, og, medens hans hele Aasyn straalede af Kjærlighed, trykkede han Reliqvien til sine Læber og udtalede Eden med ligesaa dyb Andagt, som om han havde aflagt den ved den Helliges Altar. Min Seier var fuldkommen, og, som jeg stod der, belyst af den blege, kolde Maane, med tilbagekastet Slør, med marmorblege Træk, steg Løftet om min Hævn til Himlen. Jeg troer, at Forandringen i mit Udseende foruroligede ham; han vilde tale, men jeg vinkede med Haanden for at hindre hans Ord og sagde i en Tone, saa mild og rolig, at jeg selv undrede mig derover: „Rettroende Yngling! Zulma antager dit Løfte og hendes Befaling er, at Du, førend endnu hiin Planet antager paa min Pande Halvmaanens Skikkelse, indskiber Dig til dit Hjem uden at opholde Dig en Time længere end nødvendigt. Der skal Du blive din Faders Myndlings Gemal, og naar det er skeet, maa Du atter see mig, forat erfare og opfylde den anden Deel af din Ed forinnen vi skilles for stedse. Gaae da, jeg beder Dig, ved din ridderlige Ære, ikke at see mig oftere." Jeg vendte mig fra ham; Du kan bevidne, hvor tro han har holdt sit Ord. — Jeg er her, forat gjøre det Samme."

Hun taug, og, førend den skjelvende Brud kunde faae et Svar fremført, hørte man stærke Trin i Sideværelset.

„Han kommer!" skreg Zulma, „ingen Anden vilde kunne være trængt saa langt frem. Alice! dit Bryllup vil vorde glædeligt!" Med disse Ord vendte hun sig med afsindig Latter til Døren, der i samme Dieblik blev aabnet af Eustace, og strax derpaa tillaaset af Nogen udenfor. Kummer stod malet paa Krigerens Aasyn, da han med nedslagne Dine nærmede sig til hende, der nylig havde modtaget hans Troskabsløvte, med den faste Beslutning at meddele hende sin Historie i Tillid til hendes Ædelmodighed, der skulde

frie ham fra de Baand, der vare ham saa utaalelige. Pludselig saae han, idet han hævede sit Hoved, det Væsen, han aldrig kunde glemme, hans funklende østerlandske Stjerne. Øieblikkelig sank han ned for hendes Fødder og bedækkede med Kys hendes Hænder, ja endog Sømmen af hendes Klædebon uden at ændse det halv afmægtige Vidne til denne uventede Scene.

„Zulma! min Tilbedte! Vi skilles aldrig mere!" udbrød han, da den stolte Pige kastede sig i hans Arme, brast i Taarer og græd ved hans Bryst. Men snart ilede hun bort af hans Favn og stod for ham som et roligt, sorgfrit Væsen. Forfærdet og bekymret vilde han atter omfavne hende, men hun stødte ham utaalmodig tilbage og blev staaende i Frastand med de bløde Hænder trykkede mod den bølgende Barm, ligesom for at dæmpe den indvortes Storm.

„Herre til Bramber!" udbrød hun endelig, „jeg er her, her i dine Forfædres Borg; i din Gemalindes Oververelse komme vi sammen for aldrig mere at skilles."

„Zulma?" var det eneste Ord, som undslap Eustaces Læber.

„Afbryd mig ikke!" svarede Orientalerden. „Det passer kun daarlig for Seierherren fra Askalon, Monarkens Yndling, den utæmmelige Azims Overvinder, at disputere med en Qvinde!"

„Zulma, Zulma! Barmhjertighed!..."

„Er jeg ikke barmhjertig? Mod min troløse Elskede — mod min Broders Morder — ja, skjælv! jeg taler Sandhed! — det Offer, hvis Død slyngede Lauren om din Pande, det var det Væsen, hvis Tilværelse, som Du veed, var saa inderlig sammensmeltet med Zulmas — nu, bliv ikke saa bleg! vare ikke en Konges Roes, dine Korsfareres lydelige Bifaldsyttringer tilstrækkelige til at kvæle en Søsters Taarer? — Du kjendte ham ikke — og dog maatte jeg — o store Allah! — hvi overlevede jeg dette!?"

Hun bøiede sit Hoved; hendes hele Legeme rystede krampagtigt, det syntes, som om Aarerne i hendes Pande og Hals skulde springe; endelig kom hun ved en pludselig Kraftanstrængelse saavidt til sig selv, at hun med huul Stemme kunde tilføie: „Tænk paa Baalbek, tænk paa din Ed, den skal opfyldes — jeg fordrer det. Hun, som tilbeder Dig, Eustace, elskede Eustace, maa dog hævne sin Broders Død. Jeg er den Sidste af hans Stemme, paa mig hviler Pligten, min Haand skal farves med dit Blod!"

Fast var Stemmen, hvormed den stolte Pige udtalte disse Ord, hvorvel Kinderne og Læberne vare dødblege. Ingen Taare perlede i hendes Øie, da de Broase, atter knælende, modtog den lille forgiftede Dolk af hendes Haand. Pludselig sprang han atter op, drog hende til sin Barm, trykkede hendes Læber til sine, der vare kolde som Iis, stødte derpaa Vaabenet i det Hjerte, der ene tilhørte hende, og segnede uden Suk i Dødens Favn, idet han endnu med den ene Haand greb fat i hendes, af den Elskedes Blod bestænkede Klædning. Uden at agte paa Alice de Bouveries afsindige Skrig stod Zulma, som forhen, ubevægelig, ingen Lyd undslap hendes Læbe, intet Suk bevægede hendes Bryst, hendes Øine dvælede paa det Offer, der laae foran hende. Endelig knælede hun ved hans

Side — hendes Broder var hævnet. — Var Zulma nu lykkelig?

* * *

Brudegemakket var opfyldt. De vare der, — Han, den Tappre, Hun, den Adelige, og Hun, den Elskværdige. Dog, hvilken var begge de Skjønnes Skjæbne? Den Ene laae i Dødens kolde Favn, og Alice — havde mistet sin Forstand.

* * *

Der ere tvende Liigstene i Herrerne af Brambers Gravhvælving. Den ene, af parisk Marmor, betegner den ulykkelige Alice de Bouveries sidste Hvilested; den anden viser en Korsridderskikkelse med en Halvmaane udskaaren paa Panden; den gjemmer de jordiske Levninger af de Broase og hans syriske Elskede.

THEATER MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

Vi have i forrige Hefte af „Ny Portefeuille" givet Totalsummen af de Beretninger, som de hamborgske Blade indeholdt angaaende **Bournonvilles** og hans Selskabs Optræden i Hamborg, samt yttret den Anskuelse, at vi, uagtet alt det Bifald hvormed disse Præstationer modtages af Hamborgerne, dog nærede den Formening, at Ballettens Standpunkt i Hamborg var altfor underordnet til at vi skulde kunne antage, at man der ret forstod at vurdere den bournonvilleske Ballets egentlige Fortrin. Vi have i Begyndelsen af denne Uge fra en Landsmand, som netop for Tiden opholder sig i Hamborg, og hvis Competence vi nære den største Agtelse for, modtaget en Skrivelse, hvori denne Gjenstand er berørt; og da den aldeles bestyrker vor yttrede Formodning, samt tillige giver en Beretning om Dem. Marias Standpunct som Dandserinde, hvorom de hamborgske Blade hidtil kun have indeholdt de meest exalterede, og derfor desto mindre paalidelige, Skildringer, saa skulle vi her meddele vore Læsere det af denne Skrivelse, der angaaer den nævnte Gjenstand:

Hamborg, d. 7. Juli 1843.

„— — — — Og nu lidt om Bournonville. Jeg vil da først og fremmest tilstaae Dig, at jeg ingenlunde deelte de sangvinske Forhaabninger, Du og saa mange af Eder satte til dette Foretagende, og det af den gode Grund, at jeg kiender Hamborgerne bedre. Disse gode Folk ere i det Hele taget just ikke udrustede med alt for megen Intelligents. Imidlertid have de dog om Adskilligt, til hvis Bedømmelse der mangler dem den fornødne Indsigt, havt Leilighed til at danne sig en Mening. De have faaet en Slags Praxis, der kan bøde paa det der, hvor det skorter dem paa Theorien. Naar saaledes f. Ex. en sjelden scenisk Kunstner, en Sanger eller en Sangerinde af Betydenhed gjæster dem, saa vide de saa nogenlunde at orientere sig, idet de sammenligne det Gode, der bydes dem, med det Maadelige og Slette, de selv ere i Besiddelse af, og da Hamborgerne ere gode Regnemestere, faae de et temmelig rigtigt Facit ud. Men Balletten var dem hidtil en Gaade, her kan den sædvanlige Sammenligning ikke finde Sted, thi de mangle Udgangspunctet, de have ikke selv, og have ikke i lang Tid havt nogen Ballet, ikke engang en maadelig eller slet. Hele deres Dannelse i denne Retning af Kunsten indskrænker sig til, at de have seet et Par navnkundige Dandserinder optræde nogle faa Gange i deres Midte, og at de have betragtet et Par kummerlige Pantominer af den berlinske Balletmester Taglioni, der, hvad Du af egen Erfaring veed, er ligesaa stiv og materiel, som hans Søster er bevægelig og ætherisk. Havde Hamborg først selv i nogle Aar været i Besiddelse af et Balletcorps, — thi de faa Figuranter, hvormed de nu udfylde de nødvendigste Dandsepartier i Operaer, hvor dette fordres, ere ikke værd at tale om, — da havde det

været en ganske anden Sag. Men nu faaer de med engang en fortræffelig Ballet at see, en genial opfunden, paa Indsigt og Smag grundet, sindrig udviklet Balletdigtning, udført med en Kunst og et fuldendt Ensemble, hvis poetiske Skjønhed de ikke kunne fatte, hvis kunstneriske Betydning de ikke forstaae at vurdere, — det er dog alt for meget paa eengang. Imidlertid have Hamborgerne dog langt overgaaet mine Forventninger og de ere virkelig endogsaa blevne ganske enthusiasmerede for det, de have seet, skjøndt deres Enthusiasme jo rigtignok snarere maa betragtes som en Fortryllelse, end en af Erkjendelsen udspringende Begeistring. Hertil kommer, at denne Cyclus af Balletter, Bournonville fører dem for Øie, ikke vil bidrage lidet til at danne deres Smag i denne Retning. Indtrykket har været for stærkt, til at det ikke skulde blive af Varighed, og det bliver saaledes ikke nogen ringe Fortjeneste, Bournonville har indlagt sig, idet han her som en Missionair har forkyndet Musernes og Gratiernes Lære og bidraget til at reise Terpsichore et nyt Altar. — Hvad nu Detaillerne angaaer, da behøver jeg naturligviis ikke for Dig at udhæve Bournonvilles eller hans Selskabs store Fortrin, hvorimod Du uden Tvivl ønsker at erfare noget om den parisiske Dandserinde, som remplacerer Fjeldsted og Nielsen. Mlle Maria er virkelig et udmærket Talent, baade som Dandserinde og Mime, og hun henrykker det Hamborger Publikum. Imidlertid er det dog for mig og Andre, for hvem Teresinas og Celestes Roller ere blevne identiske med Fjeldsteds og Nielsens Personligheder, umuligt hos hende at finde Rollens Ideal; det er Klæder syede efter Kroppen, og kunne blot fuldkommen passe dem, de tilhøre. De derimod, som ikke have seet vore to nævnte Dandserinder, savne dem naturligviis heller ikke og for dem maae Mlle Marias Fortrin være desto mere fremtrædende. Hun besidder Skole, Sikkerhed, Færdighed, Elevation og Ynde, og uden at gjøre vore Dandserinder særskildt nogen Skade, besidder hun Ting, hvoraf begge kunde lære meget. Vort eget Dandsepersonale gjør vort Theater stor Ære, og navnlig høste Hoppe samt Jomfruerne Funck og Fredstrup et udeelt, ja enthusiastisk Bifald. — — —"

Jfr. Nielsen og Hr. Lefebvre, som paa Gjennemreisen ere optraadte to Gange paa det Leipziger Theater, og have høstet meget Bifald, ere den 2den dennes ankomne til Dresden, hvor de vilde afvente Theaterdirecteurens Tilbagekomst fra Paris, for at træffe et Arrangement angaaende deres Optræden paa det derværende Theater.

Phister og **Nielsen** have vedblivende fyldt Christiania Theater og agtede sig i Midten af denne Maaned derfra til Drammen, hvor de i Forening med nogle Medlemmer af Theateretaten i Christiania vilde give en Række af Forestillinger. — **Holst** er optraadt i Aalborg, som Gjæst hos det Müllerske Selskab i „Ørkenens Søn." At han har gjort Furore, behøves neppe at bemærkes. Fra Aalborg, er Bestemmelsen at gaae til Randers og Aarhuus, og i hver af disse jydske Stæder optræder han i sex Forestillinger. — Fra vore andre reisende Artister, Mdm. **Simonsen** og Hr. **Faaborg** ere endnu ingen Efterretninger indløbne.

Sangerinden **Henriette Nissen** gav i Mandags paa det kongelige Theater sin anden og sidste Concert, og afreiste Dagen efter til sin Fødeby Gothenborg, for over Stockholm og St. Petersborg, at vende tilbage til Paris, hvor hun er ansat ved den italienske Opera. Denne Sangerinde adskiller sig fornemmelig væsentlig fra andre store Sangerinder, der have gjæstet os, derved, at hun endnu er i sin Stigen, medens hine for det meste vare stærkt paa Retour. Staaer hun derfor end i enkelte Henseender om ikke tilbage, saa dog endnu ikke ganske paa det Trin af Kunsten, hvortil kun Routine og Studium kunne føre hende, saa har hun igjen det store Fortrin, som Stemmens Friskhed og Klang medføre; og tager man Hensyn til til den forholdsmæssig korte Tid hun hidtil har anvendt paa sin musikalske Uddannelse som Sangerinde, og at denne endogsaa først temmelig silde er bleven paabegyndt, saa ere disse Omstændigheder Borgen for, at det ikke kan vare ret længe, inden hun har paatrykket sine Præstationer Fuldendthedens Stempel.

Det Altonaer Skuespillerselskab, som giver Forestillinger paa Petolettis Theater paa Vesterbro, har i den afvigte Uge tvende Gange bragt den Nestroyske Farce „der Talisman" til Opførelse. Selskabet kunde ikke have gjort et heldigere Valg; thi deels beroer hele Udfaldet af dette Stykke paa Udførelsen af Hovedrollen, og til dennes Besættelse har Selskabet i Hr. Edmüller en Skuespiller, der veed at afvinde den rødhaarede Barbeersvend „Titus Feuerfuchs" den meest comiske Side, deels staaer hele det Genre, hvortil dette Stykke hører, i stor Yndest hos den Deel af vort Publikum, som er vant til at frequentere de tydske Skuespil. Grundlaget for de Nestroyske Farcer er en for det meste grotesk Lystig-

hed, som hverken bryder sig om Charakteren eller tager det saa nøie med Sandsynligheden, men bestandig kun har Tilskuernes Lungerystelse til Maal. Noget dybere Gehalt maa man derfor ikke søge hos dette Stykkes Forfatter, og i denne Henseende staaer han langt tilbage for sin Landsmand Raimund, i hvis Arbeider der ikke sjelden findes en høi Grad af Gemytlighed og virkelig poetiske Situationer. Imidlertid er Ideen til „Talismanen" høist pudseerlig og original og Dialogen ikke uden Vittighed, skjøndt den oftere kun bestaaer af en tom Jagen efter denne. Selskabets Fremstilling af denne Farce var begge Gange godt besøgt, og det vil sikkert endnu ofte kunne gjentage den for et talrigt Publicum; thi Kjøbenhavnerne holde meget af at faae Mellemgulvet rystet, og hertil er her Leilighed nok. — I en anden lille Farce af Holtei: „33 Minuten in Grüneberg," lod Hr. Edmüller atter sin rige comiske Aare flyde. Stykket er en lille Bagatel, af reen local Interesse, men kan ved en saa fortræffelig Udførelse som Edmüllers og Mdm. Müllers ikke andet end more. Især var den Forstnævntes Overgang fra den forknytte, udhungrede Breslauer Blikkenslager til den ved Champagneren encouragerede Frier særdeles naturlig og af ypperlig comisk Virkning. — Derimod maa vi paa det venskabeligste fraraade Selskabets Bestyrelse Valget af Stykker som „Brødrene Philibert," der ere saa godt som udspillede paa vort Theater, og saa slet indspillede af Selskabets Medlemmer.

I disse Dage opholder sig her i Staden en navnkundig tydsk Publicist og Digter, Dr. **Theodor Mügge** fra Berlin. Han er blandt Andet Forfatter til flere interessante Noveller, og har i mangfoldige Tidsskrifter fra Tid til anden leveret Meddelelser, for størstedelen af politisk Indhold og en afgjort liberal Tendents. Hans Virksomhed i denne Retning har tvende Gange voldt ham Trykkefriheds-actioner, i hvilke han dog er bleven frikjendt. Han agter sig herfra med det norske Dampskib paa Tirsdag til Christiania, for at foretage en Reise gjennem Norge og Sverrig. Vi have i ham lært en særdeles aandrig, kundskabsrig Mand at kjende, der især for Tiden finder megen Interesse i det Studium af de forskjellige Folkecharakterer, hvortil hans tidligere Reiser i Forbindelse med hans nuværende Streiftog i Norden give ham rig Anledning.

Den tidligere Brevskriver i „Hamburger Correspondent" af 16de Mai d. A. har nu atter ladet høre fra sig i et i denne Uge hidkommet Nummer af samme Blad. Anledningen til denne nye Expectoration er en Artikel, som hiint Blad efter kjøbenhavnske Journaler havde optaget til Berigtigelse af de forvanskede Facta, hiin Brevskriver havde tiladt sig at meddele angaaende Ole Bulls Ophold i Kjøbenhavn, og som naturligviis kun stemte lidt overeens med den Beretning, Brevskriveren havde givet. Da denne nye Harangue ikkun indeholder en tom Gjentagelse af de tidligere debiterede Usandheder, og da den dernæst er affattet i en Tone, der gjør alt videre Tilsvar unødvendigt, vilde det ikke have faldet os ind vidære at opholde os over dette nye Forsøg paa at nedsætte Ole Bulls Kunstnernavn og give en falsk Forestilling om hans Modtagelse under hans seneste Ophold her i Staden, hvis den bemeldte Brevskriver ikke tillige havde viist den Fripostighed, at navngive DHr. Musikhandlere Olsen & Lose samt Portefeuillens Redacteur som dem, der vilde kunne bekræfte Rigtigheden af hans Udsagn. Vi skulle derfor for vort Vedkommende kun bemærke, at ligesom de i den ovennævnte berigtigende Artikel i Hamburger Correspondent anførte Oplysninger for Størstedelen vare hentede fra den i „Ny Portefeuille 1843," 2. B. 9. H., leverede Meddelelse, — af hvilken vi, netop for at lægge vor Upartiskhed for Dagen, havde udeladt Alt hvad der ikke var Sagen vedkommende og navnlig hvad der kunde tjene til paa en ubehagelig Maade at drage de af Brevskriveren omtalte Kunstnere Ernst og Döhler ind i Striden, saaledes underskrive vi endnu i Et og Alt den factiske Fremstilling af de omhandlede Forhold, som fra Portefeuillen er gaaet over i Hamburger Correspondent, og hvis Overeensstemmelse med Sandheden Enhver, som har bivaanet de Bullske Concerter, seer sig istand til at bevidne*).

Medens det tusindtungede Rygte har umaadelig travlt med Gjetninger og Gisninger, med forvanskede Facta og uheldvarslende Spaadomme, og medens flaue Vittighedsjægere forgjæves øve deres Skarpsindighed, skrider Arbeidet paa det vordende Sommer-Tivoli saa rask fremad, at der er al Sandsynlighed for at dette til den berammede Tid

*) I Anledning af den heromtalte Artikel ere vi af Hr. Commerceraad, Musikhandler Olsen bemyndigede til at erklære, at han med den største Forbauselse har erfaret den tactløse Indblanden af hans Person i denne ham aldeles uvedkommende Sag, i hvilken ligesaalidt hans Forhold til de omhandlede Kunstnere, som den Agtelse, han nærer for disse, kunne tillade ham at tage nogensomhelst Deel.

vil kunne vorde tilgængeligt for Publicum. Paa den store Restaurationssal med tilstødende Bazar, Dandsesalonen, Divanerne og Rutschbanerne have Arbeiderne alt hængt Krandsen, Terrainets Planering gaaer hurtigt fra Haanden og de øvrige Bygninger og Anlæg fremmes kjendeligen Dag for Dag. Hidtil har Arbeidet ogsaa været saa begunstiget af det smukkeste Veirligt, at ikke nogen Times Standsning har været fornøden.

Hoftheatret.

Mandag den 17de Juli.

Fra Diavolo, opera en 3 actes de Scribe Musique d'Auber.

Tirsdag den 18de.

Une Chaine, (En Lænke,) comedie en 5 actes de Scribe.

Onsdag den 19de.

Le Postillon de Lonjumeau, opera en 3 actes, Musique de Adam.

Torsdag den 20de. (Uden Abonnement.)

Benefice for Mr. Armand de Bongars:

Les Memoires du Diable, vaudeville en 3 actes d'Arago. — **La fille de Dominique,** vaudeville en 1 acte de Villeneuve.

Fredag den 21de.

L'Omelette fantastique, vaudeville. — Scener af „Lucia di Lammermoor," af Donizetti. — **La soeur de Jocrisse,** vaudeville en 1 acte de Varner et Duvart.

Vesterbroes nye Theater.

Søndag den 16de Juli.

Der Talisman.

Onsdag den 19de.

Første Gang: **Nacht und Morgen, oder: die Familie Beaufort;** Drama i 4 Afdelinger og 5 Acter, med fri Afbenyttelse af den Bulwerske Roman, af Charlotte Birch-Pfeiffer.

Fredag den 21de.

Die Einfalt vom Lande; Lystspil i 4 Optog af Dr. C. Töpfer. Derefter for første Gang: **Hans und Grete;** Genre-Billede med Sang og Dands, af Louis Schneider.

Efter Dagé.

Em. Bærentzen & Co lith. Inst.

LEGENDE BÖRN.

Ny Portefeuille 1843.

En Martsviol.

(Til Camilla.)

Da Martsviolen folded ud sit Blad,
Og Foraarsvinden vifted gjennem Skoven,
Da Isens Dække sprængtes let af Voven,
Frigjort ved Solens varme Straalebad,
Og tusindstemmig Fuglesang
Harmonisk blanded sig med Bækkens Klang:

Da iilte glad jeg til Naturens Sal,
Med Vellyst aanded ind jeg Blomsterduften,
Jeg lytted til Accorderne i Luften,
Og fro gjenhilste jeg hver Høi og Dal;
Thi jeg forstod Naturens Røst,
Da der var Foraar i mit eget Bryst.

Af vilde Blomster fletted jeg en Krands,
Den skulde være mig et trofast Minde
Om hvad jeg saae: — om Zefyrs lette Vinde,
Om Floras Skjønhed, om Najadens Dands;
Men ak! de Blomster, som jeg bandt
Blev syge, — deres Farvepragt forsvandt.

Da øined jeg en Blomst, der yndig, bly,
Sit Hoved bøied under Bøgens Grene,
Den var saa smuk, den fængsled mig alene,
Og af dens Aasyn lyste Troskabs Ly:
„Dig vil jeg plukke, ja kun Dig,
Du vil ei visne, — ei foragte mig."

Jeg plukke Blomsten, og jeg bragte den
Forsigtig til mit Hjem; men som i Fængsel
Den følte sig, og aanded heftig Længsel;
Til sine Søstre vilde den igjen,
Til dem, hvis Skjønheds Trylleri
Fremmaner Tankers rige Harmonie.

„Velan! jeg til Camilla bringer Dig,
Hun er din Søster jo i Skjønheds Rige,
Fra hende Gratien vil aldrig vige,
Dens Bolig er for glimrende og rig,
Hun frede vil med kjærlig Haand
Om dem, der ligne hendes egen Aand."

O modtag min Viol, hvorom jeg bandt
En Tankekrands af himmelblaae Kjærminder, —
Jeg vidste, at Violens Duft forsvinder,
Som og min egen Krands, hvis ei den fandt
En smuk Hyrdinde, kjærlig, mild,
Der vilde luttre den ved Venskabs Ild!

Joh. Novilla.

Det hemmelighedsfulde Huus.

(Efter det Engelske.)

Under Henrik den Ottende af Englands Regiering var der i Chelsea et smukt Slot, kaldet Chelsea-Hall. Monarchen havde ladet det opføre i den Hensigt at lade sine Børn opdrage der, og udnævnt Sir Francis Bryan til Castellan der, saalænge han levede. Disse ere historiske Facta. Dette gamle Herresæde stod i Nærheden af Kirken og lignede, hvad dets Bygningsmaade angik, meget St. James Paladset. Efter Kongens Død blev det Residents for hans efterlevende Enke, Catharine Parr, som senere ægtede Lord Sudley.

I den Periode, hvorom vi tale, gaves der kun een Vei, som over den aabne Mark førte til det mørke, gamle Slot. Hvo der paa hiin Tid passerede denne Vei maatte nødvendigviis over en Bro, som i gamle Dage kaldtes Blandel Bridge, men siden, formedelst de hyppige, ved samme forøvede Røverier og Mord, bloody Bridge.

En mørk og stormfuld Nat i Aaret 1547 gik en velvoxen Mand over denne Bro. — Natten var, som sagt, mørk, og Vinden blæste hæftigt; derfor havde Fodgjængeren trukket sin Hue langt ned over Ansigtet, og bøiede

Hovedet, ikke fordi han var uvidende om det Vanrygte, hvori denne Egn stod; thi han bar sin Pelsværkskappe mere paa den venstre end paa den den høire Arm, hvilket var hine Tiders Mode. Dengang var der nemlig hverken Gasbelysning eller aarvaagent Politi, saa at den Reisende kun maatte forlade sig paa sit gode Sværd.

Vor Fodgjænger havde netop passeret Broen, da han stødte mod en Cavalleer, som kom ham imøde, og Begge havde været saaledes fordybede i deres egne Tanker, at denne Berørelse just ikke hørte til det lemfældigste Slags.

At blive saaledes stødt i Mørke var paa hiin Tid sædvanlig Forspillet til et andet Slags Stød; i et Nu vare derfor to blanke Sværd dragne, og Vaabnene sloges klirrende imod hinanden.

„Hvad skal det betyde, Tølper?" sagde først den Ovennævnte, „er I gal, siden I saaledes farer imod mig?"

„Naa, naa, Herre! jeg kunde gjøre Eder det samme Spørgsmaal," sagde den Anden.

„Hørte I ikke, at jeg gik over Broen?" vedblev den Første; „er I maaskee drukken, eller vil I røve og plyndre?"

„Atter kunde jeg gjøre Eder det samme Spørgsmaal, thi jeg kjender ligesaa lidt til Eders Hensigter, som I til mine."

Under denne korte Samtale havde begge de Talende været paa deres Post og stedse holdt sig færdige til Kampen.

„Skal vi have Krig eller Fred?" spurgte den Første.

„Som I vil," svarede den Anden. „Jeg er Soldat og har Intet at tabe. Jeg ønskede nok at have Fred i denne forbandede Egn, men Krig er nu engang min Haandtering. Vil I skjære Struben over paa mig, saa skal I først komme til at bestaae en haard Dyst."

„I tager Feil, brave Kriger," sagde den Første, „jeg er en stille Vandrer, ligesom I, og har desuden Hastværk. Lev vel!"

I dette Øieblik traadte Maanen frem af en Sky og oplyste de Talendes Ansigtstræk; fra dem begge lød et Raab af Overraskelse.

„Hvad for Noget, Gaspar Peyton! er det Jer, hvad gjør I her?"

„Lord Sudley!" raabte den Anden; „tilgiv mig, naadige Herre, før vilde jeg lade min Haand hugge af, end hæve den mod min Velgjører, dersom jeg havde kiendt ham."

„Haanden sidder godt nok, hvor den er, brave Peyton," sagde Adelsmanden og rystede hjertelig sin Vens Haand. „Naar er I kommen til England? Det undrer mig, at I ikke strax efter Eders Landing har besøgt mig."

„Jeg kom først igaar Aftes til Chelsea, kjære Herre. Mine Kammerater ere indqvarterede der og i Nabobyen Battersea. Det var min Hensigt at besøge Eder i Aften."

Under denne Samtale mellem Lord Sudley og hans Ledsager vare de komne hen imod det af os nævnte Slot, Chelsea-Hall. Et eensomt Huus laae just for dem; det maatte de forbi, fordi Fodstien gik tæt op til dets Vægge.

„Vor nuværende Vei, brave Peyton!" sagde Adelsmanden, „tager, ligesom vor Vei gjennem Livet, en forskjellig Retning. Mig kalder Pligten til Chelsea, Eder til Eders Qvarteer. Imorgen venter jeg Eder altsaa. Farvel! I træffer mig i White Hall."

„Da begge Vennerne skulde skilles ad, bleve de staaende lidt stille og deres Opmærksomhed henvendte sig mod den Bygning, ved hvis Sidevæg de stode. Det var en vidtløftig, mørk Bygning, af det Slags, som den Tids rige Kjøbmænd eiede. Den stod paa det Sted, hvor nu Don Salteros Kaffehuus er. Den saae ud som om den var befæstet, og havde noget Uhyggeligt hos sig. Den syntes ogsaa at være ubeboet, thi ikke det mindste Lys trængte gjennem de tættillukkede Vinduer. Den var omgivet af en lav, tyk Muur. I Gaarden voxede Ukrud, Haven var fuld af Skræpper, vild Petersillie og Skarntyder.

„Hvad Fanden er dette her?" sagde Peyton, idet han igjen vendte sig om mod sin Ven, med hvem han havde taget Afsked. „Hører I de Toner, som komme fra Huset? Nu igjen... ogsaa Hundeglam."

„Hvad er det for et Huus?" spurgte Sudley. „Hør nu igjen! Det lyder, som om det var en Vandmølle!"

Lord Sudley bøiede om Hjørnet og nærmede sig Façaden af Huset. Der var intet Lys at see. De gik længer frem og toge fat i Laasen paa den yderste Port, den var lukket. Paa hiin Side af Veien løb Themsen, der blev pidsket af Januarnattens rasende Storme. En Række høie Træer stod paa dens Bredder, og Vinden, der susede gjennem de bladløse Grene, lød som en mægtig Cataracts Brusen.

„Hvor selsomt!" sagde Sudley. Disse Klagetoner, disse afmaalte Slag lyde forfærdeligt i den natlige Time. Mig forekommer det, at der bevæger sig en Skikkelse hist under Træerne. Ved Himlen! den staaer stille tæt ved Floden. Jeg vil dog gaae derhen." Med disse Ord nærmede Lord Sudley sig Floden med hurtige Skridt, fulgt af sin Ven. Maanen traadte mere og mere frem af Skyerne og Lord Sudley bemærkede nu, at han ikke havde taget Feil; der stod en Mand, som lænede sig til et høit Træ.

„Ih see, min Ven," sagde Lorden, „staaer I paa Luur?" hvad har I her at bestille saa silde? hvem er I?"

„Hvem er I, og hvad tager I Eder for paa denne Tid?" svarede Skikkelsen.

„Det maa være Eder nok at vide, at jeg er en Mand, som er berettiget til at gjøre dette Spørgsmaal. Kom hid, eller jeg gaaer hen og nagler Eder fast til Træet."

„Det gjøres ikke Behov," sagde Skikkelsen, idet den traadte frem fra Træet; „siden I siger, at I er berettiget til slige Spørgsmaal, saa vil jeg svare Eder kort og godt, at jeg er Retsbetjenten Peter Uppermost Hufflin."

„Og hvad gjør I her?" sagde Sudley.

„Jeg iagttager hiint Huus der."

„Hvad er det for et Huus, hvem boer der?"

„Jeg vilde ønske, at I kunde sige mig det. Jeg for min Part troer, at det spøger der. Det er en Anstødssteen for hele Nabolaget. Alle skikkelige Folk forlade Byen derfor. Efter Solens Nedgang vilde næppe Nogen vove at nærme sig det paa en Fjerdingveis Distance, om han saa kunde faae Guld og grønne Skove for det. Jeg saae Eder liste Eder heromkring og jeg holdt Øie med Eder."

„Vi maae see at komme derind," sagde Sudley.

„Gid I kunde!" sagde Hufkin; men lad mig blot blive fri for at være med. Jeg troer, at den skinbarlige Satan selv boer i det Huus... Hør engang... en deilig Concert!"

„Mig synes, det er en Mølle, som gaaer," sagde Sudley og vendte sig atter om mod Bygningens Façade, ledsaget af de Andre.

„Der er ikke det ringeste Lys at see gjennem Vinduerne," sagde Peyton. „Stille! jeg hører Støi ved Hovedindgangen. En tager Stængerne bort fra den første Dør. See, nu aabnes den sagte, endnu intet Lys..."

„Gaa nærmere og pas paa!" sagde Sudley og traadte hen i en Krog. „Der foregaaer en eller anden djævelsk Udaad, som skyer Lyset, det er jeg vis paa."

Muren foran Bygningens Front var meget lavere end paa de andre Sider, og ovenpaa besatte med Jernpigge. Lord Sudley og hans Venner posterede sig derfor paa hiin Side og saae over Muren, medens de utaalmodigen og i ængstelig Forventning ventede paa de Ting, som skulde komme.

„Træk Kaarden!" hviskede Peyton til sin Ven, „gjøres det nødig, maae vi bane os Vei med den."

„Stille!" sagde Adelsmanden, „Døren er aaben, men der viser sig Ingen endnu. Hvad om vi klattrede over Muren og gik ind? Hør, nu er Portalen aaben. Hvad er det for en skrækkelig Hamren? Hør, hvor de skrige! Jeg vil ikke lytte længer, jeg maa ind og hjælpe; følg med eller bliv, ligesom I ville."

„Holdt!" svarede Peyton, idet han holdt sin Ven tilbage. „Seer I den lange, spøgelseagtige Skikkelse, som kommer ned ad Trappen? See engang, hvor den lurer, om der er Nogen i Nærheden. Vær forsigtig, kryb bag Muren!"

„Pas godt paa, Peyton; hvad seer I?"

Skikkelsen gjør Tegn med Haanden, Mylord! og et halv Dusin Karle, som enten bære Kister eller Sække paa Skuldrene, ere komne frem. De nærme sig Porten, den lange Skikkelse lukker Døren i Laas... nu ere de ved den yderste Port. Alt er stille, De have taget Veien ad Themsen til."

Imidlertid var Larmen af Hjulet, eller hvad det ellers var, hørt op, og Dødsstilhed omgav Bygningen.

„Nu," sagde Hufkin, ville vi stige over Muren og storme Huset, førend de vende tilbage. Da de ere belæssede, kunne vi siden indhente dem. Kom!"

Som sagt, saa gjort. De opdagede imidlertid Ingenting. Vinduerne vare forsynede med Skodder, og endskjøndt Lyden, naar man kom nærmere, endnu var selsommere og skrækkeligere end i Afstand, saa modstod dog den tillukkede Dør alle de Anstrængelser, de gjorde for at komme igjennem den. De begave sig derfor igjen til den udvendige Side af Muren og fulgte hine Skikkelsers Spor, som de havde seet liste sig ud af Bygningen.

„Lad mig være Formand," sagde Hufkin, „disse Karle have taget Veien til Bredden."

„Jeg frygter for, at vi komme for silde. Jeg hører Aareslag. De ere stegne i en Baad."

Det forholdt sig saaledes og de kom netop i rette Tid til Themsens Bredder, for at kunne skimte en Baad, som forsvandt i Mørket, medens de kraftige Aareslag mod Vind og Strøm med den tiltagende Afstand bleve svagere og svagere.

„Gid Fanden havde dem! Nu ere de atter slupne fra mig. Heida! der er en Baad. Vi ville gaae i den."

„Gjør Jer ingen Uleilighed, vi have tabt Sporet," sagde Peyton.

„Stille!" sagde Sudley, „Baaden har vendt sig, saa sandt jeg lever. Jeg hører Aarerne, den kommer nærmere og nærmere. Nu, Gentlemen, frisk Mod! saa have vi dem. Stil Eder bag ved dette Træ!"

Baaden nærmede sig. Forenden stødte nu mod den moradsige Bred og en Mand sprang ud.

„Gjør nu Baaden fast, Gutter, og følg med!" raabte han.

„Jeg fængsler Eder i Kongens Navn," sagde Sudley og lagde Haanden paa den Ubekjendte.

„Stop!" sagde Baadsmanden. „Hvad for Noget? Tre mod Een? Til Hjælp, Manne!"

Nu styrtede tretten Matroser i Land og angrebe Peyton, Sudley og Huffkin med tykke Egeknipler, og der begyndte en fortvivlet og rasende Kamp.

Vore tre Venner havde Ondt ved at holde deres Modstandere fra Livet; men den spidse Kaarde, man brugte paa Henrik den Ottendes Tid, var et rædsomt Vaaben i en dygtig Stridsmands Haand, derfor holdt de sig i lang Tid.

„Holdt!" sagde Sudley, der allerede havde saaret to af Modstanderne. „Her er en Vildfarelse med i Spillet. Det er ikke de Folk, vi søge; hvem ere I?"

„Jeg er John Grice," sagde den Forreste, „Capitain paa Krigsskibet „Greyhound." Hvem ansee I os for, I Landkrabber? Hvorfor hugge I løs paa os, naar vi efter et langt Togt komme hjem til vort Fædreland?"

„Vi ansaae Eder for nogle Skurke, som i den senere Tid have foruroliget vor By," svarede Huffkin.

„Behandler I saaledes Folk," spurgte Sømanden, „blot fordi de ikke ere parfumerede med Moskus og Ambra. Min Baadsmand her lugter af Beg og Tjære. Jeg skal lære Jer Respect for Søtjenesten. Frem Gutter!"

„Holdt!" raabte Lord Sudley," jeg er Overadmiralen, jeg forbyder al videre Kamp. I kjender mig vel nu, Capitain Grice?"

„Mylord!" sagde Capitainen, „jeg beder om Tilgivelse. Her er vistnok en Vildfarelse med i Spillet."

„Saae I ikke en Baad, da I nærmede Eder Landet?" spurgte Huffkin.

„Jo vel mødte, eller snarere stødte vi paa en Baad, men den maa for længe siden være paa den modsatte Bred. Vil I indhente de Folk, min Admiral! saa raader jeg Eder at tage min Baad, sætte over Floden og forfølge dem tillands."

Da Admiralen Intet havde at indvende mod denne Plan, satte vore tre Venner, ledsagede af Capitain Grice, over Floden, gik over Engene paa den modsatte Bred og naaede Byen Battersea. Byen laae endnu begravet i den dybeste Søvn, da de Fire gik ind i det første Værtshuus, som var aabent, styrede lige mod Kjøkkenet, hvor der brændte en rask Ild og gjorde sig det ret beqvemt der.

„Lad alle Titler blive borte," sagde Lord Sudley hemmelig til sine Ledsagere. „Hr. Vært!" sagde han derpaa høit, „vi ere forfrosne og sultne, lad os faae Noget at

spise og en Flaske Muskatviin. Skaal, mine Herrer! Det er en god Viin."

„Ja, den er ikke ilde," svarede Værten, „min Viin er den bedste i Battersea. Behager I en Flaske endnu?"

„I har nok allerede havt Gjæster idag?" spurgte Lord Sudley.

„Kan nok være," svarede Værten, som paa eengang var bleven ærgerlig. „Men hvoraf veed I, at her har været Gjæster?"

„Jeg veed det, Hr. Vært, og det er nok," svarede Lord Sudley; „hvem vare de?"

„Naa, det var det, I vilde vide, I nysgjerrige Folk! Dersom jeg vilde spørge enhver Gjæst ud, som kom til Chequeos, saa vilde jeg maaskee være ligesaa klog som I er. Men det er ikke min Sag. Har jeg vel spurgt Eder om Eders Haandtering?"

„I er noget kort for Hovedet," sagde Sudley. „Men jeg vil dog sige Eder saa meget, at jeg er berettiget til at gjøre slige Spørgsmaal. Derfor ud med Sproget! hvem eier det Huus i Chelsea, hvorfra hine Folk kom ved Midnatstid? hvad tager han sig for?"

„Det skal jeg sandelig have Ondt ved at besvare. Alt hvad jeg veed er, at en Fremmed, Almanzo, nu er Eier af Huset."

„Og hvem er han?" spurgte Sudley.

„Det veed jeg heller ikke. Nogle ansee ham for en Stjernetyder, andre for en Troldmand, og atter Andre for en spansk Spion."

„Hvad vilde de Folk her inat?"

„De toge sig en lille Hjertestyrkning og fortsatte derpaa deres Vei."

„Hvorhen?" spurgte Capitain Grice.

Værten, som troede, at han havde svaret nok, taug stille og trak blot paa Skuldrene.

De toge ham derfor med sig i Forvaring, som mistænkelig, gik atter i Baaden og seilede til den modsatte Bred.

Lord Sudley besluttede uden videre Betænkning at storme det hemmelighedsfulde Huus. Det var endnu saa tidlig, at kun faa af Chelseas Beboere vare vaagne. Man lagde strax Haand paa Værket.

Capitain Grice lod ved sine Folk bringe et langt Mastetræ fra en Barke, som laae fortøiet ved Themsebroen, og brugte det som en Muurbrækker; Døren gav efter for de gjentagne Stød, og de kom ind i Huset. Ganske imod Forventning mødte de ingen Modstand, Huset var ganske øde og mennesketomt.

Huffkin bar en Lygte, ved hvis Skin de undersøgte alle Værelserne i Stueetagen. De vare umeublerede og saae smudsige og forfaldne ud. Værten, som Lord Sudley holdt fast ved Armen, vilde nødig betræde Huset og raadede fra at trænge længer frem. Da de imidlertid havde foresat sig at undersøge Sagen til Grunden, saa begave de sig ned i de underjordiske Hvælvinger.

Her var Værten endnu mere utilbøielig til at følge med, og blev endog forfærdet, hvorfor Peyton havde ondt nok ved at faae ham slæbt ned ad Trappen. Da de vare komne ned antydede idetmindste nogle Hundes Gjøen paa Spor af Liv. Disse Dyr, der hørte til de saakaldte Blodhunde, vare i Hundehuse, som havde en saadan Stilling, at de beskyttede en Indgang, der uden Tvivl førte til en endnu lavere Hvælving.

Ikke uden Vanskelighed lykkedes det dem at komme forbi Hundene, og Huffkin, som stedse var foran, gik forsigtigt ind.

Neppe var dette skeet, før Værten, be-

nyttende sig af Peytons Nysgjerrighed, med et høit Skrig sled sig løs fra ham, ilede op ad Trappen og styrtede ud, af Døren. Da han var kommen ud sprang han i Capitain Grices Baad og roede over Floden.

Imidlertid gik Selskabet forsigtigt ind i Hvælvingen, hvorfra der kom en vederstyggelig Lugt af chemiske Apparater, saa at Peyton, Sudley og Grice maatte vende sig om, for at drage Aande. Hufkin derimod krob videre, paa alle Fire, omkring en Maskine, som stod foran Døren og vistnok havde foraarsaget hiin besynderlige Støi. Hele Hvælvingen lignede et chemisk Laboratorium; en svag Ild brændte i Enden af samme, og en gammel Mand bøiede sig over den. Hufkin opdagede snart, hvad det var for en Mand, han havde for sig. Det var en Alchymist. Hans Skjæg, der var hvidt som Snee, naaede næsten til Jorden. Han bar en med Peltsværk besat Klædning og en høi Hue. Medens han saaledes bøiede sig over Ilden og blandede de Stoffer, der gave den afskyelige Lugt fra sig, bemærkede Hufkin, at han bar en Maske af Glas for Ansigtet, vistnok for at beskytte sig mod de farlige Dunster. Manden var døv, thi skjøndt Hufkin rev flere Flasker omkuld og derved foraarsagede Støi, syntes han dog ikke at lægge Mærke dertil.

Hufkin vilde i Begyndelsen springe hen og gribe fat i ham, men han saae snart, at der stod et halv Dusin Krudttønder bagved ham. Dette Syn forskrækkede ham, han kjendte slige Alchymisters Skinsyge, der mere end eengang havde formaaet dem til heller at begrave sig selv og dem, der vilde opdage deres Hemmelighed, end at aabenbare den. Hufflin drog sig derfor forsigtigt tilbage, kom igjen lykkeligt forbi Maskinen og naaede Udgangen; Oldingen havde dog allerede bemærket ham, greb en gloende Jernstang og nærmede sig Krudttønderne.

Hufkin kom igjen til sin Kammerater, raabte blot forfærdet Ordet „Krudt" og styrtede ud af det hemmelighedsfulde Huus. De Andre fulgte ham uden videre; dette ene Ord bevingede deres Skridt. De vare neppe komne ud, førend de hørte en dump Lyd og derpaa fornam en skrækkelig Explosion. Bygningens venstre Fløi styrtede sammen, Jorden syntes at ryste under de Forfærdedes Fødder og de flygtede ad Floden til.

Det er Alt, hvad man nogensinde erfarede om det hemmelighedsfulde Huus. De Fremmede, hvis Formand Almanzo var, vare uden Tvivl Falskmyntnere. Man hørte aldrig siden Noget til dem. Værten, som sandsynligviis ogsaa var med i Complottet, flygtede bort fra Egnen, da han frygtede for at blive afæsket nærmere Oplysninger.

Miroscheff.

Russisk Novellette af Vicomte d'Arlincourt.

Miroscheff nedstammede fra en adelig Familie i Moskau. Denne Familie havde engang været rig og anseet, men det var, paa Grund af ugunstige Tidsomstændigheder, lidt efter lidt gaaet tilbage for den, saa at dens sidste Ætling ikkun eiede et Gods med 40 Bønder. Tætved dette Gods laae den skjønne Domaine Kesbitry, der eiedes af den rige og anseete Grev Rasumowsky. Efterat han havde fuldendt sine Studier tog Miroscheff det lille Land-

gods i Besiddelse. Af Naturen begavet med et meget indtagende Ydre, besad han tillige en høi Grad af Aandsdannelse, der uden Tvivl vilde have aabnet ham Adgang til de høiere Selskabskredse, dersom han ikke var bleven afholdt derfra ved en vis bly Tilbageholdenhed, som klæder den uskyldige, uerfarne Ungdom saa godt, men som kun altfor tidlig aflægges. Miroscheff var ingenlunde misfornøiet med sin Skjæbne, han levede stille og indgetogen paa sit Gods, hvor han i sin 20aarige Phantasi drømte sig en selvskabt Lykke.

Ligeoverfor Miroscheffs beskedne Landgods laae en smuk lille Eiendom, der om Sommeren beboedes af en russisk Dame, Fru v. Smiranoff, tilligemed hendes Datter Nedegda. Nedegda var en sjelden Skjønhed; at see hende og elske hende var Eet for Miroscheff; ikke heller var denne undgaaet Nedegdas Opmærksomhed, hun omtalede ham endog med særdeles Deeltagelse, men hendes Moder afviste hende strax med de Ord: „Han har ikke Noget!" Nedegda taug, men fandt dog denne Yttring meget ubillig. Hvorledes kunde man ogsaa sige om ham: „Han har ikke Noget?" Vel havde Jorden nægtet ham Lykkens Goder, men i desto rigere Maal havde Himlen skjænket ham alle Naturens Gaver — og hvad er vel Jorden i Sammenligning med Himlen?

Dog — slige Grunde vare uden al Vægt hos Fru v. Smiranoff, og den gamle vrantne Domaineforvalter Kostilar stod langt høiere anskreven hos hende end den unge indtagende Miroscheff. Nedegdas Ynde havde ligeledes gjort et dybt Indtryk paa Kostilar. Denne havde erhvervet sig en betydelig Formue, men hans Rigdom uagtet, kunde Fru Smiranoff dog ikke skjænke ham sin Datter, saalænge han ikke var uafhængig. Han var Grev Rasumowskys Livegne; denne havde lovet ham Frihed, og da — —. Imidlertid ansaae Kostilar det for høist nødvendigt at skaffe sig af med en saa farlig Medbeiler. Hans Plan gik ud paa intet Mindre end at styrte ham i den yderste Nød og saaledes berøve ham alt Haab. Han havde nemlig i Kesbitrys Archiv fundet nogle vigtige Documenter, der satte ham i Stand til at gjøre Nedegdas Elskede hans lille Eiendom stridig og berøve ham hans Arvepart. Kostilar indledede en Proces mod Miroscheff, der tabte Sagen og maatte, blottet for Alt, forlade sin Eiendom.

„Henvend Dem til Grev Rasumowsky!" sagde Fyrst Polotzin, en Godseier fra Nabolaget, til ham, „forestil ham Deres Forfatning. Han veed neppe ret Besked om denne Retsag; han eier en umaadelig Formue, og det vil sikkert gjøre ham meget ondt, ved en Dom at have ruineret en ung Mand af et af de ældste Huse i Rusland. Betroe Dem kun til ham!"

„Men hvorledes skal jeg erholde Adgang til ham?" spurgte Miroscheff betænkelig.

„Det er en meget let Sag," svarede Fyrsten, „Greven er en overordentlig gjæstfri Mand; han byder hele Landets Adel til Taffels uden Forskjel. De kan spise hos ham, naar det behager Dem. Jeg skal præsentere Dem, og naar De først har gjort Grevens Bekjendtskab og talt med ham, skal jeg ogsaa lægge et godt Ord ind for Dem."

Miroscheff fulgte Raadet. Han reiste med Fyrst Polotzin til Moskau, blev forestillet for Greven og fik Adgang til hans Taffel.

Flere Gange havde han allerede gjort Brug af Grevens Gjæstfrihed, uden at have

gjort ham bekjendt med sin fortrykte Stilling; han kunde ikke ret beqvemme sig til at anraabe den rige, gjæstfrie Greve om Medlidenhed. For et ædelt, stolt Hjerte er det stedse haardt at beklage sig for Andre over en skjult Lidelse, saasnart Nøden er Aarsagen til samme. Man sætter ofte en Ære i at være et Offer for en ublid Skjæbnes tunge Slag, en Ære selv i en glimrende Feil; man finder stundom en Glæde, en Stolthed i, at man, selv under Modgangens haardeste Tugtelse er ophøiet over den store Hob; men i den enfoldige Mængdes Øine er Nøden den dybeste Elendighed, en Skam, en Skjændsel, maaskee endog en Forbrydelse. Hvor kan man regne sig den til Ære?! Forgjæves hæver Hovedet sig med Stolthed i Veiret; Phantasien sænker sine matte Vinger.

Grev Rasumowsky stod desuden for Miroscheffs Blik som et Væsen, der var ham saa langt overlegen, at han kun med taus Ærefrygt nærmede sig ham. Den ham omgivende Pragt, Grevens hele ædle stolte Væsen, udøvede en fuldkommen nedslaaende Indflydelse paa den allerede i Forveien saa undseelige Miroscheff.

Imidlertid havde ogsaa Kostilar, foruroliget ved Miroscheffs pludselige Afreise i Forening med Fyrst Polotzin, i største Skynding begivet sig til Moskau. Ved sin Ankomst til Grevens Pallads, hvor han netop havde sit Ophold, erfarede han, at en ung interessant Cavalier i den senere Tid var en stadig Gjæst ved Taffelet. Han var yndet af Alle, og Greven begegnede ham stedse med største Artighed.

Ingen Tid var her at spilde for Intendanten; han maatte tage sine Forholdsregler førend hans Medbeiler havde fuldkommen befæstet sig i Grevens Gunst. Dog, af en saa lav Sjæl kunde man ikke vente nogen storartet Plan; foragtelige Mennesker tage kun deres Tilflugt til foragtelige Midler.

Taffelet var endt. Gjæsterne havde begivet sig fra Spisesalen til de tilstødende Gemakker. Da opstod der en levende Ordstrid blandt Tjenerne, der vare beskjæftigede med at tage af Bordet. Taffeldækkeren skjændte og udstødte lydelige Bebreidelser: et Sølv-Bestik var forsvundet fra den Plads, hvor Miroscheff havde siddet. Snart udbredte sig det Rygte, at denne havde stukket det til sig; en af Tjenerne havde seet det. Endnu samme Aften lod Greven Intendanten kalde til sig.

„Har De hørt det? — en Tyv blandt mine Gjæster!"

„Naadigste Herre!" svarede Kostilar, „Miroscheff er Tyven, det er en afgjort Sag. Jeg stod tilfældigviis ved et Vindue i Spisesalen, da Tyveriet blev begaaet; jeg var selv Vidne dertil."

„Hvorledes? har De seet det?"

„Jeg har seet det med mine egne Øine, og en af Deres Naades Tjenere har ligeledes seet det. Jeg skal gjøre Dem opmærksom paa, at denne Miroscheff befinder sig i yderste Trang. For at friste Livet er han blevet Lykkeridder."

„Men at stjæle et Bestik! — Hvor afskyeligt!"

„Han er en Begynder i sit nye Fag. Han mangler endnu Routine, men han kommer sig nok. De Forsøg han idag anstiller i det Smaa, vil han imorgen udføre i det Store!"

„Fy, hvor lavt! — Forlad mig!"

Den næste Morgen traadte en af Grev

Rasumowskys Tjenere med en tung Pakke og et Brev ind i Miroschefs beskedne Værelse, overleverede ham begge Dele med en spottende Mine og bortfjernede sig hurtigt.

Brevet var af følgende Indhold:

„Jeg hører, at et af mine Taffelbestik har vundet Deres Bifald i den Grad, at De har taget det med Dem, og jeg tager mig derfor herved den Frihed at sende Dem 11 andre for at supplere Dusinet."

„Gud i Himlen!" raabte Miroscheff ude af sig selv. „Et saadant Brev til mig? — Nei, det er en skrækkelig Vildfarelse!"

Elleve Bestik laae for ham paa Bordet.

Miroscheff ilede til Grevens Palais, med Tjenerne havde faaet streng Ordre til ikke at indlade ham. Portneren betragter ham med et haanligt Smiil. Ordet: „Tyv" blev vel ikke udtalt, men læstes tydeligt nok i Tjenerens Blikke. Miroscheff var ude af sig selv af Græmmelse; med Standhaftighed havde han baaret sin Ulykke, men den Tort, der nu hvilede paa ham, overgik hans Kræfter; han saae sig berøvet det Bedste, det Eneste, han eiede, — sin Ære. „Jeg kan, jeg vil ikke leve længere," raabte han med et vildt Blik, „ikke engang et Vaaben har jeg, hvormed jeg kan ende min usle, brændemærkede Tilværelse! Saa er jeg da blottet for Alt! ikke engang Døden kan jeg finde! — Dog... dette Vindue! det er høit..."

Han styrter mod Vinduet — endnu et Minut, og det havde været forbi; men Himlen havde endnu ikke forladt ham. — „Holdt!" raabte en bekjendt Stemme, „holdt, Ubesindige! hvad gjør Du?"

„Hvad seer jeg? Fyrst Polotzin!" raabe Miroscheff forbauset.

„Ja! det er mig! jeg kommer for at hjælpe Dig."

„Og De undseer Dem ikke ved at byde mig Haanden?" svarede Miroscheff, idet han traadte tilbage. „Veed De ikke, at jeg for stedse er brændemærket, at den usleste Slave har Ret til at nævne mig som Tyv. Her har man sendt mig 11 Bestik for at supplere mit Dusin. Mit Navn er for evig beskjæmmet! O kom mig ikke nær, rør mig ikke!"

„Jeg veed Alt," afbrød Fyrsten ham; „jeg kommer fra Grev Rasumowsky, jeg har talt med ham."

„Hvorledes?"

„Jeg har erklæret, at dette Tyveri er et skammeligt Complot. Jeg 'har taget Dig i Forsvar, har paastaaet, at Du ikke var istand til en saadan ærelos Handling; med et Ord, jeg har caveret for Dig."

„I saa Fald," svarede Miroscheff, med et bittert Smiil, „vil man ansee Dem for min Kammerat; Halvdelen af min Skjændsel og... mine elleve Bestik... vil falde paa Dem..."

„Fat kun Mod, kjære Miroscheff!" afbrød Fyrsten ham, idet han greb hans Haand. Ikke svag, ikke forsagt! Du har i mig en Støtte, jeg kan aabne Dig nye Hjælpekilder. Hør nu! Greven havde i Anledning af den Proces, som hans Intendant har ført mod Dig, kun hørt nogle løse Rygter. Jeg fortalte ham, at denne Proces har ruineret Dig. Jeg har givet ham en tro Skildring af den skjændige Kostilar, har fortalt ham, med hvilken skammelig Hævnsyge den Elendige har forfulgt Dig. Jeg gik endog videre. Jeg sagde, at Tyven kunde ikke være nogen Anden end Intendanten selv."

„Men De har ingen Beviser!"

„Kun Taalmodighed, vi kunne skaffe dem."

„Ak! De er et Budskab fra Himlen!" raabte Miroscheff, idet han greb Fyrstens Haand; „De drager mig tilbage fra Randen af en skrækkelig Afgrund."

„Lov mig, ikke at vove noget gjentaget Angreb mod dit Liv!"

„Jeg sværger!"

„Farvel, Miroscheff!"

I det sydlige Rusland drage mange Zigeunerbander omkring. De drage skareviis fra Sted til Sted, synge og spaae, naar Nogen vil høre paa dem. De unge Zigeunerinder, som naturligviis gjøre mest Lykke, ere ofte meget smukke, og deres store sorte Øine, hvisMage kun findes blandt de sydlige Spanierinder, gjøre i Almindelighed langt større Effect end deres vilde romantiske Sange og deres prophetiske Ord. En af disse Nomadeskjønheder, der var Fyrst Polotzin hengiven, begav sig til Grev Rasumowskys Pallads. Hun spurgte efter Kostilar og blev strax indladt.

Kostilar havde ofte med en Fauns Overgivenhed nærmet sig den skjønne Irina, men hans Hylding var stedse bleven afviist med Foragt, og han havde forlængst opgivet Haabet om at erobre hende. Den yndige Sandsigerskes uventede Besøg bragte ham nu atter i Fyr og Flamme.

„Hvorledes, Irina!" raabte han, idet han glad overrasket ilede hende imøde, „Du kommer til mig?"

„Hvorfor ikke det?" sagde Irina naiv.

„Jeg pleier kun at faae Besøg af dem, som holde af mig."

„Hvorfor bliver I da saa forundret over mit Besøg?"

„Du elsker mig altsaa?"

„Hvorfor ikke det?"

Den snue Zigeunerinde ledsagede disse smigrende Ord med det elskværdigste Smiil. Ingen Pige forstod bedre at bringe en Mand ud af Fatningen end Irina. Den forliebte Intendant glemte hendes forrige Knibskhed, ja endog sin egen Vrantenhed.

„Det er Eder ikke ubekjendt, at jeg veed Alt," sagde den skjønne Sandsigerske. „Elsker I mig nu virkelig, saa kunde I nu give mig et Beviis derpaa."

„Nu vel!"

„Sagen er meget simpel. I kjender Skjæbnens Luner. Saa viid da: min Lykke er afhængig af — et Sølvbestik." — Kostilar blegnede. Irina stod for ham i en imponerende Stilling med et freidigt Blik, ikke ulig en gammel-gallisk Velleda. Hun bar en grøn Palmegreen, som hun med høitidelig Anstand svingede mod Østen. Hendes Stemmes Klang havde noget Prophetisk i sig, og hun vedblev langsomt:

„Dette Bestik er i dit Værge, Kostilar! Du maa overlade mig det. For denne Priis..."

„For denne Priis vil Du elske mig?" raabte den glædedrukne Intendant.

„Giv hid! kom med det!" svarede Irina, idet hun udstrakte sin Haand.

Kostilar søgte endnu at undvige. „Hvor er det Bestik, som Du forlanger af mig?" spurgte han efter en Pause med usikker, skjælvende Stemme, „hvor er det? jeg har det ikke."

„Det kan ikke hjælpe, at Du vil lyve for mig, Du har Bestikket," svarede Zigeunerinden, idet hun truede ham.

„Irina! vær ikke vred," sagde Kostilar

med Resignation, „jeg veed, at Intet er skjult for Dig; men — —"

„Adlyd, ifald Du elsker mig," vedblev Irina i en vred Tone. „Jeg vil give Dig et tydeligt Beviis paa min Kunst. Det Bestik, jeg behøver, er det selvsamme, som er stjaalet fra Grevens Taffel. Miroscheff bliver med Urette beskyldt for at have begaaet dette Tyveri; Du har taget det; Bestikket er her, her i dette Kammer. Det er iøvrigt langt fra, at jeg vil gjøre Dig Bebreidelser i denne Anledning. Altsaa — giv hid!"

„Hvad vil Du da dermed?"

„Min Ven, jeg gjentager Dig; dette Bestik er en Talisman, hvoraf min Fremtid er afhængig. Betænk desuden, ifald Du bryder Dig Noget om min Kjærlighed, at jeg kun for denne Priis bliver din."

Ved disse Ord saae den skjønne Irina med ømt bedende Blikke paa ham. Endelig kunde han ikke længer modstaae; han var overvunden.

„Men Du vil dog holde Sagen hemmelig?"

„Bestikket vil være en kostbar Skat for mig," svarede Sandsigersken med den hende egne Tvetydighed i Udtrykket. „Men denne lange Nølen straffer Upaalideligheden af dine Forsikkringer. Min Taalmodighed er forbi. Tag Dig i Agt, Kostilar! Vee Dig, om Du vægrer Dig! For sidste Gang — min Talisman —!"

„Her er den! Sølvbestikket vandrede fra Intendantens Secretair over i Zigeunerindens Lomme. Kostilar drog Irina til sig og vilde trykke et Kys paa hendes Purpurlæber. I samme Dieblik blev der banket paa Døren. Greven traadte ind og Zigeunerinden forsvandt.

Kostilar stod bestyrtset for sin Hersker og formaaede ikke at fremføre et Ord. En skrækkelig Anelse gjennemtrængte hans sorte Sjæl. Forbrydelsen stod malet paa hans Pande. Greven syntes imidlertid aldeles ikke at være vred; intet bebreidende Ord undslap hans Læbe. Hans Adfærd var alvorlig, men rolig.

„I reiser endnu idag til Kesbitry," sagde han; „der venter I imorgen tidlig mine Befalinger."

Kostilar reiste sin Vei med bange Hjerte. Næste Morgen sad han ved sine sædvanlige Forretninger, da han paa engang blev forskrækket ved en Postchaises Ankomst. Han ilede ud — det var Miroscheff. En Mængde Bønder stode tause ved Gaarden.

„Kostilar!" sagde den unge Russer til Intendanten, „Greven har overdraget mig, personlig at overlevere Dem denne forseglede Skrivelse og befaler Dem at oplæse den med lydelig Røst for Landsbyens forsamlede Bønder."

Bleg og skjælvende tog Kostilar Skrivelsen og læste, som Greven havde befalet:

„Den ædle Miroscheff skjænker jeg min Domaine Kesbitry med alle dertil hørende Undersaatter — Intendanten Kostilar, derunder indbefattet. Idet jeg afstaaer denne Livegne til min Efterfølger, overlader jeg til Denne at behandle ham efter Fortjenste."

En Maaned senere førte den lykkelige Miroscheff sin skjønne Nedegda til Alteret. Blandt Forloverne saae man Fyrst Polotzin; og Zigeunerinden Irina sang Viser til Held for de Nygivte.

THEATER MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

Det **Altonaer Skuespillerselskab** opførte i Onsdags: Nacht und Morgen oder: die Familie Beaufort; Drama i 4 Afdelinger og 5 Acter, med fri Afbenyttelse af den Bulwerske Roman, af Charlotte Birch-Pfeiffer. Dette Stykke, som endog paa flere tydske Theatre har gjort Lykke, vidner i høi Grad om, hvilket Forfald den tydske dramatiske Literatur er geraadet i. Vi see nemlig her ingenlunde en Undtagelse fra den almindelige Regel, men tvertimod repræsenterer dette Drama et heelt, hos os Gud skee Lov tildeels endnu ubekjendt, Genre af Skuespil, nemlig de dramatiserede Romaner. Alle Æsthetikere ere forlængst enige om at fordømme denne vanskabte Afart, der lige langt fjerner sig fra alle fornuftige Fordringer til et godt Drama som til en god Roman. Naturligviis er det kun de meest dilettantmæssige Fuskere, der kunne falde paa et saa smagløst Foretagende, som det, at ville sønderlemme en fuldsført episk Digtning, for at tilpasse Stykkerne efter de dramatiske Former; Enhver, der er begavet med den allermindste Funke af poetisk Aand vil nemlig øieblikkelig overbevise sig om, at jo fuldkomnere vor Tids Epos, Romanen, svarer til sit Navn, jo større Umulighed bliver det, at omdarne den til et godt Drama. Det er som om man vilde skjære af Lemmerne paa en velvoxen Kæmpe, for at han skal passe en moderne Dandys Dragt, eller, for at vælge et mindre blodigt Billede, som om man tog og klippede alle Yderkanterne af et Maleri, for at det kunde faae Plads i en meget mindre Ramme. Vel have ogsaa store Digtere hentet deres Stof af Romaner og Noveller; men Eet er, at tage sit Stof af et andet Digterværk, f. Ex. en Episode af et større Arbeide, som Vehikel for en selvstændig Digtning; et Andet derimod, at tage en heel Roman, og, ved at inddele den i Acter og Scener, ved at udskrive det Meste af Dialogen, og ved, hvor Handlingens Traad brister, at lade en af Personerne fortælle Resten, at bringe et Drama i Stand. Nu var det vistnok Synd, at beskylde den gode Charlotte Birk-Pfeiffer for, at hun har holdt sig strængt til den fortræffelige Bulwerske Roman: „Nat og Morgen." Hun angiver selv paa Titelen, at hun har afbenyttet den frit; og Gud skal vide, at hun har taget sig saadanne Friheder, at de burde have bragt hende til at rødme. Men herved bliver hendes keitede Fuskerhaand kun endnu tydeligere; thi hun har derved ikke blot viist, hvor liden Agtelse hun havde for et fortræffeligt Digterarbeide, men hun har tillige paa den haandgribeligste Maade godtgjort, at hun ikke engang har været i Stand til at fatte det Digterværks egentlige Skjønheder, som hun her har travesteret. Hvad der nemlig især synes at have generet Mdm. Birk-Pfeiffer i den Bulwerske Roman, var det Poetiske i den, den sublime Idee, der gaaer igjennem denne som gjennem de andre Bulwerske Romaner. Hun havde saamænd ikke engang „eine Idee von der Idee," og derfor kunde hun kun bruge Halvdelen af det Bulwerske Stof, nemlig Natten, og paatog sig selv at levere en splinterny Morgen. Som en Følge heraf disker hun op Alt, hvad Romanen af Knaldeffect tilbyder; ja, lader ikke blot Catharina Morton døe to Gange lige for Tilskuernes Øine; men i femte Act erfarer man, efter syv Aars Forløb, at hun i Grunden kun har været skindød — hvoraf vi dog in parenthesi lære, hvor vigtigt det er, at vi jo før jo heller faae Bedemand Schous Lighuus i Stand. Hun nænte ikke, den gode Kone, at slaae den stakkels Catharina ihjel, uden først at forunde hende den Glæde, at see „den Trauschein," der gjør hende til Mdm. Beaufort, og for at naae dette Maal, har Mdm. Birk-Pfeiffer selv leveret en ny Slutning, uden Transparent og bengalsk Flamme, men desuagtet af en saa skinnende Originalitet, at selv Bulwer, hvis han saae den, vilde vende Øinene bort — for ikke at blendes. — Hvad Selskabets Udførelse af dette Machværk angaaer, da egnede den sig vistnok ikke til at dække Stykkets Skrøbeligheder, men det var saamænd ogsaa Synd, at det skulde have en bedre.

Det franske Skuespillerselskab har, foruden en Gjentagelse af de paa dets Repertoire meest yndede Stykker, i denne Uge opført tvende andre, nemlig „Fra Diavolo" og „une Chaine." Ingen af disse kan imidlertid henregnes til Selskabets heldigste Forestillinger. Med Hensyn til „Fra Diavolo" da gjelder her, hvad vi ved en tidligere Leilighed have yttret, nemlig, at Selskabet burde indskrænke Valget af de Operaer, det vil give, til saadanne, hvor Mdm. Hebert-Massys Parti er det absolut dominerende. Dette er nu ingenlunde Tilfældet her; thi Zerline er vel et interessant lille Parti, som af Mdm. Hebert udførtes med den sædvanlige Ynde, skjøndt hun ikke var ganske fri for, at overlæsse Fo-

redraget med en Mængde, ofte meget utidige, Figurer; men med Undtagelse af hende og Hr. Blum som den engelske Lord, var den øvrige Udførelse næsten under det Middelmaadige. Navnlig kunde Hr. Bonnamy ikke have valgt et Parti, der mere var i Stand til igjen at forskjærtse den Yndest, han i flere andre Partier havde erhvervet sig, end Fra Diavolos. Stemme, Ydre, Bevægelser, kort, Alt er ham her imod. Imidlertid viste dog Publikum i Onsdags ved Opførelsen af „Le Postillon de Lonjumeau" at det ikke lagde ham dette Misgreb videre til Last, idet man ikke blot lod hans smukke Udførelse af Chapelaus Parti vederfares Retfærdighed, men man lønnede ham endog med samme Udmærkelse som Mdm. Hebert, idet han efter Forestillingen blev fremkaldt tilligemed hende. — „Une Chaine" ligger ogsaa meget over Selskabets Kræfter, og skjøndt der i dets Fremstilling vare adskillige smukt fremtrædende Momenter, saa savnede vi dog i det Hele dybere Opfatning af Charaktererne og det Ensemble, som udmærker dets Udførelse af Vaudevillen. Selskabet sluttede sine Abonnementsforestillinger paa Hoftheatret i Tirsdags med en Gjentagelse af „Fra Diavolo," men vil, som vi erfare, endnu give nogle Forestillinger paa det kgl. Theater. Hr. Armands Benefice i Torsdags var talrigt besøgt, og denne talentfulde Skuespiller nød ved denne Leilighed særdeles Udmærkelse fra Publikums Side, baade ved sin Indtrædelse paa Scenen, som efter Forestillingen, da han tilligemed sin Kone blev fremkaldt; ligesom han ogsaa allerede umiddelbart efter Udførelsen af Robins Rolle i „les memoires du diable, — vistnok hans bedste Rolle, — blev hædret med Fremkaldelse. —Paa Mandag opfører Selskabet endnu engang „La fille du Régiment," samt Vaudevillen „Indiana et Charlemagne" til Benefice for Hr. Hebert.

Nielsen og **Phister** have endt deres Gjæsteforestillinger i Christiania og ville med det første vende tilbage. Nielsen benytter imidlertid den øvrige Tid af sit Ophold der, til at aflægge nogle Prøver paa sit oratoriske Talent, og har til den Ende annonceret nogle Oplæsninger af fortrinlige politiske Taler. — **Holst** har sluttet sine Gjæsteforestillinger i Aalborg med „Kean," og Aalborg Stifts Avis kan neppe finde Udtryk til at beskrive den Enthusiasme med, han i denne Rolle har fremkaldt. Han afreiste derfra til Randers, hvor han ligeledes med stor Succes er optraadt i „Ørkenens Søn."

— Mdm. **Simonsen** er alt paa Tilbagereisen hertil ankommen i Hamborg. Hun er hidindtil, efter hvad vi have erfaret, ikke optraadt nogensteds, men vil inden sin Hjemkomst give en Concert i Kiel.

Bournonville vedbliver at samle Laurbær og Banco i Hamborg. Hans „Toreador" er nu kommen til Opførelse og har gjort endnu større Lykke end „Napoli." „Der Freischütz" siger om Toreadoren: „Her havde det kjære Publikum igjen noget at skue, at beundre, at lee over, at applaudere, nemlig en livlig, letforstaaelig, om just ikke dybt anlagt Handling, et fortræffeligt Arrangement, pittoreske Costumer, en nydelig Musik, virkelig originale Dandse, som, forsaavidt de skulle være spanske, have et meget godt localt Anstrøg. Meest behagede Jaleo, udført af Hr. Bournonville og Mlle. Funk, Solo Polonaise, dandset af Mlle. Maria, Pas de deux, af den Samme og Hr. Maximilian, samt en Boleros à quatre. Ogsaa for de to reisende Englænderes (Hr. Füssel og Hr. Stramboe) comiske Partier, var Bifaldet stormende. Efter Forestillingen bleve Mlle. Maria, som stedse trænger dybere ind i Hamborgernes Hjerter med sine gratiøse Fødder (!!!), samt Hr. Bournonville fremkaldte." — Overhovedet omtale de Hamborgske Blade Bournonvilles og Mlle Marias Præstationer med megen Begeistring. Vil man have et Exempel paa den Tone, slige Anmeldelser undertiden skrives i, da behage man at læse følgende, der fin- i „Jahreszeiten" for 11te ds.: Die wunderliebliche Maria tanzte vorher mit Herrn Bournonville ein Grand pas de deux, in welchem sie uns ihren Adelsbrief für die rechte Abkunft aus dem anmuthigen Geschlechte der Charitinnen lesbar und deutlich vor Augen legte, und gewiß wäre sie nicht zufällig eine Epigone, ihr Ruf müßte längst mit den ältern Descendenten des Stammes, mit einer Taglioni und Elsler rangiren. Mit unbeschreiblichem Liebreiz vollendete sie in der spätern Castillana den Cultus der sinnlichen und doch so decenten Schönheit, und trug ein reiches Opfer der Bewunderung in ihr stilles Kämmerlein nach Hause. — Aber auch Bournonville, — als Mann einen viel schwereren Stand habend, — schrieb mit origineller Leichtigkeit die Hyroglyphen seiner schönen Kunst, von der die Männer des Alterthums, die Götter Griechenlands und Roms, und wohl selbst jetzt der Orient noch nichts weiß. Er empfing aber in der ersten Piece sowohl als in der schließenden Polka militaire, die er mit Herrn Hoppe, und den Dem. Funk und

Petrina tanzte, den rauschendsten und gebührendsten Beifall. Wie Schade, daß der Sommer einem solchen Künstlerverein so auffallend Abbruch thut (!!!).

Fra Jomfru **Nielsen** og Hr. **Lefebvre** er ikke indløbet senere Efterretninger fra Dresden. Jfr. **Fjeldsted** er ifølge B. T. fra London reist til Brüssel for at see og gjøre personligt Bekjendtskab med Fanny Elsler, og derfra til Paris, hvor hun har fundet den samme velvillige og venlige Modtagelse, som i London, især hos Professor Albert, paa hvis Skole hun over sig daglig under denne store Kunstners Veiledning. Han har ogsaa opfordret hende til at optræde nogle Gange paa Operaen i Paris, men Tiden er for kort til at hun kunde opfylde Directeur Pillets Betingelser, som ere forbundne med en Debut paa den franske Opera. Hun vil altsaa formodentlig forlade Paris i Begyndelsen af næste Maaned, og gjøre Tilbagereisen over Tydskland hertil.

Rygtet om Violinisten **Prumes** Død modsiges nu i „Moniteur belge" for 13de dennes. Der skal tvertimod være grundet Haab om, at den udmærkede Virtuos snart igjen vil have gjenvundet sit Helbred. Den bekjendte Sangerinde Mdm. **Pauline Garcia-Viardot** er ankommen til Berlin, hvor hun agtede at optræde i flere Scener, hvoriblandt som Desdemona i sidste Act af „Othello".

I **R. Schumanns** musikalske Tidsskrift findes følgende Anmeldelse af vor talentfulde Pianist, Hr. Emil Hornemanns, 12 Capricer:

„Vi nævne her et Værk af en ung dansk Componist: 12 Capricer af Emil Hornemann, der ligemeget overraskede os ved deres betydelige Omfang, som ved deres interessante Indhold. Stykkernes Form, et Mellemslags af Etude og Caprice, maae vi kalde en lykkelig truffen. De erindre os om Etuden ved deres Afslutning, ved den gjentagne Fastholden af den engang fundne Figur, men undgaae, ved at berøre Capricen, Maalets mecaniske Ængstelighed, hvortil ofte Etuden leder Componisten. Musiken bærer en munter, velgjørende Characteer. Intet Sted træffe vi paa noget „Overordentligt — Genialt," selv bag de forvovnere Opløb, skjuler sig Beskedenhed, der hastig holder ham tilbage, hvor Sikkerheden i det Velbekjendte truer at forlade ham. Med eet Ord, Componisten vil ikke give mere, end han kan, og dette behager stedse, naar han iøvrigt kun bevæger sig udenfor den trivielle Sphære. Hans Trang til overalt at give regelret Kunstform, leder ham vel ofte til Brede, og vi faae i anden Deel for det meste kun Paralelsteder af det alt tidligere Tilstedeværende, uden at han har forsøgt en ny Udvikling, men dog er denne Brede os altid kjærere, end plat Formløshed, der ikke veed hvad den vil. Dermed raade vi ingenlunde den unge Kunstner til at blive staaende ved det Vundne, ikke at forsøge sig i vanskeligere Former, ikke at aabne sin Phantasie nye Gebeter. Tvertimod, vi forudsætte dette. I det Nærværendes tusindfoldige Hvirvel vilde hans blide Stemme kun sporløs forstumme.

Vil han opnaae noget Mere, saa staaer det til ham, at anstrænge sig, at slutte sig til de høiere Kæmpende. Imidlertid tør vi paa det Bedste anbefale Alle dem, som ville glæde sig ved en blød, klangfuld Musik, dette hans første Værk, med hvilket han er fremtraadt paa en saa ærefuld Maade. Dog vilde Interessen for det Hele afkjøles, naar man vilde nyde det Alt paa engang; dertil ligne de enkelte Stykker hverandre for meget i Characteren. En Forhøielse af Totalvirkningen er der ikke taget Hensyn til i de tolv Nummere; men enkeltviis gjennemgaaede ere de vis paa at gjøre et venligt Indtryk, og saaledes tilraabe vi dem endnu engang et venligt Velkommen."

I det slesvigske Blad „Dannevirke" findes nedenstaaende Sang af en ung Digter i Flensborg, Friederich Adolph Schmidt, der er en Efterligning af den bekjendte Arndtske: „Was ist des Deutschen Vaterland?" og som for den Aands Skyld, der udtaler sig deri, vel fortjener at blive mere udbredt:

Den Danskes Fædreland.

Hvor er den Danskes Fædreland?
Ved Sliens Bred? Ved Skagens Strand?
Er det i Herthas Bøgelund,
I Bølgeklang fra Øresund?
O nei! nei, nei!
Her er det hele, hele ei!

Hvor er den Danskes Fædreland?
Paa Fionas Ø? Paa Langeland?
Hvor Havet sig om Øer snoer,
Og hellig Fred med Velstand boer?
O nei! nei, nei!
Her er det hele, hele ei!

Hvor er den Danskes Fædreland?
Paa Skaanes Kyst? Ved Mælars Vand?
Hvor stolt og rank Blaakulla staaer,
Og Birkens Top mod Skyen naaer?
O nei! nei nei!
Her er det hele, hele ei!

Hvor er den Danskes Fædreland?
Ved Heklas Ild? ved Geisers Vand?
Er det ved høie Dovrefjeld,
Hvor Frihed boer til Brødres Held?
O nei! nei, nei!
Det er det hele, hele ei!

Saa siig mig da, o danske Mand!
Hvor er dit Hjem, dit Fædreland?
Det er dog tæt ved Axels Slot,
Hvor Christian boer, den ædle Drot?
O nei! nei, nei!
Her er mit hele Hjem dog ei!

Mit Fædreland, o elskte Sted!
Fra Nordkap ned til Eidrens Bred,
Fra Vesterhavets hule Brag
Til Kalmarsundets Bølgeslag! —
Det er mit Hjem, min Fødestrand,
Hver trofast Gothers Fædreland!

Der boer et Folk, hvis Tungemaal
Har Klang som Sølv og Kraft som Staal,
Et Folk i Kamp og Troskab fast,
Hvem Feighed er en ukjendt Last.
Der er mit Hjem, min Fødestrand,
Hver trofast Gothers Fædreland!

Og Krøniken vil ei forgaae,
Hvor dette Folks Bedrifter staae!
Det er et Folk, som brouter ei,
Hvis Ord er ikkun Ja og Nei!
Der er mit Hjem, min Fødestrand,
Hver trofast Gothers Fædreland!

Der nu regjere Drotter to,
Som have hjemlet Fred og Ro
Paa Hav og Land, paa stenet Vei,
Og Folket glemmer dette ei!
Det er mit Hjem og Dit, min Ven!
Det kaldes Skandinavien!

Til Dig vi bede, gode Gud!
Beskjerm vort Danmark, Havets Brud!
Giv stedse Sveas Sønner Held!
Lad Lykke boe kring Norges Fjeld!
Beskjerm vort gamle Dannebrog
Og hver, som elsker Drot og Sprog!

Vesterbroes nye Theater.

Søndag den 23de Juli.

(Istedetfor Nacht und Morgen) for første Gang: Ein Handbillet Friedrichs des Zweiten, originalt Priis-Lystspil i 4 Optog, af Vogel. Derpaa, efter Fleres Forlangende: 33 Minuten in Grüneberg, oder: der halbe Weg, Farce i 1 Act af Holtey.

Mandag den 24de.

Der Talisman.

Onsdag den 26de.

Første Gang: Der Zigeuner, Livsbillede med Sang i 3 Acter af F. Kayser, Musik af Rehfeldt. Derpaa, for tredie Gang: 33 Minuten in Grüneberg, oder: der halbe Weg, Farce med Sang i 1 Act, af Holtey.

Fm Bærentzen & Co lith Inst.

SPONTINI.

Ny Portefeuille 1843.

Lænkens Priis.

Bryllupssang.

Naar Druesaften fiin og skjær
Med Perler staaer paa Randen,
Om Frihed taler helst Enhver
Og synger fast hver Anden.
Hvad, om vi prøvede engang,
Mens man i Glasset skjænker,
Nu til Forandring her en Sang
Til Ære kun for — Lænker?

Vor Stammefader Adam var
En Konge i sit Rige,
Saa fri, som nogen herstet har,
Og mægtig, stor tillige:
Den hele vide, skjønne Jord
Ham Herren monne skjænke, —
Og, som et Lam, af Evamo'er
Han lod sig villig lænke.

Fra dengang og indtil vor Tid
Kun meget Faa der vare,
Som ei, trods Styrke, Magt og Vid,
De samme Lænker bare.
Og hvor der fandtes slige Mænd,
Der slap derfra med Rænker,
De vare større Slaver, end
Om de bar Hines Lænker.

Thi prise Frihed, hvo som vil,
Og vie den sin Tanke, —
Vi Lænkens Priis kun synge til
Den fulde, søde Ranke!
Om længe nok hver indbildt Fri
Os spotter kun og skoser,
Dog evig Lænken hylde vi
Af Myrther og af Roser.

Ja, evig denne Lænke lad
Vort unge Par forene!
Saa let, som Rosens Purpurblad,
Saa ømt, som Myrthens Grene,
Saa blidt, som Vaarens milde Luft,
Hvor nys den Vellugt spreded',
Saa sødt, som Rosens egen Duft,
Saa fast, som var den smedet!

Gottlieb Siesby.

Millionairen og Hotel Dieu.

(En Fortælling.)

En klar smilende Foraarsmorgen havde lokket den fornemme Verden fra Paris til Longchamps, og Alt hvad Rigt og Elegant Øiet kunde ønske at skue, frembød sig her i den meest glimrende Mangfoldighed. Som sædvanlig bevægede sig Pariser-Noblessens pragtfulde Eqvipager og en Mængde elegante Ryttere og Fodgængere gjennem den skjønne Allee fra Fauburg-Montmartre til Bois de Boulogne, og Alt, hvad den uudtømmelige Mode og Luxus havde udtænkt for at hæve den naturlige Skjønhed og skjule den fremkunstlede, viste sig i den brogede, prangende Dameverden med en Glands, der næsten blændede den rolige Betragters Øie.

Ikke langt fra Barrière de l'Etoile sad i en Restauration 2 Officerer, begge i den meest blomstrende Manddomsalder; men, skjøndt de endnu vare unge, tilkjendegave dog deres stærkt brunede og med Ar betegnede Ansigter, samt Æreslegionens Ordensdecoration de prøvede Krigere.

Den Yngste, der bar en Marineofficers Uniform og hidtil havde betragtet de bølgende Folkemasser, vendte sig nu om til sin Kammerat, der var hensjunken i mørk Eftertanke og stirrede alvorlig og stille hen for sig.

„Saa var det derfor, at Du for to Aar siden skulde slippe heelskindet ud af Kabylernes Hænder, for at gjennemgaae saa svære Lidelser her i det glimrende, nydelsessyge, forkeerte og forførende Paris?"

„Jeg kan ikke blive klog paa mig selv," svarede hans Kammerat, idet han, ligesom greben af en heftig Sindsbevægelse, utaalmodig satte det foran ham staaende Glas tilside.

„Hvorfor ikke det?" spurgte Marineofficieren med et Smiil.

„Ih, hvorfor? — fordi jeg som en anden Tantalus svæver mellem Qval og Glæde," gjensvarede Hiin.

„Albert," vedblev han efter en kort Pause, „vilde Du nogensinde have troet, at jeg, liig en elskovssyg Troubadour, hele Aar igjennem kunde beile til en Piges Gunst, uden fra hendes Side at modtage endog kun det ringeste Tegn paa gjengjældet Tilbøielighed?"

„Capitain d'Armant gjaldt i hele Regimentet for den meest afgjorte Fruentimmerhader," bemærkede Albert satirisk.

„Og nu," vedblev den Første, uden at lægge Mærke til hiin Yttring, „det er allerede to Aar siden, at mit Regiment blev forflyttet fra Algier til Paris. En rum Tid tilbragte jeg rolig og ligegyldig i den larmende Hovedstad, indtil vor Oberst pludselig fik det ulyksalige Indfald at arrangere en glimrende Diner. Blandt Mængden af den Noblesse, som her bevægede sig, saae jeg en Dame, hvis usigelige Ynde gjorde et uudsletteligt Indtryk paa mig. Jeg nød den Lykke at blive hendes Bord- og Bal-Cavallier; — o, det var det skjønneste Dieblik i mit Liv!"

„Det troer jeg! endogsaa Erindringen derom gjør Dig sentimental," bemærkede Albert smilende.

„Festen var forbi," vedblev d'Armant, og pludselig var min yndige Baldame forsvunden. Forgjæves søgte jeg blandt de Selskaber, der efterhaanden toge hjem, — Alice de Rembleur saae jeg ikke mere."

„Alice de Rembleur?" udbrød Albert forundret.

„Kjender Du denne Dame?" spurgte d'Armant noget slagen.

„Jeg har kjendt hende, siden jeg var ikke større end som saa —" bemærkede Albert smilende.

Officeren saae sin Ven et Dieblik stivt i Dinene; endelig vedblev han: „Saa sig mig da, om Du tilgiver en Lidenskab, der, saa ubesindig den end kan synes Dig, udgjør mit hele Livs Lykke og Ulykke."

„Alice, det modvillige Væsen, der spotter alle blide Følelser og den saa følsomme, saa sentimentale Armant," sagde Albert spydig, „stakkels Ven! der er Du geraadet i en Labyrinth, hvor der ikke er anden Udvei for Dig, end at fatte Mod og spørge hvorledes Parolen lyder hos hende."

„Du dømmer saa afgjort om en Dame, der er mig saa uendelig dyrebar, at jeg vel maa spørge Dig, hvilken Grund Du har til en saadan Dom," spurgte d'Armant opirret.

„Nu vel," lo Albert, „for at Du ikke foruden dine øvrige indbildte Qvaler endnu skal plages af Jalousie mod mig, saa vil jeg kun fortælle Dig, at den rige Financier Rembleur er min Onkel, samt at Alice og hendes stolte Søster ere mine Cousiner, der allerede vente mig med Længsel."

„Alice, din Cousine?“ udbrød d'Armant hurtig.

„Som jeg siger; og Du vil saaledes uden Tvivl indsee, hvor let det vil være mig at bringe en Kurre paa Traaden mellem Alice og Dig.“

„O forskaan mig dog for din letfærdige Skjæmt,“ bad Capitainen alvorlig, idet han atter henfaldt i sine alvorlige Betragtninger. „Siden vort første Møde, da jeg forlod Selskabet i den lykkelige Drøm at vække den yndige Piges Gunst, har jeg tilbragt hundrede qvalfulde Timer i hendes Nærhed paa Boulevarderne, i Tuileriernes Haver, i Bois de Boulogne, i Theatret og hos Tortoni, men — Alt forgjæves. De Fashionable af den elegante Verden vakte ved deres tomme, flaue og intetsigende Smigrerier hendes Opmærk- i høiere Grad end jeg, der forgjæves stræbte og sukkede efter et eneste venligt Blik, et venligt Ord af hende. Indtrykket fra den første, for mig saa lykkelige Aften synes aldeles at være udslettet af hendes Sjæl, og jeg er hende mere til Besvær end velkommen —“

„Nu, Herre Gud!“ parodierede Albert ham med et Smiil. „Neppe 3 Dage har jeg været i Paris og jeg finder alle mine Slægtsforhold i en Tid af 2 Aar aldeles forandrede. En gjerrig Aagerkarl af en Onkel, der fra Kornmægler har arbeidet sig op til Millionair, har sovet paa Quai d'Orçai, spiist til Middag i Stegekjældernes Trækhuller, ruget over sine Skatte i det meest smudsige Qvarteer af Byen, er bleven Baron, bver i Gaden Richelieu, gifter sin ældste Datter, rigt udstyret, bort til en Mand af Frankrigs gamle Adel, Vicomte de Sévres, der er saa naadig at modtage den borgerlige Barons Guld, for dermed paany at forgylde sit forslidte Vaaben; medens den yngste Datter, der besidder mere Gemytlighed og Aand end hele den øvrige Familie tilsammen, gjør min tappre Ven til en kurrende Turteldue.“

„Det er kun en daarlig Tak, jeg faaer for den Fortrolighed, jeg skjænker Dig,“ svarede d'Armant stødt, idet han reiste sig.

„Dog maaskee bedre end Du troer,“ forsikkrede Albert. „Om to Dage holdes min Cousines alt længe omtalte, vistnok yderst prægtige Bryllup med Vicomte de Sévres. Da jeg tilfældigviis, maaskee, fordi jeg hidindtil har undgaaet enhver Forbindtlighed til min rige Onkel, udøver en vis Indflydelse paa ham selv og hans Familie, saa maa man, alene af Hensyn til mig, sætte en Ære i at modtage Capitain d'Armant som Huusven.“

„Ingen Ubesindighed, kjære Albert!“ bad d'Armant, idet de begge forlode Restaurationen.

„Aa, frygt kun ikke. Alice faaer ikke et Ord at vide om den Hemmelighed, Du har betroet mig; men bliv nu blot ikke forknyt, naar jeg fører Dig Fienden i Møde paa aaben Mark, hvor Du ikke kan undgaae den. — Altsaa — vi sees ved Brylluppet; jeg gaaer nu til min Familie, men vær forsikkret om, at jeg enten skal heise Dig det ene Bramseil efter det andet, eller bringe Dig i smult Vande.“

„Farvel!“ raabte d'Armant efter Vennen og gik tilbage til Staden.

En Mængde Eqvipager holdt den næstfølgende Dags Aften foran Vicomte de Sévres pragtfulde Hotel; larmende Musik lød fra de stærkt oplyste Sale, hvor den fornemme Verden drev omkring for at kjede sig, bagvaske, smigre og spotte. Dandsen var endnu ikke

begyndt, og man saae den herligste Forsamling af Skjønhederne blandt de fornemme Pariserinder, der uvilkaarlig blændede Øiet, deels ved naturlig Ynde, deels ved Toilettets Kunst; tusinde Lys speilede sig i de glimrende Diamanter, og Alt, hvad Luxus kun kunde udfinde, var her forenet i et fortryllende Heelt. Med et forklaret Smiil spadserede den gamle Rembleur op og ned i Samtale med nogle aldrende Herrer, medens begge hans smukke Døttre, den nygivte Vicomtesse de Sévres og hendes yngre Søster Alice modtog de unge Herrers Hylding. Vicomte de Sévres, der var over den almindelige Manddomsalder, lænede sig med fornem Skjødesløshed op mod Ryggen af sin unge Gemalindes Stol og betragtede sine Omgivelser med et næsten spottende Smiil; og det Galanteri, hvormed han behandlede sin unge nygivte Viv, saaofte hun henvendte Talen til at ham, bar kun altfor tydelig det kolde følesløse Præg af tvungen Venlighed. Ikke langt fra denne glimrende unge Damecirkel stod en Gruppe af Officerer i forskjellige Munderinger, og en opmærksom Jagttager vilde tydelig kunne bemærke, at der blandt disse unge Krigere maatte være en Gjenstand, der i høieste Grad interesserede den skjønne Alice; thi hendes Blik vendte hvert Øieblik tilbage til hiin Gruppe.

Dandsen begyndte; de Cirkler, som hist og her havde dannet sig, oploͤstes, og snart svævede Alice i de graziøse Qvadriller med sin Cavalleer, en af de moderneste Fashionables i Paris, ligeoverfor d'Armant og Albert, idet den Første af disse, der formedelst en indre Uro ikke følede nogen Lyst til at dandse, fulgte sin Ven, der i et saa talrigt Selskab helst spillede den rolige Jagttagers Rolle, til et af de nærliggende Sideværelser.

Med et Ansigt, hvori Skuffelse, Længsel og Skinsyge stode afprægede i rolige, men bittre Træk, kastede d'Armant sig i den bløde Ottoman, medens Albert lystig gjorde sig tilgode med de Forfriskninger, der uafladelig bleve præsenterede af Vicomtens talrige Tjenere eller bleve Gjæsterne budte i forskjellige Buffets.

„Hvor jeg fortryder, at jeg har fulgt Dig og at jeg bivaaner denne Fest, kun for paany endnu heftigere at vække den indre, neppe undertvungne, Ærgrelse," sukkede Armant, idet han kastede et mørkt Blik ud blandt den bølgende nydelsessyge Vrimmel.

„O, Du Nar!" smilede Albert, „da Du endelig med Magt bestræber Dig for at miskjende mine Hensigter, saa vil jeg blot sige Dig, at min yndige Cousine om et Øieblik vil staae for Dig, og saa ville vi dog see, om ikke din Sygdom lader sig helbrede."

„Hvorledes? Alice her?" spurgte d'Armant i glad Forundring.

„Som jeg siger," vedblev Albert. „Man vil snart savne mig; Alice elsker mig; det vil da sige som en Broder; hun har bemærket, at jeg tilligemed Dig har trukket mig tilbage til dette Værelse, og, pas kun paa, hun vil snart selv overbevise sig om, hvad det er, der saa hurtig har ført mig bort fra Dandsesalen."

„Og hvilken Grund vil Du da give hende?" spurgte d'Armant adspredt.

„Din Kjærlighed til hende," svarede Albert bestemt.

Capitainen vilde just indvende Noget, da pludselig Alice stod for dem. Hun gjorde

et let Knix for Capitainen og henvendte sig derpaa til Albert i en munter spøgende Tone: „Naa, min gode Hr. Cousin! det lader til, at Du blandt dine Matroser i Toulon ganske har glemt den Opmærksomhed, Du skylder dine Slægtninge i Paris."

Forfærdet over denne Røst foer Capitainen tilbage, og det Udbrud: „Alice!" undslap uvilkaarlig hans Læber.

Marinelieutenanten vilde just takke sin skjønne Cousine for hendes Compliment, da han forundret saae, hvorledes den drillende Pige, farvet af Purpurrødme, overrasket vendte sig mod Capitainen, der greb hendes Haand, trykkede den heftig til sine Læber og forlod Værelset.

Albert rystede paa Hovedet og saae efter den bortilende Ven, idet han med Forundring bemærkede, hvorledes den skjønne Pige, hvem han kjendte som en erklæret Fiende af det mandlige Kjøn, med Taarer i Øinene stirrede efter den Forsvundne.

„Det havde jeg dog aldrig troet, min smukke Cousine, at see den stolte Alice saa forlegen, fordi en stakkels Fængslet søger at skjule den Smerte, der er ham for mægtig."

„Albert!" raabte Pigen bevæget og bad ham sætte sig, idet hun selv tog Plads ved hans Side. „Jeg har længe længtes efter Dig, talt enhver Time indtil det Øieblik, da din Ankomst vilde bringe mig Trøst og Beroligelse. Du er foruden ham den Eneste, der har erhvervet sig min Fortrolighed og Agtelse, den Eneste, der mødte mig med Ligegyldighed, med en næsten stødende Kulde, medens hine flaue smigrende Gjække sværmede omkring mig. Fra Ungdommen af opdragen med Dig, ved min Faders Rangsyge fjernet fra Dig, dog ikke fremmed for Dig, lever jeg i denne Nydelsernes og Fornøielsernes Hvirvel, i en Drøm, der kun altfor ofte fører mig tilbage til en bitter Virkelighed. Albert," vedblev hun, idet hun heftig greb hans Haand: „Albert, jeg føler mig ulykkelig, ret ulykkelig, og har ingen Andre end Dig, til hvem jeg kan betroe min Kummer."

Den lidenskabelige Tone, hvori den skjønne, stolte Pige henvendte disse Ord til den rolige Albert, gjorde paa denne et mere foruroligende Indtryk end det egentlig ifølge hans Charakteer lod sig formode.

„Og, vil jeg nu gjøre Fordring paa den Ret, som din Fortrolighed indrømmer mig," begyndte han efter et Øieblikś spændende Taushed, „saa tør jeg vel ogsaa erfare Aarsagen til den dybe Kummer, der saarer Alices stolte Hjerte."

„Kald mig ikke stolt, Albert," svarede Alice, idet hun, kjæmpende med en heftig Bevægelse, søgte at gjenvinde sin Rolighed. „Stolthed kan Du vist ikke kalde det, naar jeg ved Kulde søgte at holde mig alle hine Daarer fra Livet, der bestormede mig med deres saa ofte gjentagne Phraser, belagde deres Ord saa ziirligt og pynteligt, og hvis Hjerter ikke havde ringeste Deel i de Følelser, som de hyklede for mig."

„Gjør Du da ikke en eneste Undtagelse blandt alle dine Tilbedere?" spurgte Albert, blidt bebreidende.

„Jo," raabte Alice af et beklemt Hjerte, „Een er der, som er mig kjær og dyrebar, hvis stille Kjærlighed til mig jeg alt længe har ahnet, og som ved mit Letsind, min uoverlagte, frastødende Opførsel ikke mere vover at nærme sig til mig.

„Og denne er d'Armant, Capitain i det 12te Infanteri-Regiment," svarede Albert med et Smiil.

„Og han miskjender mig," raabte Alice med et dybt Suk.

„Jeg vil paatage mig, Alice, at tilintetgjøre denne Vildfarelse, ifald Du tillader det; endnu i Morgen skal han gjøre Afbigt for dine Fødder."

„Albert!" udbrød Alice forfærdet, „har Du virkelig Noget tilovers for mig, saa vil Du ikke misbruge min Fortrolighed; d'Armant maa ikke erfare et Ord af hvad jeg her har meddeelt Dig; her maa og skal Tiden jævne Alt, saafremt — lagde hun sukkende til — saafremt han ikke opgiver Haabet om min Kjærlighed."

„Det er nu rigtignok en Sag, jeg ikke forstaaer at bedømme," bemærkede Fætteren, „men, skal jeg imidlertid slutte fra det Indtryk, som Synet af Dig gjorde paa ham, saa synes han endnu at være meget langt fra at betragte Dig ligegyldig."

„Og er Du da virkelig saa uskyldig?" spurgte Alice, idet hendes tidligere Munterhed vendte tilbage, da hun følte sig beroliget og smigret ved Alberts Yttring.

„Paa Ære!" svarede denne levende. „En eneste Gang har jeg tænkt paa en Pige længere end i tre Dage; og, tro mig, jeg tænker ofte endnu paa hende."

„Og hvo er da den Lykkelige?" spurgte Alice skjæmtende.

„Ja, det er en Hemmelighed!" svarede Fætteren og lo, „men, ifald Du kan tie, skal Du dog faae det at vide.

„Jo, det kan jeg, det kan Du være rolig for, Albert! forsikkrede Alice nysgjerrig.

„Nu vel da, det er Ariadne; hun ligger syg i Havnen ved Toulon; men det varer ikke længe førend hun atter slutter mig i sine kjærlige Arme for at bringe mig med nogle hundrede Kammerater til Algier."

„Saa hurtig vil Du forlade os?" spurgte Alice hastig, uden at ændse Spøgen, „nei, Du skal blive hos os saa længe som muligt; min Søster længes ogsaa efter Dig."

„Vicomtesse de Sèvres?" spurgte Albert spændt.

„Ja!" svarede Alice levende. „Jeg veed hvad Du vil indvende mig; men tro mig, skjøndt hendes Hjerte har lige saa liden Andeel i denne Forbindelse, som hendes Gemal har Tilbøielighed for hende, saa vil Din Nærværelse i denne kolde, afmaalte, fornemme Cirkel være af meget velgjørende Indflydelse paa hende.

Albert vilde just meddele sin Mening, der var aldeles forskjellig fra Alices Yttring, da hans Onkel traadte ind, omgiven af en Skare unge Mennesker, og med efterabende Ironi henvendte sig til Alice:

„Hvorledes? Alice, Du er her alene med denne kolde Fruentimmerhader, medens de Andre allerede have begyndt paa en ny Dands. De unge Herrer ere reent fortvivlede; de have støiet saa længe omkring, for at finde Vicomtesse de Sevres Søster."

Idet hun kastede et betydningsfuldt Blik til Albert, bortfjernede Alice sig, omringet af sine Tilbedere, og snart saae Albert hendes stolte, skjønne Skikkelse svæve i den venlige Mignon.

Nogle Dage senere stod den rige Rentier Rembleux med et noget fortrædeligt Ansigt i sit Arbeidsværelse og betragtede næsten veemodig de i Colonner opstablede Pengeruller og Statspapirer, der fra den baroniserede Rentiers fyldte Pengekister gik over i den gammeladelige Svigersøns Hænder, for heller ikke der at finde deres blivende Sted. Albert stod i en Vinduesfordybning og betragtede den levende Bevægelse paa Boulevard italien, medens han Tid til anden med et skadefro Smiil iagttog den Kamp, som Affskeden fra en stor Deel af hans Mammon vakte i den gamle Pengemands Bryst. Rentieren kigede endnu engang i sin Bog, eftertalte Summen, og, idet han med en betænksom Mine lagde det Hele i et elegant Skriin og dreiede Nøglen om, henvendte han sig til sin Neveu:

„Nu, min Hr. Lieutenant," sagde han med et polidsk Smiil, „hvad siger Du saa til mine Combinationer? Havde Du troet, at see os spille en saadan Rolle i Paris?"

„Onkel!" svarede Albert alvorlig, „jeg har altid været vant til at tale som jeg tænker; derfor vil jeg heller ikke nu, da Aabenhjertighed bliver mig en streng Pligt, svigte mit Princip."

„Kom nu blot ikke med dine moralske Sentenser," faldt Onkelen ham noget mut i Talen.

„De har forladt en borgerlig Privatmands uafhængige Stilling," vedblev Albert, uden at bryde sig om sin Onkels Indvending, „og ved deres Rigdom søgt at opnaae en høiere Stilling; deres Stolthed fik Overhaand over den mangeaarige forsigtige Færd, og, for at tilfredsstille en skadelig Forfængelighed, offrer De største Delen af deres Formue til en Mand, der stolt af sin Adel, i deres Rigdom seer det eneste Middel til at opfriske sit Huus's falmede Glands."

Den gamle Rentier hostede og dreiede den gyldne Tobaksdaase hurtig mellem Fingrene, medens Albert vedblev:

„Amélie er fornøiet over Titelen af Vicomtesse, og i sin nuværende Stand vil hun forhaabentlig finde Erstatning for den hjerteløse Modtagelse, hun finder hos en Gemal, der, uden Udsigt til hendes Penge, aldrig vilde have betraadt sin Svigerfaders Dørtærskel; og jeg er overbeviist om, at De selv, Onkel, naar De vil aflægge deres egen Datter et Besøg, maa finde Dem i en underordnet Stilling, naar Vicomten er saa naadig at modtage Svigerfaderen i sine glimrende Sale, der dog først ved Deres Penge ere blevne en værdig Bopæl for en Vicomte."

„Er De snart færdig? Hr. Lieutenant!" afbrød Onkelen ham arrig.

„Ikke saa ganske," svarede Albert rolig. „Min Tid er afmaalt, snart kalder Tjenesten mig tilbage til mit Skib, og hvo veed, naar jeg igjen seer Dem og Deres Familie. De veed, at det er blot den inderligste Deeltagelse i Deres Vel, som har bragt mig hid; at jeg med Hensyn til mine Forholde, hvor indskrænkede de end monne være, ikke behøver og aldrig vil forlange en Millionairs Indflydelse og Rigdomme, og at jeg derfor i Sandhed er Deres oprigtigste Ven. Min Kjærlighed til Dem udspringer af den taknemmelige Erindring om alt det Gode, De har beviist min stakkels Moder, og jeg har gjort mig det til en hellig Pligt, bestandig at skildre Dem Omstændighederne saaledes

som de ere, ikke som de vise sig for Deres Indbildning."

Rentieren vendte sig nu rask om og betragtede med Forundring, men uden Mishag, sin Neveu, der, begeistret af sin Følelse, frit og aabent mødte hans Blik.

„Hør, Albert," begyndte han, „din Moders tydske Blod stikker i Dig, og endskjøndt der er noget Sandt i dine Anskuelser, hvor djærve de end ere, saa maa Du dog tænke paa, at den gamle Rembleur, der fra en Tiggerdreng har arbeidet sig op til Baron, ikke vil lade sig ruinere for at faae sin Yndlingsplan igjennem, og at en faderlig Forfængelighed ikke har tilintetgjort den gjennem mange Aar suurt erhrervede Menneske- og Verdenskundskab. Seer Du, ved Amélies Giftermaal med Vicomte de Sévres, og tillige ved mine Penge erhverver jeg mig en glimrende Fremtid. Lad dem kun i Saint Germain trække paa Skuldrene over den borgerlige Baron; jeg kjender Vicomten og jeg skal nok vide at behandle ham."

„Og hvilken Plan har De med Alice?" spurgte Albert med noget Eftertryk. „Jeg har hørt Noget om et lignende Conveniensgiftermaal med den stolte Banqvier Estovail, som neppe vilde behage at gaae fra rue St. Honoré til rue de Férroniere forat besøge sin Svigerfader."

„Den Sag har jeg ikke afgjort endnu; imidlertid maa Alice saa snart som muligt giftes med en Mand af Betydenhed; thi det vilde jeg nu aldrig tillade, at en vis Capitain af Linien skulde udføre sin Idee at komme i nærmere Berørelse med mig, end enhver anden sle og ret Huusven."

„De vil altsaa ikke tage Alices Hjerte med paa Raad, Onkel?" spurgte Albert alvorlig. „Er Armant ikke bekjendt som en Mand af Ære? Han bliver i enhver Henseende anseet for det hæderligste Mønster paa en brav Mand og Officeer."

„Det kan Altsammen være meget godt, men han er ingen Mand af Betydenhed nok, og desuden — min Svigersøn ynder ham ikke."

„Men Alice elsker ham," indvendte Albert med Bestemthed.

„Alice elsker ham?" lo Onkelen, „der kan man høre, hvor lidt Du forstaaer Dig paa Pigehjerter. Alice, der i Stolthed overgaaer sin Søster, der har forsmaaet en Marquis's Erklæringer, en Marechal de Camps Kjærlighed, vil sandelig ikke agte det Umagen værdt, at forurolige sit Hjerte for den stakkels Armants Skyld. Kom, kom, jeg har faaet Nok, og desuden, Forretninger kalde mig til Vicomte de Sévres. Du maa nødvendig gjøre ham en Visit og bringe din Undskyldning, fordi Du i to Dage ikke har været der."

„Vicomten har vist ligesaa lidt savnet mig, som jeg har savnet ham," svarede Neveuen, „men dog, forat see, hvorvidt hans Venskab mod mig strækker sig efter Bryllupet, vil jeg følge Dem, skjøndt jeg gjør det nødig."

„Du vil blive beskjæmmet, naar Du seer, med hvilken Nedladenhed, med hvilken Glæde han modtager os, med hvilken Ømhed han behandler sin Gemalinde; pas kun paa, Du vil blive overrasket og beskjæmmet."

„Megen Ære for Deres Million," svarede Albert spottende, og kort efter rullede Rembleur's glimrende Eqvipage ind i Vicomte de Sévres Hotel.

I talrige Grupper sadde en skjøn Aftenstund Tortonis Gjæster omkring de smaa Borde og nøde den kjølige Iis, som i de meest forskjelligartede Farver indbød til vederqvægende Nydelse. Her disputerede Legitimister, Doctrinairer og Republikanere, kjendelige paa de Journaler, hvis System de hyldede. Albert sad og hørte roligt paa den politiske Strid, og bladrede ganske tankeløst i **Journal des Débats**, da Capitain d'Armant i det Samme kom rask hen til ham og med en Stemme, der røbede heftig indre Bevægelse, bad ham at følge nogle Dieblikke med.

Albert fulgte med et godmodigt Smiil den foranilende d'Armant gjennem den bølgende Mængde, som befandt sig paa Boulevarderne. Endelig naaede de et roligere Sted, og d'Armant sagde, idet han heftigt greb Alberts Haand:

„Albert! Alice er tabt, for stedse tabt for mig, jeg maa forlade Paris, uden at see hende, uden at kunne sige hende, hvor kjær, hvor uendelig dyrebar hun er mig."

„Og Alt det i saadan en Hast?" spurgte Albert forbauset.

„Jeg kan endnu ikke forklare mig det selv," svarede d'Armant; „tænk Dig, imorges lader min Oberst mig kalde til sig; jeg erfarer, at jeg ved en høi Velynders Beskyttelse er ansat som Major ved et af de Regimenter, som i næste Maaned skulle afgaae til Algier, uden endog i mindste Maade at være mig bevidst, at jeg her i Garnisonstjenesten i Residentsen har vakt en Mands Opmærksomhed, hvis Indflydelse synes at formaae saa Meget, at man ikke engang tager i Betænkning, at forbigaae en Mængde af mine fortjenstfulde Kammerater."

„Det er høist besynderligt og paafaldende," sagde Albert ved sig selv.

„Og det er endnu ikke alt det Nye og Uventede, jeg har hørt," vedblev d'Armant bittert. „Alice er allerede den kolde, følesløse Banquier Estovails erklærede Brud, og han er de Sévres Fortrolige. Begge ere mig ugunstige og ethvert Forsøg paa at nærme mig Alice umuligt."

„O, tab nu ikke strax Modet!" sagde Albert trøstende. „Hvad Alices og Estovails Forlovelse angaaer, saa er det kun et Byrygte, den ædle Vicomte de Sévres Gunst eller Unaade vil vel ikke incommodere Dig synderligt, men din Forsættelse, dit pludselige Avancement, din Afreise til Algier, Alt det forekommer mig besynderligt, og jeg tænker med Bekymring paa, hvor smertelig denne Efterretning maa være for Alice."

„Troer Du da virkelig, at Alice elsker mig, at jeg ikke er hende ligegyldig?" spurgte den nye Major glad overrasket.

„O, jeg troer endnu meget mere. Jeg troer, at førend hun imod sin Tilbøielighed, blot for at føie sin Søster, skulde bortgive sin Haand, hun da heller vil følge Dig til Afrika paa den første den bedste Fregat."

„Albert, hvor disse Ord glæde mig!" raabte d'Armant, idet han krampagtigt greb sin Vens Haand.

„Nu, knuus dog ikke min Haand," sagde Albert leende. „Men I maae erklære Eder for hinanden, Du maa overbevise Dig om hendes Kjærlighed, hun maa betvinge sin Stolthed og komme Dig tillidsfuldt imøde."

„O, gid hun vilde!" raabte d'Armant.

„Det skal nok gaae," sagde Albert eftertænksomt. „Saavidt jeg hidtil har kunnet

mærke, retter min Onkels hele Færd sig efter Vicomtens Villie. Han er ikke længer Herre over sine Handlinger, og Alice, der ikke engang kan skjænke sin nye Hr. Svoger sin Agtelse, er endnu det eneste Væsen, der tilintetgjør dennes Planer."

„Men hvorledes, hvor, naar kan jeg komme til at see Alice og tale med hende?" spurgte d'Armant hastigt.

„Hvorledes, hvor, naar?" sagde Albert. „Nu, det vil da vel ikke holde saa haardt. Vær blot Kl. 10 imorgen i mit Værelse, Resten kan Du overlade til mig."

I samme Øieblik kjørte en smagfuld Equipage forbi, og Albert gjenkjendte sin Onkel, der med sin Datter sad ligeoverfor Vicomten og Estovail og gjorde sig Umage for at hilse Officererne med samme fornemme Nedladenhed som hans Gjenboer.

„Stakkels Onkel!" sagde Albert spottende idet han bortfjernede sig med d'Armant. Gud bevare Din Forstand, thi hos Folk af det Slags kan Du nok trænge til den."

Klokken paa Notredamekirken slog 10. Tænkende paa Aftalen med sin Ven traadte Major d'Armant med bankende Hjerte ind i det Rembleurske Huus.

Portneren, hvem han spurgte, om Lieutenant var hjemme, svarede ja, og viste ham op ad den brede Trappe. Uden at træffe en Tjener, som kunde melde ham, gik han gjennem flere fyrsteligt indrettede Værelser og blev staaende forlegen og bange uden for Døren til et Kabinet, hvor en Papagøies hæse Stemme skreg Navnet d'Armant. Han var allerede i Begreb med at bortfjerne sig, da Døren blev aabnet, og Alice stod i en simpel, men deilig Morgendragt for den Forbausede.

„Om Forladelse, Frøken Alice," stammede d'Armant i den største Forlegenhed over saa pludselig at staae lige over for den saa inderlig savnede Gjenstand for sin Kjærlighed, medens Alice, der vel i det første Øieblik syntes noget slagen, med et stille Smiil syntes at gotte sig over hans Angst. „Om Forladelse!" gjentog d'Armant mere fattet; „jeg haabede at træffe Lieutenant Albert, og kun Domestikernes Fraværelse maa tjene mig til Undskyldning, fordi jeg har taget mig den Frihed at nærme mig Dem uden at være meldet."

„Jeg takker Tilfældet," udbrød Alice venlig idet hun rækkede Majoren Haanden, hvilken denne fyrig trykkede til sine Læber, „jeg takker Tilfældet, der skaffer mig en saa sjælden Glæde, som den at hilse Dem, Hr. Major, i vor Bolig; og ifald min Nærværelse ikke er Dem til Besvær, saa turde jeg maaskee byde Dem mit Selskab i mine Værelser saalænge indtil min Cousin kommer tilbage." Med et skalkagtigt Smiil bad hun den forbausede d'Armant, der neppe kunde vedligeholde sin Fatning, at ledsage hende til hendes Cabinet. „Alice!" udbrød endelig Majoren, medens han stod uforstyrret ligeoverfor den smukke Pige, „Aliee! hvor lykkelig er jeg ikke; hvor inderlig har jeg ikke længtes efter et Øieblik som dette, da De ikke er omgiven af den fornemme Verdens Larm, og jeg altsaa frit og aabent kan tilstaae Dem, hvor høit jeg elsker Dem."

Forlegen og rødmende sænkede den ellers saa stolte Pige Blikket mod Jorden, dog snart traf det den i bange Uvished svævende Major.

„Hr. Major," begyndte hun og lagde fortrolig sin Haand paa hans Skulder, „ogsaa

jeg vilde fornægte mine Følelser, om ikke jeg vilde tilstaae, at jeg nærede de samme Følelser for Dem."

„Hvorledes Alice?" raabte d'Armant henrykt og overvældet af sine Følelser; „Alice! er det muligt? tager jeg ikke feil? tør jeg haabe at vinde Deres Kjærlighed?"

Alice stirrede taus mod Jorden, som om hun frygtede for at have sagt for meget, og hendes Stolthed syntes at byde hende at undertrykke sine Følelser.

„Alice!" sagde d'Armant med Taarer i Dinene, idet han dristigere slyngede Armen om hende, „o kun et Ord, kun et stille Tegn paa, at min Kjærlighed ikke er haabløs."

Med taarevædet Die saae hun op til den elskede Mand; hendes Stolthed var borte, og, overladende sig til sine Følelser, sank hun til hans Bryst.

„Min Alice! min dyrebare, elskede Alice!" raabte d'Armant og kyssede den skjønne Pige, der blidt befriede sig af hans Favntag; dernæst betragtede hun ham med et saligt Smiil og omfavnede ham med Heftighed.

„Lader os sætte os ned, d'Armant," bad Alice venlig efter Forløbet af nogle Secunder, hvori de formedelst de overvældende Følelser ikke havde været Talen mægtige.

„Det forekommer mig som en Drøm," begyndte d'Armant, idet han trykkede Alices Haand med Inderlighed til sit Bryst; „det forekommer mig som om jeg maatte frygte for, naar jeg vaagner, at see min Lykke forsvinde. O, hvormegen Afbigt skylder jeg Dem ikke, jeg Daare!"

„Mig, kjære d'Armant?" sagde Alice med et Smiil. „Jeg skulde troe, at jeg har langt større Aarsag til at bede Dig om Tilgivelse; thi kun min modvillige, frastødende Opførsel imod Dig, hvorunder jeg vilde skjule min Kjærlighed til Dig, har afholdt Dig fra at nærme mig til Dig aabent og fortroligt."

„Min gode, kjære Alice," udbrød d'Armant, idet han kyssede hende, „desto lykkeligere er jeg jo nu ved ethvert Ord, ethvert Dieblik, jeg henlever med Dig."

„Sværmer!" hviskede Alice og lænede sit Hoved mod hans Bryst; „men vil Du nu ogsaa blive mig tro; vil Du altid elske mig som Du hidtil har elsket mig?"

„Kan Du tvivle?" sagde d'Armant alvorligere og saae hende aabent og frimodigt i Dinene.

„O nei!" raabte Alice forsikkrende, „nei, dit Blik skuffer mig ikke; med Glæde betroer jeg mig til Dig for mit hele Liv!"

„Og Held mig!" svarede d'Armant, idet han trykkede hende til sit Bryst. „Held mig, om jeg ved min Kjærlighed kan opmuntre enhver af dine Dage!"

Pludselig aabnedes Døren; forskrækkede foere de Elskende fra hinanden, og Albert stod for dem med en Mine, hvori der blandede sig Forundring, Spot og Glæde.

„Nei, det er dog forskrækkeligt," udbrød han i en spottende Tone, „min stolte, smukke Cousine i sit Cabinet Arm i Arm med min bly Ven."

„Albert," sagde Alice med et muntert Smiil, idet hun rakte ham Haanden, „Du har jo længe vidst, hvor kjær, hvor dyrebar han var mig endnu førend han ahnede det; og, havde ikke din Fraværelse og Domestikkernes Efterladenhed før ført ham hid til mit Værelse, hvo veed" — lagde hun sukkende til — „om vi nogensinde havde tilstaaet hinan-

den vor Kjærlighed, om vi nogensinde havde følet os saa lykkelige, som idag.

„Men det er dog gaaet forbausende hurtigt; jeg troede, at min Bistand endnu kunde gjøres fornøden, men jeg seer, her er Intet meer at udrette, og jeg vil derfor trække mig tilbage i Stilhed."

„Naa, bliv hos os!" bad d'Armant, „Du var vor Fortrolige, Du maa være Vidne til vor Kjærlighed; jeg har jo Dig at takke for den; thi Du har opretholdt min Tillid til Alices Hjerte."

„Min gode Albert!" udbrød Alice rørt og kyssede ham med Inderlighed.

„Min gode Albert," parodierede denne munter. „Ja, det kan nu Altsammen være meget godt, men jeg seer nok, I have hidtil været i Himlen og have kun bekymret Eder lidt om Jorden. Har d'Armant fortalt Dig, at han snart maa forlade Paris, for endnu engang at foretage en Expedition til Algier."

„Hvorledes!" raabte Alice forfærdet; driv nu ikke saa ufølsom Spot med mig!"

„Nei, min elskede Alice," svarede d'Armant alvorlig, „det er desværre kun alt for sandt; igaar fik jeg med mit Avancement tillige Ordre at gaae til Algier."

„O min Gud, hvor hurtig svandt den skjønne Drøm, klagede Alice, idet hun kastede et vemodigt Blik paa den Elskede.

„Kunde vel en kort Skilsmisse fra Dig gjøre mig ligegyldigere for Dig?" spurgte d'Armant blidt.

„Nei, o nei, men Du kjender mig endnu ikke ret. Efterat jeg har aabenbaret Dig mine Følelser, efterat Du veed, at jeg elsker Dig og kun Dig alene, fra dette Øieblik af føler jeg, at jeg ikke kan leve uden Dig, og enhver Dag, som jeg maa tilbringe adskilt fra Dig, vil blive den frygteligste i mit Liv."

„Jeg kjender Dig, Alice," sagde Albert alvorlig men venlig, „og derfor afbrød jeg Eders Glædesruus, fordi jeg veed, hvor hurtigt din Characteer seirer over dine Følelser. Du vil nok blive fortrolig med den Tanke at leve adskilt fra d'Armant, men Du vil aldrig ophøre at elske ham ligesaa inderlig og tro som nu.

„Aldrig!" hulkede Alice og omfavnede den Elskede.

„See" udbrød d'Armant, idet han gjengjældte hendes Kjærtegn, „hvor ofte har jeg ikke udtalet det Ønske at modtage et eneste ringe Tegn paa din Tilbøielighed for mig, et eneste lyksaligt Øieblik for mit hele Liv, og nu, nu holder jeg Dig i mine Arme, trykker Dig til mit Bryst og kan med salig Overbeviisning udraabe: Alice elsker mig, ligesaa inderlig og tro, som jeg elsker hende, og derfor, skjøndt smertelig greben af Tanken om at skilles fra Dig, Du elskede Væsen, gaaer jeg med Munterhed og Tillid min Skjæbne imøde, i det glade Haab, snart at see Dig lykkelig igjen for aldrig mere at forlade Dig!"

„Det give Gud!" sukkede Alice.

„Nu saa hør da," begyndte Albert; „Alice og jeg udgjøre i vor Familie en Opposition, som er Hr. Vicomten høist ubehagelig. Han veed, at jeg har den rette Mening om ham, og at jeg, trods hans særdeles Venlighed, trods hans evige Smiil, ret godt har gjennemskuet ham. Jeg og Alice ere ham i Veien. Den ulykkelige Higen efter Rang og høiere Connexioner har bragt min Onkel ganske i hans Hænder, og snart vilde ogsaa hans Formue tilhøre den ædle Hr. Sviger-

søn, om ikke han endnu ansaae det for altfor tidligt at demaskere sig. Derfra disse Combinationer, denne tilsigtede Forbindelse mellem Alice og Banquier Estovail."

„Hvorledes?" udbrød Alice, „saa veed Du ogsaa Beskeed om denne Plan, der, udfunden af Vicomten, staaer min svage Fader saa fast i Hovedet?"

„Jeg veed Alt," vedblev Albert, idet han alvorlig vendte sig til d'Armant, „og derfra kommer ogsaa din Udnævnelse til Major og Exportering til Algier."

„O," raabte d'Armant," skulde det være muligt? men hvorledes kunde han ahne at jeg vilde bede om Alices Kjærlighed?"

„Han frygtede, at denne Tilbøielighed vilde tage Overhaand hos Dig; han skjøttede ikke om Dig som Svigersøn, medens han derimod, naar Alice blev forbunden med den stolte, følesløse Pengemand, kunde faae frit Spil med Rembleur. Saaledes staae Sagerne, og kun et afgjørende Skridt, og din bestemte Erklæring, Alice, kan her forandre Sagerne til Fordeel for Eder."

„Ja," sagde Alice med fast Stemme, „hverken Hensyn til min Svoger eller Skaansel mod Estovail skal afholde mig fra at udtrykke mig saa bestemt og tydeligt, at det skal blive dem umuligt at misforstaae mig, og, skulde de i din Fraværelse, d'Armant, ville tvinge mig til at indgaae en Forbindelse med hiin Mand, saa finde I mig snarere i Quai-de-cité end ved Estovails Haand."

„Stil Dig tilfreds, Alice," bad d'Armant, ængstet og overrasket ved hendes Heftighed.

„Frygt kun ikke," sagde Albert med et Smiil, „Din Fader er vel ugunstig stemt mod Alle, der ikke, saaledes som han, forgude Vicomten, men endnu har Alice Magt nok over sit Hjerte til ikke at lade ham føre sig altfor vidt."

Døren aabnedes, og Faderens Ankomst blev meldt.

„Saa kom, d'Armant," sagde Albert og reiste sig; „det er ikke værdt, at han erfarer Noget om denne Familie-Congres."

„Naar sees vi igjen?" spurgte Alice bange for den Elskede, der endnu til Afsked trykkede hende til sit Bryst.

„Jeg vil i Morgen ledsage Dig til Tuillerihaverne," bemærkede Albert, „saa kunne I træffes der."

„Lev vel!" sagde d'Armant, idet han kyssede hende med Inderlighed og forlod Værelset med Albert.

„Lev vel!" udbrød Alice og ilede tilbage til sit Kabinet.

(Sluttes.)

THEATER MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

Neppe er „Hamburger Correspondent" bleven færdig med, med megen Iver at documentere, hvormange Tilhørere Ole Bull havde ved sine Concerter i Kjøbenhavn, før dette Blad atter, i sit No. 168, meddeler en Correspondentartikel fra Kjøbenhavn i Kunstens Anliggender. Det lader saaledes til at „Hamburger Correspondent" flittigen vil aabne sine Spalter for vore herværende Forhold, og da den

Artikel, vi her korteligen skulle berore, er fremkommen paa Grund af Noticer i Berliner Blade, saa vil man heraf see, at disse vore Forhold i Kunstens Rige ere nærved at blive Verdensanliggender. Saa smigrende dette nu end kan være for vor Nationalfolelse, saa var det dog at onske, at den hoistærede Hamburger Correspondent, der, som bekjendt, er meget „gelehrt" af sig, ogsaa vilde soge at blive noget bedre „belehrt", og vi skulle gierne bidrage vor Skjærv til at den ikke, som nu alt i kort Tid tvende Gange har været Tilfældet, kommer altfor meget til at lobe med Liimstangen. Det er denne Gang Capelmester Glaeser, som har maattet lægge sit gode Navn og Rygte til, og for allerbedst at sætte vore Læsere i Stand til at bedømme Aanden og Tonen i disse Correspondent-Artikler, meddele vi denne her i Oversættelse:

„**Kjobenhavn.** Siden Hr. Musikdirecteur Franz Glaeser, fra Königstädter Theatret i Berlin, er ansat her som kongl. Capelmester, læser man alt i nogle Maaneder jevnlig i den Berliner „Vossische" og navnlig i den „Haude und Spenersche Zeitung", hvori man tidligere sjelden eller aldrig læste noget om vore musikalske Interesser, særdeles rosende Artikler om vor nye Capelmesters Fortjenester, hans Virksomhed og hans Geni. Vi finde, at dette er en Uretfærdighed saavel mod tidligere musikalske Dirigenter og Notabiliteter, f. Ex. Weyse, Kuhlau, Kunzen &c., som ogsaa mod endnu levende talentfulde Mænd, saasom: Hartmann, Frølich, Paulli, Gade &c. Maatte vi alt finde det sælsomt, at see den vacante Capelmesterplads blive besat med en Fremmed, medens vi have talentfuldere Musikere i vor egen Midte, saa gjore nu disse i Sandhed temmelig ugrundede Lovprisninger i Berliner Blade ganske almindelig et ubehageligt Indtryk hos os. Man maa, ifølge disse Artikler, virkelig holde os for halve Barbarer, som først nu ved Hr. Glaeser erfare, hvad Musik er, thi man læser vedvarende: „Med Hr. Glaeser har en ny Aera begyndt her for Musiken", og vi tør dog rose os af, at have været i Besiddelse af indenlandske Musikere, som i enhver Henseende overtraf Hr. Glaeser, som Kunstner. Vi ville iøvrigt ikke afdisputere denne driftige Mand (Hr. Glaeser) Fortjenester som en meget routineret, ivrig Capelmester; som Componist indtager han imidlertid kun en meget beskeden Plads, baade hvad Ideerne, som hvad disses Bearbeidelse angaaer, thi Hr. Glaeser har hidindtil endnu aldrig udviist det Mesterskab som Contrapunktist, der forefindes i en Kunzens, Weyses og Kuhlaus Værker. Som Derigent fortjener Hr. Glaeser ogsaa kun en betinget Roes, da han kun altfor hyppigt totalt forfeiler Tempoerne, f. Ex. i Ouverturerne til „Don Juan" og til „Jægerbruden", hvor Hr. Glaeser, ganske imod Characteren, gjor Andanterne til formelige Largoer og Alleggroerne til Præstissimoer. Dertil kommer, at de finere Nüancer, hine Mezzotinter, de delicate Fordelinger af Lys og Skygge, slet ikke iagttages, men at han alene hylder de skarpt mod hinanden stillede f f'er og p p'er og en vis militairisk Præcision. Vi ville derfor rose Hr. Glaesers gode Villie, Flid og Iver efter Fortjeneste, men ikke glemme det Gode, vi vare i Besiddelse af for ham, og som vi endnu besidde. Hine ugrundede Lovpriisningstirader i Berliner Bladene bære alt for meget Præget af selvlavede og sætte kun ondt Blod her iblandt os."

Den nærværende Correspondent-Artikel har rigtignok det forud for de tidligere om Bull, at man meget tydelig seer, den virkelig er lavet i Kjobenhavn. Men den har ogsaa det tilfælles med hine, at man strax ahner dens Udspring. Vi kjende ikke de omhandlede Artikler i de Berliner Blade og ville gjerne indromme, at de, ubeseete, kunne være affattede i vel stærke Udtryk til Glaesers Roes. Men hvad skal man derimod sige om Correspondentens Daddel, der desuden nævner som Glaesers herværende Rivaler, der ere „talentfuldere" end han, Frølich, Paulli, Gade &c. (hvorfor ikke Rung og Borchhorst med!)? — Dog, det er vist ikke nødvendigt her nærmere at gaae ind paa alle de oprørende Uretfærdigheder, denne Artikel fører i Munden om en Mand, der har fundet den varmeste Anerkjendelse hos Alle og meest hos de Mænd, hvis Sag Correspondenten giver sig Mine af at ville tale; og vi skulde maaskee have ladet denne Udgydelse af en Enkelts Animositet aldeles uberørt, hvis den ikke indeholdt Noget, der idetmindste har Skin af Sandhed, og som tillige tidligere, paa et andet Sted, er bleven benyttet som et Argument mod Glaeser. Man bebreider nemlig Glaesers Venner, eller med andre Ord, det kjøbenhavnske Publicum den Enthusiasme, hvormed den nye Capelmesters Dygtighed og Interesse for Musiken hertillands er bleven modtaget, og at de derved have forsyndet sig mod Weyses og Kuhlaus Manes. Men kan der vel tænkes en urimeligere Beskyldning end denne? Det er som Dirigent man har lært at paaskjønne Glaesers store Fortjenester, som Dirigent man har bragt ham sin Hylding, — men naar have Weyse og Kuhlau blot aflagt Prøver paa at dirigere et Orchester, end sige viist

sig som Mænd, der stode over Glaeser i denne Henseende? — Som Componist falder det vist neppe Nogen ind at hæve Glaeser paa de store Tonedigteres Bekostning, der engang vare, endnu ere og ville vedblive at være Nationens Stolthed og Ære, saa lidt som Glaeser falder paa, at beile til en saadan Gunst. Men, „jedem Verdienste seine Krone", og de Fortjenester Glaeser i den korte Tid, han har været iblandt os, alt har indlagt sig, og som sikkert ville træde endnu tydeligere frem i den forestaaende Saison, ere saa iøinefaldende og tillige saa anerkjendte hos alle Musikens sande Dyrkere, at Animositeten og den krænkede Egoisme forgjæves ville søge at bringe dem i Forglemmelse. —

Bournonville har nu givet over en halv Snees Gjæsteforestillinger i Hamburg og stedse mere og mere befæstet sit Renomée og den Yndest, han der har vundet. Foruden „Napoli", „Toreadoren", „Pas de deux" og „Polka militair" have han og hans Selskab nu ogsaa givet Divertissementet „De Danske i China" og „Brama og Bajaderen", alt med den største Succes. „Toreadoren", som er den Bournonvilleske Ballet, der har gjort meest Lykke, omtales i „Hamburger Neue Zeitung" paa følgende Maade:

„Vi have nylig allerede gjort opmærksom paa Hr. Bournonvilles Talent til med Aand at opfatte Scener af det sydlige Liv og at gjengive dem i Billeder og Handling paa Scenen. I Sandhed mesterligt viser dette Talent sig i „Toreadoren." Der det er ikke blot enkelte Billeder, som frappere ved deres Originalitet og Nationalcharacteer, men der gives os en sammenhængende Fremstilling af det eiendommelige spanske Folkeliv, og det med en Sandhed og Naturtroskab, i en saa levende, vi kunde sige, lidenskabelig Virkelighed, at Tilskueren bliver reven med ind i det hurtigere strømmende Blods Hvirvel. Man give kun Nordboeren den tilskyndende Leilighed, og hans Blod viser sig ikke mindre varmt end Sydlænderens. Beviset for denne Sandhed gaves os iaftes. En Fortælling af Sujettet give vi ikke. Vi ansee det for urigtigt, her at foregribe Publicum eller hist at fremføre i tørre Ord noget det allerede Bekjendt. Kun enkelte Præstationer ville vi her omtale. Hr. Bournonville viste sig ikke blot atter som god Dandser, og det i de fra den franske Skole ganske afvigende spanske Characteerdandse, men ogsaa som tænkende Skuespiller, som øvet Fægter; og vi troe at have bemærket, hvorledes Directeurens Øie, midt under al sin egen Sysselsættelse, bestandig leder og understøtter den hele Ballet, og at derved den saa sjeldne Harmoni i det Hele fremkommer. Alt er saa bestemt, saa begrændset, og dog atter saa sammensmeltende, at Tilskueren stedse kan følge med, og overalt føler de indre Motiver til den ydre Handling. Men just det er Kunsten."

Efter at Mdselle. Maria er omtalt overordentlig fordeelagtigt, hedder det videre: „Hvad der endnu kan gjøre en Ballet høist morende og sammenbinde det Hele, og som vel egentlig tør kaldes Ballettens Sprog, viste de fortræffelige Comikere os, Hr. Füssel som Spleener og Hr. Stramboe som Ponchbally. Uagtet stærkt markeret, blev dog Intet overdrevent, hvilket navnlig hos Hr. Füssel med Tak maa erkjendes. — Vi kunne, saaledes ender Anmelderen, ikke give vort Referat nogen bedre Slutning end naar vi bemærke: Resultatet af Forestillingen, hvortil alle Medspillende, hver paa sin Maade, bidroge, var retfærdig Anerkjendelse, enthusiastisk Bifald af det tilstedeværende Publicum." —

Af det med saamegen Længsel imødeseete Besøg i denne Sommer, Sangerfyrsten Rubini havde givet os Haab om, bliver der rimeligviis intet. Efter de seneste Efterretninger om Jfr. Østergaard, med hvem man ventede Rubinis Ankomst til Kjøbenhavn, har nemlig denne vor Landsmandinde opgivet sin Beslutning, at gjæste sin Fødeby i Sommer, men er derimod fra St. Petersborg, hvor hun har nydt megen Udmærkelse, taget til Moskau, for at blive der et Par Aar.

Den næstkommende Theatersaison vil blive aabnet med Rossinis berømte „Moses." Capelmester Glaeser, som retournerer hertil fra sin Sommerreise d. 8de August, agter at begynde Indstuderingen af dette musikalske Værk den 12te s. M. Hovedpartiet deri skal udføres af Hr. Schram.

Det franske Skuespillerselskab har foruden Gjentagelser af ældre Sager i Torsdags, til Benefice for Hr. Blum, givet et nyt Stykke: „Victorine ou la nuit porte conseil, Vaudeville-Drame par M. Dupenty & Dumersan", men hvis Valg ingenlunde gjør Hr. Blums Smag Ære. Det er et af de mange, for et af de mindre Theatre i Paris for de lavere Folkeklasser skrevne Stykker, hvori baade Handlingen og Moralen træde saa plumpe frem, at den æsthetiske og den etiske Følelse saares ligemeget. Udførelsen, der dog ingenlunde kunde forsone os med Stykkets vamle og stødende Grisette-Scener, var i flere Henseender fortrinlig og baade Hr. og Mad. Armand samt Hr. Blum høstede fortjent

Bifald. Ikke heldigere var Hr. Blum i Valget af den comiske Scene, hvormed han sluttede Aftenen, „le petit cochon de Barbarie", der langt fra at være „comisk" tvertimod var en smagløs Flauhed, beregnet paa et Galleriepublicum — og dog beklappet af de forreste Bænke i Numerparquettet. Foruden disse Sager gaves endnu nogle Musiknummere af Mad.^e og Hr. Hebert. Forstnævnte sang, som sædvanligt, henrivende, kun indsee vi ikke Grunden til at hun af den rossiniske Arie af „Semiramide" udelod Introductionen og den smukke Andante. Hr. Hebert derimod maae vi paa det bestemteste fraraade at optræde som Concertsanger. I det valgte Nummer, Vogels yndige L'ange déchu, forfeilede Hr. Hebert aldeles Characteren, maaskee mere fordi hans haarde Stemme ikke tillader den fornødne Nuancering, end af Mangel paa Smag. Hvor langt anderledes have vi hørt denne Romance foredrage af Hr. Schram. Paa Mandag giver Selskabet en Forestilling paa det kgl. Theater, nemlig den tidligere bebudede Opera af Scribe og Auber „la part du diable" hvortil Sujettet er det samme som til „Farinelli." Mad. Hebert udfører Hovedrollen: „Carlo Broschi."

Ogsaa det Altonaer Skuespillerselskab har i afvigte Uge givet en Nyhed, „Ein Handbillet Friderichs des Zweiten." Vi behøve vel kun at bemærke, at Stykket er „ein Original=Preislustspiel" for at Læserne kunne vide, hvorledes det har sig med denne Nyhed.— Derimod vedbliver Hr. Edmüller at more Publicum usigeligt ved sin Udførelse af „Titus Feuerfuchs" i „der Talismann" og i „33 Minuten in Grüneberg", i det sidstnævnte Stykke troligen understøttet af Mad. Müller. Dog troe vi at burde fraraade denne begavede Skuespiller, at anvende saadanne Allotria, som Anbringelsen af „To Sjæle og een Tanke, to Hjerter og eet Slag" paa Dansk i den sidstnævnte Holteiske locale Spøg; saadanne upassende Indblandinger kunne vel tilvende ham Galleriets „Velsignelse" men skade desto mere hans øvrige correcte Fremstilling. I Aften giver dette Selskab for første Gang en ny Farce af Nestroy: „Ein Jux wil er sich machen", som har gjort megen Lykke i Tydskland og som vel rimeligviis ikke heller her vil forfeile sin Virkning.

Som bekjendt ere der for kort Tid siden ankomne her til Staden to svenske Sangere, Hhrr. v. Olthoff og Tellefsen, der udføre de fortræffelige Bellmannske Sange ganske i Digterens Aand og i det til disse comiske Epistler svarende Costume. De, som have hørt disse Sangere i private Kredse, omtale dem særdeles fordeelagtigt og rose fornemlig den Troskab og det Lune, hvormed de gjengive de Fredmanske Characterer.

Rosenkilde er under sit Ophold i Norge optraadt i Trondhjem, tilligemed sin Søn, og har naturligviis gjort megen Lykke. Holst har sluttet sine Forestillinger i Randers med samme Held og Bifald, som han begyndte dem, og giver i Aften sin første Forestilling i Aarhuus. Mad. Simonsen gav igaar Aftes en Concert i Kiel.

Jfr. Nielsen har tilligemed Hr. Lefbvre dandset to Gange paa Theatret i Dresden, og vundet overordentligt Bifald. I „Dresdener Anzeiger" Nr. 196 for den 15de ds., hvor Begge omtales med megen Roes, yttres det endog som et almindeligt Ønske, at man burde see at vinde dem for den Dresdener Scene.

Oehlenschläger har i Bergen modtaget et nyt, hædrende Beviis paa Nordmændenes Høiagtelse og Beundring. I det dramatiske Selskabs Locale havde man nemlig arrangeret en Festlighed til Ære for den store Digter, hvorved en af Overlærer Sagen forfattet Prolog blev fremsagt, og derefter var der foranstaltet en Souper, hvor Digterens Skaal udbragtes til en Sang af Sagen, som af Oehlenschläger besvaredes med et Digt. Da han forlod Selskabet fulgtes han til Vogns, hvorpaa der endnu bragtes ham et Vivat.

Literatur. „Claude og Pauline eller Kjærlighed og Stolthed", Skuespil af Edward Lytton Bulwer, oversat af C. B. Lohmeyer. Oversætterens Forlag. Oversætteren er meget vred over, at Theaterdirectionen ikke har givet Grunde for sin Forkastelse af denne Oversættelse. Han kan imidlertid meget let faae disse Grunde at vide; han behøver kun at vise den første den bedste Skoledreng Bogen, og paa hver Side vil denne, naar han ikke er en ganske uvidende Skoledreng, kunne udpege dem for ham.

Vesterbroes nye Theater.

Mandag den 31te Juli.

Einen Jux will er sich machen, Farce med Sang i 4 Acter af Nestroy, Musiken af A. Müller.

Onsdag den 2den August.

Anden Gang: Ein Handbillet Friedrichs des Zweiten, originalt Priis=Lystspil i 4 Optog, af Vogel. Derpaa, efter Fleres Forlangende: 33 Minuten in Grüneberg, oder: der halbe Weg, Farce i 1 Act af Holtey.

Em. Bærentzen & Co. lith. Inst.

ODRY.

Ny Portefeuille 1843.

Millionairen og Hotel Dieu.

(En Fortælling.)

(Sluttet.)

Den gamle Rembleux var netop kommen hjem og beskjæftiget med at gjøre sig det saa beqvemt i sit Arbeidsværelse som muligt, da hans Kammertjener traadte ind og leverede ham Breve og Aviser.

„Har her været Nogen i min Fraværelse?" spurgte han ligegyldig Tjeneren.

„Nei, naadige Herre!" svarede han, undtagen Lieutenant Albert og Major d'Armant."

„Hm!" mumlede Pengemanden og gav Tjeneren et Vink, at han kunde gaae.

„Major d'Armant," sagde han spottende ved sig selv... „Avancementet er gaaet hurtigt; jeg indseer dog ikke fuldkommen, hvorfor Vicomten hader den unge Mand saa meget. Han har rigtignok høitravende Planer og en Ven, som er i Stand til at forlede ham til de galeste Streger. I min Familie kommer han ikke saa let. Albert meente, at Alice elsker ham, og jeg troer det næsten selv, thi den Pige kan man ikke blive klog paa. Før var hun stoltere end hendes Søster og jeg troede ved hende at hæve mit Huus's Glands, og nu... hm! Partiet med Banquieren kunde være ganske godt: hvad her mangler i Adel opveies af Penge og udstrakte Forbindelser i høiere Stænder, og desuden seer Vicomten det gjerne, meget gjerne, som han yttrede idag. Alice var altid sin Faders Yndling, hun vil ikke forstyrre hans Glæde, hans Planer..."

Denne Monolog forstyrredes af den indtrædende Kammertjener, som meldte, at Banquier Estovail nylig var kommen kjørende for at aflægge Hr. Baronen et Besøg.

„Min Gud, hvilken Ære," raabte Pengemanden næsten forskrækket, idet han lavede sig til at gaae den stolte og anseete Banquier imøde; denne var allerede paa Trappen og den gamle Rembleux ledsagede ham til sit Kabinet under Bevidnelsen af den dybeste Høiagtelse og Glæde over dette uventede Besøg.

„Undskyld Hr. Baron," begyndte Estovail, medens han skjødesløst kastede sig paa en Stol, „mit uventede Besøg, men da det angaaer et vigtigt Anliggende, saa har jeg ikke kunnet negte mig Fornøielsen, af Deres egen Mund at høre Antagelsen af mit Ønske."

„De gjør mig ganske forlegen, høistærede Ven!" svarede Rembleux, smigret ved den ellers saa stolte Mands Venlighed. „Hvorledes vil det staae i min Magt at opfylde Deres Ønsker?"

„Formodentlig," sagde Estovail fornemt smilende," har Vicomte de Sévres allerede meddeelt Dem Adskilligt om en Gjenstand, der vel ikke trænger til nogen vidtløftigere Forklaring. Det Ønske at komme i nærmere Forhold til Dem, at blive et Lem af Deres Familie kan ikke være Dem ubekjendt; jeg er ikke mere i de Aar, hvor man glemmer Virkeligheden over Phantasiens Drømme, og jeg vilde heller neppe tage mig godt ud for min Bruds Fødder; derfor troer jeg som Verdensmand at gaae en langt sikkrere Vei, idet jeg taler med Faderen, førend jeg henvender mig til Gjenstanden for mit Valg."

„Jeg føler mig høit æret ved dette Deres Ønske, Hr. Banquier!" begyndte Rembleux og gned sig fornøiet i Hænderne, „og

da det i vore nuværende oplyste, industrielle Tider vel er det sikkreste og tilforladeligste, at det Bedre forener sig med det Bedre, saa modtag, under Forsikkringen om min særdeles Hoiagtelse, den glædelige Erklæring fra min Side, at jeg vil regne det til mit Livs skjønneste Dage at kunne hilse Dem som min Søn og min Datters Gemal."

„Deres Deeltagelse og Beredvillighed opfylder mig med dyb Taknemmelighed; jeg haaber da ogsaa, at det vil blive en let Sag for Deres faderlige Myndighed at gjøre Alice gunstig stemt for mit Andragende og Deres Ønske. Alt hvad en ung Dame attraaer, staaer hende, som min Kone, til fri Raadighed. Vi ville vel sagtens ikke henleve et idyllisk Hyrdeliv, men min Høiagtelse og Kjærlighed skal, saavidt muligt, søge at forsøde hende hendes Ungdom."

„Alice har stedse været et godt Barn," forsikkrede Faderen, „hun vil ingen Indvendinger gjøre."

„Lad mig da vide, saasnart som muligt, Hr. Baron, naar jeg kan vente det afgjørende Svar af Frøken Alices Mund."

„Jeg vil endnu idag tale med hende, og jeg er fuldkommen overbeviist om, at min Datter vil føle sig ligesaa æret ved Deres Andragende, som hendes Fader."

„Det ansee vi altsaa for afgjort," sagde Estovail og bød Baronen sin brillante Gulddaase; „nu til Noget, som især angaaer Dem. Jeg kan, uden at ville prale, paastaae, at jeg staaer i Forbindelse med de indflydelsesrigeste Familier i Frankrig, og jeg veed, skjøndt jeg ikke lægger stor Vægt paa det, at at jeg formaaer Noget ved Hoffet. Jeg har altfor mange Forretninger til, at jeg kan befatte mig med flere, men De, dyrebare Ven! vilde finde en Afvexling i Deres rolige Privatliv ved at paatage Dem Leverancerne til den forestaaende Expedition mod Constantine. Gevinsten er ikke ubetydelig, og uden mindste Resico, og saasnart De giver Deres Samtykke, henter jeg Fuldmagten til, paa Krigsministeriets Vegne, at overdrage Dem det Hele, da Deres Navn tilfældigviis ikke var Hs. Excellence Krigsministeren ubekjendt."

Estovail taug et Øieblik, og det Indtryk, som dette Tilbud gjorde paa den gamle Forretningsmand, svarede fuldkommen til hans Forventninger. Under de meest smigrende Forsikkringer fra begge Sider blev Sagen afgjort og Estovail stod op for at begive sig bort.

„Førend jeg forlader Dem, lægger jeg Dem endnu engang mit Ønske paa Hjerte og stoler paa Deres faderlige Myndighed, ligesom jeg ogsaa skal umage mig for, ved mine fremtidige Bestræbelser, at svare til Deres Forventninger, ja, jeg troer allerede nu med Vished, at jeg tør give Dem Forsikkringen om, snart at kunne hilse Dem som Collega i Deputeretkammeret."

Uden at lade den smigrede og forbausede Rembleux komme til Orde, anbefalede han sig og lod den Salige blive tilbage med sine Forventninger, Forhaabninger og Ærgjerrighed.

„Medlem af Deputeretkammeret," gjentog Rembleux, „anseet ved Hoffet, beslægtet med Landets mægtigste Familier... ja, det kunde jo ikke være andet, det er Frugten af mange Aars Flid. Alice, Du staaer ikke tilbage for Din Søster. Vicomte de Sèvres Gemalinde skal ikke behøve at være bange for sin Rang i Fru Estovails Salon.

Den gamle Rembleux blev paa den meest uventede og ubehagelige Maade vækket af de ærgjerrige og glimrende Drømme, hvori den snu Banquier havde inddysset ham, ved det bestemte Afslag, hvormed Alice afviste Estovails Andragende. Det var ham, hvis bedre Følelser vare hendøde under mangeaarige Aagerforretninger, ubegribeligt, at en ung Pige kunde afslaae en Forbindelse, der efter hans Anskuelse gav Livet den høieste Værdi. Forgjæves afmalede han for Alice hendes tilkommende Skjæbne med de meest glimrende Farver, forgjæves fremstillede han hendes Søsters Lydighed som Mønster, hun, som uden overspændte Romanideer — saaledes kaldte han Alices Kjærlighed for d'Armant — havde føiet sig efter hans Villie. Alice vedblev sin Vægring, hun svoer, at hun aldrig vilde bestemme sig til dette Parti og bad Faderen med Taarer i Øinene om hans Samtykke til hendes Giftermaal med d'Armant.

Den gamle Rembleux blev heftigere hver Gang hun talte om d'Armants Kjærlighed og svoer, at han vilde gjøre hende arveløs som en ulydig Datter. Vicomten og hans Gemalinde, der behandlede hinanden med den største Delicatesse, forresten ikke videre bekymrede sig om hinanden, søgte at overtale Alice; men denne erklærede sin Fader i Vicomtens og hans Gemalindes Nærværelse, at hun aldrig vilde have en Mand til Ægtefælle, der kun havde seet paa hendes Penge, og som under andre Omstændigheder vilde have anseet det under sin Værdighed at nærme sig hende. Fornærmet og opbragt forlod Vicomten Svigerfaderens Huus og Alice blev ene med sin Smerte. Rembleux lod ethvert Skridt af hende bevogte. Ingen turde komme til hende og hun havde Ingen at betroe sig til uden hendes Kammerpige, det øvrige Tjenerskab var Vicomten hengiven.

Flere Dage vare allerede henrundne; den Haardhed, hvormed Alice blev behandlet, havde end mere befæstet hendes Beslutning, medens Vicomten og hans Gemalinde ingen Leilighed forsømte til at qvæle enhver fremspirende Følelse af Medlidenhed hos Faderen. Da traadte Albert, der i Tjenestesager havde været borte fra Paris, en Dag ind i Onkelens Cabinet. Den gamle Rembleux var i Begreb med at sende Vicomten en betydelig Sum, som denne havde forlangt, og saae med mørke Blikke paa de bortdragende Pengeruller, da hans Neveus Indtræden førte hans Blik hen paa ham.

Den muntre Rolighed, der ellers stedse hvilede over Alberts Ansigt, var veget for en næsten truende Alvor. Da hans Onkel saae ham, raabte han med foragtelig Latter:

„Du kommer vist for at hente Lønnen for Dine Bestræbelser og føre en ulydig Datter i Bolerens Arme?“

„Jeg kommer for at tage Afsked med Dem,“ svarede Albert koldt, hvem Onkelens Ord havde krænket. „Jeg har faaet Ordre til inden otte Dage at være i Toulon, og det kan gjerne vare flere Aar, førend jeg atter betræder dette Sted, maaskee skeer det aldrig, thi Sømanden er ingensinde sikker for sit Liv. Med glade Forhaabninger kom jeg til Paris, med dyb Kummer forlader jeg Staden, thi naar jeg er borte er Alice det eneste Væsen, som mener det oprigtigt med Dem.“

„Jeg har allerede havt de utvetydigste Beviser paa min Neveus Velvillie, jeg for-

langer ingen yderligere Prøver paa den," bemærkede Onkelen harmfuld.

„Jeg anseer det ikke for Umagen værd at forsvare min Handlemaade; men at alle hine Venner og Velyndere, med hvilke de saa rigeligen er begavet, kun ville blive Dem troe, saalænge Deres Rigdom skinner dem i Øinene, vil De maaskee for silde erfare, naar Alices Hjerte er bristet af Kummer og Deres Neveu maaskee faldet i Kampen mod de africanske Horder."

„Hvor tragisk!" sagde Rembleur, medens han legede med de foran ham liggende Pengeruller.

„Onkel!" raabte Albert oprørt over Pengemandens Hjerteløshed, „jeg staaer for sidste Gang for Dem, fra Ungdommen af har jeg kjæmpet med Mangel og Sorg, hvad jeg er, skylder jeg mig selv, og aldrig har nogen anden Interesse knyttet mig til Deres Familie end det oprigtige Ønske for Deres Vel. Tillad mig blot een Bøn til Deres Hjerte; jeg henvender mig til Onkelen, ikke til Millionairen. Hvad Grund har De til at nægte en Mand, som Major d'Armant, Deres Datter, han, der uden nogen Medgift, med Glæde modtager Alice af Faderens Haand?"

Den gamle Rembleur saae forbauset og vred paa Albert og sagde: „Du kan takke min tidligere Vilvillie, som jeg har følt for Dig, at jeg glemmer alle hine Optrin, der ved Din Indblanding ere foregaaede i min Familie. Du forlader Frankrig, formodentlig for at føre det Regiment til Algier, hvorved d'Armant tjener?"

„Om otte Dage," svarede Albert, ventende paa hvad Vending Samtalen nu vilde tage.

„Det er godt baade for ham og mig," sagde Rembleur koldt. „Jeg tillader Dig at tage Afsked med Alice; men sig d'Armant: at enten ægter Alice inden 4 Uger Estovail eller hun ophører at være min Datter."

„Onkel!" raabte Albert forfærdet.

„Vi ere færdige, Hr. Lieutenant!" sagde Rembleur spottende og forlod Værelset.

„Nu vel, han vil ikke have det anderledes," mumlede Albert ved sig selv, „det er hans egen Skyld," sagde han og gik rask ind i Alices Værelse.

Der herskede et rastløs Liv i Toulons Havn. Flaaden laae seilfærdig, de tre sidste Colonner vare indskibede. Da lød Signalskuddet fra Admiralskibet og med hundredefoldigt Echo blandede Folkets Jubelraab sig med den bortseilende Flaades Kanontorden. Langsomt forsvandt Staden i matte, utydelige Omrids, indtil Alt omsider i den blaae Taage blev ukjendelig for Øiet.

Lieutenant Albert stod lænet til Fokmasten paa et Krigsskib, der seilede ved Siden af Admiralskibet, idet han med et mørkt Blik stirrede mod den franske Kyst, der forsvandt i det Fjerne. Han udstødte et mat Levvel! Levvel, Du kolde Mammonstræl! og band ikke Din ulykkelige Datter! Her var ingen Udvei, her var intet Valg!" Langsom steg han ned ad Trappen til Officeerkahytten. Her sad Alice i en Søcadets Uniform, bleg og med forgrædte Øine. Da han traadte ind, hævede hun sit Hoved i Veiret.

„Er Du ikke vel, Alice?" spurgte Albert medlidende og klappede hende blidt paa Kinden.

„Ak nei!" sukkede den yndige Pige, hvem Smerten gjorde endnu yndigere, idet hun fæ-

stede vemodsfulde Blikke paa Albert. „Ak, hvad har jeg dog gjort!?"

„Tab ikke Modet, Alice! Det Værste er overstaaet. Naar vi komme til Algier, vil Du i Capitain Norvilles unge Kone finde en deeltagende og kjærlig Veninde."

„Ja, men min Stilling her ombord," klagede Alice. „Opdager man mit Kjøn, jeg vil ikke kunne overleve denne Skam, og den kolde Bølge bliver da Alices Grav."

„Hvortil slige ængstlige Tanker?" indvendte Albert; „Capitainen her paa Skibet er en god Ven af d'Armant og mig; han er tro som Guld og han er den Eneste, der veed Noget om vor Hemmelighed. Eller mon Du vilde føle Dig lykkeligere i Din hjerteløse Faders Huus nnder den rænkefulde Estovails idelige Paatrængenhed? Sandelig, Alice! Du havde intet andet Valg; med Taarer har Du ligget for hans Fødder, men Faderen havde intet Øre mere tilovers for sin Datters Klage, og Flugten— Intet uden Flugten kunde redde Dig."

„O, min Gud!" græd Alice og tilhyllede sit Ansigt; „hvorfor skulde han dog ogsaa drive mig til det Yderste?" — „O, var kun denne Reise forbi!" vedblev hun efter en Pause, og aandede i sit Tørklæde for at afkjøle sine Øine, der vare blevne røde af den heftige Graad; „her er saa ængstligt, saa qvalmt inden disse Skranker."

„Kom da op paa Dækket!" svarede Albert. Alice syntes at nøle.

„Vær ikke bange for, at Nogen skal opdage Dig!" sagde Albert beroligende. „Capitainen har ført Dig med som sin Søn, der for sin svage Helbreds Skyld er fri for Tjenesten."

„Noget roligere steg Alice med Albert op ad Trappen til Dækket. Hun veg ikke fra hans Side. Taus lænede de sig mod Ræelingen, og Alice stirrede med længselsfulde Blikke mod de forsvundne franske Kyster og saae med Forundring paa de for hendes Øine udspilede Seilvægge, der bugnende i den gunstige Sødostvind, liig sneehvide Svaner, majestætisk svømmede paa de bølgende Veie.

Som en Piil foer et Signalskib paa Kabeltougslængde afsted ligeoverfor deres Fartøi, og i glad Henrykkelse trykkede Alice sig tættere op til Albert.

„D'Armant!" jublede Albert, og, forglemmende alle de sidste Dages Ængstelser, hilsede Alice med glædedrukne Blikke den Elskede, der fra Enden af Stevnen, hvor han stod, sendte Hilsener og Kys over til hende, idet han viftede med sit Lommetørklæde, der længe kunde skimtes, indtil Flaadens Masteskov skjulte det lette Fartøi for deres Øine.

„Gud være lovet!" raabte Albert, „nu aander jeg atter frit, og nu, Hr. Onkel, med samt Dine Vicomter og Pengemæglere! med Dine Spytslikkere og overspændte Planer til en gylden Fremtid! nu først leer jeg ad Eders Indflydelse og Eders Magt! Min Alice: Du er frelst!"

Forundret saae Alice hans pludselige Munterhed og spurgte med ængstlig Anelse:

„Og hvorfor først nu?"

Albert vilde svare, men Baadsmandens Pibe kaldte Matroserne til Ræerne, og da han havde ført Alice tilbage til Kahytten, begyndte han:

„D'Armant og jeg havde Grund til at befrygte, at Din Undvigelse vilde blive anseet for

at staae i Forbindelse med d'Armants Afreise; derfor gik Du ikke under Seil som min Broder, men som Capitainens Søn. Men, det vilde vel ikke have været umuligt for Dine nye Slægtninge, som jo ingenlunde ere uden Indflydelse, at forhindre dette Foretagende og lade Major d'Armant, ifølge høiere Ordre, hæfte ombord i hans Skib. For at sikkre sig mod enhver slig Voldsomhed og bevæget af Kjærlighed, Længsel, Angst og Bekymring for Dig, henvendte d'Armant sig til Prindsen af Nemours; og den Omstændighed, at han viftede med Tørklædet, idet han seilede her forbi, var mig et Tegn paa, at der nu ingen Fare er meer paa Færde."

Med et taknemmeligt Blik mod Himlen sank Alice grædende, lige heftig bevæget af Glæde og Smerte, til Alberts Bryst; og Haabet om en glædeligere Fremtid fortrængte den saa alvorlige Nutids mørke Billeder. Flaaden havde lykkelig naaet Havnen ved Algier. Alice var ved Præstehaand forbunden med d'Armant og boede, efterat Feldttoget mod Constantine var begyndt, hos Capitain Norvilles nygifte, elskværdige Gemalinde, der, ligesom Alice, som Brud havde fulgt sin Elskede til Africa. Samme Følelser, samme Bekymringer for deres fraværende elskede Ægtemænd havde i kort Tid knyttet et inderligt Forhold mellem begge Konerne, og kun Adskillelsen fra den Elskede og den ofte og bittert nagende Bebreidelse, som hendes barnlige Hjerte følede ved Tanken om den Fader, hun havde forladt, gjorde Skaar i Alices Lykke. Ogsaa Albert var borte og opholdt sig i Havnen ved Bona; dog gave hans Breve bestandig den ængstlige unge Kone de meest beroligende Efterretninger angaaende d'Armants Velbefindende. Fra Frankrig kom intet Budskab, og, da det ulykkelige Feldttog var endt, og Alice med ængstlig Hjertebanken atter hørte om en Deel af Troppernes Indskibning til Frankrig, fik d'Armants Regiment sit Standqvarteer i Algier, og saaledes kronede Lykken de Elskendes brændende Ønske: at leve hos og for hinanden, uden at ængstes ved nogen Skismisse.

Eet lykkeligt Aar var allerede henrundet, da Tropperne endnu engang angrebe og erobrede Constantine, som trodsede de franske Vaaben. Bedækket med nye, dog ikke farlige, Saar vendte d'Armant tilbage i Alices Arme, for, om muligt, i længere Tid at frydes ved sin Lykke.

En Morgen traadte Albert uventet ind i Værelset.

Med glad Hilsen blev han modtaget af Ægtefolkene, dog bemærkede snart Alice den Alvor, som stod præget i den ellers saa livsfro Fætters Træk.

„Bringer Du Efterretning fra Frankrig?" udbrød d'Armant og Alice, som med een Mund; thi derfra var han for kort Tid siden vendt tilbage.

„Ja desværre!" svarede Albert og satte sig.

I ængstlig Forventning stode d'Armant og Alice ved Siden af Ulykkesbudskabet, og Albert begyndte:

„Alt er gaaet saaledes, som jeg befrygtede. For seent vil nu Din Fader indsee, at den 25aarige Neveu kun altfor klart bedømte Sagernes Stilling og de ham omgivende Personer."

„Min Fader! o, jeg beder Dig! tal! hvorledes gaaer det ham?" bad Alice i Ængstelse. „Er han syg? o — jeg vil hen til

ham! jeg vil pleie ham; jeg vil ikke vige fra hans Side, førend han har tilgivet sin Datter!"

„Alice!" bad Albert, „overlad Dig ikke i saa høi Grad til det første smertelige Indtryk. Du har ingen Skyld i hans Ulykke, og jeg kan forsikkre Dig til Din Trøst, at han har længtes efter Dig, at han bitterlig har angret, at have stødt Dig fra sig."

„O Gud, hvor takker jeg Dig for denne Tidende!" udbrød Alice, inderlig rørt. „Nu, fortæl hvad Sørgeligt Du har at berette. Da jeg ingen Bebreidelse føler, er jeg fattet paa at høre det."

„Din Faders Lykke synes med Dig at være vegen fra hans Huus," vedblev Albert. „Forblindet og rasende saae han i Din Flugt sit Huses Ruin og Tilintetgjørelsen af alle sine ærgjerrige Planer. Estovail derimod betragtede Sagen ganske som en feilslagen Speculation og forblev senere, som forhen, Din Faders gode Ven, medens Vicomten, der nu havde frit Spil, udpressede den ene Pengesum efter den anden af den endnu bestandig med Blindhed slagne Svigerfader. — For at stoppe de Huller, der allerede vare komne ved Hr. Svigersønnens Bestræbelse for at sætte de længe i Rolighed sammenaagrede Penge i Circulation, overgav Rembleur sig mere hensigtsløs og uoverlagt end nogensinde tilforn til sin Speculationsaand. Al den Formue, som endnu tilhørte ham selv, satte han i Forening med Estovail paa Spil, endog hans Huus blev behæftet med en betydelig Gjæld; Millioner stode til at vindes og med feberagtig Utaalmodighed ventede den ellers saa rolige Rembleur denne Crisis, for at kunne stryge tusindfold Procenter af dette dristige Foretagende i sin Lomme. Da udbreder sig pludselig paa Børsen Rygtet om Estovails Banqverot og Flugt.

Afmægtig, maalløs modtager Rembleur dette skrækkelige Budskab og segner bevidstløs til Jorden. Alt, hvad han endnu kunde kalde sit, hans hele Arvepart var fløiten, og Rembleur, der for faa Dage siden gjaldt for den rigeste Privatmand, var — en Stodder. Den hæftige Skræk havde kastet ham paa Sygeleiet, hvor en hidsig Feber holdt ham fængslet i lang Tid. Da han langt om længe begyndte at helbredes, og Dækket faldt fra hans Øine, da hans prægtige Huus faldt i Creditorers Hænder forat dække Gjælden, da nævnede han med Vemod og Anger Dit Navn og tænkte med bitter Smerte paa mine Advarsler."

„O min stakkels ulykkelige Fader!" klagede Alice, idet hun vred sine Hænder.

„Og Vicomten, hans Svigersøn?" spurgte d'Armant hastig.

„Jeg er snart færdig," vedblev Albert. „Saasnart han følte sig stærk nok, var hans første Gang til Vicomte de Sévres og hans Datter. Med fremhyklet Deeltagelse beklagede Begge hans Ulykke og forsikkrede ham om deres Bistand; men efter nogle faa Ugers Forløb indsaae den gamle Mand kun altfor tydeligt, ved den Kulde, hvormed han blev behandlet af Svigersønnen og sin egen Datter, ved den Ringeagt, hvormed selv Domestikerne mødte ham, at han med sin Rigdom havde mistet Alt, hvad der havde givet ham Værd og Betydning i disse Elendiges Øine. Denne Krænkelse var for stor for hans allerede i Forveien svækkede Helbred; han faldt paa Ny i en hæftig Feber, hvori han ofte i flere

Dage laa bevidstløs, og da han en Morgen efter næsten 3 Dages Phantaserer kom til sin Bevidsthed igjen befandt han sig i — Hotel-Dieu.

„Retfærdige Himmel! Skrækkeligt!" raabte Alice og d'Armant, grebne af Smerte over Faderen og af Foragt for Vicomtens og hans Gemalindes unaturlige Handlemaade.

„Og nu bort, bort herfra!" ivrede Alice, dybt rystet, „at han endnu kan finde sine Børn i os, at vor kjærlige Pleie og Omhu kan bringe ham til at glemme hans store, ufortjente Sorg. Bort! hurtig herfra, førend det endnu er for silde!"

„Ja Alice!" udbrød d'Armant; „ogsaa mit Hjerte længes efter at vise den Mand, der foragtede mig, at jeg ikke er hans Datters Kjærlighed uværdig."

„Mit Skib ligger seilklart," sagde Albert. „Marschallen vil ikke nægte Dig den fornødne Tilladelse, og, om Gud vil, skal den stakkels forblindede og forladte Fader snart finde kjærlige Børn, der ville elske og pleie ham paa hans Sygeleie."

„Det give den Alkjærlige!" sagde Alice blidt, idet hun, udmattet af barnlig Smerte og Angst, sank til d'Armants Bryst.

Det var en Morgen, ved den tiende Time. Klokkerne fra den ærværdige Notre Dame kaldte til Messe, da en Eqvipage holdt ved det ligeoverfor liggende Hotel-Dieu. Klokken gjenlød i det Indre af Huset, og kort derpaa traadte de Personer, som vare stegne ud af Eqvipagen: en ung Dame, ledsaget af to Officerer af høiere Rang, ind igjennem den aabnede Port. Uden at mæle et Ord skrede de igjennem 3 Forgaarde til den vidtløftige velgjørende Anstalt. Overalt mødtes Øiet af den største Reenlighed i Forening med den strængeste Orden. Ved Indgangen til en af Salene bleve de staaende for at vente paa, at en Betjent, som var gaaet forud, skulde komme tilbage. Af og til sukkede den unge Dame, medens den Yngste af hendes Ledsagere syntes med mørk Vemod at betragte Alt omkring sig.

Endelig vendte Betjenten tilbage og saa sagte, som om de frygtede deres eget Aandedrag, traadte de ind i en af Salene, hvor Sygeleier stode i Rækker langs med Væggene. Ogsaa her vidnede Alt om velgjørende Reenlighed, og kun den trykkende Ovalme, den ængstlige Stilhed, som er egen for disse Kummerens og Smertens Vaaninger, var et Tegn paa, at Salen var et Locale i en offentlig Velgjørenhedsanstalt.

Ved Enden af Salen, noget længere bortfjernet fra de øvrige Senge, hævede sig over det sædvanlige Sygeleie en med grønt Forhæng omgiven Baldachin. Den Yngste af Ledsagerne drog det tilside, og, uden at kunne styre sin Følelse, sank Damen med en sagte Hulken paa Knæ ved Foden af Leiet, idet hun med Heftighed trykkede den Syges guulblege Haand til sine Læber, medens begge hendes Ledsagere, vemodsfuldt bøiede sig over Leiet.

I nogen Frastand stod Lægen som rolig Iagttager tilligemed Inspecteuren. Han yttrede sagte: „Indtrykket er stærkt, men Virkningen vil blive gavnlig, om end gribende."

Det var den gamle Rembleur, der laa her, forladt af Alle, overgiven til det Offentliges milde Omsorg. Under Graad og Kjærtegn stode Alice, d'Armant og Albert omkring hans Leie.

Stivt og dødt stirrede han et Øieblik

paa dem Alle, men den Stemme, hvormed hans Datter, greben af en altfor hæftig Følelse, bøiede sig hen over ham og udbrød: „Tilgivelse for Deres angrende Datter!" syntes en Stund at løfte det Slør, der var draget over hans Bevidsthed. Et næsten barnligt Smiil spillede om de gustne Læber og med Navnet „Alice!" sank han tilbage i en halvslumrende Tilstand.

„Han døer!" klagede Alice, greben af Bekymring for den dyrebare Syge. — Lægen traadte nærmere og bad dem at fjerne sig et Dieblik, efterdi et dybere Indtryk paa den Syges svækkede Forstandsevner kun vilde have en skadelig Virkning. Han lovede, saasnart den Syges Tilstand tillod det, atter at indlade dem og imidlertid at bringe Datteren samvigtighedsfuld Efterretning, og dermed bad han dem at gaae bort. Grebne af Smerte, Haab og Utilfredshed forlode Alice, d'Armant og Albert Hotel=Dieu.

De saa hurtigt paa hinanden følgende Hændelser, som saa dybt havde grebet den gamle Rembleur's Indre og gjentagne Gange kastet ham paa Sygeleiet, havde for bestandig berøvet ham enhver klar Bevidsthed. Datteren, som vendte tilbage i sin Faders Arme, havde vel banet Naturens Stemme Vei til hans forvirrede Tankerige, men det var kun for at see ham atter synke tilbage i sin forrige Lethargi. Efter et næsten 3 Ugers forgjæves Haab om at yde den haardt skuffede og fra Lykkens Tinde nedstyrtede Fader Trøst og Erstatning i de Væseners Arme, som elskede ham, randt Alices Taarer paa hans Grav. Intet fængslede hende længere til Fædrelandet; thi hendes Søster havde ved Efterretningen om hendes Ankomst, forladt Paris med sin Gemal, og med Taarer, dog med indre Ro, indskibede d'Armant og Alice sig atter til deres Bestemmelsessted. — Albert lovede at følge dem noget senere.

Ved et af de blændende hvide Huse, hvoraf en stor Mængde, under Navn af Bastiderne, findes paa Høiderne ved Marseille, mellem lysegrønne Olie= og Mandeltræer, der endnu yndigere pryde Stadens romantiskskjønne Amphitheater, stode en Morgen en Herre og en Dame, der, efter det Ydre at dømme, syntes at høre til den høiere Stand. Langsomt og uden at tale vandrede de ad Veien til Staden og gik ind i et af de Hoteller som findes i Nærheden af den nye Stad i Marseille.

„Er der nogle Efterretninger fra Paris?" spurgte Herren, der syntes at være Damens Gemal, Portneren med tilsyneladende Ligegyldighed, medens hans Gemalinde i alvorlig Eftertanke lod sit Blik hvile paa Gaderne der begyndte at oplives i den folkerige Handelsstad.

„Fornden Journalerne er der kun et Brev fra deres Agent, naadige Herre!" svarede Portneren ærbødig og overrakte den Fremmede Skrivelsen.

Hurtig brød denne Brevet, medens hans Gemalinde opmærksomt syntes at iagttage den Læsendes Træk.

Et spodsk Smiil svævede over hans Ansigt, og idet han langsom sønderrev Skrivelsen, henvendte han sig til sin Gemalinde.

„Madame!“ begyndte han med tvungen Høflighed, „Deres Søster er med sin Elskede vendt tilbage til Algier. Tilbageveien til Paris staaer os atter aaben, uden at vi behøve at frygte for at generes af Nogen. Deres Hr. Fader hviler, ved hans undvegne Datters kjærlige Foranstaltning, paa Père-la-Chaise. Jeg veed for Øieblikket Intet, som skulde hindre os i atter at besøge Residensens Cirkler.“

Med et dybt Suk saae Damen paa den Talende og gjentog halv sagte: „Altsaa død, død, uden at jeg har seet ham endnu engang — det er tungt!“

„Overlad De Dem til Deres barnlige Hjertes Følelser saa tit og saa meget som De vil, Madame!“ bemærkede Vicomten spottende, men glem ikke, at det ikke kan være mig synderlig behageligt at høre paa Sligt.“

„Han var min Fader, Hr. Gemal!“ svarede Damen vred; „og, har jeg end undertrykket Alt, hvad der efter Deres Anskuelser, i min nuværende Stilling og mit Forhold til Dem ubetinget skulde glemmes, saa føler jeg dog, at Efterretningen om hans Død under saadanne Omstændigheder kun kan være smertelig og fuld af Bebreidelse. — Den Datter, som han forstødte, har pleiet ham ved hans Sygeseng; den Datter, hvem han gav Alt, hun — ak hun......!“ Hun taug, greben af en Anger, som saalænge underkuet med Magt, syntes at frembryde med dobbelt Styrke.

„Ingen Scener, Madame! om jeg maa bede!“ svarede Vicomten med Kulde. „Lad Kornmægler Rembleur's Datter føle saa barnligt, saa heftigt og saa meget, hun lyster; men Vicomte de Sévres's Gemalinde maa ikke glemme hvad hun i sin nuværende Stilling skylder mig! — Pierre!“ raabte han ud i Forværelset, „om en halv Time kjøre vi!“

Da hørtes raske Skridt, ledsagede af en klirrende Lyd, og to Officerer traadte ind i Værelset. Den Ene blev staaende ved Døren, medens den Anden gik Vicomten imøde. Denne, ligesom forskrækket ved et overnaturligt Syn, veg tilbage.

„Alber!“ raabte Damen i en forbauset Tone og skjulte sit Ansigt i hendes med Broderier rigt zirede Lommetørklæde.

„Hr. Marinecapitain Albert d'Eustace,“ bemærkede Vicomten høflig, men med en noget usikker Stemme, idet han kastede et af Vrede lynende Sideblik til sin Gemalinde.

„Ja, Hr. Vicomte de Sévres!“ svarede Albert med truende Kulde, „og, da vi Sømænd ikke indlade os paa Vidtløftigheder, saa vil jeg blot sige Dem, at jeg er reist hid for at have den Ære at træffe Dem i Marseille.“

Vicomten bukkede noget forlegen og gjorde et Forsøg paa at smile.

„Min Onkel,“ vedblev Albert noget heftigere, „døde i Hotel-Dieu, da hans Hr. Svigersøn, Vicomte de Sévres, efterat han havde afpresset ham hans Formue, havde forstødt ham af sit glimrende Hotel, der først ved Svigerfaderens Guld blev oppudset og rigt udstyret.“

„Min Herre!“ udbrød de Sévres opfarende; dog tvang han sig og vilde vende Capitainen Ryggen.

„Vicomte!“ tordnede Albert, der ikke længer kunde styre sin Vrede, „ønsker De ikke at jeg offentlig i alle Parises Saloner skal

nævne Dem som en Usling, saa maa De vide hvad der er Deres Pligt."

Forskrækket foer Damen op fra sit Sæde; hendes Gemal zittrede, bleg af Raseri, og raabte:

„Ja, naar min Ære tillader mig at slaaes med den Første, den Bedste!"

„Jeg er fransk Offiveer og Ridder af Æreslegionen," svarede Albert, „og De — en Skurk!"

„Dreng!" hvinede Vicomten, „gaa! jeg følger!" og, uden at bryde sig om sin tilbageblivende Ægtefælle, fulgte han, skjælvende af Raseri, begge Officererne.

Med brødetynget Hjerte og i usigelig Angst sad den Tilbageblevne. Langsomt sneg sig hvert Minut. — En Time var vel forløben. Da holdt Vicomtens Chaise udenfor Hotellet; med et Angstskrig foer den unge Dame op; Vicomten blev løftet ud; hans Arm var sønderknuust — og en lille Baad arbeidede sig gjennem Marseilles Havn ud til et Krigsskib, som laae længere ude i Søen. To Officerer fra Baaden stege ombord paa det større Fartøi, der ikke længe efter forsvandt bag Horizonten.

Aeronauten.

(Efter det Engelske.)

Jeg gjorde for nogen Tid siden en lang Reise i en Postvogn; i fire og tyve Timer var det firhjulede Fængsel alt rullet afsted, to Dage og een Nat maatte jeg endnu tilbringe i samme, inden jeg naaede mit Bestemmelsessted. Hvo der nogensinde har gjort en saa lang Reise i en Postvogn, vil vide at vurdere den Lykke, der blev mig til Deel, at have et dannet og aandrigt Reiseselskab.

Vi kom den anden Morgen til at tale om de Farer, Enhver iblandt os havde bestaaet paa sin Vandring gjennem Livet. En reisende Handelsbetjent havde lidt Skibbrud ved den engelske Kyst; en Franskmand, der havde gjort Felttoget med i Algier, var falden i Hænderne paa Fienden, og allerede svævede en Beduins Yatagan over hans Hoved, da en medlidende fransk Kugle knuste Hovedet paa den hævntørstige Araber. En Tredie var ved et amerikansk Dampskibs Explosion blevet slynget iveiret til en næsten utrolig Høide.

„Hvad mig angaaer," sagde en bleg, ung Mand, som hidtil havde været en taus Tilhører, „saa har jeg hverken været med paa nogen Søreise eller i noget Felttog, og dog har jeg maaskee befundet mig i en betænkeligere Stilling, end nogen af Dem. Idetmindste har denne Stilling Nyhedens Interesse.

Jeg opholdt mig for nogle Aar siden i Brüssel. Kjæk og driftig som jeg var, blev jeg med en Ven enig om at foretage en Luftreise. Tilberedelserne vare gjorte, men min Ven holdt ikke Ord; jeg var netop i Færd med at gjøre Reisen alene, da en Ubekjendt traadte frem blandt Tilskuerne, og indstændig bad mig om at tage ham med. Jeg var i Førstningen lidt forbauset over denne Anmodning; men da han trængte stærkt ind paa mig, og gav mig det høitidelige Løfte, i Alting at ville rette sig efter mig, gav jeg mit Samtykke.

Han sprang med overordentlig Glæde ind i Gondellen; jeg gav Tegnet til at slippe Touget, og nogle Secunder efter svævede vi allerede over Træernes Kroner. Min Stal-

broder viste ikke den mindste Urolighed; han sad i vort skrøbelige Fartøi med en saa stor Koldblodighed, som om han sad i en magelig Lænestol for at fordøie. Han syntes at være i Besiddelse af en sand Fuglenatur, saa stort Behag fandt han i sit luftige Element. For at fremme Opstigningen kastede jeg en af de medtagne Sandsække overbord; han lod til at være henrykt derover, og bad mig, ikkun at skille mig ved al Ballasten.

Jeg vægrede mig herfor, men han vilde endelig have sin Villie. Jeg spurgte ham hvorfor han vilde stige saa høit. — „Jeg frygter", svarede han, „for at blive kjendt."

Jeg antog, at jeg havde faaet fat i en Særling, som havde foretaget denne Luftreise i et Anfald af overmodigt Lune, og nu frygtede for at blive gjenkjendt af Paarørende og Venner. Jeg forsikkrede ham derfor, at fra Jorden af vilde Ingen kunne gjenkjende ham. Han brød sig imidlertid kun lidt om alle mine Grunde, og forlangte paa Ny, at jeg skulde kaste Ballasten ud. Dette var imidlertid plat umuligt, thi vi vare alt stegne meget høit, Vinden drev os henimod Havet, og jeg var ikke aldeles ubekymret; jeg anmode ham derfor lidt utaalmodig om at forholde sig rolig. Han mumlede nogle uforstaaelige Ord imellem Tænderne; derpaa kastede han sin Hat op i Luften, trak sin Kjole af, og kastede den samme Vei. „Godt! Godt! raabte han, nu er vi alt noget lettere, nu gaaer det bedre!" Han begyndte nu at løse sit Halstørklæde op.

„Men hvad feiler Dem?" raabte jeg ærgerlig; „man vil jo ikke kunne gjenkjende Dem igjennem den bedste Kikkert."

„O siig ikke det!" svarede han, „hos Doctor van Espen har de gode Dine."

Dette var Navnet paa en Læge, som forestod en fordeelagtigt bekjendt Galeanstalt.

„Kjender De Doctor van Espen?" spurgte jeg.

„Om jeg kjender ham? To hele Aar har jeg imod min Villie tilbragt hos ham. Man har paa alle mulige Maader maltraiteret mig. Aareladninger, Purgeringer og Bade kunde ikke faae Ende. Jeg turde aldrig gjøre hvad jeg vilde, man holdt mig som i et Fængsel. Imorges er jeg endelig undveget, og er nu rolig, da jeg er vis paa, at man ikke kan faae fat paa mig igjen."

Der var ikke længer nogen Tvivl om, at jeg befandt mig i Selskab med en Afsindig, i en svævende Gondel, mere end tre tusinde Fod over Jordens Overflade! Jeg var et Dieblik betaget af Rædsel. Hvor let kunde han ikke faae et ulykkeligt Indfald, hvor let kunde det ikke komme til en Kamp imellem os — og da var det ude med os Begge! — Han begyndte igjen at raabe: „Høiere! Høiere! Han trak sine øvrige Klæder af og kastede dem bort. Jeg vovede ikke at forhindre det, frygtende for at opbringe ham endnu mere.

Man tænke sig min Forfatning, da han, efterat han havde trukket Støvler og Strømper af, vendte sig til mig, og sagde med en huul, frygtelig Stemme: „Vi have endnu titusind Mile tilbage; en af os To maae herud."

Haarene reiste sig paa mit Hoved, mine Hænder knyttede sig krampagtig sammen, han var desuden langt stærkere end jeg, og der var ikke til at tænke paa nogen Modstand fra min Side. Havde jeg havt en Pistol eller en Dolk hos mig, jeg vilde ikke have

tøvet et Øieblik med at skaffe mig ham fra Halsen, og jeg troer ikke, at den strængeste Moralist kunde dadlet mig derfor;' men jeg var aldeles ubevæbnet. Min Stilling kunde i Sandhed ikke tænkes skrækkeligere. Jeg vilde hellere have befundet mig ligeoverfor en Menneskeæder, eller en rovgjærrig Hyæne, end i et Luftskib ved Siden af en Afsindig, hos hvem Bønner, Fornuftgrunde og Trudsler vare lige frugtesløse. Han kastede, uden at jeg kunde forhindre det, de tre Sække med Ballast overbord. Ballonen steg med frygtelig Hurtighed. Jorden var forsvunden, tykke Skyemasse omgave os fra alle Sider, en isnende Kulde greb mig, og vi vedbleve endnu bestandig at stige.

Den Afsindige syntes misfornøiet, han talte med sig selv. „Vi komme ikke videre!" mumlede han forbittret mellem Tænderne. „Er De gift?" spurgte han mig derpaa.

„Jeg har en Kone og ni umyndige Børn, som ved min Død vilde mangle Brødet," svarede jeg hurtig.

„Og jeg," raabte han med frygtelig Haanlatter, „jeg har tre hundrede Koner og femhundrede Børn; jeg vilde alt have været hos min Familie, naar ikke den dobbelte Byrde afholdt mig."

„For Pokker!" svarede jeg, for at vinde nogen Tid og aflede hans Tanker; „det er en talrig Familie! Hvor boer den da?"

„I Maanen, og der vil jeg hen, — jeg vilde have været der for længe siden, naar jeg var alene. Derfor — herud med Dig!" Med disse Ord styrtede han løs paa mig — —"

I dette Øieblik fik Postvognen et heftigt Stød; et Hjul var bleven hængende paa en svær Fragtvogn, — et Øieblik efter var Postvognen væltet og vi rullede alle ned i en med Dynd opfyldt Grøvt. Vi slap imidlertid derfra med lette Contusioner, paa Aeronauten nær, som var blevet saaret i Hovedet og derfor var forhindret fra at fortsætte sin Fortælling. Efter en Afbrydelse, der varede i flere Timer, og som anvendtes til Vognens og Reiseselskabets Restauration, begyndte Aeronauten igjen hvor han slap.

„Jeg var netop kommen til det skrækkelige Moment, dà Daarekistelemmet havde taget fat i mig, for at slynge mig ud i det uendelige Luftrum. Medens vi saaledes kæmpede med hinanden bleve vi blændede ved et Lynglimt. Uden at vide det, havde jeg gjennemfaret en elektrisk Skyemasse og nu viste sig det interessante Skue af et Tordenveir under vore Fødder. Selv paa min Ledsager gjorde dette Syn et heftigt Indtryk; han blev forbauset, og slap mig. Jeg behøvede i dette Øieblik hele min Aandsnærværelse for at frelse mig fra min frygtelige Stilling. Jeg søgte altsaa at skjule min Forlegenhed saa godt som muligt, og sagde med høitidelig Tone til ham: „Troer Du, at det er muligt for en blot Dødelig at gjennemile den uendelige Luftstrøm og at lade Tordenen rulle, saaledes som jeg nys har gjort, for at tvinge Dig til Lydighed? Viid, at jeg vil befrie Dig fra den Trældom, hvori man hidtil holdt Dig fangen paa Jorden, og føre Dig til Din talrige Familie. Men taler Du endnu et Ord, saa udslynger jeg et Lyn over Dig, og Du styrter ned i Afgrunden." Disse Ord', som jeg i enhver anden Situation neppe kunde udtalt uden Latter, lode til at gjøre nogen Virkning. Hans Blik tabte noget af dets Vildhed, og han saae forbløffet paa mig. Da jeg imidlertid frygtede for, at Virkningen af min Vel-

talenhed ikke vilde være af synderlig Varighed, tog jeg min Tilflugt til et mere prosaisk Middel. Jeg havde viseligen forsynet mig med en Flaske Rom, og denne rakte jeg ham nu, idet jeg opfordrede ham til at tage en dygtig Slurk af denne himmelske Nectar, som vilde gjøre ham til et nyt Menneske. Han greb med stor Gridskhed efter den og tømte den i eet Drag. Virkningen udeblev ikke, og snart derpaa laae han i den dybeste Søvn. Neppe havde han lukket Øinene, saa bandt jeg ham Hænder og Fødder og snørede ham saaledes sammen med Reb, hvoraf man paa slige Reiser fører nok med sig, at han ikke kunde røre sig.

Min Fare var dog endnu langtfra overstanden, thi jeg befandt mig i en svimlende Høide, og Aerostaten vedblev at stige. Jeg vidste ikke, hvad Enden skulde blive, men trøstede mig med, at min Død, som syntes uundgaaelig, idetmindste vilde gjøre nogen Opsigt, — vistnok kun en daarlig Trøst, men i denne kritiske Stilling dog altid bedre end slet ingen. Imidlertid opgav jeg endnu ikke alt Haab.

Jeg befandt mig lykkeligviis nu i en fugtig, taaget Luftregion og ved denne Fugtighed fik min Balon snart en saadan Tyngde, at den begyndte at synke, og det varede ikke længe, før jeg til min usigelige Glæde kunde øine Jorden under mig. Den Følelse, der nu bemestrede sig mig, kan kun sammenlignes med Skipperens Fryd, der efter en farefuld Reise omsider naaer Land.

Efter nogle Øieblikkes Forløb fik jeg Øie paa en Stad under mig. Det var Löwen. Aerostaten var kun et Par hundrede Alen over Husene, da min Staldbroder vaagnede og gebærdede sig som en Rasende, fordi han ikke kunde røre sig, og især fordi han ikke endnu kunde see Maanen. „Hvor ere mine femhundrede Børn?" spurgte han. — „Der nede," svarede jeg, idet jeg pegede ned paa Torvet i Löwen, hvor en Mængde Nysgjærrige vare forsamlede. „Hurtig," raabte han, idet han saae ned, „at jeg kan omfavne de stakkels Smaae efter saa lang en Skilsmisse."

Jeg længtes stærkere efter at komme derned end min Reisefælle. Endelig naaede vi Jorden paa Stadens store Torv. Den talrige Folkemasse var mindre forundret over Luftballonen, som over min sammensnørede Ledsager, der endnu bestandig skreg paa sine femhundrede Børn. Jeg begav mig strax til Pladscommandanten og bad ham, at lade den Forrykte, som havde spillet mig et saa slemt Puds, bringe i sikker Forvaring.

Siden denne skjæbnesvangre Luftreise har jeg fast besluttet, aldrig oftere at betjene mig af en Luftballon til Befordringsmiddel, men tillige, i Fremtiden at være forsigtigere i Valget af mit Reiseselskab.

THEATER MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

Det franske Skuespillerselskab, som nu har taget Afsked fra Kjøbenhavn, sluttede sine Forestillinger i Onsdags paa det kongelige Theater med Gjentagelsen af den her hidtil ubekjendt Opera, „la part du diable" af Scribe, med Musik af Auber. Stykket er en af de sædvanlige Scribeske Syngespiltexter, med en livfuld Dialog, et Par enkelte pikante Situationer og en Mængde Usand=

synligheder. Musiken kan vel ikke henregnes til den frugtbare Componists bedste, men har imidlertid ikke faa smukke Satser, og med et tilfredsstillende Ensemble maa derfor denne Opera nodvendig gjore Lykke hos et Publikum, der overhovedet finder Behag i den lette, auberske Genre. Uagtet vi nu ingenlunde kunne rose Ensemblet i det franske Selskabs Fremstilling, saa har denne dog behaget, og det uagtet Selskabets Mangel paa gode Operister maaskee ingensinde har været mere kjendeligt, end netop her. Men heri er det ogsaa at Mdm. Hebert-Massy har viist, hvad hun alene var i Stand til; thi hun ikke blot har henrykket Publicum ved sin egen Fremstilling af Carlo Broschi, men hun har aldeles faaet det til at glemme alle Savn ved Udførelsen af de andre Partier; det Indtryk, hun forstaaer at frembringe, er af den Natur, at Tilskueren har nok at sysle med i de Scener hun ikke er paa Scenen, og paa denne Maade kaster hun saaledes et Slør over alle de Mangler, den øvrige Fremstilling i saa hoi Grad lider af. Denne Sangerinde har virkelig ydet os mangen skjøn Nydelse i denne Sommer, og vi kunne ikke andet end ønske, at hun ad Aare igjen vil gjæste os, men at Bestyrelsen for det Selskab, hvis Prydelse hun er, da tillige vil sørge for et Par andre Operister, der mere tilfredsstillende, end dette denne Gang har været Tilfældet, kunne staae hende ved Siden.

Det **Altonaer Skuespillerselskab** har ikke gjort Lykke med sin nye Farce: „Einen Jux will er sich machen." Grunden hertil maa imidlertid ikke blot søges i den mangelfulde Udførelse, der bliver de fleste af Rollerne til Deel, men ogsaa deri, at en stor Deel af de burleske Løier, denne Farce er sammensat af, ere af en aldeles local Interesse, og følgelig ikke ret kunne tiltale det kjøbenhavnske Publicum; allermindst rigtignok, naar Udførelsen mangler det Liv og den Lethed, der skal faae slig en droi Spas til ubemærket at glide ned. Imidlertid vedbliver dog Selskabet ufortrødent at gjentage den, — rigtignok meest for sin egen Fornøielse.

Bournonville har sluttet sine Gjæsteforestillinger i Hamborg. Den sidste Forestilling, der var til Benefice for ham selv, bestod af Divertissementet „De Danske i China" og „Søvngjængersken." — Foruden de tidligere bestemte Forestillinger, har Bournonville og hans Selskab ogsaa deeltaget i en, der gaves i Anledning af Kronprindsen af Sverrigs Nærværelse i Hamborg, ved hvilken Leilighed „Brama og Bajaderen" blev gjentaget, og som, da de frie Hamborgere dog ogsaa holde meget af at see kongelige Personer, blev givet for propfuldt Huus.

Om den Fest, der i Bergen blev givet til Ære for **Oehlenschläger**, og som vi i forrige Hefte af „Ny Portefeuille" have omtalt, meddeler det norske Blad „Den Constitutionelle", følgende nærmere Details: „Man feirede nys i Bergen en Fest, som vi ere overbeviste om vil længe leve i de Manges Erindring, som deeltoge deri. Det er ingen tom Formel eller Talebrug, efter Provindsavisernes almindelige Maade, vi ved denne Leilighed anvende; thi sjelden har den taknemmelige og hædrende Erkjendelse af hvor Meget en heel Nation kan skylde en enkelt stor Personlighed udtalt sig i Bergen mere levende og hjerteligt, end ved den i Søndags den 16de i det dramatiske Selskabs Locale arrangerede Festlighed til Ære for Etatsraad Oehlenschläger. Til det ved denne Leilighed foranstaltede sceniske Arrangement havde foruden de noget over 100 af Byens Invaanere af alle Classer, der havde tegnet sig til den følgende Souper, ogsaa det dramatiske Selskabs Medlemmer Adgang, saa at denne Deel af Festligheden bivaanedes af noget over 500 Personer. — Fra Scenen saaes i en Skov- og Klippedecoration en Obelisk, hvorpaa Oehlenschlägers Navn og Digterharpen i Transparent var anbragt, og hvis øverste Deel var omvunden af en Egekrands; om Obelisken sluttede sig et Chor af Damer og Herrer, der modtoge Digteren med en Velkomstsang, hvorpaa fremsagdes en af Overlærer Sagen forfattet Prolog.

Efter Prologen blev igjen et Chor afsunget, hvorpaa den hele Forsamling istemte et „Længe leve!" og et tre Gange gjentaget Hurra for den feirede Digter. Ved den derpaa følgende Souper blev ved Digterens Skaal følgende, ligeledes af Overlærer Sagen forfattede Sang afsunget:

Saa fik da gamle Bjørgvin skue
Dig, Nordens hæderkronte Skjald!
Vor Klippes Bryn blot synes true,
Lysalfer smile i dens Hal;
De hilse blidt vor Oehlenschläger,
Saa hilser og vort Hjertes Qvad,
Og kjært er Dig vort Velkomstbæger,
Thi kjær er Dig vor gamle Stad.

Her dine Kjæmper — ja den Største,
Stærkodder selv, her stod og gik;
Her Viddets Fader, — Penslens Fyrste,
Og Nordens Orpheus Livet fik;

Her — dine Taarer sødt det vækker —
Din elskte Lærers Vugge stod;
Her Blomsten fra din Ungdom rækker
Dig Vennehaand ved Fjeldets Fod.

Velkommen da blandt os Du være
Med din den elskelige Færd,
Dit Skjaldskab og din Digterære,
Dit hele, høie Borgerværd;
Du kjender os; Dig Saga lærte,
Hvorfra vort Ætled regner sig;
Og Ætlingen har Aand og Hjerte
Dig at forstaae og elske Dig.

Tak for din Harpes Trylletoner
Blandt Fossens Drøn og Lurens Klang!
Europa gav Dig Laurbærkroner,
Vi have blot en Hjertets Sang:
Blandt Norges stolte Helteklynge
Du herliggjorde mangt et Navn;
Til Gjengjæld Norge Dig forynge
I Kjærligheds og Ømheds Favn!

hvilken Oehlenschläger besvarede i en Skaal for Bergen og det tilstedeværende Selskab med følgende Digt:

Først vinkte Normænd mig til Norge
Det kjære, gamle Broderfolk,
Og Fjeldets steile Kæmpeborge,
Omvæltningens og Styrkens Tolk;
Nu vinktes jeg til Norrig atter;
Men det var ei det store Fjeld:
Hos Mand og Barn en elsket Datter
Mig gjorde lange Reise snel.

Jeg førstegang blot kom til Vigen,
Til Ringerikes skjønne Dal;
Nu gik det i bestandig Stigen,
Som om det var til Thrudvangs Sal.
Jeg saae den evignøgne Klippe,
Hvor man for Storhed glemmer Smukt,
Hvor Friggas grønne Belter slippe,
Hvor Skyen selv er Blomst og Frugt.

Nu staaer jeg her med hellig Glæde,
Omringt af kjærlig Vennerad,
I Nordens gamle Kongesæde,
I Olaf Kyrres Handelsstad;
Hvor Harald sad med Kongestaven,
Den ædle Hakon Adelsteen;
Men hvor den Kirke vandt med Graven,
Som gjemte Gilles, Sverres Been.

Nu staaer jeg her, hvor Nordens Ære
Den store Holberg Lyset saae,
Som evig skal velsignet være
Saalænge Skjalde Harper slaae.
Nu staaer jeg her, hvor Kæmpefjeldet
Sig med sin Dal*) saa huldt forbandt,
Og — hvor af Synet overvældet
Selv Bjergets Bul**) sin Tone fandt.

Hvad Under, at det Folk, som trives
Paa denne Strand, høit elsker Kunst,
Og at min Digterbarm oplives
Af deres Hæder, deres Gunst?
At den mig hæver i det Høie?
Hvad giver jeg til Gjengjeld? — Ak!
Et Vers — og Taaren i mit Øie; —
Men I forsmaaer ei denne Tak!

Iblandt de Nyheder, der alt i Septembermaaned menes at komme til Opførelse paa det kongelige Theater ere: Oehlenschlägers nye Lystspil „Garrick," Friderik Halms dramatiske Digt: „Griseldis" og samme Forfs. Bearbeidelse af det spanske Drama „Konge og Bonde," det første oversat af Borggaard, det andet af H. Hertz.

*) Dahl.
**) Bull.

Vesterbroes nye Theater.

Søndag den 6te August.

Der Talisman.

Mandag den 7de August.

Første Gang: Der Jurist und der Bauer, Lystspil i 2 Optog af Vautenstrauch. Derpaa for første Gang: Hohe Brücke und tiefer Graben, oder: Ein Stockwerk zu tief, Farce i 1 Optog af Heinrich Börnstein.

Onsdag den 9den August.

Einen Jux will er sich machen, Farce med Sang i 4 Acter af Nestroy, Musiken af A. Müller.

Efter F. Hohe. Em Bærentzen & Co. lith. Inst.

DEN BARMHIERTIGE MUNK.

Ny Portefeuille 1843.

Em Bærentzen & C° lith Inst

G. HERWEGH.

Ny Portefeuille 1843

Georg Herwegh.

Der ere vistnok kun meget Faa, der i saa kort Tid have erhvervet en vidt udbredt Navnkundighed, som Georg Herwegh i Tydskland. Skjøndt det kun er et Par Aar siden, han første Gang optraadte, har han alt opnaaet en Popularitet, lig de første iblandt hans Fædrelands Digtere. Tidsomstændighederne, der gjorde ham til Digter, ere ogsaa Skyld i den store Succes hans Arbeider ere blevne kronede med; thi skjøndt Herwegh unægtelig er i Besiddelse af et stort Talent, der med megen Færdighed forstaaer at bevæge sig i de rythmiske Former og med Kraft og Varme udtaler sin og sine Omgivelsers, næsten feberagtige, Frihedshigen, saa hæver han sig dog kun yderst sjelden til sand Begeistring, ligesom hans hele Retning overhovedet er mere rhetorisk end poetisk. Imidlertid er Herwegh dog den meest Fremragende blandt den Masse af tydske Poeter, der ere Tilhængere af den saakaldte politiske Poesie, en poetisk Retning, som de ikke blot ville tillægge den Berettigelse, der, som afspeilende Tidsalderens Kamp og Udvikling, tilkommer den, men i hvilken de endog ville see den nye Bane, den i alle andre Henseender uddøde Digtekunst skal have brudt sig. Georg Herwegh er født i Stuttgart i Aaret 1817. Af hans tidligere Liv er hidtil intet andet bekjendt, end at han var würtembergsk Soldat, men flygtede til Schweitz, og levede en Tidlang i Winterthur i Canton Zürich, hvor han digtede sine første politiske Viser. 1842 reiste han til Preussen og fandt overalt, men især blandt dem, der deelte hans politiske Anskuelser, den meest udmærkede Modtagelse. I Berlin formaaede Schönlein ham til, ved ham at lade sig forestille for Kong Frederik Wilhelm IV., hos hvem han ligeledes fandt den venligste Modtagelse. Han begav sig nu til Königsberg og forberedede et nyt Tidsskrift, som han vilde udgive i Zürich. Da dette Tidsskrift imidlertid blev forbudt af det preussiske Politi, inden dette endnu kunde have gjort Bekjendtskab dermed, tog han heraf Anledning til at skrive et Brev til Kongen af Preussen, hvori han i meget bittre Udtryk beklager sig over denne Fremfærd. Dette Brev blev imod Herweghs Vidende optaget i „Leipziger allgem. Zeitung", og gav saaledes efter al Sandsynlighed Anledning til det Forbud imod denne Tidende, som emanerede kort efter. Herwegh derimod, som imidlertid havde forlovet sig med en Pige, hvis Fader var preussisk Undersaat, blev forviist fra de preussiske Stater, og da han derpaa bestemte sig til at nedsætte sig i Zürich, nægtede man ham ogsaa her Borgerret. Senere modtog han dog af Kongen af Würtemberg Tilgivelse, fordi han, som Militair, uden Orlov havde forladt Riget, samt fik Tilladelse til at vende tilbage til sit Fædreland. Af hans Skrifter have „Gedichte eines Lebendigen" i Løbet af lidt over et Aar oplevet fem Oplag. Han har for ganske nylig særskilt udgivet en Deel af de Afhandlinger og Digte, der vare bestemte for det supprimerede Tidsskrift, under Titel af „Ein und zwanzig Bogen aus der Schweiz", og allerede i 1842 en Oversættelse af den franske Digter Lamartines Værker; en stor Deel af hans øvrige Digte findes adspredt i tydske Tidsskrifter. Som en Prøve paa den Aand, der udelukkende er den fremherskende i hans politiske Poesier, meddele vi nedenstaaende Digt,

forsaavidt som saadant tilfredsstillende lader sig gjengive i Oversættelse:

„Til de Tamme:

I, som i Luftens Susning alt
Kan vine Herrens Spor,
Hvem han i Havets Krusning alt
Har aabenbar't sit Ord —
O glæd Jer allesammen,
Lovpriis, — men lad mig gaae!
Naar Stormen rusker Stammen,
Som Moses, kun i Flammen
Jeg Herren skue maa!

Hvo lykkelig paa Jorden er,
Sig sole kun i Lyst;
Min Lykke Himlens Torden er,
Er Sinais stærke Rost.
Høit Blodets Kilder springe,
Som Barmen sprænges skal:
Mit Spyd jeg nok gad svinge,
Gad hvæsse haarden Klinge,
Ei tæres hen i Qval.

Ei Drømme foregjøgle jeg
Mig vil paa Blomster lad,
I Gangerens Stigbøile jeg
Til Kamp mig vugge gad;
Ei meer i Maanskin sukke,
Og skrive længer ei;
Nei, frem jeg mig vil hugge,
Bag Fanen Laurbær plukke
I Daad, paa Ærens Vei!

Lad Lyren staae, giv Sværdet hid,
Rør Tromme nu og Luur!
Er vi først fri', da er det Tid
At vorde Troubadour.
I Frihed Purpurranke
Vi drikke Mod og Lyst;
Dens evigunge Tanke
Vise vort Sværd, det blanke,
En Vei til Fiendens Bryst!"

En humoristisk Forelæsning af Saphir.

(Fragment.)

Ved min Ankomst til Berlin blev jeg meget glad ved at læse i Bladene, at Saphir den næste Aften vilde holde en humoristisk Forelæsning i det store Operahuus. Ogsaa hjemme hos os have vi hørt saa Meget tale om Saphir's overordentlige Vittighed og paa forskjellige Steder læst saamange Prøver af dens Fabrik, at det naturligviis maatte være mig af megen Interesse, at høre et mundtlig Foredrag af en Mand, der er ligesaa frygtet, som elsket paa Grund af sit sjeldne Vid. Aftenen kom, og med spændt Forventning gik jeg hen, for at tage mig en Billet til en af de forreste Pladser, for at ikke eet eneste af de guddommelige Indfald skulde gaae tabt for mig. Men hvor ubehageligt blev jeg ikke overrasket ved at erfare, at der ikke var een eneste Billet længer at erholde. „Alles war vergriffen," heed det, og ikkun hos Billetsjouerne (hvilken speculerende Race af Mennesker florere ligesaa stærkt i Berlin, som hos os), var det muligt at opdrive en Billet til tredie eller fjerde Etáge for en urimelig Betaling; men, da man ogsaa kan kjøbe Guld for dyrt, (og her var jeg ikke engang vis paa, at det virkelig var Guld, jeg vilde kjøbe), opsatte jeg min Lyst til en anden Leilighed, der, som jeg haabede, ikke vilde udeblive længe. Man betænke forresten hvad det vil sige, at i en Stad som Berlin, hvor Saphir og hans Vittigheder ere kjendte af Hvermand, at i en Stad, hvor samtidig med denne humoristiske Forelæsning gaves Fore-

stillinger paa to andre Theatre, at i denne Stad, siger jeg, var det midt i Juni Maaned i en trykkende Hede, ikke muligt at erholde en Billet til det store Operahuus, og man kan gjøre sig et Begreb om, hvor stort Saphirs Renomee maa være i Berlin. Men ikke blot til dette, Kjeldermændenes sande Hjem, er Saphirs Berømmelse indskrænket; det er udbredt over hele Tydskland, og, hvorsomhelst Vittighedskræmmeren paa sin Vei kommer hen, kan han være sikker paa at finde aabne Arme, aabne Øren, og, hvad der ingenlunde er ham ligegyldigt, aabne Punge; thi Ingen er saa begjerlig efter at høre „Witze," som Tydskerne, der dog af Naturen maaskee er det mindst vittige Folk, der existerer. (Naturligviis undtages herfra Østerrigerne.) I Berlin fik jeg altsaa ikke Saphir at høre, men maatte nøies med at læse mig hans Berømmelse til i de offentlige Blade. Da jeg imidlertid agtede mig videre frem i Tydskland, var jeg ganske rolig for, at jeg jo et eller andet Sted vilde træffe ham paa min Vei; thi Humoristikeren havde nu en Gang en Forelæsning færdig, og man kunde derfor være temmelig overbeviist om, at han ikke vilde unddrage de vigtigste tydske Steder den Fornøielse at høre denne. Min Formodning slog heller ikke feil; thi kort efter holdt Saphir den samme Forelæsning i Dresden, hvor jeg imidlertid ogsaa gik Glip af ham, og derpaa i Hamborg, hvor jeg endelig fik ham fat. For at være ret sikker i min Sag, bestilte jeg mig en Billet flere Dage i Forveien. Jo længere jeg havde maattet opsætte den forventede Nydelse, med desto større Spænding traadte jeg, da Aftenen kom, ind i det store Hamburger-Stadttheater, der var aldeles propfuldt, uagtet det, som man sagde mig, rummer 3,000 Mennesker. Forestillingen aabnedes med et lille Een Acts Lystspil, der forekom den længselsfuldt Ventende saa langt og saa kjedsommeligt som en 5 Acts Tragoedie; derpaa declamerede Damerne Lebrün og Stich ferskjellige Saphirske Digte, der allerede nedspændte Forventningerne noget. Endelig kom det store Øieblik; Tæppet rullede op tredie Gang, og en høitidelig Pause indtraadte. Fløidørene aabnes i Baggrunden, og — en guldgalloneret Tjener kommer frem og sætter et lidet Bord samt en forgyldt Læænestol midt paa Scenen; nu aabnes Fløidørene atter, og — en anden guldgalloneret Tjener indbringer to trearmede Sølvlysestager med brændende Voxkjerter; Fløidørene aabnes tredie Gang, og ind træder — en tredie guldgalloneret Tjener, der paa det lille Bord hensætter en prægtig Krystalpokal, fyldt med et perlende Fluidum, der, som man velvilligen meddeelte mig, var Champagner. Jeg kom herved uvilkaarlig til at tænke paa de vigtige Forberedelser, der sædvanligen gaae forud for Taskenspillernes Præstationer. — Endelig aabnedes Fløidørene fjerde Gang, og under en voldsom Explosion af Bifaldsraab traadte „der echte und geweihte Dichter," som „Freischütz" kalder ham, frem med en, i rødt Saffian elegant indbunden, Mappe under Armen. Hvor forbauset blev jeg ikke, da den vittige Mand, efterat Bifaldsstormen havde lagt sig, og han havde arrangeret sig i al Magelighed ved det lille Bord, af den omtalte Mappe fremtog et Blad og begyndte paa at læse sin humoristiske Forelæsning lige op af dette. Jeg havde ventet, at Hr. Saphir vilde holde et frit Foredrag, og at han idetmindste vilde over-

lade Noget til Lunets øieblikkelige Indskydelse, hvorved den hele Forelæsning dog kunde have faaet et Skin af at være improviseret; men Nei! — Ord for Ord læste han det Hele op af de ziirlige Blade, som han et efter andet fremtog af sin Mappe. — I den første Deel af Forelæsningen var der dog et Slags indre Sammenhæng, men i den sidste Halvdeel slog Hr. Saphir Gækken løs, og den bestod kun af umotiverede og usammenhængende Spørgsmaal, som Hr. S. var saa god selv at besvare. Efter at have opremset alle de Spørgsmaalsord, der findes i det tydske Sprog, gjorde Humoristikeren den meget rigtige Bemærkning, at der gives mange flere Benævnelser for Spørgsmaal, end for Svar, som en naturlig Følge af, at der gjøres mange flere Spørgsmaal, end man kan eller vil besvare; man har Spørgsmaal om næsten alle Ting, f. Ex.: Sukkerspørgsmaal, Opiumsspørgsmaal, orientalsk Spørgsmaal, o. s. v., o. s. v.; men man har endnu den Dag i Dag hverken faaet Sukker- eller Opiums- eller orientalsk - Svar. Allerede i Verdens tidligste Dage, i Paradiset, grasserede Spørgsmaalene, og ovenikjøbet de politiske. Da saaledes Adam efter Syndefaldet skjulte sig, vidste Vor Herre meget godt, hvor han var; men ikke destomindre spurgte han „Adam, hvor skjuler Du Dig?" — Da senere Kain slog sin Broder Abel ihjel, spurgte Vor Herre atter: „Kain! hvor er din Broder?" — Men Kain var allerede saa vidt fremskreden i Kultur, at han nok tog sig i Agt for at give et directe Svar, han lod sig derfor nøie med at svare spørgsmaalsviis: „Er jeg min Broders Vogter?" Nuomstunder udgjøre Spørgsmaalene den væsentligste Deel af den almindelige Conversation; naar man saaledes kommer i et Selskab, eller blot træffer sammen med en Bekjendt paa Gaden, overfalder man strax gjensidigen hinanden med en heel Hær af Spørgsmaal; „Hvorledes befinder De Dem? — Hvorfor har jeg ikke seet Dem saalænge? — Har De været bortreist? — Hvorledes har Deres Kone det?" o. s. v., o. s. v. Saaledes bliver det ved i det Uendelige, uden at den Spørgende egentlig bryder sig om at faae Svar paa sine Spørgsmaal, og uden at den Adspurgte i mange Tilfælde seer sig istand til med den bedste Villie at besvare dem; hvorledes kan saaledes en moderne Ægtemand besvare det Spørgsmaal: Hvorledes hans Kone har det?" — det er jo Noget, som den spørgende Ven tit veed bedre, end den adspurgte Ægtemand! —

Her er omtrent Skelettet af den Deel af Saphirs humoristiske Forelæsning, hvori man kan forfølge en Traad, om denne end er nok saa svag; jeg skal nu efter Hukommelsen anføre nogle Exempler af den sidste og største Deel af Forelæsningen, der bestod af aphoristiske Spørgsmaal og vittige (sic) Svar, der ikke staae i noget indbyrdes Sammenhæng med hverandre:

Laae Diogenes i et Viin- eller Ølfad? Dette Spørgsmaal er af megen politisk Vigtighed; thi, viser det sig, at han laae i et Ølfad, fremgaaer deraf, at Grækerne kjendte Øl, og, var dette Tilfældet, saa har man heri Grunden til, at Baiern interesserer sig saa meget for Grækenland.

Hvorfor siger man „Modersmaal" og ikke Fadersmaal? — Fordi man altid med Bestemthed veed, hvilket Sprog Ens Moder talte!

Hvorfor kom Luther ikke i Valhalla? — Fordi han er for stor.

Naar en Frier melder sig i en Familie, spørger Faderen: „Hvad er han?" — Moderen: „Hvem er han?" — men Datteren kun: „Hvor er han?"

Hvorfor siger man: „Han er forelsket op over Ørene? — Fordi over Ørene begynder Forstanden, og, hvor Forstanden begynder, der hører Forelskelsen op. (Det Vittige eller Træffende i dette Svar, er jeg ikke istand til at udfinde.)

Man siger: „at være i Livsfare" og „at være i Dødsfare." — Hvilken Forskjel er der mellem disse to Udtryk? — Man er i Livsfare, naar Sygdommen, men i Dødsfare, naar Doctoren kommer!

Hvorfor blev Loths Hustrue forvandlet til en Saltstøtte og ikke til en Sukkertop? — Fordi man dengang endnu ikke havde lært den Kunst, at gjøre Sukker af alt Jur.

Man siger, at Retfærdigheden er blind, men dette er kun betingelsesviis sandt; thi fra Begyndelsen af var den kun kortsynet, men ved Qvaksalverie og slet Behandling har den senere aldeles mistet Synet.

Hvilken Verdensdeel har gjort den sletteste Handel? — Amerika: thi den gav os Kartoflerne og fik ikke andet derfor, end vor Cultur.

Philosophien ligner en Skov — Jo dybere man trænger ind i den, desto mørkere bliver den.

Medicinen ligner en Kartoffelmark — Alle dens Frugter ligge under Jorden.

Hvad er det, som den Rige lader den Fattige beholde uanfægtet? — Den bedste Kok; thi Hunger er den bedste Kok.

Hjertets Rige er i militær Henseende organiseret som de store Stater: det har regulære Tropper og Borgervæbneng; naar de første rykke udenfor Byen, maae den sidste trække paa Vagt.

Hvilken Forskjel er der mellem Drenge og Piger? — Drengene løbe allerede, naar de ere to Aar gamle, Pigerne blive ofte siddende hele deres Liv igjennem.

Hvilken Lighed er der mellem Bøger og Embedsmænd? — De sletteste blive i Reglen stillet høiest.

Naar lære Konerne først at skatte en aandrig Mand? — Naar de i nogen Tid have været gifte med en ret dum Karl.

Hvorfor frygte de nuværende Skribenter, der dog i Reglen ere Fritænkere, saa meget Døden? — Fordi de vide, at kun de gode Gjerninger følge Mennesket. For Fremtiden ville de derfor kun skrive lutter gode Værker, det vil sige, tykke, der ere over 20 Ark store. Men hvad skulle da Censorene leve af? — De kunne søge Ansættelse ved den tydske Flaade, for at stryge Seilene. Formodentlig ville de da ogsaa gjøre en Tour til China, men der ville de finde, at man ikke stryger med Pennen, men med et vist Instrument, som kaldes Bambusrøret. — (Man vil see, hvor søgt hele denne Tirade er, for at faae Censuren, den tydske Flaade og China paa Tapetet; men Saphir kjender sit Publicum, og veed, at det jubler høit, naar det kun hører disse Ord, uden at det bryder sig om Sammenhængen, ligesom i sin Tid her hos os Alle brød ud i Bifaldsraab, naar Ussing, eller en anden Coryphæ blot nævnede Finantserne eller Trykkefrihed.)

Hvilket er det uordentligste Ægtepar i Verden? — Solen og Maanen; thi, naar

Solen kommer hjem om Aftenen, gaaer Maanen ud og bliver borte hele Natten.

Hvad forstaaes ved en Opera? — Naar Noget er saa dumt, at man generer sig for at sige det, saa synger man det.

Hvilken Forskjel er der mellem Lys og Koner? — Lys brænde altid i lys Lue, for den, der pudser dem, Konerne derimod brænde ofte stærkest for en ganske Anden, end den, der pudser dem op.

Mange af Saphirs Vittigheder beroe naturligviis aldeles paa det tydske Sprog, hvorved de netop charakterisere sig selv som rene Kjeldermænd. For at man ikke skal troe, at de ovenanførte Exempler have tabt betydeligt ved Oversættelsen, skal jeg anføre et Par Prøver af de uoversættelige:

In welcher Weise wünschen die Frauen ihre Männer am liebsten abgebildet? — Nach dem Leben.

Warum ist Amor blind? — Weil sein Vater jeden Augenblick ein Auge zudrücken mußte.

Was heißt heirathen aus Liebe? — Wenn man heirathet ist es aus mit der Liebe.

Disse Prøver ville være tilstrækkelige til at give en Idee om den Saphirske Humor og de humoristiske Forelæsningers Natur; man vil see, at der ved Siden af enkelte pikante og træffende Indfald findes mange haltende Sammenligninger, mange Vittigheder, som ere trukne ved Haaret og ikke faa rene Flauheder. Man troe ikke, at de sletteste Indfald med Flid ere fremdragne; snarere er det Modsatte Tilfældet, da det ligger i Tingens Natur, at Hukommelsen helst opbevarer de bedste Indfald; den største Deel var af en saa indifferent Characteer, at man glemte dem i det samme Dieblik, de vare udtalte, men enkelte ogsaa af en saa vammel Natur, at man ved at høre dem, uvilkaarligen maatte udbryde i et langtrukkent Uh. Som et Exempel paa denne sidste Slags kan følgende Flauhed tjene: Hvilken Landsmand er Venus? — Hun er slet ingen Landsmand, hun er en Vandsmand; thi hun er født af Havets Skum!!! — Saphir endte sin Forelæsning med det Spørgsmaal: Hvilken Forskjel er der imellem Foraaret og denne min Forelæsning? — Man glæder sig til Foraarets første Blad, men sandsynligviis til min Forelæsnings sidste. — Denne beskedne Yttring blev af de enthusiastiske Hamborgere modsagt ved et længe vedholdende Bifaldsraab og ved gjentagne Fremkaldelser og Acclamationer, idet man bestandig haabede, at Humoristikeren skulde takke med et godt Indfald; men denne syntes rimeligviis, at han havde været vittig nok for een Aften og indskrænkede sig til humoristiske og aphoristiske Buk, af hvilke han havde begaaet mange den hele Aften. Under og efter Forelæsningen kunde jeg ikke forjage en vis uhyggelig Stemning; uhyggeligt er det allerede, hele Timer igjennem ikke at høre Andet, end Vittigheder, eller rettere Noget, der gjør Fordring paa at være Vittigt (imellem hvert Indfald gjorde Forelæseren en tilbørlig Pause, for at give Publicum Leilighed til at lee i Ro og Mag), og denne uhyggelige Følelse forøges endnu derved, at Vittighederne læses op af Papiret, og man følgelig ikke kan lade være at tænke paa, at de ere forud lavede, for største Delen med Vold fremmpiinte, forud allerede fremsagte for og fordøiede af Andre. Hertil kommer endnu, at

Saphirs Ydre gjør et ingenlunde behageligt Indtryk, og at hans Foredrag er meget monotont og utydeligt, saa at man nødes til at høre efter med den meest spændte Opmærksomhed, naar man vil følge ham. At han desuagtet kan vedblive at enthusiasmere Tydskerne, synes ubegribeligt og kan kun forklares af Tydskernes afgjorte Forkjerlighed for Ordspil og Kjeldermænd, i Forbindelse med den Overtro (om man kan bruge dette Udtryk), der nu en Gang har rodfæstet sig, at hvert Ord, der udgaaer af Saphirs Mund, er vittigt; og, selv hvor man ikke er istand til at finde det Morsomme eller Træffende, er man dog overbeviist om, at det maa være der, og at det kun er Ens egen Mangel paa Fatteevne, der gjør, at man ikke kan fatte det; og derfor bliver der ofte netop leet meest af det, hvori der slet Intet ligger. En væsentlig Støtte har Saphir ogsaa i den Lyst og Tilfredsstillelse, de fleste Mennesker føle ved at høre Næsten latterliggjort; om de selv faae en lille Snært med, bryde de sig i Reglen ikke om, naar de kun komme til at spotte over en Anden. Endelig maa man heller ikke, naar man omtaler Grundpillerne for Saphirs Berømmelse, forglemme Jøderne, der ere stolte over den vittige Troesforvandte, de i ham besidde, og hverken spare Hænder eller Lunger, for at soutenere den store Mand, der, uagtet sit blonde Haar og blonde Knebelsbart, dog tilhører Nationen. Det er utroeligt, hvor høit en saadan Enthusiast kan skrige, og hvor længe han kan holde det ud. Vi kunne forklare os, at Folk, der mangle al anden intellectuel Dannelse, end den, der høre til „Geschäfte,“ kunne have Smag for at høre de Saphirske Vittigheder og Fornøielse i idelig at repetere dem, men ubegribeligt er og bliver det, at den, som har naaet et høiere Trin af intellectuel Udvikling, i dem kan finde Andet, end et aandeligt Taskenspilleri, der stedse maa efterlade enten slet intet, eller i al Fald et tomt Indtryk. — Saphir er unægtelig et udmærket og vittigt Hoved (man erindre sig, at her kun har været Tale om hans humoristiske Forelæsning), og der er ingen Tvivl om, at han selv ikke sætter saa megen Priis paa sine Vittigheder, som det Publicum, han sælger dem til, og han leer vist mangen Gang i Skjægget, naar han stryger sit gyldne Honorar i Lommen, over Publicums godmodige Dumhed og totale Mangel paa Vittighed; men heri stikker netop hele Ulykken: Saphirs Humor fremkaldes kun ved Guldets Glands og Sølvets Klang, der er ingen indre Trang, som bringer den til at sprudle frem, og derfor er den ikke naturlig, følgelig heller ikke tiltalende.

Alle de Hamborgske Blade have været uudtømmelige i at hæve Saphir til Skyerne med Undtagelse af „Neue Zeitung,“ der paa en temmelig djerv Maade har læst ham Texten, og blandt Andet kalder ham en falsk Prophet af en noget eiendommelig, men dog ganske almindelig Slags, en Mirakeldoctor, for hvem man overtroisk bøier Knæerne, en Humorist, der heel og holden er sammensat af nymodens Virtuosvæsen, hvis egentlige Natur bestaaer i det Kunstgreb, at kunne frembringe Theatereffect. At Meddeleren af disse Linier mere stemmer overeens med „Neue Zeitung,“ end med de andre Hamborgske Blade, fremgaaer af det Foregaaende, hvorfor han ogsaa for sit Vedkommende ikke kan spaae Hr. Saphir nogen særdeles gunstig Modtagelse,

naar han, som Rygtet siger, snart vil holde sine humoristiske Forelæsninger for Kjøbenhavnerne.

L.

Scribe.

Et literairt Characteerbillede.

I.

Denne frugtbare franske Skuespildigter, hvis Værker nu i en Række af henved tre Decennier, ere blevne seete og applauderede af den Dannede som af den Udannede, ikke blot i Frankrig, men i hele det cultiverede Europa, ved Nordens yderste Spidse, ja endogsaa paa Grændserne af China og i Ostindien, er det vel nok Umagen værd, at kaste et roligt og upartisk Blik paa, for tilfulde at vurdere hans Fortrin og hans Svagheder. For at kunne dette med Sagkundskab, have vi ikke gjennemlæst mindre end atten tykke Octavbind, der indeholde den Bagatel af to hundrede Operatexter, Vaudeviller og Lystspil. Da vi gave os i Færd med denne Lecture, tilstaae vi, at vi gjorde det under den Forudsætning, at vi vilde komme til at ennuyere os skrækkeligt. Men dette har ingenlunde været Tilfældet. Med Undtagelse af nogle Operatexter, have vi iblandt disse utallige, med en ubegribelig Hurtighed undfangne Productioner ikke fundet en eneste, som ikke i en vis Henseende var interessant og aandrig. Som en Følge af denne Forening af Qvantiteten med Qvaliteten vilde man næsten komme til det Resultat, at kalde Scribe genial, dersom der ikke manglede ham en vis Egenskab, som vi ved en Lignelse skulle see at fremstille tydeligere for vore Læsere.

Daguerreotypen er allerede saa vidt fremmet og vil sandsynligviis inden kort Tid være det endnu mere, at man dermed kan reproducere Farverne selv af bevægelige Gjenstande og anvende den til Portraitmaleriet. Men man betragte engang et sligt daguerreotyperet Portrait. Bortseet derfra, at det er en let, paa Overfladen hvilende Gjenstand, der kan udviskes med et Aandepust, vil Enhver gjerne tilstaae, at det er en nøiagtig, fuldstændig Afbildning: Klædningen, Holdningen, Trækkene, ja næsten endogsaa Udtrykket og Diets momentane Blik — alt dette findes paa det Omhyggeligste gjengivet. Dog een Ting mangler; rigtignok noget Immaterielt, men derfor netop det, der først gjør et Portrait til et Kunstværk: nemlig det aandige Udtryk, som de store Kunstnere forstaae at opsøge i Sjælens Dyb og at gjengive med deres Pensel. Og netop dette Præg har Moliére vidst at paatrykke Figurerne i sine Lystspil. Scribes Figurer derimod ere Daguerreotyper — Portraiter, som ere levendegjorte og udstyrede med Jagttagelsesevne, med Forstand, med Aand, endogsaa med megen Aand, men uden al Idealitet. Scribe bryder sig aldeles ikke om det, der skjuler sig, der ikke ved det første Diekast viser sig paa Overfladen, men som man først ved dybere at trænge ind i Sagen maa opdage. Alle hine hemmelige Qvaler, hvoraf Geniet gribes, naar det, bøiet over den Afgrund, som man kalder Menneskehjertet, vil søge at udforske dets Dybder, at fremmane det ene og evigt Sande, det Forbigangnes, det Nærværendes og det Tilkommendes Sandheder, — alt dette er en lukket Bog for Scribe. Letfærdig, lystig, gribende kjækt ind i Livet staaer

han som en Skildvagt paa Veien, Menneskene og Tingene ile hen over, og paa denne sin Post opfatter han alt det Forbigaaende og opfatter det med Troskab, paa en fiin, aandrig Maade, men ikke i Relief, ikke grundig, ikke i det Store, nei, overfladisk, i det Enkelte, i det Smaae, kun i Profilen. Scribe har aldrig hævet sig til det Sublime, det vil sige til Sandhedens Ideal; men saa har han ogsaa havt den sjeldne Lykke, aldrig at hengive sig til det Smagløse, det vil sige, det Falskes Ideal. Og netop i vor Tid berøre disse tvende Extremer hinanden saa stærkt, Literaturen er nutildags saa fuld af Uligheder, af tilsyneladende uforklarlige Saltomortaler; der trænge sig saa mangfoldige Bestræbelser frem ved Siden af hverandre og gjennemkrydse hverandre, at mere end een, selv af de meest fremragende, Aander er geraadet paa slige Afveie — exempla sunt odiosa, — skjøndt mere end eet Navn svæver os paa Læberne. Scribes Udviklingsproces var mindre kjæk, men derfor ogsaa mere forholdsmæssig. Kan man end ikke hos ham altid paapege mærkelige Fremskridt, saa er han i det mindste heller aldrig gaaet tilbage. Han har taget Flugten saa høit, som Svingkraften i Aandens Vinger tillode ham det; da han engang havde naaet den for ham passende Høide, har han holdt sig paa denne. Hans Plads er imellem Himmel og Jord, og der har han ved sin megen Aand forstaaet at opholde sig. Iøvrigt er hans Aand ikke hiin omfattende, dybt indtrængende, universelle, nei, det er en ganske almindelig, hjemmebagt Aand; det er Aandens Skillemynt; men af denne Skillemynt eier Scribe en saa uhyre Skat, at han, uagtet det uafbrudte og just ikke altfor sparsommelige Forbrug, endnu ikke har udtømt den.

Scribe er, uagtet han i den sidste Tid ogsaa med Held har forsøgt sig i det høiere Lystspil, desuagtet ikke den Mand, der har ført eller vil føre sin Tid kun et eneste Skridt fremad i Udviklingen af den dramatiske Kunst; thi i Hjertets Regioner, det evige Stof for Lystspillet, har han ingen nye Opdagelser gjort. Men Eet ere vi dog overbeviste om. Naar engang det nittende Aarhundrede er vorden til fossil Oldtid, naar engang en af vore sildigste Efterkommere falder paa, at ville vide, ikke hvad vor Epoche skjulte i sit dybeste Skjød af Kraft og Svaghed, af Ønsker og Forhaabninger, af Lidelser og Sorger, af Hjelpekilder og Udsigter, men hvad den bar til Skue i Sæder, Vaner, Meninger, flygtige og taabelige Luner, hvorledes den gik, hvorledes den talte, hvorledes den levede, kort og godt, den der vil vide, ikke hvorledes den var, men hvorledes den fremstillede sig — han vil ikke søge dens literaire Billede hos Schiller, Göthe og Tieck, ikke hos Walter Scott, eller Bulwer, ikke hos Chateaubriand, Lamartine, Victor Hugo, ikke hos Oehlenschlæger eller andre store Digtere, der have skildret Livet og Sæderne, men han vil henvende sig directe til Scribe. Hos ham vil han forefinde et blandet og ustadigt Selskab, som paa eengang er alvorligt og frivolt, smaaligt og anmassende, som ofte bevæges mere af Lede end af Lidenskab, sladderagtigt, ikke hvilende paa nogen fast Grundvold, stedse i Bevægelse, stedse begravet i Forretninger, bekymret for Fremtiden og derfor nydelystent og havesygt. I Scribes Stykker vil den koldblodige Iagttager i hiin fjerne Fremtid

igjennem en vis sentimental Phraseologie skimte Bestræbelsen efter materiel Velvære, Afgudstjenesten med Guldkalven. Gager, Pensioner, stor Medgift, indbringende Bank- og Børsforretninger, fordeelagtige industrielle Speculationer, Arve, som enten falde ned fra Himlen eller komme fra Amerika, — det er Gjenstande, som man møder paa hver Side af de Scribeske Lystspil. Kjærlighed og Had, disse Hjertets store Drivfjedre, have i Almindelighed i Scribes Stykker kun en underordnet Vigtighed. Man lade sig ikke her blænde af Skinnet. Ved det første Diekast synes det rigtignok ofte, som om kun disse tvende Elementer for den dramatiske Kunst vare tilstede, som om de alene indbefattede hele Stykkets Interesse. Men man see blot lidt nøiere efter; man betragte blot disse tvende Elementer, hvorledes de gjennem de forskjelligste og ofte sælsomste Begivenheder dog stedse følge en eensformig Bevægelse og styre hen til et, man fristes til at sige, forudbestemt Maal, og man vil da snart udfinde den hemmelighedsfulde Magt, som leder deres Udvikling, som knytter Intriguens Knude og derpaa ogsaa for det meste som deus ex machina til rette Tid og i det beleilige Dieblik løser den igjen. Pengene ere hos Scribe det almægtige Princip, som de Gamle kaldte Fatum; Pengene stikke hos ham bag Alting.

Hele denne Scribeske Verden altsaa, som har Penge, giver Penge ud, omgaaes sparsommelig med sine Penge, som sætter sine Penge i Statspapirer eller ingen Penge har og ved Kjærlighed, Giftermaal, Arv, Speculationer eller hvilketsomhelst andet Middel vil komme til Penge; alle disse rige, tykke og ikke altfor dumme Pengemennesker; alle disse unge, uendelig følsomme Piger, snart med, snart uden Medgift; alle disse unge Enker, som baade ere fulde af Coquetteri og Følsomhed; alle disse ulykkelige Slagtoffere for den barnlige Kjærlighed, der have ægtet en rig Olding for at frelse deres ved forulykkede Speculationer ruinerede Fader, og som nu, da Døden har befriet dem fra deres intet mindre end elskede Mand, vende tilbage til ham, der stedse blev i Besiddelse af deres Hjerte (Scribesk Stiil), som derpaa sætte hans Troskab og Standhaftighed paa Prøve og endelig række ham deres Haand og Nøglen til den Afdødes Pengeskriin; alle disse Elskere, der tale som Werther og regne omkaps med den største Regnemester; alle disse gamle, sladdervorne og umaadelig godhjertede Soldater, der som oftest ikke have andet Suul til Brødet end deres Laurbær og gjerne vilde have nogen mere nærende Føde; denne hele Verden, hvor man om Morgenen elsker hverandre, om Aftenen er kommen i Haarene paa hverandre og den næste Morgen er bleven god igjen; disse Folk, som have smaae Egenskaber og smaae Feil, som besørge deres Forretninger, medens de tilkjendegive deres Hjerteanliggender, som indhylle deres magre, hektiske Lidenskaber i en uhyre Ordbram, som ikke vende Dyden Ryggen, men komme temmelig godt ud af det med Lasten; — kort, hen hele Scribeske Verden, hvis hele Digten og Tragten dreier sig om een uforanderlig Pol, om Penge, er det ikke disse borgerlige Middelclasser, blandt hvilke vi have det sørgelige Held, at leve? Vel indeholder, ifølge vor Anskuelse, selv denne forbigaaende Tilstand tusinde Spirer i sig til en bedre, Spi-

rer, som Scribe enten ikke har kunnet eller ikke har villet see. Men det, han har seet af dette Selskabsliv og som han fremstiller i sine Stykker, er i alt Fald sandt.

Imellem det Sted, hvor Molière kom til Verden, og den Gade, hvor Béranger blev født, lige midt i St. Dionysiusgaden i Paris staaer nu en Conditorboutik, paa hvis Skilt er malet: „den sorte Kat". I denne Boutik, men som dengang var et Oplag for Silkevarer, saae den 25de December 1791 et Barn Lyset, hvilket Moderen opdrog med uendelig Ømhed, og hvis Fader, en ærlig Kjøbmand, i sit Ansigts Sved erhvervede det en anstændig Formue. Dette Barn var Augustin Eugen Scribe.

Senere opholdt Barnet sig i Gaden St. Honoré, ved Siden af St. Roche-Kirken. Her lagdes alt i hans fjerde Aar Grundvolden til hans Yndlingstheorie om de smaae Aarsager og de store Virkninger; thi fra Vinduet af kunde han, paa sin Moders Skjød, sikker for al Fare, see paa hvorledes Bonaparte, som Anfører for Nationalconventets Tropper, beskjød de parisiske Sectioner med Kartetscher. Denne Kartetschild fra den 12 Vendimaire var som bekjendt Spiren, hvoraf Keiserdømmet udfoldede sig, medens Bonapartes Virksomhed paa selve denne Dag, i det mindste efter det Scribeske System, var en Følge af, at Seierherren fra Toulon, som i hiint Øieblik var uden fast Ansættelse og uden Hjelpekilder, ikke kunde gjøre Udveie til en Sum af tusinde Francs, der kunde sætte ham i Stand til, saaledes som han havde bestemt det, at begive sig til Constantinopel, for at tilbyde Sultanen sin Tjeneste, saa at han var nødt til at blive i Paris og saaledes være der netop i det rette Moment, for at overtage et farefuldt Hverv, som ingen Anden skjøttede om. Oprigtig talt, undrer det os, at Scribe endnu ikke heraf har lavet et Lystspil og kaldet det: Et Tusinde Francs; det vilde i alt Fald være ligesaa originalt, ligesaa logisk og ligesaa philosophisk, som et Glas Vand.

I de Aar Scribe frequenterede Gymnasiet, lod han ingen Recreationsdag gaae forbi, uden i Parterret paa et af de smaae Boulevardtheatre at holde sig skadesløs for de classiske og mathematiske Gymnasialstudiers stive Monotonie. Saaledes tilendebragte han sit Cursus i Aaret 1811, og hans Collegiehefter fra den sidste Tid indeholdt allerede mere end eet Udkast til Vaudevillescener og Couplets, som han i Professorernes Timer nedskrev istedetfor disses lærde Foredrag. I de fire følgende Aar var han rigtignok indskrevet som Studiosus Juris ved Universitetet i Paris, lod sig ogsaa nu og da see i det juridiske Facultets Høresale; men hans egentlige Bestilling i denne Tid var, at han i Forening med en Kammerat fra Gymnasiet, Germain Delavigne (en Broder til Digteren Casimir Delavigne), skrev fem Vaudeviller. Disse første fem Tirailleurer og Forløbere for det talløse, lette Infanteri, som Scribe senere var bestemt til at oversvømme alle Pariser Theatrene med, bleve ubarmhjertig medhandlede af Publicummet i et Vaudevilletheater i Rue de Chartres. Deres General var imidlertid ubekymret; ganske som Napoleon, følte han sig oplagt til at føre Krigen med store Masser. Desuden vare hine kun tabte Forposter, Hittebørn, hvis Fader man ikke kjendte; thi som Forfatter kaldte han sig dengang kun slet og ret Eugen. Hr. Eugen,

som dengang var i sit tyvende Aar og havde henved tre tusinde Francs i Renter om Aaret, var et lystigt ungt Blod og en flot Kamerat, som kun brod sig saare lidt om Nederlaget paa hans Vaudeviller og det russiske Felttogs Ulykker, men trøstede sig saa godt som muligt ved at lade Jus være Jus, men desto flittigere at deeltage i alle mulige Fornøielser.

Dupin, den berømte Advokat, hvis Navn allerede begyndte at nævnes med Berømmelse, holdt dengang private Forelæsninger og practiske Øvelser for Jurister, hvilke bleve meget talrigt besøgte. Til ham sendte hans Collega Bonnet, der, da Scribes Forældre imidlertid vare døde, var bleven dennes Formynder, sin ustadige Myndling med Bøn om, at indpode ham lidt Smag for Coder og Pandecter. Men al Dupins Møie var forgjæves; Materien vilde ikke slaae an; den vittige Docent maatte ofte selv lee over de lystige Couplets, hans Discipel digtede, og denne forlod ham ligesaa hoilærd, som han var kommen til ham. Tyve Aar derefter traf disse tvende Mænd igjen sammen i Academiet; et uigjendriveligt Beviis for dem gamle Sætning, at alle Veie føre til Rom.

Imidlertid var Keiserdømmet omstyrtet, Napoleon havde været paa Elba, var vendt tilbage og sendt til St. Helena. Scribe bekymrede sig kun saare lidt om alt dette. Kosakkerne huserede paa Paris's Boulevarder, Ney og Labédoyére bleve skudte, den anden Pariser Fred blev underskrevet, da endelig gav Scribe, dog nogenlunde berørt af alle disse Catastropher, i Forening med Poirson, sit første anerkjendte Barn, Vaudevillen „une nuit de la garde nationale," Livet. Naturligviis var dette Stykke fremkaldt af Tidsomstændighederne, men hvilken ringe Virkning af saa store Aarsager!

Denne Bagatel fandt iøvrigt en meget god Modtagelse og fortjente den ogsaa, da den havde en rask og livlig Dialog, sprudlede af Lune og Vittighed, og var rig paa de meest comiske Momenter. Desuden fremkom det i en Epoche, da en vis Overdøvelse var en Slags Trang for Franskmændene; man modtog altsaa slige Sager med Glæde, og den uudtømmelige Vaudevilledigter Scribe skrev dengang, da Lykken først havde begyndt at smile til ham, en Række af Stykker, som Grev Ory, Supplicanten, et Besøg i Bedlam, Søvngjængersken, de to Hovmestre, o. s. v., o. s. v.

Vor gunstige Læser vel hverken venter eller ønsker, at vi enkeltviis præsentere den hele talløse Scribeske Familie for ham; der ere over halvandet hundrede, de fleste rigtignok letfærdige i Indhold og Composition, men friske, rødmussede, snaksomme og lystige. Dertil kommer endnu henved hundrede, som Faderen ikke vil anerkjende som sine Børn; en Frugtbarhed som man hertillands ikke kan opvise Magen til, og det allerede af den Grund, at vi ikke tage det saa let med Moralen i et Stykke og mangen Undfangelse, for hvilken der ligger en ukydsk, ja ofte en forargelig Idee til Grund, slet ikke kan falde nogen af os ind. Denne første Epoche af Scribes Virksomhed kan opvise over et Par Snese af Producter, der ikke blot halte med Hensyn til den kunstneriske Form, men ere af et næsten afskyeligt Indhold. Scribe vilde siden gjerne overantvorde disse smukke Ting til Forglemmelsen; men visse Boulevardtheatre have ikke villet

give Slip paa denne søde Næring. Jeg saae paa et af disse Theatre et Melodrama: „Ti Aar af en Qvindes Liv" (dette rare Stykke er senere blevet copieret paa tydsk under Navn af „Ti Aar af en Spillers Liv"), og jeg spurgte mig selv, om dette var den samme Scribe, som i sine senere Værker har viist saa megen Fiinhed, saa delicate Omrids af de selskabelige Tilstande. Det nysnævnte Product — og der existerer som sagt en Mængde Sødskende af samme Caliber — synes at være nedskrevet for et liderligt Ølhuusselskab; man venter hvert Øieblik at Vagten skal komme ind og arrestere Tilskuerne.

Størstedelen af disse Arbeider fra Scribes første Epoche ere locale; de ere krydrede med locale Hentydninger, der, tilligemed Pointerne i de nydelige smaa Couplets udgjøre deres bedste Prydelser. Han er i denne Epoche ikke andet end Parisernes Nestroy; dette er imidlertid efter vor Anskuelse ikke saa lidt, thi vi sætte ikke Folkedigterne saa dybt, som nogle af vore fornemme, kritiske Colleger; men den sande Folkedigter maa være nøie forenet med sit Folk; for enhver fremmed Nation er han uforstaaelig, maa han være uforstaaelig. Den ægte Folkecomedie maa, naar den skal kunne interessere en anden Nation end den, den er skrevet for, undergaae en fuldstændig Metamorphose; den maa omdigtes. — Paa hiint den Scribeske Muses første Stadium brøde de gode Parisere sig kun saare lidet om Kunsten for dens egen Skyld, og Scribe brød sig endnu mindre derom, end alle de Andre. Han havde fra først af ikke seet Andet i den theatralske Løbebane, end en behagelig Beskjæftigelse, som, uden altfor store Anstrængelser, lovede den, det lykkedes at udmærke sig deri, mange Nydelser og ovenikjøbet betydelig Fordeel. Paa denne Maade drev han altsaa Kunsten, kun for at lee og tjene Penge, og hans Bestræbelser kronedes med et heldigt Udfald. Der vare dengang en syv eller otte unge Epikuræere, saasom hans tidligere Skolekamerad Delavigne, Mélesville, hvis Navn næsten var uadskilleligt fra Scribes, Delestre-Poirson, Varner, Brazier, Carmouche og endnu et Par Andre af samme Kaliber, som dannede en fortrolig Kreds, i hvilken Fornøielsen under alle mulige Skikkelser udgjorde det daglige Thema, og i hvilken man, rundtomkring et velbesat Bord, paa fælles Omkostninger, udtømte Theatersujetternes Mine. Den ene kom med en Plan, den anden overtog Dialogen, en tredie ordnede Stykkets Gang og Forvikling, en fjerde leverede de fornødne Couplets. Ved den første Afdeling af sligt et lucullisk Diner opstod Embryoet, ved de to næste fik Fosteret Hænder og Fødder, og ved Desserten sprang Stykket med den sidste Champagnerprop færdigt frem, som en Minerva af Jupiters Hoved.

THEATER MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

De skjønne Sommeraftener, som nu ere tilbagevendte, kunne vi ret nyde ublandet, uden at komme i synderlig Fristelse for at ombytte Naturens Tempel med Kunstens. Det franske Skuespillerselskab har forladt det kjøbenhavnske Publikum, det tydske Selskab har Publikum forladt — ja, ikke engang „die große deutsche Partei in Kopenhagen," hvorpaa en „Stafette" i „Der Freischütz"

opmuntrer Selskabet til at bygge sit Haab, lader sig see. Huset tæller sjelden over et hundrede Tilskuere; hvad er vel Skylden? Der lod sig vistnok anføre forskjellige Aarsager og den, der har besøgt Selskabets Forestillinger nogle Gange, vil sikkert uden megen Vanskelighed kunne sige sig dem selv. Dog tvivle vi stærkt om, at Nogen falder paa den, som den ovennævnte „Stafette aus Kopenhagen" har bragt til Hamborg. Vel har den gode Mand Ret, naar han siger, at „de Danske er meget forvænte i Lystspillet, Holberg, H. Hertz, Heiberg have skrevet mange nationale Stykker, men fornemlig er det Holbergs Lystspil, hvori der sprudler det rigeste Lune, hvori pikante Steder stedse fortrænges af endnu pikantere og som derfor bestandig opstilles som et uopnaaet Mønster, og stedse gives og optages med Enthusiasme." Men, naar han mener, at det tydske Theater ikke bliver besøgt fordi vi „kunne formode at de holbergske Stykker ikke ville blive overtrufne" og at vi handle „omtrent som Omar, der, da man spurgte ham, hvad man skulde gjøre med det Alexandrinske Bibliothek, svarede: man brænde det; thi, ndeholder det det samme som Koranen, er det unyttigt, indeholder det noget andet, saa er det skadeligt," — saa gjør han os Uret i mere end een Henseende; thi hverken ere vi saa intolerante, at vi ikke skulde kunne taale noget andet, end vort eget nationale Lystspil paa Scenen, ei heller er det kjøbenhavnske Publikums Smag saa correct, at det ikke skulde kunne lade en heel Deel glide ned, der er langt fra at smage efter Holberg. Det tydske Selskab skal derfor slet ikke genere sig, men kun glat væk komme frem med saamange Stykker som muligt, der ligne Holbergs; hvad der hidtil har budet os, er rigtignok himmelvidt forskjelligt derfra, — men maaske er det skeet forsætligt, for Contrastens Skyld?

Tiden for den egentlige Theatersaisons Begyndelse er ikke længere fjern, og der lægges nu allerede Haand paa Værket, idet Indstuderingen af det Stykke, Saisonen skal aabnes med tager sin Begyndelse. Vore Kunstnere begynde efterhaands at vende tilbage fra de Udflugter, de, deels for at recreere dem, deels paa Kunstens Vegne have foretaget. Nielsen og Phister ere hjemvendte fra deres Norgesreise, bedækkede med Laurbær, og efterladende det Ønske hos Nordmændene, at de, saasnart det bliver dem muligt, igjen ville gjæste dem. Det er imidlertid kun som Skuespiller og Declamator, Nielsen har gjort Lykke; de Prøver han aflagde paa sit oratoriske Talent fandt man sig derimod mindre tilfredsstillet med; som Politikere ere Nordmændene, som bekjendt, noget kræsne. — Bournonville har paa almindelig Opfordring maattet forlænge sit Ophold i Hamborg, men har nu endelig i Tirsdags sluttet sine Gjæsteforestillinger. Sin Andeel af den sidste Forestillings Indtægt har Bournonville skjænket til det hamborske Capels Pensionsfond. Han blev efter denne fremkaldt og overøst med Blomster, som han siden, da hele Dandsepersonalet ligeledes blev fremkaldt, deelte med dettes Medlemmer. Han vender nu tilbage over Kiel, Slesvig, Flensborg og Odense, og man venter, at han paa hvert af disse Steder vil optræde nogle enkelte Gange. — Baade Hr. Capelmester Glaeser, Hr. Faaborg og Dandserinde Jfr. Nielsen samt Hr. Lefebvre ere i Torsdags hjemkomne fra deres Reise i Tydskland.

Det vil sikkert være Ynderne af den italienske Opera et kjærkomment Budskab, at Hr. Marasini for den forestaaende Saison har engageret Sangerinden Mad. Marziali. Denne Sangerinde har i Sommer givet Gjæsteroller paa flere Steder i Italien og overalt høstet levende Bifald.

En svensk Dame, Mlle. Josephine Deland, som i nogen Tid har opholdt sig i Paris, har til le second théâtre français indleveret et historisk Skuespil „un favorit de Cathérine II," som med stor Majoritet er bleven antaget af Skuespillercomiteen. Den berømte Mlle. Georges skal udføre Hovedrollen. — Ikke blot Dandserinder og Sangerinder, men ogsaa Forfatterinder sender Norden nu til Paris — det kan umuligt feile, Norden maa snart komme i største Anseelse.

Vor Landsmand Rudolph Wilmers, som var indbuden til at deeltage i den fjerde nordtydske Musikfest, der i Aar fandt Sted i Rostock, har, som vi fra forskjellige Sider have erfaret, der vakt stor Opsigt. Han spillede i de to verdslige Concerter, der fandt Sted den 2den og 4de Dag. I den første af disse udførte han sin romantiske Fantasi: „en Sommerdag i Norge" og i den anden foredrog han en Etude for venstre Haand og Concert-Variationer, ligeledes af egen Composition, og henrev ligemeget ved sit sjælfulde Foredrag og sin glimrende Færdighed. Af andre bekjendte Virtuoser vare ved denne Musikfest tilstede Violinisterne Pott og Riefstahl og Violoncellisten F. A. Kummer. Orchesteret og Sangpersonalet udgjorde tilsammentagen 450 Personer, der vare samlede fra 40 forskjellige tydske Stæder. Begge de geistlige Con-

certer, i hvilke Mendelsohn Bartholdys Symphoni-Concert og den 42de Psalme, enkelte Nummere af „Skabelsen," samt „Judas Maccobæus" udgjorde Hovedindholdet, anførtes af Capelmesteren, Dr. Marschner og de to verdslige Concerter dirigeredes af Musikdirecteur Weber og Prof. Pott. Af større Nummere gaves ved de tvende sidstnævnte Concerter Schuberts C-dur Symphoni, Glucks Ouverture til „Iphigenie," Marschners Ouverture til „Vampyren," Beethowens C-dur Symphoni og Webers Ouverture til „Jægerbruden." Musikfesten sluttedes med en Fest-Ouverture af Marschner, under Componistens egen Anførsel. Ved Affskedsgildet blev der af en ung Dame overrakt Marschner en Laurbærkrands, som Violsnisten Pott satte ham paa Hovedet.

I Mandags Aftes Kl. omtrent 10 forsamledes et temmelig betydeligt Antal medicinske Studerende tilligemed flere yngre Læger i Charlottenlund, og begave sig derfra til Tracteurstedet „Constantia," for under Fakkelskin at bringe deres høitagtede Lærer, Professor Gundelach Møller en Hyldest paa hans Fødselsdag, der kunde vidne om deres varme Anerkjendelse af hans Fortjenester, som Læge og Lærer. Efterat en Deputation havde underrettet Professoren om dette Forehavende, begav han sig, ledsaget af Deputationen ned i Haven, hvor følgende Sang blev afsungen:

Af myge Straae staaer Marken fuld,
Som under Vinden svaie,
Men Skovens stærke Egebul
Har ikke lært at neie:
Af Mandfolk er der meer end nok,
Dog fik ikkun en ringe Flok
Et mandigt Sind i Eie.

Et Sind, som følger uforsagt
Det Sande og det Rette,
Og la'er af ingen ydre Magt
Sin Stræben Skranker sætte;
Som fast i Livets Brænding staaer,
Og er imorgen som igaar,
Og altid bli'er — det Rette.

O Du, som gaaer Din stille Rund
Imellem Smertens Leier,
Som æsked Døden mangen Stund
Til Kamp, og stolt vandt Seier,
Som viste Snille overalt; —
Du viste ogsaa, naar det gjaldt,
At sligt et Sind Du eier.

Som Du en varig Roes vil naae
I Videnskabens Tempel,
Skal Du ei mindre hædret staae
Med Mandens ægte Stempel;
Og for den Skare, Du oplær',
Du vorde skal i al Din Færd
Et lysende Exempel!

Prof. Møller takkede med faa, hjertelige Ord for den, som han meente, endnu ikke tilfulde fortjente Ære, men rørende Overraskelse, der var beredt ham, og efter et kort Symposion skiltes man ad i den gladeste Stemning:

Det i disse Dage udkomne Hefte af „Journal for Literatur og Konst" indeholder en foreløbig Anmeldelse af Falbes og Lindbergs „Catalogue raisonné etc." ved Cand. theol. P. V. Christensen og en, om ikke just ligefrem uretfærdig, saa dog mod den afdøde Digter høist skaanselløs Anmeldelse af „Sophus Zahles Digte," samt en Feuilleton for Videnskab og Kunst. Af de mangfoldige Noticer, der under denne Rubrik er leveret, udhæve vi følgende, som have en mere almindelig Interesse:

Abeidet paa Thorvaldsens Museum skrider rask fremad. Allerede ere flere af Lofterne, der alle ere Tøndehvælvinger, færdige eller næsten færdige, saaledes i den store Christussal og forskjellige af de mindre Sideværelser. I alle disse særdeles smagfulde Loftdecorationer ere Rødt, Guult, Blaat (Indigo) og Hvidt de fremherskende Farver. Gulvene ere i en heel Række af de mindre Værelser færdige; de bestaae af en Mosaik af forskjelligtfarvet brændt Leer, i hvert Værelse af forskjelligt Mønster. Trapperne ere heelt igjennem af hugne Steen, hvilende paa murede Hvælvinger. Decorationen af Murens Yderflade vil ventelig kunne blive færdig endnu i Sommer. Grundfarven bliver her bruun, afdeelt i Ovadrater med hvide Indfatninger. Den nederste Deel af Muren vil blive af en noget mørkere Farve, som en Art Sokkel og i Ovadraterne decoreret med sorte Figurer og Ornamenter.

Kunstacademiet. Den Thorvaldsenske Priismedaille er iaar af Academiet bleven tilkjendt Adam Müller og Wilhelm Gertner. — Under 19de f. M. er Marstrand bleven optaget til ordentligt Medlem. Som Receptionsarbeide har han udført en Scene af det danske Folkeliv, hvortil han har taget Motivet af Holbergs Erasmus Montanus (3 Acts 3 Scene, Erasmi Disputats

med Peer Degn.) Samtidig hermed er Simonsen i München bleven aggreeret for et indsendt Maleri, forestillende en Scene af Byrons Corsar. — Til den d. 1ste ds. aabnede Guldpræmieconcurs have Architekterne Stilling og Winstrup meldt sig (Opgave: Et Academi for de bildende Kunster), samt Billedhuggerne Borup, Conradsen og Kolberg (Opgave: Ruth 2, 8—9 (Ruth og Boas) og Maleren Andersen (Opgave Luc. 10, 35: den barmhjertige Samaritan).

Vesterbroes nye Theater.

Søndag d. 13de August.

Første Gang: Freien nach Vorschrift, Lystspil i 4 Acter af Dr. C. Töpfer. Derpaa, efter Fleres Forlangende: 33 Minuten in Grüneberg, Farce med Sang i 1 Act af Holtey.

Mandag d. 14de August.

Første Gang: Richards Wanderleben, Lystspil i 4 Acter af Kettel. Hr. Woelfer fra det keiserlig-kongelig tydske Theater i St. Petersborg udfører Richard Wanderer som første Gjæsterolle. Derpaa for anden Gang: List und Phlegma, Farce i 1 Act med Sang af Louis Angely.

Onsdag d. 16de August.

Første Gang: Die gefährliche Tante, Lystspil i 4 Acter af Albini. Hr. Woelfer udfører Friherre v. Emmerling som anden Gjæsterolle. Derpaa for anden Gang: Das Fest der Handwerker, Farce i 1 Act af Louis Angely.

At en uregelmæssig Udlevering af de sidste Nr. af „Ny Portefeuille" til Hr. Universitetsboghandler Andr. Fred. Høst, der har havt til Følge at denne har villet fraskige sig Hoved-Commissionen af Bladet til Udenbyes-Abonnenter, **uden mit Vidende og Villie** er foranlediget **ved Misforstaaelser af min Fuldmægtig Hr. H. C. Wium**, skylder jeg saavel min mangeaarige Ven Hr. Høst, som mig selv at erklære, hvisaarsag Bladet fremdeles som før, vil blive expederet af Hr. Andr. Fred. Høst.

Kjøbenhavn, den 7. August 1843.

Georg Carstensen.

†

Michael Bendix Holst Kock.

(Stud. theol.)

Det er Sommer. Fuglen synger,
Blomsten dufter gjennem Lunden,
Træets stolte Løv sig slynger,
I sin grønne Fletning bunden.

Solens milde Straaler smiler
Hist fra azurklare Himmel;
Seer I, hvor den hastigt iler
Hen forbi det Skabtes Vrimmel?

Nu den standser. Afskedsblikke
Sender den de tause Grave.
Her jeg dvæler; mærker ikke,
At jeg staaer i Dødens Have.

Som et Barn jeg villig fulgte
Solens blanke Aftenrøde,
Tænkte mindst, at her den dulgte
Elsket Ven blandt Havens Døde.

Hvor jeg staaer, en Yngling sover,
Grebet dybt af Kjærligheden.
Uformærkt gik han derover,
Hvor Alt luttres gjennem Freden.

Han var elsket! Faders Smerte,
Moders bittre Taarer følge
Ham, og trangt er mig mit Hjerte:
Ikke kan min Sorg jeg dølge.

Dog — jeg græder ei. Hvi græde? —
Var det noget Ondt, Dig mødte?
Eller var det ei for Glæden,
At Dit fromme Hjerte blødte?

Nyder Du ei hist Din Sommer
Mellem glade Jubelchore?
Plukker Du ei Livets Blommer,
Bedre, skjønnere end vore? —

Hvorfor skulde jeg da græde?
Luunt og godt er jo Dit Leie;
Og Din Aand er end tilstede,
Den kan Døden ei afmeie.

Mit Farvel — det sidste — tage
Du, saa maa jeg herfra ile.
Det er silde; Skygger drage
Frem, og kalde mig til Hvile. —

Alt er Sommer. Fuglen synger,
Blomsten dufter gjennem Haven,
Sagte Vinden Løvet gynger
Over ham, som sank i Graven.

Jacobus.

Efter C. S. Købke

Em. Bærentzen & C° lith. Inst.

H. V. BISSEN.

Ny Portefeuille 1843

Herman Vilhelm Bissen.

Ligesom vi have benyttet den af Hr. C. S. Købke til „Dansk Folkecalender" leverede Radering til det med nærværende Hefte af „Ny Portefeuille" følgende Portrait af Bissen, saaledes skulle vi ogsaa tillade os efter Hr. Overlærer F. C. Olsens Skildring sammesteds af den geniale Kunstners Personlighed og Liv at meddele vore Læsere nedenstaaende biographiske Notitser.

Herman Vilhelm Bissen er fød den 13de October 1798 i Byen Slesvig. Hans Fader er en Holstener, hans Moder Datter af en Skipper fra den dansktalende Deel af Slesvig.

Fra den tidligste Barndomsalder, saavidt den kan vedligeholde sig i Erindringen, var Kunstdriften levende virksom og fremherskende hos Bissen. Alt hvad der kom ham fore, maatte eftergjøres i Tegning, Modellering eller ved Knivens Hjelp, idet han udskar Billeder i Træ og Andet. Dette var hans Hovedlyst og hans rette Leg; til anden Leg var han mindre oplagt. Han voxede op med to Brødre og to Søstre. Iblandt disse gik han som et blidt, men stille, i sig selv indesluttet Barn, der pleiede at have Sit for sig selv og følge sin egen Hu. Faderen eiede et Dreierlad og besad adskillige Haandfærdigheder, som han søgte at lære Børnene, hvortil ogsaa de to af Drengene til Faderens Fornøielse viste Lyst og Anlæg; de ere nu begge Uhrmagere. Men paa Herman frugtede denne Underviisning ikke synderligt; han fulgte sin Natur, og ethvert forefaldende Materiale, som paa nogen Maade var tjenligt, maatte modtage Præget af hans Dannelyst. Faldt der Snee, saa vidste den Lilles Genius snart at gjøre Sneen til sit Marmor. Fik Drengen et Stykke Lakrits, saa maatte det gjennemgaae en lang Række af Skikkelser, før det kom til at opfylde sin sidste Bestemmelse. I Leergraven hentede han sig tidt vaade Fødder for at faae det kostelige bløde Stof som han kunde forvandle til Heste, Køer og Mennesker. I Barken paa Træerne i sin lille Havelod og i Ryggen paa sin Eiendomsstol udskar han Ansigter og Hoveder, for hvilke Arbeider Verden stundom lønnede ham med Utak. Ogsaa følte han snart til techniske Vanskeligheder, som tidt kostede Barnet meget Hovedbrud, f. Ex. da han engang absolut vilde tegne Gaarden med alle 4 Fløie paa eengang. Han drev alt dette med den fulde Alvor, som hører Barnelegen til; og han har senere yttret, at naar han nu tænker tilbage paa hine Tider, saa synes det ham, som om han ikke har forandret sig, men driver Kunsten med samme Sind, som dengang.

Som Kunsten trænger til Paaskjønnelse, saa fandt han ogsaa en Velynder, hvis Bifald nærede hans Lyst. Hvo var nærmere hertil end den Nærmeste — Moderen? Hun tog hvad Barnet bragte hende af sit Arbeide, og viste det Opmærksomhed; først af Ømhed, siden med Ahnelse. Da begyndte hun at gjemme hans Tegninger, som efterhaanden bleve bedre og bedre; blandt dem existere endnu Omrids af alle Husets Dyr, nøiagtige og propre, men stive og alle seete fra Siden. — Tro Opfattelse og Gjengivelse af det Virkelige er den sande Forskole for Geniet.

I Aaret 1815 skulde Bissen confirmeres og da, efter Forældrenes Bestemmelse, sættes i Snedkerlære. At dette ikke skete, og at han

umiddelbart kom ind paa den Vei, hvortil Naturen havde kaldet ham, dertil gav en Sygdom Anledning. Han blev nemlig paa samme Tid syg i Fødderne og maatte sidde hjemme en heel Vinter. I denne Tid havde han god Ro til at fortsætte sine gamle Kunstøvelser, som nu allerede havde vakt Opmærksomhed hos Adskillige i Slesvig, deriblandt en Ven af Huset, Auctionsforvalter Westphal, og Historiemaleren Bøhndel (som har udgivet den bekjendte slesvigske Altertavle i Steentryk). Disse Mænd laante ham Kobbere og Kridttegninger til at øve sig efter, og han gjorde betydelige Fremskridt. Han tegnede da og uafladeligt den hele Vinter under sin Sygdom, og imidlertid kom det til Beslutning hos de tvende anførte Mænd samt Provst Callisen i Slesvig (siden Generalsuperintendent), ved eget og Andres Sammenskud at tilveiebringe en aarlig Sum for tre Aar, saa at Bissen kunde komme til Kjøbenhavn og der uddannes til at blive Maler.

Saaledes naaede Bissen Opfyldelsen af et Ønske, der maatte være ham det kjæreste og vigtigste. I November 1816 kom han til Kjøbenhavn og begyndte strax at besøge Kunstacademiets Tegne- og siden dets Modelskole. Han følte sig ikke vel i de fremmede Omgivelser, og til at danne sig et nyt Hjem imellem disse var han altfor frygtsom og tilbageholden. Han arbeidede flittigt, men mistvivlede om sin Fremgang, og dette nedslog ham saameget mere. Allerede i Foraaret eller Forsommeren 1818 vendte han tilbage til Slesvig i den Hensigt muligen at gaae til Tydskland. Da traf det sig, at H. K. Høihed Prinds Christian, vor nuregjerende Konge, paa en Reise kom igjennem Slesvig, hvilken Leilighed Bissens Velynder Provst Callisen benyttede til at vække Prindsens Interesse for den unge Kunstner. Bissen blev kaldt, maatte forevise sine Tegninger, og Prindsen tilsagde ham en Understøttelse mod at han vendte tilbage til Kjøbenhavn og fortsatte sine Studier.

Samme Vinter kom saaledes Bissen tilbage til Kjøbenhavn og vandt strax, det paafølgende Aar 1819, Academiets store Sølvmedaille. Samme Aar begyndte han at concurrere som Maler til den lille Guldmedaille men blev ikke færdig. Han udførte efter den Tid et Par Malerier, blandt hvilke Axel og Valborg, som har været at see paa Academiets Udstilling; og skaffede sig et Erhverv ved at tegne eller male Portrætter.

Bissen blev med andre unge Kunstnere ved Academiet holdt til at tegne flittigen efter den levende Model; men da dennes Former just ikke vare de meest fuldkomne, kjededes Bissen ved dette Arbeide og begyndte til en Afvexling at ombytte Sortkridtet med Leret og arbeide efter Modellen som Billedhugger. Det gik ham let fra Haanden, og Historiemaleren Professor Lund opmuntrede ham til at vedblive dermed.

Atter besluttede Bissen nu at concurrere til den lille Guldmedaille, men var lige til det sidste Øieblik tvivlraadig, om han skulde gjøre det som Maler eller som Billedhugger. Han forsynede sig derfor med begge Slags Redskab, da han gik til Concursen, i den Hensigt at bestemme sig efter Opgavens Beskaffenhed, dersom denne var beqvemmere for den ene Kunst end for den anden. Opgaven blev denne: Jacobs Sønner vise Faderen Josephs blodige Kjortel; — og den unge Kunstner var endnu lige nær, thi han fandt det opgivne

Emne at være lige beqvemt for Billedhuggeren og Maleren. Som han nu stod der i piinlig Uvished og Raadvildhed — thi der viste sig aldeles ingen Grund for ham til at begynde paa den ene Maade hellere end paa den anden, saa traf det sig just, at han havde faaet Farvespatelen i Haanden og i sin urolige Sindsbevægelse trykkede og bøiede den imod Bordet; da knækkede den med Eet itu for ham, og da det nu vilde være ham vanskeligere at behandle Farverne, lod han dermed ogsaa Valget være afgjort. Han udførte da Opgaven som Billedhugger, i et Basrelief, hvorfor Medaillen blev ham tilkjendt 1821. Derefter modellerede han en lille Statue, Orpheus, som saaes paa Academiets Udstilling 1822.

Da Bissen ved disse Arbeider havde viist sit Talent og Duelighed, overdrog man ham at medvirke til Forskjønnelsen af det Indre af Christiansborg Slotskirke, som da var under Bygning. Han modellerede det sidstnævnte Aar de fire Serapher, som ere anbragte under denne Kirkes Hvælving, samt i dette Aar og 1823 de fire Basreliefs ved Enderne af Sidegangene, hvortil han (over selvvalgte bibelske Emner) havde gjort Tegningerne i Slesvig, ved et Besøg hos sine Forældre; fremdeles de fire Engle i Medaillons ovenover Evangelisterne.

Endnu i Aaret 1823 vandt Bissen den store Guldmedaille ved et Basrelief, forestillende Jairi Datters Opvækkelse, og tiltraadte derefter i December den Udenlandsreise, hvortil der aabnes Adkomst ved at have vundet Academiets største og sidste Priis. Dog opholdt han sig først et Par Maaneder i sin Familie, men gik derfra til Berlin, hvor han saae Billedhuggeren Rauchs Arbeider, og til Dresden, hvis rige Kunstsamlinger han dog ikke meget besøgte; thi da hans Ophold kun var beregnet paa en kort Tid følte han sig forvirret ved de mange forskjellige Indtryk, hvormed han ikke skulde have Leilighed til at gjøre sig fortrolig. I Nürnberg betragtede han med stor Interesse Peter Vischers Monument over St. Sebalds Grav; men i München spildtes megen Tid for ham ved den særegne Levemaade, der føres. Man har nemlig förtræffeligt Øl i Bayern og drikker det ogsaa i stor Mængde; det er en Hovednydelse der i Landet; men Bissen, hvis Constitution ikke er stærk, følte sig besværet ved denne Levemaade, sov meget og var i meget af Tiden uoplagt til Virksomhed. Efter 5 Ugers Ophold i denne By, gik han med Maleren Ernst Meyer tilfods til Venedig, hvis herlige Bygningsværker gjorde et overraskende og stærkt Indtryk paa ham. Ogsaa her blev han dog paa Grund af Pengemangel længere, end han følte sig tilfreds ved Opholdet, og var, efter i nogen Tid at have kjedet sig, glad ved at kunne fortsætte Reisen, da han havde været 5 Uger i denne Stad. I Florents saae han de gamle florentinske Mesteres Værker, men endnu med uopladte Øine, o. kom saaledes omsider til Rom i September 1824.

Bissen gav sig strax til at besøge Kunstgallerierne og Thorvaldsens Atelier og begyndte tillige selv paa at arbeide, men havde kun liden Glæde deraf. Det var ham, som om han før ikke havde vidst, hvad Billedhuggerkunsten var, men nu fik Øinene aabnede ved Vaticanet og Thorvaldsen. Han følte sig dybt nedtrykt og havde mangt et trøstesløst Øieblik, hvori han forekom sig selv som den, der i

Grunden hverken forstod at componere eller at tegne. Han modellerede i den Tid en sovende Bachantinde, og havde bragt denne Statue temmelig vidt, da han omsider mere og mere kom til at føle, at han ikke kunde gjennemføre sin Idee — og slog Figuren itu.

Der var endnu Mere, som paa eengang trængte ind paa den fremstræbende Kunstner. Saavidt han havde bragt det paa Banen som Billeddanner, saa var det kun uegentlig at han kaldtes Billedhugger, thi han havde til den Tid endnu ikke arbeidet i Stenen. Man er fattig i Danmark og behjælper sig helst med Gibs istedetfor Marmor; men vore Kunstnere komme derved let til at mangle den tidlige Øvelse, som siden vanskelig kan erstattes. Bissen begyndte med at udføre en Büste i Marmor og følte snart det hele Tryk af sin Uvandthed til dette Arbeide. Marmoret var ham saa haardt; han slog sine Fingre; det Hele gik utaalelig langsomt: hvor piinligt for den, hvis Aand har vundet Frihed og Magt, at føle sig svag i Kampen med Stoffet og Haandelaget! Bissen tilstaaer, at hans Udholdenhed aldrig var paa en saadan Prøve, som ved denne Leilighed og senere, da han ligeledes udførte sin „Blomsterpige" i Marmor.

Under alt dette led han jevnlig af Gigt i Hovedet og af Tandpine, hvilket ikke tjente til at gjøre hans Stemning mere fro og oplive hans Mod. Og dog anstrengte han sig uafladelig, studerede blandt Roms Kunstværker og gjorde den ene Skizze efter den anden, og flere Büster. Saaledes trængte han igjennem ved sit Genie og sin Flid; han levede og arbeidede sig ind i Kunsten.

I denne hans Udviklingsperiode var hans Forhold til Thorvaldsen saaledes, at han i Ordets dybeste Forstand bør kaldes hans Discipel, fordi han flittigen i dennes Atelier studerede hans Værker og havde i den store Mester, hvad denne ikke havde havt i Nogen: et Forbillede, der viste, hvorledes den Aand, der aabenbarer sig i Antikernes fjerne Skjønhed kunde leve og skabe paany i vore Tider. Han har ogsaa ved nogle Studier eller Arbeider modtaget Veiledning af Thorvaldsen, men dog neppe saaledes staaet i noget varigt og sammenhængende Forhold til denne som Lærling; heller ikke i noget nærmere personligt Forhold; thi Bissen, som havde den dybeste Respect for Mesteren, hvis Storhed han kunde føle mere energisk, end de Fleste, blev derved — ifølge en allerede før berørt Retning ved hans Personlighed — kun desto mere frygtsom og tilbageholden ved de første Besøg hos Thorvaldsen, og disse bestemte tildeels det senere udvortes Forhold imellem dem.

I Slutningen af Februar 1827 gjorde Bissen tilligemed Freund en Udflugt fra Rom til Neapel og Pæstum, hvor han paa flere Maader følte sig bragt fremad ved den umiddelbare Berørelse med Oldtiden, hvori saa meget Stort og Smaat paa disse Steder sætter den Beskuende. Fra Neapel gik han tilsøes til Palermo, derfra til Sydkysten af Sicilien, over Girgenti, Syracus, Taormina, og besteg Ætna. I Mai var han igjen i Neapel, hvor Freund forlod ham for at gaae tilbage til Rom; selv blev han i Neapel den hele Sommer og fuldførte endnu samme Aar i Rom sit Basrelief: Sorgen over Hectors Lig, og endnu to andre: Christus, som vadsker Disciplenes Fødder, og Odyseus, der dræber Beilerne, hvilket han paa anitk Viis lod colorere. Det næste Foraar (1828) be-

reiste han hele Toscana og nød der med sin fulde Sjæl de gamle toscanske Mesteres Værker, hvis dybe Reenhed og Simplicitet han nu havde lært at forstaae. De grebe ham saaledes, at han senere har tilstaaet, at ingen italiensk Maler efter Raphael siden den Tid har kunnet fængsle ham. Efter Tilbagekomsten til Rom modellerede han sin første større Statue: Blomsterpigen, som han (1829—30) udførte i Marmor for H. K. H. Prinds Frederik og derefter, ommodelleret, for Hofraad Hambro (1830—31). Kjøbenhavnerne have seet begge Exemplarerne ved Academiets Udstillinger 1832 og 1834.

I Efteraaret 1834 kom han tilbage til Kjøbenhavn, efter paa Veien at have besøgt Slesvig. Hans første Arbeide efter Hjemkomsten var den skjønne Statue: Valkyrien, hans Receptionsstykke, for hvilket han blev Medlem af Kunstacademiet, 1835. Bissen blev nu opfordret til at indlevere Tegning til det store Basrelief, hvormed Frisen i Christiansborg Slots Riddersal skulde prydes, og da han havde gjort det, blev dette store og rige Arbeide overdraget ham at udføre — desværre kun i Gibs med Forpligtelse at levere det færdigt i fem Aar, som han og har efterkommet, Han fik til dette Arbeides Udførelse et Locale paa Materialgaarden bag Slottet, hvor han indrettede sit Atelier, der med Hensyn til den Mængde af betydelige Arbeider i Marmor, som er udgaaet derfra, ikke hidtil har havt sin Mage i Kjøbenhavn. I Efteraaret 1835 indtraadte han i Ægteskab med Emilie Hedevig Møller, som han allerede før sin Udenlandsreise havde lært at kjende ved Besøg paa Friheden i Hørsterkjøb. Hun var dengang meget ung, neppe ude af Barnealderen; men den stille Tilbøielighed, han havde fattet, bar han trolig hos sig under sin elleveaarige Fraværelse. Hans Ægteskab er blevet velsignet med tre Børn.

I lykkelige huuslige Forhold udfoldede sig nu Bissens stille og rastløse Virksomhed og en Mængde fortræffelige Arbeider ere i dette Tidsrum udgaaede fra hans Atelier, der tilligemed hans elskværdige Personlighed skaffede ham talrige Venner og Beundrere. Dog modnedes alt mere og mere en Beslutning hos ham til igjen at ombytte Kjøbenhavn med Rom for en Tid, en Forandring, hvortil hans svage Helbred gav ham en bestandig Tilskyndelse. Men under Forberedelserne hertil døde hans elskede Ven, Billedhuggeren Professor Freund, og Bissen paatog sig først at lede Fuldførelsen af et af denne paabegyndt Arbeide, et 80 Alen langt Basrelief til Frisen i en Sal paa Christiansborg, som nu skulde udføres af yngre Kunstnere efter Freunds Tegning og Skizze. Foruden den Deel han tog i dette Arbeide gjorde han endnu det for sin afdøde Ven, at han i Forening med Prof. Høien fik den af Freund udførte Statue, Evangelisten Lucas, fremdraget af den ufortjente Ringeagt, hvori den ifølge Slotsbygmesterens, Conferentsraad Hansens, Bestemmelse henstod, og anbragt i den Nische i Christiansborg Slotskirke, hvor den nu har sin rette Plads.

Imidlertid var det ved Freunds Død ledigtblevne Professorat ved Kunstacademiet overdraget til Bissen. Dette fik dog ingen Indflydelse paa hans Reiseplan, og den 26 August 1841 begav han sig med sin Familie paa Veien til Rom, hvor han siden den Tid har levet, sysselende med nye Arbeider, der have tilvundet ham ny Hæder.

Det kongelige Hoftheater i Dresden.

Theatret i Dresden, der tidligere havde staaet under Privatbestyrelse (sidst af to Italienere, Bondini og Seconda) blev først efter Freden 1814 kongeligt og fik en egen af Kongen udnævnt Direction. Denne Omstændighed i Forbindelse med Stadens tiltagende Folkemængde og den Aar for Aar forøgede Tilstrømmen af Fremmede gjorde, at man begyndte at laane villigere Øre til den allerede tidligere projecterede Plan, at bygge et nyt Theater i Dresden. Dette var ogsaa i høi Grad nødvendigt; thi allerede det Ydre af det saakaldte „lille Skuespilhuus," frembød et meget ubehageligt Skue, da det fra Begyndelsen af kun var bestemt til interimistisk Brug og senere ved alleslags Tilbygninger havde faaet en ganske vanskabt Form. Ligeledes var Tilskuerpladsen bleven altfor indskrænket for det forøgede Antal af Skuespilbesøgende, og Scenen selv kunde heller ikke svare til Nutidens Fordringer, der med Hensyn til Maskineri og scenisk Udstyrelse ere stegne saa betydeligt.

To Ideer bragtes nu i Forslag: enten at bygge et ganske nyt Theater, eller at restaurere og indrette det saakaldte „store Operahuus" til dette Brug. Dette sidste var tidligere, og navnlig medens Sachsen regjeredes af de pragtelskende Konger af Polen, et af de største og pragtfuldeste Theatre, der have existeret, ligesom det ogsaa har været Vidne til Forestillinger, der med Sandhed kunne kaldes eneste i deres Slags, og hvori ikke sjeldent Dyr af det kongelige Menageri vare Medspillende. Nu er denne Herlighed forlængesiden forsvunden, og under Frederik August den Førstes Regjering blev Operahuset forvandlet til en Balsal, der afbenyttedes ved store Hoffester. Nu bruges den kun een Gang om Aaret til en stor Concert, der paa første Pintsedag gives af det kongelige Capel til Fordeel for dets Enkekasse. Under de tre Generalintendanter, der siden 1815 have forestaaet Hoftheatret, nemlig den afdøde Hofmarschal, Grev Vitzthum, den nuværende Minister i Paris, v. Könneritz og den endnu fungerende, Geheimeraad v. Lüttichau, blev der baade af fremmede og sachsiske Bygmestere gjort forskjellige Udkast og Planer til at realisere den Idee, at ombygge det gamle Operahuus; men heldigviis for Dresden bleve de alle forkastede, ligesom det ogsaa viste sig, at deres Udførelse vilde være forbunden med næsten uoverstigelige Vanskeligheder. Først i Aaret 1838, da Hoftheatret var gaaet over paa Kongens Civilliste, begyndte den nuværende Generalintendant, v. Lüttichau, for Alvor at tænke paa Opbyggelsen af et nyt Theater og traadte derfor i nærmere Forbindelse med Professor Semper, hvis Plan, Grundtegning og Overslag fandt allerhøieste Approbation. Man skred nu ufortøvet til Værket, og endnu i 1838 blev Grundstenen til det nye Theater lagt. Uagtet der blev anvendt den største Soliditet og Omhyggelighed ved Bygningens Opførelse, gik denne dog saa rask fra Haanden, at Taget, et sandt Mesterværk, allerede blev lagt det følgende Aar. Decorationen af det Indre, paa hvilken der er anvendt megen Luxus og Pragt, medtog naturligviis længere Tid, medens Maskinvæsenet samtidig hermed blev indrettet under Veiledning af den dygtige Maschinist Mühldorfer fra Mannheim. Heller ikke blev der

skyet nogen Opoffrelse for at gjøre Decorationsvæsenet saa fortrinligt, som muligt, og i denne Henseende contraherede man med de bekjendte franske Decorationsmalere Sechan, Desplechin, Feuchères og Dieterle, der i Aarene 1840 og 41 opholdt sig i Dresden og arbeidede i forskjellige til dette Brug indrømmede Sale, medens den sachsiske Hoftheatermaler, Arrigoni, og Gropius fra Berlin samtidigen vare beskjeftigede med Udførelsen af andre Decorationer. Saaledes er Theatret i Dresden kommet i Besiddelse af et saa stort Antal udmærkede Decorationer, som vanskeligen noget andet Theater i Tydskland kan opvise. Ogsaa Billedhuggerkunsten har bidraget Sit til at forskjønne dette Theater: saaledes seer man paa begge Sider af den midterste Indgang kolossale Statuer af Schiller og Göthe af Professor Rietschel; ligeledes er Frisen smykket med Basrelief af samme Kunstner, forestillende Orest, forfulgt af Furierne og beskyttet af Apollo, og Musikens Virkning paa Tilhørerne. Bagsidens Frise er prydet med et Bachustog af Hähnel. I egne, dertil bestemte Nischer, skulle endnu Statuer af Sophokles, Aristophanes, Shakespeare, Gluck og Mozart opstilles, hvilke endnu i inbeværende Aar kunne ventes færdige. Tilskuerpladsen bestaaer af Parquet, Parterre, Amphitheater og 4 Etager Loger, og kan, fraregnet de for Hoffet reserverede Pladse, rumme imellem 16 og 1700 Tilskuere. Alle Pladsene ere meget rummelige og beqvemme, hvorved det Dresdner Theater udmærker sig fordeelagtigt fremfor Tydsklands andre store Theatre, der i Reglen blot synes beregnede paa at stuve saa mange Mennesker sammen, som muligt, uden at der er taget det ringeste Hensyn syn til Beqvemmelighed eller Comfort. Orchesteret kan efter Behag udvides eller indskrænkes, og ved Opførelsen af store Operaer, der udfordre fuldt Orchester, blive de to forreste Bænke af Parquettet borttagne og Orchesterets Balustrade flyttet tilbage. Akustikens Opgave er i dette Theater løst til stor Fuldkommenhed, da man overalt hører lige godt og tydeligt; ogsaa i Henseende til Perspectivet er der Intet tilbage at ønske, da der kun findes meget faa Pladse, hvorfra man ikke kan oversee hele Scenen. Denne sidste er meget rummelig og hensigtsmæssig i alle sine Forhold, og Podium gaaer ikke skraat op, men ligger ganske lige, hvilket er til stor Fordeel for Maskinvæsenet. Scene, Tilskuerplads, Corridor og den høist elegante Foyer bliver glimrende oplyst ved over 800 Gasflammer. Ved en høist sindrig Indretning kan man, blot ved at dreie paa en lille Skrue, frembringe de forskjelligste Nuancer af Belysning baade paa Scenen selv og paa Tilskuerpladsen.

Saaledes har Alt forenet sig for at gjøre dette Skuespilhuus til en sand Prydelse for Dresden og til et værdigt Tempel for Kunsten.

Den 31te Marts 1841 sluttede det gamle Skuespilhuus dets Forestillinger med Lessings „Minna von Barnhelm," som det ældste Stykke, der var blevet tilbage paa dets Repertoire, og med en, af Th. Hell forfattet Epilog, der blev fremsagt af den ældste Skuespiller, Hr. Burmeister, og den 12te April samme Aar blev det nye Theater indviet med en Prolog og Opførelsen af Göthes „Tasso." Den første Opera, der blev givet i det nye Theater, var Webers „Euryante."

Til Theatrets Opbyggelse var der af Stænderne kun bevilliget 150,000 Thaler;

hvad Opførelsen har kostet over denne Sum, har Kongen maattet betale af sin Privatkasse, ligesom overhovedet det hele Theater, saavelsom det kongelige Capel henhører til Kongens Civilliste og aldeles ikke modtager noget Tilskud af Statskassen. Et saadant Tilskud skal her ogsaa være overflødigt, da efter Sigende Theaterkassen i det sidst forløbne Aar skal have havt et reent Netto-Overskud af 50,000 Thaler. Den ovenfor omtalte Geheimeraad Lüttichau er endnu Theatrets Chef, eller, som det her kaldes, Generalintendant; Secretariatsforretningerne bestyres af Hofraad Winkler (Theodor Hell.)

Theaterpersonalet tæller over 40 Medlemmer, blandt hvilke idetmindste to allerede have erhvervet sig et stort Kunstnernavn baade i og udenfor Tydskland, Mad. Schröder-Devrient, der endnu med sine fyrgetyve og nogle Aar henriver Alle — med Undtagelse af de kloge! Berlinere, og Tenoristen Joseph Tichatscheck. Blandt Skuespillerne har Emil Devrient, idetmindste i Tydskland, et agtet Navn, og en ung smuk Skuespillerinde, Mlle. Bayer, Dresdens Fru Heiberg, vil snart vide at forskaffe sig det. Som Comiker ansees Forfatteren til „Der Weltumsegler wieder Willen,“ Hr. Ræder, for saare fortræffelig; men, hvo som veed, hvad tydsk Lystspil og tydsk Comik vil sige, kan allerede a priori vide, at Meget, ja vel det Meste af det, der i Tydskland ansees for Ypperligt hos en Comiker, efter vore Begreber om comisk Skuespilkunst gaaer ind under Cathegorien af Bajasstreger, ligesom mange af de Lystspil og Farcer, der i Tydskland gjøre megen Lykke og ideligen opføres, selv paa de største Theatre, f. Ex. den omtalte „Weltumsegler,“ „Einen Jux will er sich machen,“ „Die Reise auf gemeinschaftliche Kosten,“ og mange andre af samme Suurdeig, aldrig vilde blive taalte paa vor Scene. Skuespillet, saaledes som det for Øieblikket er paa den Dresdner Scene, kan man vistnok i det Hele taget ikke tillægge stort Værd, og, om der end findes enkelte fremragende Personligheder blandt Skuespillerpersonalet, savnes der dog stedse Ensemble, hvorover man heller ikke kan undre sig, hvis det er sandt, hvad Meddeleren har hørt paa Stedet af en af Skuespillerne selv: at der nemlig paa et nyt Stykke sjelden holdes flere end en, i det Høieste to Prøver, si credere fas est! — Langt bedre faren er Operaen, der baade er mere yndet, end Skuespillet, og paa hvilken der anvendes ulige mere Tid og Flid. I Reglen gives der Opera hver anden Aften. Operaselskabet er i det Hele taget ogsaa fuldstændigt og godt, og foruden de to allerede omtalte Notabiliteter, tæller det ikke faa ret dygtige Medlemmer, blandt hvilke især fortjene at nævnes Tenoristen Bielczizky, Bassisten Dettmer (den Samme, der udførte Solopartierne ved den sidste store Musikfest i Rostock), Barytonisterne Wächter og Mitterwurzer, samt Damerne Spazer-Gentiluomo (der paa Gund af sin temmelig fri Levemaade sædvanlig kaldes: „schändliche homo),“ Schubert og Wüst. Desforuden er der unge Sangerinder og Elever i Dusinviis. Den italienske Opera i Dresden, der i sin Tid skal have været fortræffelig, blev ophævet 1833; ikke destomindre opføres der dog endnu af og til italienske Operaer, der dog udføres af det tydske Sangerpersonale. For Øieblikket findes der ved Theatret ikkun een eneste virkelig Italiener, Bassisten Vestri, der imidlertid er

den sletteste af det hele Personale. Ønskeligt vilde det være, om vort Theater i denne Sag vilde følge Dresdens Exempel, og optage den italienske Opera paa sit Repertoire; thi derved vilde upaatvivlelig vindes Meget, baade i kunstnerisk og i oekonomisk Henseende. Ved blot at engagere to eller tre dygtige italienske Sangere, vilde vort Theater ved en hensigtsmæssig Benyttelse af de ikke ubetydelige Kræfter, der staae til dets Disposition, kunne præstere en italiensk Opera, der vil kunne maale sig med de bedste i Udlandet, og i ethvert Tilfælde langt vil overgaae de omreisende italenske Operaselskaber, der i Reglen ere baserede paa et Par enkelte Medlemmers Dygtighed, medens de mindre Partier ere i Hænderne paa de største Stympere, og saaledes Totalindtrykket bliver mat, eller vel endogsaa ubehageligt. Dog herom mere en anden Gang.

For den sceniske Udstyrelse af de store Operaer er der i Dresden gjort Alt, hvad man kan forlange, og Decorationsvæsenet, saavelsom Maskineriet ere i enhver Henseende fortræffelige. Til Operaens Tarv eristerer der ogsaa en Ballet, men denne er endnu i sin Barndom og udmærker sig især ved en total Mangel paa mandlige Subjecter, idet den kun bestaaer af unge Piger, af hvilke Halvdelen ere forklædte som Mandfolk. At det Hele herved faaer Udseende af en Børneballet, følger af sig selv. Orchestertjenesten besørges af det Kgl. Hofcapel under Anførsel af Capelmesterne Reissiger og Wagner (Componisten af „Rienzi" og „Den flyvende Hollænder.") Dette Capel tæller blandt dets Medlemmer mange udmærkede Musici, blandt hvilke de bekjendteste ere: Violinisterne Lipinsky, Schubert og Winterstein, Violoncellisterne Kummer og Dotzauer, Flautisten Fürstenau, Clarinettisten Kotte og Valhornisten Levy. Kapellet ansees i Almindelighed for saare udmærket, og naar man tager Hensyn til, at det besidder saamange musikalske Notabiliteter, som de ovennævnte, er man vistnok ogsaa berettiget til at vente noget Mere, end Almindeligt, af dets Præstationer. Dette er imidlertid ingenlunde Tilfældet, og Meddeleren heraf, der har havt Leilighed til at bivaane Opførelsen af flere store Operaer i Dresden, f. Ex. Jødinden, Robert, Figaros Giftermaal, Sonnambula og Jægerbruden, (hvilken sidste opførtes for 112te Gang samme Aften, som dens Digter, Fr. Kind døde), deels under Reissigers og deels under Wagners Anførsel, har ikke kunnet bemærke nogen høi Grad af Accuratesse eller Præcision i dets Executioner, hvorimod han ikke sjeldent hørte slemme Synder og utilgivelige Uagtsomhedsfeil, der ene kunne fremgaae af Ligegyldighed og Lunkenhed hos Personalet. Reissigers Tacteren er meget distinct og afmaalt, hvorimod Wagners er ubestemt og svævende, og det kan heller ikke være til Orchesterets Tarv, at det saaledes afvexlende dirigeres af to saa forskjellige Personligheder og paa saa ganske forskjellig Maade. Vort Capel, saaledes som det for Øieblikket er, maa vistnok som Totalitet betragtet, sættes over det Dresdner Hofcapel. Det Samme gjelder om Theatret; og, eier vor Scene end ikke saa mange enkelte fremragende Personligheder i Operaen, som Hoftheatret i Dresden, saa staaer den i Skuespillet og Balletten saa høit over det, at der næsten ingen Sammenligning kan finde Sted. Lader os derfor sætte vor danske Beskedenhed lidt til Side og skjønne paa, hvad vi have i kunst-

nerisk Henseende. Hvad vi derimod have al Grund til at ønske, er, at vi snart maatte faae en Theaterbygning, som Dresdens, et Maskineri, som Dresdens og Decorationer, som Dresdens.

Scribe.

Et literairt Characteerbillede.

II.

En Forandring i denne Maade at digte og leve paa, foregik hos Scribe i Aaret 1820. Delestre-Poirson, hans tidligere Medarbeider, fik dengang Privilegium paa Oprettelsen af et nyt Theater; ved egen Erfaring havde denne hidtil havt Leilighed til rigtig at vurdere Scribes Talent, og da hans hidtil leverede Arbeider allerede havde gjort ham kjendt og yndet af det parisiske Theaterpublicum, saa tilforhandlede han sig, og det endog temmelig dyrt, Eiendomsretten til Scribe. Det var ved en formelig Contract denne formeent i et bestemt Antal af Aar, at skrive for noget andet Theater end det Poirson tilhørende Gymnase. Scribe, som blev godt betalt og hvis Talent var uudtømmeligt, grundlagde ogsaa dette Theaters Lykke, hvis uindskrænkede Behersker, og, som nogle onde Tunger paastode, hvis Sultan han var i hele ti Aar. Paa denne Scene har Scribe afspundet hiin Kjæde af smaa lette Lystspil (omtrent en hundrede Stykker), fra det, Theatret aabnedes med, som hed Boulevard Bonne Nouvelle, og indtil Malvina.

I Begyndelsen blev dette Theater fornemmelig besøgt af den formuende Deel af det parisiske Publikum. Men efterat det var blevet Hertuginden af Berrys Yndlingstheater, havde sikkret sig hendes Beskyttelse og faaet Navnet Théâtre de Madame, blev det en Slags neutral Jordbund, hvor Pengeadelen fra chaussée d'Antin og Fødselsaristokratiet fra Fouborg St. Germain første Gang traf sammen for at beundre hinanden. Havde Moliére nogensinde været i en saadan Stilling, saa vilde han have dannet sig et Publikum; Scribe derimod, som er intet mindre end en Moliére, fulgte en langt beqvemmere, sikkrere og lettere Vei; han dannede sig efter sit Publicum. Han gjorde Afkald paa de større Forhold, hvori Kunsten bevæger sig, gjorde Afkald paa den høiere, satiriske Comedies stundom saarende, men kraftige og frimodige Gang og skabte istedetfor denne det Slags Comedie, vi ovenfor have skildret. Han blev elskværdig, underholdende, coqvet, snaksom, aandrig. Sandselig, men med Behændighed og Kunst, fremstillede han for sine Tilskuere alleslags smaae, mere eller mindre lascive Situationer, men over hvilke der var kastet et let og elegant Slør. Han krydrede sin forbudne Spise med et lille Saltkorn af Sædelighed, og de allerfrommeste af den kirkeligfromme Restaurationsepoches Skjønne kunde bide i hiint forføreriske Æble, uden at hun behøvede at frygte altfor meget for sin Skriftefader. Det er en uomstødelig Sandhed, at de slette og rette Plumpheder hos Moliére, Shakespeare og Holberg i Grunden ere anstændigere og sædeligere, end den evige Kurren og de tilslørede, men gjennemsigtige, slibrige Situationer i de Scribeske Stykker. Men dette er netop det characteristiske Kjendemærke for vort Aarhundredes forfinede Periode, at Sandseligheden ikke vovede at fremstille sig aabenlyst, men

skjulte sig under Masken af blide Følelser. Den almindelige Gift skader ikke, fordi den, der tager den, gjør det med fuldkommen Bevidsthed. Men Scribe, og andre Forfattere af samme Skole bibringe deres Læsere eller Tilskuere et sentimentalt Opium i smaae, fine Portioner. De have derved svækket disses moralske Kraft, have bevæget Hjertet til Capitulation med Pligten, hvilket igjen fører videre. Dette er netop de skadelige Følger af hiin Literaturepoche fra Restaurationstiden, at den har drevet Tolerancen i Hjerteanliggender meget vidt, at den opfandt tusinde smaae, forføreriske Udveie, paa hvilke man geraader fra det Sande til det Falske, og at den ved en næsten umærkelig Stigen foraarsagede en saa stor Forvirring i det sædelige Begreb, at man tilsidst neppe kunde skjelne Sort og Hvidt, Godt og Ondt fra hinanden. Hvor meget denne Literatur er Skyld i vor Tids moralske Slaphed, ville vi kun her have antydet; Scribe er i alt Fald en af de Medskyldige.

Juli-Revolutionen fremkaldte imidlertid en ny Forvandling hos Scribe. I ti Aar Aar havde han som uindskrænket Hersker i Gymnase været det lykkeligste Menneske paa Jordkloden. Hver Aften beklappet af de fineste, hvideste Hænder i den store Hovedstad og i Besiddelse af den enthusiastiske, tusindhovedede qvindelige Skares varmeste Beundring og Gunst; fêteret og udmærket fra alle Sider; betragtet af den store Masse opdukkende Vaudevillister som et overmenneskeligt Væsen, man kun turde nærme sig med hellig, ærefrygtsfuld Bæven, og hos hvem man antog at have opnaaet en stor Lykke, naar man torde offre en heldig Idee, selv uden synderlig Nytte for den lykkelige Finder; omgivet af trofaste Venner, som stedse vare villige til, at levere ham et Forraad af dramatiske Skaberværker, der alt vare tilhugne, ja stundom ganske udarbeidede, saa at han kun behøvede at paatrykke dem sigillum magistri, ofte kun laane dem deres Navn; rigere end de fire største af Frankrigs Skribenter tilsammentagne — det var det Gudeliv, Scribe førte, da Julirevolutionen pludselig formørkede hans Lykkes Solskin.

Det høie ideale Opsving, som Ideerne ustandset toge i Literaturen siden 1830, de Farer, der truede udenfra, de parlementariske Storme, Sammensværgelser og Emeuter indenfra, alt dette gav det aandelige og politiske Liv en usædvanlig Livsfriskhed og bibragte det frivole Gymnase-Theater, og derved tillige Scribes Betydning et mægtigt Stød. I de første Par Aar efter Juli-Revolutionen saae den hidtil saa feirede Konge over Vaudevillen sig næsten ganske tilsidesat. Og skjøndt han siden den Tid har gjenvunden sin tidligere Popularitet, saa er det dog udenfor al Tvivl, at denne pludselige Utroskab har været ham meget smertelig, og at den i hans Indre har fremkaldt en dyb Foragt for de Gjenstande, der dethroniserede ham, en Foragt, vi finde Prøver nok af i Scribes Stykker siden 1830.

Han, den aandrige Vaudevillist, der i saa lang Tid var bleven fuldkommen fremmed for al Beskjæftigelse med alvorlige Gjenstande, fornemmelig med Politiken, han arbeider nu med en umiskjendelig Haardnakkenhed paa, at forplante den politiske Satire til Theatret. Paa Stof til slige aristophaniske Lystspil kan det naturligviis i vor sociale Omvæltningstid, da Mennesker og Ting synes at blive

bortrevne som af en Hvirvelvind, og da den politiske Maskerade uden Ophør fremviser de allersælsomste og mangfoldigste Forklædninger, aldrig feile, og Scribe behøvede med sin skarpe Jagttagelsesevne kun at betragte sine nærmeste Omgivelser. Men det er hans Feil, at han har opfattet sit Stof forkeert, at han ikke har benyttet den moralske og nyttige Side deraf. Istedetfor at vise os smaae Mennesker i Kamp med store Forhold; istedetfor at fremstille for os, hvorledes de menneskelige Skjebners Hjul vel kun rulle langsomt og rykviis, stundom endog staae ganske stille, fordi de enkelte Individers Lidenskaber, smaalige Interesser og Laster gribe hemmende ind deri, men hvorledes den historiske Guddoms Haand bortfjerner den ene Hindring efter den anden, saa at Sandheden endelig seirer, og Menneskeheden opnaaer Maalet for sin Stræben: — istedetfor dette har Scribe, maaskee uden egentlig at ville det, blot ved Overdrivelse af det Comiske bestræbt sig for, at afsætte Forsynet. Han har kaldet en gammel, sneverhjertet, i et halvthundrede Aar død og begraven Theorie tillive igjen og søgt at vise os, hvorledes de største, betydningsfuldeste og vigtigste Begivenheder i Historien ere Følgen af et taabeligt, latterligt Tilfælde, af en Kjærligheds-billet, et Glas Vand o. s. v. Hans Vildfarelse bestaaer ligefrem deri, at han har forverlet Midlerne, — og Forsynet betjener sig ofte af meget ubetydelige, for at hidføre store Resultater, hvori vi netop skue Prøver paa dets uendelige Viisdom — med Aarsagerne.

Det, Scribe havde til Hensigt med sine politiske Lystspil, at latterliggjøre de politiske Tartuffer og de Dosmere, der brænde deres Fingre, for at rode de stegte Kastanier af Ilden for hine, — det er unægtelig noget meget Roesværdigt, og Moliére har i en anden Retning gjort det samme. Men Forskjellen paa disse to Lystspildigtere er: Moliére afmalede sin Tartuffe for os i sin hele Hæslighed og viste ham tilsidst overvunden; han demaskerede ham: de Scribeske Tartuffer derimod blive, selv efterat Masken er taget af dem, endnu stedse tiltrækkende, idet de gaae derfra med Seiren. Derfor er Moliére, hvis Slutningere ere rigtige, moralsk; men Scribe, som slutter falskt, er det ikke. Thi uafladeligt at vise Publikum, hvorledes tom Sladder, Intriguer, Hykleri og Egoisme ere de beste Midler i Politiken, for at seire over Ærlighed, Ædelmodighed og Aabenhed, det er det samme som at ville indprente det den Tro, at hver Revolution kun er et Product af egenkjærlige Bestræbelser, det er at nægte enhver Ærgjerrighed alle ædle Motiver, det er at fremstille enhver ærlig Mand som en Nar, der er taget ved Næsen, og som fortjener at tages ved Næsen. Paa den Maade nedsættes baade de af det historiske Forsyn hidførte store Begivenheder i Folkenes Liv, alle ædle Lidenskaber, al høiere Troe; paa denne Maade ledes Folket til Indifferentismus, til grov, dyrisk Materialismus. Lad dette ogsaa være Maalet for den meer eller mindre forborgne Stræben hos mangen forblindet og kortsynet lille Machiavell i vor Tid; for Digteren, der skal være en Folkelærer, er det uværdigt. Lystspildigteren skal more; men ridendo dicere verum; ved hiin falske Opfatningsmaade kan han ikke erhverve sit Navn nogen varig Berømmelse. I Bertrand og Raton, i de Uafhængige, i Bagtalelse, i et Glas Vand og andre lignende

Stykker har Scribe unægtelig ved Mangfoldighed og Rigdom af comiske Situationer, ved Raskhed, Livlighed og Lethed i Dialogen, ved en sjelden Aandrighed, aabenbaret sit store theatralske Mesterskab, men alle disse Stykker ere fordærvelige, og det i saameget høiere Grad, som Ideen, de hvile paa, er falsk, men ikke absurd nok til at det Falske strax kan være Enhver indlysende. Saadanne Stykker amusere, men forføre.

Man veed, at Scribe, idet han skildrede Tidsalderens Pengetørst, har ladet sig fuldkommen gjennemtrænge af sit Stof. Han har erhvervet sig en Formue paa over hundrede tusinde Francs aarlige Indkomster; og han har idetmindste calculeret ligesaagodt, om ikke bedre, end Finantsmændene i hans egne Stykker; thi han har aldrig sat sine Penge i industrielle eller Børsspeculationer, men anskaffet sig Skove, Agerland, Huse og Slotte for dem. Uden Sved og Møie, smilende, syngende og nydende har den stakkels Mand erhvervet sig et Hotel i Paris og en Villa ved Meudon. Her i Montalais, hvor Talleyrand engang har modtaget sin Keisers Besøg, her tilbringer Scribe sine Fritimer i Sommermaanederne, Fritimer, der stedse forvandle sig til Operaer, Lystspil, Vaudeviller og saaledes igjen forøge hans Indkomster.

Eet maae vi dog endnu tilføie, for at være retfærdige. Kun Hovedet er det, der hos Scribe tilhører en Finantsmand, Hjertet er vedblevet at være en Digters. Foruden at han har givet Anledning til mange nyttige Forholdsregler, der ere af stor Vigtighed for de dramatiske Digtere, der sjelden tænke synderligt paa Fremtiden, og foruden den fordeelagtige Indflydelse, han har havt paa at Theaterliteraturen er betydelig stegen i Prisen, — har han aldrig undladt personlig at understøtte den Ulykkelige, og hans talrige Medarbeidere ere for ham ligesaa mange Venner, der ogsaa vilde elske ham, hvis han var en fattig Mand. Skjøndt rig, er han dog ædelmodig og høihjertet, saa at man kan tilgive ham hans Rigdom.

THEATER MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

Vi have i sin Tid foreløbigen anmeldt det fra Em. Bærentzen & Co.'s lithographiske Anstalt bebudede Portraitgalleri: „**Dansk Pantheon**", hvoraf et Proveexemplar udkom i November Maaned f. A. Af dette Værk ere nu 9 Leveringer udkomne, der indeholde Portraiter og biographiske Omrids af **Weyse, Schouw, Fru Heiberg, O. E. Høegh-Guldberg, Christian Winther, H. N. Clausen, Glaeser, Gundelach-Møller** og **Dr. Ryge**, og hvad enten man seer hen til det gjorte Udvalg, Portraiternes Lighed, den kunstneriske Behandling, eller den ydre Udstyrelse, saa opfyldes i hver Henseende hvad den udstedte Prospectus lovede, nemlig: „en fortløbende Række naturtroe og smukke Portraiter af Nutidens mærkelige danske Mænd og Qvinder." Kun med Hensyn til eet af Portraiterne er der opstaaet Qvæstion angaaende den valgte Gjenstand, idet man nemlig har fundet, at Capelmester Glaeser ikke, idetmindste ikke endnu, var qualificeret til Optagelse i et dansk Pantheon. Vi kunde maaskee have tiltraadt denne Mening, hvis denne Samling virkelig udelukkende var bestemt for indfødte Danske; men dette er ingenlunde Tilfældet. Tvertimod have Udgiverne i deres Indbydelse udtrykkelig antydet, at, ligesom der fra dette Galleri „Ingen skal være udelukket, som i Literaturens, Kunstens eller Videnskabens Rige har

erhvervet sig noget Navn, eller Adkomst til offentlig Opmærksomhed", og at derfor ogsaa „Portraiter af enkelte Afdøde, der dog staae os saa nær, at de endnu kunne siges at tilhøre os, og hvis Virksomhed har været af dyb Betydning for Nutiden" skulle optages, saaledes vil dette „ligemaade være Tilfældet med Fremmede, der ved deres Ophold her ligesom ere rykkede os nærmere og have vundet et Slags Borgerret." Da nu Hr. Glaeser ikke blot har vundet „et Slags Borgerret" men endog er virkelig dansk Borger og, hvad der her er væsentligere, ved sin Dygtighed og den Varme, hvormed han under sit korte Ophold iblandt os har omfattet Alt, der tjener til at vække og nære Interessen for Musiken, har erhvervet sig Publikums Yndest og Agtelse i høi Grad, saa havde Udgiverne vistnok heri Opfordring nok til at optage hans Portrait i nærværende Samling. „Dansk Pantheon", der, efter hvad vi ovenfor have antydet, ikke blot har Dieblikkets Interesse, men tillige en sand Kunstværdi, fortsættes som hidtil med een Levering hver 3die à 4de Uge, som Subskribenterne have for den særdeles billige Priis 2 Mk. 8 ß., hvorimod enkelte Portraiter koste 4 Mk. Stkt. — Et andet Foretagende, der har en national Interesse, og som er udgaaet fra det Bærentzenske Etablissement, er 12 særdeles smukt udførte Prospecter af Kjøbenhavn, der samlede ikkun koste 3 Rbd., og hvoraf enkelte Blade leveres for 2 Mk. Stkt. Denne Samling bestaaer af: Rosenborg Slot, Christiansborg Slot, Kongens Palais, Universitetet, Thorwaldsens Museum, Trinitatis Kirke med runde Taarn, Børsen, Toldboden, Skuespilhuset, Parti ved Frederiksholms Canal, St. Nicolaitaarn og det Indre af Frue Kirke. Med Samlingen følger et smukt illustreret Omslag samt en Grundtegning af Kjøbenhavn. — Som særdeles anbefalende baade til Skolebrug og til Selvundervisning er der fra den nævnte lithographiske Anstalt udgivet: 1) Skrivebog med dansk Skrivt af Eduard Bjerring, complet i 3 Hefter, der udmærke sig ved en flydende, correct Haand, en hensigtsmæssig Afvexling i Bogstavfølgen, samt, hvad der ikke er en uvæsentlig Tilgift, et Anhang af Tal-Forskrifter; 2) Danske Forskrifter fra samme Haand og lithographerede med en sjelden Reenhed og Correcthed. Af denne sidste Samling er der endnu kun udkommet 2 Hefter, men et tredie er under Arbeide. Skrivebogen koster 1 Mk. Heftet, og af de danske Forskrifter, 1ste Hefte 2 Mk., 2det Hefte 2 Mk. 8 ß.

Kjøbenhavns **Sommertivoli og Vauxhall** aabnedes i Tirsdags Eftermiddag Kl. 4, og har paa denne og de tvende følgende Dage været besøgt af en 10 til 12,000 Mennesker. For dem af vore Læsere, der endnu ikke selv have taget dette Etablissement i Diesyn, hidsætte vi følgende Notitser derom:

Tivoliet er anlagt paa et Areal af circa 14 Tdr. Land og indbefatter følgende Bygninger og Forlystelser: A. Den store Restaurations- og Bazar-Bygning. Denne Bygning, der er opført og decoreret i chinesisk Stil, bestaaer af en stor Restaurationssal, hvor der beværtes af Hr. Ginderup, samt paa begge Sider af denne tyve Bazarboutiker, udenfor hvilke der er en fortløbende Colonnade. I disse Boutiker findes følgende Etablissementer: 1) Hr. Guldbergs Cigar- og Tobakshandel; 2, 3 og 4) Surmont Feugère's Cabinet et traveaux des galeriens français; 5) Cane's Cabinet de cirage; 6) Cohens Manufacturhandel. 7) Firmenichs Conditori; 8) Petersens Magazin af Chocolade, Confecturer og Lak 2c.; 9) Daguerreotyp-Atelie; 10) Officin; 11) Staal, Destillateur; 12) Magners Conditori; 13) Schandorffs Øl- og Porter-Handel; 14) Petersens Handske-Boutik; 15) Frisenettes Blomster- og Frugthandel; 16, 17, 18 og 19) Kunst- og Industri-Magazin; 20) Petersens Cigar- og Tobaks-Handel. B. Beværtning med kogende Vand paa Maskine 2c. til Lysthusene. C. Carousselbane med Orchester af 6 blæsende Instrumenter. Betalingen er her 8 ß. pro Persona. D. Skydebane for Riffel- og Pistolskydning. E. Circus, hvor der for Tiden er Kunstberidning af Berg med Familie. F. Keglebane med Beværtning. G. Rutschbane; der ere tvende Baner, som løbe ved Siden af hinanden i modsat Retning. Betalingen er 8 ß, pro Persona. H. Späth's Vorcabinet; her er Betalingen ligeledes 8 ß. pro Persona. I. Divan, hvori Grandjean's Conditori. K. Concertsalen, opført og decoreret i tyrkisk Stil, hvor der afvexlende musiceres af det Lumbyske Selskab, bestaaende af 22 Musici og af 17 andre Musici, der udføre Harmonimusik. I denne Salon er et Buffet, hvor Beværtningen for Tiden besørges af Conditor Firmenich. L. 4 Baade til Lystseilads i Statsgraven. Om Aftenen ere Baadene besatte med couleurte orientalske Lamper. Prisen er som Maximum ansat til 8 ß. pro Persona. M. Divan, hvori Minis og Cloetta's Conditori. N. Buffet, hvori beværtes af Md. Schæffer. O. Theatret. Her gives afvexlende Forestillinger af Jean Dupois med Selskab, Belmannssangerne Dhrr. Olthoft og Telleffen og fl. Andre.

Til Theatret hører et Orchester af 8 Musici. P. Buffet, hvori beværtes af Lardelli. Q. Præstationer paa slap Linie, Ascensioner, Trampolinspring ꝛc. af Hr. Dahl. Til Etablissementet hører en stor Portal, hvortil der paa begge Sider støder et Plankværk, der langs Glaciet er garderet med spanske Ryttere. Tivoliet er aabent hver Dag fra Kl. 6 Morgen til 11½ Aften. Entreen betales med 1 Mk. pro Persona til Kl. 12 Middag, den øvrige Tid med 1 Mk. 8 ß. Børn under 10 Aar det Halve. Med Hensyn til Arrangementet af Dands, som skal finde Sted paa Abonnement i enkelte Aftener af Ugen, er der foreløbig endnu ingen Bestemmelse tagen.

Om Jfr. Nielsens Optræden i Berlin indeholder „Berliner Modenspiegel" følgende Anmeldelse, som vi for Curiositetens Skyld meddele her: „Pauserne mellem to gamle Comedier udfyldtes den 26de og 31te Juli af to Pas de deux, dandsede af Hr. François Lefebvre og Mlle. Auguste Nielsen Mlle. Nielsen er den meest gracieuse Dandserinde i Norden, Eventyrernes og Sagnenes Land, som allerede for tusind Aar siden udsendte Verdens største Dandsere, Normannerne, paa Gjæsteforestillinger. De gjorde endnu mere glimrende Forretninger, end Fanny Elsler, thi de tildandsede sig Riger, Lande og Kroner derved, at de i lette Fartøier dandsede paa alle Have, og lode Sværdene dandse paa de Troendes og Vantroendes Hoveder; de udførte mod Paven og Saracenerne endnu vidunderligere Pas de deux, end Hr. François Lefebvre med Mlle. Nielsen fra Kjøbenhavn. Fra dette Skjaldenes og Dandsernes Land stammer den luftige Bajadere Mlle. Nielsen, fra det Land, som i sine Heltesange synger om Helte, der dandsede med oprykkede Egetræer ved Beltet, om Heltebrude, som drikke Øl i Tøndeviis, og fortære hele Oxer. Mlle. Nielsen er en af hine gjøglende Fjedre, som den gamle Herodot lader snee ned fra Himlen i Hyperboræernes Land, en Mythe, som sandsynligviis har givet den lærde Jules Janin Anledning til at sammenligne denne overjordiske Havfrue med en Sneeflok. Det er i Sandhed en dandsende Sneeflok, som gjør Pariserskolen Ære og retfærdiggjør det Ry, der gik forud for hende. Hun besidder en usædvanlig Smidighed i Evolutionerne og det slanke, bøielige Legemes Bevægelser. Hendes Stillinger, hendes Strækninger og Attituder, hendes Maade at løfte Benene paa og stille Tæerne og hendes omcirklende Kredssving — kort sagt hele den malende Dandsekunsts Gjøgleri fandt i Mlle. Nielsen en opløftet, psycheagtig, transcendent Legemliggjørelse. Den unge Dandserinde har alle Anlæg til at blive Nordens Maria Taglioni."

Som vi erfare, agter Sangerinden **Henriette Nissen** paa sin Tilbagereise til Paris at lægge Veien over Kjøbenhavn og vi tør saaledes gjøre os Haab om, at faae hende endnu engang at høre. I Stockholm har Kunstnerinden givet trende Concerter, een i Ladugaardslands-Kirken og tvende i Theatret, af hvilke den sidste var til Fordeel for de Fattige. Vi behøve vel neppe at tilføie, at hun ogsaa der vandt det meest glimrende Bifald. Hun assisteredes af Stokholmernes Yndling, Mlle. Lind, og de Stockholmske Blade nævne en af de tvende Sangerinder udført Duet som det Fortrinligste, man der har hørt.

Ole Bull ventes hertil imorgen eller senest imorgen 8 Dage med det norske Dampskib, for herfra over London at begive sig til Nordamerika. Kunstneren skal have isinde at glæde sine mange Venner og Beundrere med en Afskedsconcert.

Som bekiendt har det kongelige danske Cancelli nedlagt Forbud imod **det skandinaviske Samfund**, som stod i Begreb med at danne sig her i Kjøbenhavn for at fremme den literaire og sociale Tilnærmelse mellem de tre nordiske Riger. I denne Anledning henvendte dette Selskabs provisoriske Bestyrelse, bestaaende af DHr. Stud. theol. F. H. Eibe, Cand. phil. C. Ploug, Stud. jur. H. F. Paulsen og Cand. theol. Th. N. Wesenberg, sig umiddelbart med et Andragende til Hs. Maj. Kongen, hvori de besværede sig over Cancelliets Fremfærd og androge paa Ophævelsen af det nævnte Forbud. Hs. Maj. Kongen har nu under 12. ds. resolveret i denne Anledning, at Høistsamme, efter at have modtaget Cancelliets Forestilling i Anledning af det mod det skandinaviske Samfund udstedte Forbud, maa give denne af Collegiet trufne Foranstaltning sit allerhøieste Bifald.

Under Deres Majestæter Kongens og Dronningens Ophold paa Føhr har der iblandt andre Festligheder været en musikalsk Soirée hos Deres Maj. hvorved de fremmede Kunstnere, den berømte Violinvirtuos Michael Hauser og Violoncellisten Große fra det storhertugelige Capel, samt vor Landsmand Violinisten Salomon havde den Ære at lade sig høre.

I Onsdags den 16de afholdtes efter den udgaaede Indbydelse Himmelbjergfesten, begun-

stiget af et særdeles smukt Veirligt, hvis stærke Varmegrad dog var Deeltagerne til nogen Gene. Et Oienvidne beretter i „Fædrelandet" følgende om denne Fest: Festen var iaar bedre arrangeret end nogensinde for, og man maa være Kammerraad Tang til Nørre-Vosborg meget taknemmelig for den opoffrende Omhu, hvormed han, skjøndt boende i lang Afstand fra Stedet, havde paataget sig at foretage de Forberedelser, der tidligere næsten ganske havde været savnede. Der var saaledes opreist et ikke ringe Antal Telte, som tilbød Deeltagerne Ly mod Solheden, og allehaande Forfriskninger; enkelte Industridrivende havde ogsaa forsøgt at benytte Leiligheden til at skaffe sig Afsætning, (man saa f. Ex. Udsalg af Fruentimmerpynt, ligesom ogsaa en Barbeer og en Friseur havde opslaaet sin Bod); for Talere og Musik vare Tribuner opreiste, og Bænke for Tilhørerne anbragte nedenfor disse; paa Kolden og flere af Teltene vaiede Flag, god Musik og smaae Kanoner til Salut vare tilstede osv.; kommer nu hertil, at den til Festen bestemte Plads uimodsigelig er et af de i deres Skjønhed meest charakteristiske og imponerende Puncter i Danmark, at den ligger i Midtpunctet af Jylland, hvor det, paa Grund af de ringere Communicationsmidler og den sparsommere Befolkning, sjeldnere daglige Samqvem maa give en saadan almindelig festlig Forsamling forhøiet Interesse, saa vil man finde det naturligt, at Festen var ret talrigt besøgt, vel af 2 til 3000 Mennesker. Nu er det vel saa, at de ydre Arrangements lode adskilligt tilbage at ønske, f. Ex. ikke havde hjulpet Naturen det allermindste i at tilberede selve Forsamlingspladsen, at Tribunen var anbragt i en Krog, hvor kun nogle faa Hundrede kunde komme til at høre, at de opreiste Telte vilde have været utilstrækkelige, hvis Regnveir var indtruffet eller en endnu større Folkemasse var strømmet til, at der savnes en passabel Vei for Fodgængere fra Rye til Himmelbjerget, at Festen var henlagt til en Dag, der faldt midt i den travleste Høsttid og ikke stemmede med de forskjellige Befordringsmidlers Afgangstider; dog alt dette vil en større Erfaring og en stigende Interesse for Festen nok med Tiden raade Bod paa; men hvad der maatte støde dem, der vare komne for Folkefestens egen Skyld, var, at for det Første mere end to Trediedele af de Tilstedeværende tilhørte den saakaldte dannede Classe, hvoriblandt mange Damer, medens den kraftige og opvakte jydske Bondestand derimod var temmelig sparsomt repræsenteret, og at det for det Andet var tydeligt, at den store Masse af de Tilstedeværende ikke havde ret Sands for Festen som saadan, men havde indfundet sig, ikke for at høre og lære, overveie og raadslaae om fælles almeeninteressante alvorlige Anliggender, men kun for at træffe Bekjendte og more sig. Det kan gjerne være, at den Comitee, der har paataget sig Festens Arrangement, heller ikke har været sig ret bevidst, hvad Indhold den skulde give den, eller engang at en saadan Fest nødvendig maatte faae et bestemt Indhold for at vedligeholde sin Interesse og have en Betydning, og det kan være vanskeligt nok at skaffe Himmelbjergsfesten et saadant, saalænge den ikke knyttes til Mindet om en for Fædrelandet vigtig historisk Begivenhed, men alligevel kunde man dog, især under de nærværende Forhold, hos samtlige Deeltagere have forudsat en bevæget patriotisk Stemning, der ved denne gode Leilighed søgte Styrke og Næring, men en saadan syntes kun tilstede hos Enkelte, ikke hos Massen. Hvad selve Festen angaaer, da bleve flere Sange af Grundtvig, Ingemann og Steen Blicher afsungne, accompagnerede af det i Aarhuus garnisonerende Regiments Musikcorps, og flere Talere lode sig høre. Ved Middagstid holdt Kammerraad Drewsen saaledes et varmt og kraftigt Foredrag, der syntes at gjøre et særdeles godt Indtryk paa Tilhørerne. Ved Maaltidet i det største Telt udbragte Pastor Steen Blicher en Skaal for de Folk, som have en Villie, Justitsraad With en for Holger Danske, Symbolet for vor nationale Kraft og Udholdenhed, Kammerraad Drewsen en for Holger Danskes Kone og Døttre. Maaltidet sluttedes med en Skaal for Kammerraad Drewsen. Efterat siden hen paa Eftermiddagen nogle Sange vare afsungne, betraadte Cand. Ploug Tribunen og gjorde, efter at have viist, at vort Fædreland, hverken det i Rummet eller det i Tiden, var i en saadan Tilstand, som det kunde og burde være, opmærksom paa, at dette ingenlunde var Regieringens Skyld, men Folkets egen, idet hiins Beskaffenhed altid var afhængig af dettes, og sluttede med at lægge de Tilstedeværende Fædrelandets Fremtid paa Hjerte; den hvilede paa Folkets egne Skuldre; udviklede dette Kraft, Dygtighed og Selvstændighed vilde den blive ærefuld og lykkelig; vedblev det i sin Sløvhed og Ligegyldighed for sine egne Anliggender, saa vilde den vorde Skjændsel og Fornedrelse. Efterat endnu Steen Blicher havde fremsagt sit smukke Digt „Modersmaalet", og et Leve var udbragt for den gamle Digter, sluttedes den egentlige Fest; nu begyndte Dandsen deels i den største Salon, deels paa den frie Plads udenfor, og da Mørket faldt paa, tændtes Lamper og Blus, som fra Kolden kastede et funklende Skin vidt ud over Landet og de stille Søer ved Bjergets Fod.

Vesterbroes nye Theater.

Søndag den 20de August.

Første Gang: Lumpacivagabundus.

Onsdag den 23de.

Lumpacivagabundus.

Fredag den 25de.

Første Gang: T. F., oder der Enthusiast und der Galeerensclave, Farce i 1 Act af Erich. Derefter: Fröhlich, musikalsk Qvodlibet i 2 Acter af L. Schneider.

Marquisen af Caraglio.

I Aaret 1770 havde en neapolitansk Adelsmand, som hed Luzzi, taget Ophold i Rom. Hans Fødsel, hans udmærkede Aandsevner, hans fine Sæder, og fremfor Alt, hans smukke Udvortes havde skaffet ham Adgang til Stadens første Huse. Iblandt dem, hos hvem han havde fundet den venligste Modtagelse, var Marquien af Caraglio, en rig, rundhaandet og til Livets Glæder hengiven Adelsmand.

Marquien, som nu var sex og tredive Aar gammel, havde alt i sit tyvende Aar giftet sig med Julia de Stavoli, som nedstammede fra en af de første Familier i Revenna. Dette Ægteskab var, uagtet den store Forskjellighed i deres Charakterer, meget lykkeligt. Julia syntes virkelig at elske Ro og Indgetogenhed i samme Grad, som hendes Gemal var indtaget af Verdens larmende Glæder. Marquisen af Caraglios Aand og Skjønhed vilde have forskaffet hende en høi Rang blandt Roms første Damer, men hun foretrak Eensomheden for det sociale Livs forfængelige Tant, og opholdt sig med sine Børn og nogle Tjenestetyender i Albano, som kun ligger nogle faa Mile fra Rom.

„Adspred De dem for mig med," sagde hun til sin Gemal, „og jeg vil til Gjengjeld være huuslig for Dem. Naar De er bleven mæt af Livets Nydelser, kom saa til Albano, hvor De stedse vil træffe Hjerter, der ere fyldte af Kjærlighed og Agtelse for Dem."

Marquien lagde kun faa Hindringer i Veien for sin Kones Afreise. Vel elskede han Julia, men hendes strenge Sæder, hendes næsten til Afsky grændsende Utilbøielighed for Alt, hvad der kunde ligne en Festlighed, var Skyld i, at han betragtede sin Kones Fraværelse som en Forøgelse i hans egen Ubundethed. „Jeg besøger Dem ofte, Madam," sagde han, „ikke blot, for, som De troer, at rive mig ud af Fornøielsernes Hvirvel, men for hos Dem at frydes ved den aandige Nydelse, der forfrisker Sindet, og holder Sjælen i den rette Ligevægt.

Julia opslog nu sin Bopæl i Albano og Marquien blev tilbage i Rom, hvor han mere end nogensinde før gav sine Lidenskaber Tøilen.

En Aften ankom Marquien til Albano, og da han var ene med Julia sagde han til hende: „Madame, De har stedse været saa god og overbærende, i sexten Aar have mine Feil og Svagheder ikke formindsket Deres Omhu for mig. Jeg kommer, for at meddele Dem noget i Fortrolighed, og tager dette saameget mindre i Betænkning, som Deres egen Interesse er indviklet i denne Sag."

„Tael, min Herre," svarede Marquisen.

„De har udentvivl hørt Signora Broggias Talent og Skjønhed rose?"

„Det er jo den Sangerinde, som har gjort saa stor Opsigt i Theatrene St. Carlo og la Skala." svarede Marquisen.

„Ganske rigtig; allerede i sex Uger er denne henrivende Sangerinde i Rom, og jeg har ikke tøvet med, tilligemed mine Venner Luzzi, Chizi og Borghese, at hjelpe til at trække hendes Triumphvogn. Jeg tør sige det uden at prale, at jeg iblandt os Alle er den meest begunstigede ..."

„Min Herre," afbrød Julie ham med Værdighed, „spar mig for de nærmere Omstændigheder angaaende Noget, der kun kan berøre mig smerteligt."

„Tilgiv mig," svarede Marquien, „jeg onskede ikke at krænke Dem. Jeg springer derfor over alt Andet, og vil kun fortælle Dem, at jeg igaar blev meget forbauset, da jeg saae det kostbare Diamantkors, som jeg for sexten Aar siden forærte Dem paa vor Bryllupsdag, funkle paa Signora Broggias Hals." Ved disse Ord tog Marquien det med kostbare Stene besatte Kors op af Lommen. Julia blev bleg, hendes Dine lukkede sig og hun rystede paa alle Lemmerne. Denne heftige Bevægelse varede dog kun meget kort; hun aabnede atter Dinene, modtog med skjælvende Haand det funklende Kors og sagde, idet hun forsøgte at forme de blege Læber til et Smiil:

„Det er rigtignok mit Bryllupssmykke. Tilgiv, at jeg har holdt Tabet deraf hemmelig for Dem ... Dette Pant paa vor Forbindelse er bleven mig bortstjaalet nogle Dage forinden min Afreise til Albano, og jeg har hidtil forgjæves søgt at opdage Tyven."

„Har De maaskee fattet Mistanke til en af deres Tjenestefolk?"

„Til Ingen, min Gemal, til slet Ingen. Men nu vil det være mig en let Sag at opdage den Skyldige; Jeg følger med tilbage til Rom, og ved vore forenede Anstrengelser skal han ikke undslippe Retfærdighedens Hænder."

„Lad os hellere undgaae at gjøre Opsigt, Madame. Korset er Deres, og vil fra nu af blive i Deres Værge. Jeg har lovet Signora Broggia, at lade et lignende forfærdige til hende. Det er et Tab af et Par Tusind Ducati, hvad siger det! Er det ikke bedre, at bringe dette Offer, end at udsætte sig for de Ubehageligheder en Retssag medfører, som varer en Evighed, og dog ikke fører til noget? Tvertimod glæder jeg mig, Madame, over en Begivenhed, der sætter mig i Stand til for anden Gang at overrække Dem Emblemet paa deres Dyder."

Julias Aasyn var ikke længere blegt, hendes Dine ikke mere matte; tvertimod straalede de som af en overjordisk Glands. „Veed De da ikke, hvem der har skjænket Signora Broggia dette Smykke?" spurgte hun.

„Hun vilde ikke sige mig det, men jeg skal snart faae det at vide."

„Hun vil altsaa nok sige Dem det?" spurgte Julia livligt.

„Hun vil nok sige mig det," svarede Marquien triumpherende.

„Min Herre, jeg følger med til Rom, det er afgjort. Der skal ingen Proces blive af, men De kan ikke fortænke en Qvindes Nysgjerrighed i, at den ikke modstaaer slige Fristelser. Lad mig reise med Dem, gjør mig dobbelt lykkelig."

Marquien kunde ikke modstaae sin Gemalindes Bønner, han tog hende altsaa med til Rom.

Dagen efter deres Ankomst til Hovedstaden fandt man ved Tiberens Bredde, i nogen Frastand fra Paladset Caraglios Park, Chevalier Luzzis Lig. Mordet vakte stor Opsigt. Politiet anstillede Efterforskninger, og efterat en Fisker havde afgivet nogle Forklaringer, fængslede man en Negerinde fra Paladset Caraglio, som fra sin Barndom af havde staaet i Marquisens Tjeneste.

Mika — det var den unge Piges Navn — tilstod Forbrydelsen, man beskyldte hende for, og anførte de nærmere Omstændigheder ved samme. „Jeg elskede Chevalier Luzzi," sagde hun under Forhøret, — „og troede at være gjenelsket

af ham. For hans Skyld borttog jeg et stort og kostbart Diamantkors fra min Velgjørerinde. Da jeg erfarede, at han havde skjænket det til Signora Broggia, og tillige hans Utroskab, tænkte jeg kun paa Hevn. Dagen efter at jeg med mit Herskab var ankommen til Rom, tilstod jeg ham ved Midnat en Sammenkomst i en af Haugens Pavilloner, og gjennemborede ham, efterat jeg først havde bebreidet ham hans Utroskab; hans Lig slæbte jeg derpaa til Tiberen, for at nedsænke det der for evig; Himmelen vilde ikke at denne nye Forbrydelse skulde blive ustraffet, og jeg er beredt, at lide Døden for den."

Vægtige Biomstændigheder gave denne Bekjendelse den høieste Grad af Sandsynlighed. I den Myrdedes Klæder havde man fundet den Billet, som indbød ham til Sammenkomsten; den var skrevet med Mikas Haand og undertegnet med hendes Navn; Fiskeren gjenkjendte ligeledes i Negerinden den samme Person, som han havde seet slæbe Liget bort. Den unge Pige blev dømt til Døden, og hun hørte Dommen forkynde med sjelden Resignation. Man henvendte sig til Paven for at udvirke Naade for den Ulykkelige. „Jeg gjorde det gjerne," svarede han med den ham egne Skarpsindighed, „men jeg kan ikke. Jeg haaber imidlertid, at Gud vil røre den virkelige Forbryders Hjerte og frelse Negerinden; men der er noget Hemmelighedsfuldt i den hele Sag, som den menneskelige Domstol ikke kan opdage. Vi ville stole paa Forsynet, dets Veie føre stedse til Maalet."

Den hellige Faders Forhaabninger gik i Opfyldelse. Paa den Dag, da Negerinden førtes til Schafottet, i det samme Øieblik, hun besteg dets Trin, styrtede Sbirrer frem med det Udraab: „Naade! Naade!" Dette Raab, som Folket snart istemte, standsede Henrettelsen. Imidlertid havde følgende tildraget sig i Paladset Caraglio.

Da Marquisen saae, at alle de Forsøg hun gjorde paa at frelse Negerinden vare forgjæves, kunde hun ikke udholde den Tanke, at en ung Pige skulde lide Skjændselsdøden, som høimodig havde opoffret sig for hende. Med et Mod og en Koldblodighed, som vare en Romerinde værdige, traf hun Anstalter til sin egen Død og lod tvende apostoliske Protonolarer, sin Skriftefader og sin Gemal kalde til sit Leie.

„Min Gemal," sagde hun til den Sidstnævnte, „Gud vil om faa Øieblikke være min Dommer; han vil sikkert skjænke mig Tilgivelse, thi jeg døer angerfuld. Vil Du være ubøieligere, end Gud, og nægte mig den Tilgivelse, som Kirken har skjænket mine Bønner, mine Samvittighedsnag og mine Taarer?"

Istedetfor at svare, greb Marquien sin Gemalindes skjælvende Haand. Julia vedblev:

„I femten Aar har jeg i trofast Kjærlighed levet for Dig. Femten Aar! — Fra den Dag af, da Du indførte Signor Luzzi i vort Huus, var det anderledes ... Denne Mand fortryllede mit Øie, min Aand, mit Hjerte, mit hele Væsen, og indgjød mig Kjærlighed ... Han var fattig, jeg vilde sikkre ham en Existents, der var min Kjærlighed værdig, og blev for hans Skyld en Forbryderske! Det Diamantkors, som Du paa en saa ædel Maade har givet mig tilbage, er kun en ringe Deel af de Rigdomme, jeg ødslede paa ham. Denne letsindige Tilbøielighed forklarer Dig mit Ophold i Albano. Der vilde jeg i Eensomhed aldeles hengive mig til min Lidenskab. Hvor

stor var min Forblindelse! — Din Ankomst til Albano aabnede mine Øine. Jeg erfarede, at jeg havde en Medbeilerinde, og besluttede, at tage Hevn. Og jeg har hevnet mig: Selv har jeg gjennenboret Luzzi; denne Haand, som nu er kold og tung, er det, som har stødt Dolken i hans troløse Hjerte!"

„Min Datter," afbrød Skriftefaderen hende, idet han holdt Crucifixet over hendes Hoved, „Hvad er det Du der siger?"

„O lad mig, lad mig, min Fader, dette skal være min sidste Gudsbespottelse! — Mika, min tro Negerinde, har med en uhørt Opofrelse paataget sig Skylden for mig," vedblev hun; „jeg tillod det, da jeg haabede at frelse hende. Mine Bestræbelser vare frugtesløse, hun skulde døe; men nu vil det ikke skee. Red hende, min Gemal, red Du hende. Lad denne Selvbekjendelse være nok til at sønderbryde de Lænker, hvori hun vansmægter. Hvad mig angaaer, da kan Retfærdighedens Sværd ikke ramme mig, jeg staaer udenfor den menneskelige Magt. Kjære Mand, tilgiv mig! Velsign mig, min Fader!"

Marquien vilde trykke et Tilgivelses Kys paa Julias Pande, da Pateren stødte ham tilbage med de Ord: „De har ikke andet end et Lig for Dem, min Herre! bed for Deres Gemalinde, og tænk paa Deres egen Salighed."

„Hvorledes min Julia — —"

„Er død!" svarede Præsten: „hun har taget Gift. Een Forbrydelse føder stedse den anden."

Marquien af Caraglio blev saa dybt rystet ved dette Dødsfald, at han trak sig tilbage til et Kloster, hvor han nogle Aar derefter døde.

Den berømte Maler David malede under sit Ophold i Rom Slutningsscenen i denne tragiske Begivenhed. Maleriet satte hele Rom i Bevægelse, thi Marquisen af Caraglio var fremstillet paa sit Dødsleie, og med en talende Lighed.

Thelenef.

(En russisk Fortælling af Marquis de Custines.)

Fyrst **'s Godser bleve i flere Aar bestyrede af en Intendant, hvis Navn var Thelenef. Fyrst **, som var beskjæftiget paa andre Steder, tænkte neppe paa sine Besiddelser; skuffet i sine ærgjerrige Forhaabninger reiste han omkring i Udlandet, for at forjage den Græmmelse, en fornem Herre, som er falden i Unaade, nødvendig maa føle. Da han var bleven kjed af at søge Trøst for sit Uheld i Naturen og i Sysler med de skjønne Kunster, vendte han tilbage til sit Fædreland og blev i Nærheden af Hoffet, for at forsøge paa atter at vinde sin Keisers Naade. Men medens han bortødslede sin Tid og Formue, for at spille Hofmandens og Oldgrandskerens Rolle i Petersborg, tabte han sine Bønders Kjærlighed, der bleve opbragte over Thelenefs slette Behandling.

Dette Menneske gererede sig som uindskrænket Hersker over de udstrakte Besiddelser ved Vologda, hvor hans Handlemaade paadrog ham alle de Livegnes Had.

Men Thelenef havde en elskværdig Datter ved Navn Xenia. Denne Pige, der var Godmodigheden selv, havde tidlig mistet sin Moder og nød kun den Opdragelse, hendes Fader kunde give hende. Han lærte hende det franske Sprog og hun læste nogle Classikere fra Ludvig

den Fjortendes Tidsalder, hvilke man tilfældigviis fandt paa Slottet, med den største Færdighed.

Da Xenia ansaaes for at være en lærd Dame, nød hun en fortjent Agtelse paa hele Godset **; Beboerne i de nærliggende Landsbyer kom for at søge Raad hos hende; i Sygdomstilfælde og huuslige Anliggender var Xenia de stakkels Bønder den bedste Raadgiverinde og Hjelperinde. Hendes venlige og godmodige Færd paadrog hende ofte Faderens Mishag, men den Bevidsthed, at have gjort noget Godt eller afværget noget Ondt, trøstede hende. I et Land, hvor Qvinden ellers kun har liden Indflydelse, udøvede hun en Magt, som ingen Mand i hele Omegnen kunde gjøre hende stridig: Fornuftens Magt over mere indskrænkede Sjæle. Endog hendes Fader, der af Naturen var meget heftig, følte dette velgjørende Væsens stille Magt. Hyppigt afholdt Ængstelse for at bedrøve Xenia ham fra at give sin Vrede Luft, og han bebreidede sig selv, at han var for mild og eftergivende. Af sin tyranniske Handlemaade havde han gjort en Dyd, som han gav Navn af Retfærdighed, men som Fyrstens Livegne gave en anden Benævnelse.

Faderen og Datteren boede paa Slottet Vologda, der ligger paa en stor Slette. Slottet er bygget ved en Sø, som indeslutter det paa de tre Sider. Denne Sø staaer ved Kanaler, der dele sig i forskjellige Arme, i Forbindelse med Wolga.

Bygningen har et vist storartet Præg. Fra Vinduerne paa den ene Side har man Udsigt til Søen, der minder om Havet, thi dens lave, sandede Bredder forsvinde om Morgenen og Aftenen i Horizontens Taage; fra dem paa den anden Side seer man store Enge, der hist og her ere beplantede med Piletræer. Disse Græsstrækninger udgjøre væsentligen Landets Rigdom, og Bønderne beskjæftige sig ene med at passe Hjorderne, som græsse paa samme.

En Morgen havde Xenia, paa samme Tid som Faderen, forladt Slottet, for at tælle Qvægflokkene, en Forretning han stedse besørgede selv. Disse Dyr, der vare malerisk grupperede i nogen Afstand fra Slottet, oplivede Bredderne af Søen, som glimrede i den opgaaende Sols Straaler, medens Bedeklokken i et Kapel i Nærheden kaldte de Fruentimmer, der formedelst Sygdom ikke kunde arbeide, og afældige Oldinger til Morgenmessen.

„See kjære Fader!" sagde Xenia, da hun gik over Dæmningen, som sætter Slottet i Forbindelse med Sletten, „see, Fanen vaier paa min Pleiebroders Huus."

De russiske Bønder bortfjerne sig ofte, efter given Tilladelse, for at søge Arbeide i Nabostæderne eller i Petersborg; de betale da deres Herre en Godtgjørelsessum og hvad de fortjene over samme tilhører dem. Naar nu en af de Livegne, som har været bortreist, kommer tilbage til sin Hustru, seer man en Fane hæve sig paa deres Hytte, ved hvilket Tegn Beboerne i Landsbyen og Omegnen ile til og dele Konens Glæde.

Ifølge denne gamle Skik havde man opplantet Fanen paa Pacomes Hytte. Den gamle Elisabet, Feodors Moder, havde været Xenias Amme.

„Han er altsaa kommen inat, din fortræffelige Pleiebroder," sagde Thelenef.

„Ja, hvor det glæder mig," svarede Xenia.

„Eet smukt Subject mere her paa Godset," sagde Thelenef, „det Slags have vi allerede nok af."

Intendantens Aasyn, som i Almindelighed var mørkt, blev ved disse Ord endnu mørkere.

„Han kunde blive meget god," svarede Xenia, men Du vil ingen Brug gjøre af din Magt."

„Det er jo din Skyld, Du tilintetgjør min Indflydelse ved din milde Opførsel og utidige Omhu. Saaledes behandlede min Fader og Bedstefader i Sandhed ikke deres Herres Livegne."

„Du husker altsaa ikke paa, at Feodors Barndom var lykkeligere end Bøndernes i Almindelighed," sagde Xenia med skjælvende Stemme, „hvorledes skulde han altsaa ligne de Andre? Han er opdragen paa samme Maade som jeg."

„Derfor skulde han være bedre, men han er slettere; det er Frugten af Lærdom. Det er din Skyld; Du og Ammen bragte ham til Slottet, og da jeg i min Godhed for Dig ikke vilde handle mod din Villie, saa glemte jeg og lod ham glemme, at han ikke var født til at leve med os."

„Du har senere paa den haardeste Maade mindet ham derom," sagde Xenia sukkende.

„Det er ikke russisk tænkt; tidligere eller sildigere vil Du til din Skade erfare, hvorledes man skal behandle vore Bønder."

Derpaa mumlede ham mellem Tænderne: „Hvad mon han har taget sig for, siden han er kommen tilbage, uagtet jeg har skrevet til Fyrsten?"

Xenia havde hørt denne Monolog af Thelenef, og med Ængstelse bemærket Faderens tiltagende Vrede; hun haabede at formilde ham idet hun talede følgende forstandige Ord til ham:

„For to Aar siden lod Du min Pleiebroder prygle halv tildøde, hvad har Du opnaaet ved denne grusomme Opførsel? Intet, ikke et bønfaldende Ord om Tilgivelse er kommet over hans Læber; han vilde heller have mistet sit Liv under Knuten, end bøie sig for Dig. Det var fordi Straffen var for haard for den Forseelse; den Opbragte føler ikke Anger. Han havde været ulydig, det indrømmer jeg; Aarsagen til Brøden formindskede dens Størrelse, det vilde Du ikke indsee. Siden den Begivenhed og hans Giftermaal og Afreise, som fulgte efter, er Bøndernes Had blevet saa skrækkeligt, at jeg frygter for Dig Fader."

„Og dog glæder Du Dig over min uforsonligste Fiendes Hjemkomst?" raabte Thelenef opbragt.

„O, ham er jeg ikke bange for; vi have drukket samme Melk, før vilde han opoffre sit Liv end gjøre mig noget imod."

„Har han beviist det? Han vilde vist være den første, som vilde qvæle mig, dersom han blot turde."

„Du bedømmer ham feilagtigt; Feodor vilde tvertimod forsvare Dig mod Alle, det er jeg vis paa, skjøndt Du har fornærmet ham. Du husker paa din Strenghed, for at han skal glemme den, ikke sandt Fader? Nu er han gift, hans Kone har allerede skjenket ham et Barn, denne Lykke vil formilde hans Sind; Børnene forandre Fædrenes Hjerter."

„Ti! jeg er nærved at miste Forstanden over dine romantiske Ideer. I Bøger kan Du søge ømtfølende Bønder og høimodige Slaver. Jeg kjender disse Mennesker bedre

end Du; de ere dovne, hevngjerrige, Du vil aldrig kunne forbedre dem."

„Dersom Du lod mig handle, dersom Du understøttede mig, saa vilde vi i Fælledsskab kunne forbedre dem. — Men der kommer min gode Elisabet fra Morgenmessen."

Efter at Xenia havde udtalt disse Ord, ilede hun bort og omfavnede Ammen.

„Nu er Du vel ret lykkelig?"

„Maaskee," svarede den Gamle sagte.

„Han er jo kommen igjen."

„Kun for en kort Tid, jeg er bange for ..."

„Hvad mener Du?"

„De ere Alle gaaede fra Forstanden, men stille!"

„Nu, Moer Pacome," sagde Thelenef og saae paa den Gamle, „din vanartede Søn er kommen igjen. Hans Kone er vist glad. Hans Tilbagekomst beviser, at jeg ikke er ond imod ham."

„Desto bedre, Hr. Intendant, vi trænge til Deres Beskyttelse... Fyrsten kommer snart, og vi kjende ham ikke."

„Hvorledes? hvad for en Fyrste? vor Herre?" Derpaa afbrød han sig selv, for ikke at lade som om han ikke vidste hvad Bondekonen fortalte. „Ja vist kommer han, og jeg skal beskytet Eder; men det skeer ikke saa snart endnu."

„Jeg beder om Forladelse, Hr. Thelenef, han kommer om meget kort Tid."

Intendanten havde endnu gjerne gjort Xenias Amme nogle flere Spørgsmaal, men hans Værdighed tillod ham det ikke. Xenia gjættede hans Forlegenhed og kom ham til Hjelp.

„Siig mig, Amme," sagde hun, „hvorfra veed Du saaledes Besked om vor naadige Herres Ankomst?"

„Feodor sagde mig det. O, min Søn veed endnu mange andre Ting. Han er bleven en Mand. Han er 21 Aar gammel, netop eet Aar ældre end Du, min skjønne Frøken; han er bleven saa smuk; om jeg turde, vilde jeg sige, at han ligner Dig."

„Hold Mund Sladderhank, hvorledes skulde min Datter komme til at ligne din Søn?"

„Fordi hun har nydt den samme Melk, de, der endnu ere mere fremmede kunne ligne hinanden, og selv ... dog nei ... naar I ikke længer er vor Herre, skal jeg fortælle Eder det Øvrige?"

„Naar jeg ikke længer er Eders Herre?"

„Ja, min Søn har talt med vor Fader."

„Med Keiseren?"

„Ja, og Keiseren siger selv, at vi skulle være frie, det er hans Villie; stod det blot til ham, saa vare vi det allerede."

Thelenef trak paa Skuldrene og sagde: „Hvorledes kom Feodor til at tale med Keiseren?"

„Hvorledes? han forenede sig med vore Folk, som vare affendte fra alle Landsbyer for at bede vor Fader ..."

Her holdt Moer Pacome pludselig op.

„For at bede ham? ..."

Den Gamle, som for seent lagde Mærke til sin Sladderagtighed, taug nu haardnakket, uagtet Intendantens indstændige Spørgsmaal. Denne pludselige Taushed var noget paafaldende.

„Men hvad ville I da foretage Eder imod os?" raabte Thelenef, og greb rasende Ammen i Skulderen.

„Det er let at gjette," sagde Xenia, idet hun nærmede sig for at skille dem ad. „Du veed, at Keiseren i Foraaret kjøbte det tilgrændsende Gods. Siden den Tid drømme

vore Bønder kun om den Lykke at komme til at tilhøre Kronen. De misunde nu deres Naboers Stilling, som for saa kort siden lignede deres; flere agtværdige Oldinger have under forskjellige Paaskud bedet om Tilladelse til at reise, jeg vidste, at de vare valgte til Deputerede af de Andre, for at bede Keiseren, at han skulde kjøbe dem. Flere Districter i Omegnen have forenet sig med Domainen Vologdas Afsendinger for at fremkomme med en lignende Bøn. Man vil vide, at de have tilbudt at udrede alle de Penge, som vare nødvendige for at betale Fyrst **'s Besiddelser.

„Det er Sandhed," sagde den Gamle, „og min Søn Feodor er truffen sammen med dem i Petersborg og har ligeledes talt med vor Fader; igaar kom de allesammen hjem."

„Jeg vilde ikke meddele Dig noget om deres Hensigter," sagde Xenia til sin ganske forstummede Fader," fordi jeg troede, de aldrig vilde kunde bringe dem til Udførelse."

„Du tog Feil; thi de have talt med vor Fader."

„Vor Fader selv kan ikke gjøre, hvad man ønsker, saa maatte han kjøbe hele Rusland."

„Hvilke Kjeldtringer!" raabte Thelenef." De Skurke ere rige nok til at kunne gjøre Keiseren en saadan Foræring, og for mig anstille de sig saa fattige og skamme sig ikke ved at sige, at man berøver dem Alt, medens vi, naar vi handlede som vi burde, skulde fratage dem Alt, lige indtil den Strikke, hvormed de gjerne vilde hænge os."

„Det vil De ikke faae Tid til Hr. Intendant," sagde med en blid og sagte Stemme en ung Mand, som ubemærket havde nærmet sig og stod for Thelenef med et mørkt, men ikke frygtsomt Blik.

„Ah; er det Dig, Du Døgenigt?" raabte Thelenef.

„Feodor! Du har endnu ikke fortalt din Søster Noget," sagde Xenia, „Du lovede mig saa ofte ikke at glemme mig. Jeg har holdt Ord bedre end Du, thi jeg har hver Gang indsluttet dit Navn i min Bøn i Kapellet, foran den hellige Wladimirs Billede, hvilket mindede mig om din Afreise. I dette Kapel sagde Du mig Farvel omtrent for et Aar siden."

Medens hun sagde disse Ord kastede hun et mildt bebreidende Blik paa sin Broder, som ikke kunde forfeile sin Virkning.

„Jeg glemme Dem!" sagde den unge Mand og hævede Øinene mod Himlen.

Xenia taug, forskrækket over den selsomme Betydning, der laae i dette Blik, og som ikke stemmede overeens med den unge Mands sædvanlige Rolighed og Mildhed.

Xenia var en af Nordens Skjønheder, som man ikke finder i andre Lande; hendes Ansigtstræks Reenhed, der mindede om Raphaels Billeder, vilde have kunnet ansees for Kulde, dersom ikke et ømt Udtryk af Følelse havde oplivet dem. I Rusland gives der et Skjønheds-Aristokratie, en vis Ynde, der sjelden findes hos Fruentimmer i de lavere Klasser; Xenia var smuk som en fornem Dame og besad alligevel Landsbypigens Friskhed.

Hendes Pleiebroder var en af Omegnens skjønneste Mænd, hvis ranke Figur forhøiedes endnu mere ved den maleriske russiske Klædning, der minder om de gamle Grækeres Tunica. Kun Eet skadede hans Udvortes; siden den Dag, han udholdt den af Thelenef idømte Straf, havde han antaget en noget bøiet Hold-

ning og hans Hoved var stedse sænket ned mod Brystet.

Vi skulle senere lære at kjende den egentlige Bevæggrund til denne barbariske Revselse, der ikke blot havde sit Udspring fra Herrens Lune.

Xenia havde troet at opdage Aarsagen til Forseelsen, der havde saa sørgelige Følger for hendes Broder. Hun troede, at Feodor var forelsket i Catharina, en ung Bondepige fra Omegnen, og den Arme var neppe helbredet, hvilket først skete efter flere Ugers Forløb, førend hun, saa godt hun formaaede, søgte at gjøre det Skete godt igjen; hun troede, at det eneste Middel til at opnaae dette Øiemed bestod i at forene den unge Mand med den, han, efter hendes Mening, elskede. Neppe var denne Plan bleven bekjendt førend Thelenefs Had syntes at forsvinde; Bryllupet gik for sig i al Hast, til stor Glæde for Xenia, som troede, at Feodor i sin Lykke snart vilde glemme det Forbigangne.

Hun tog imidlertid Feil. Intet formaaede at trøste hendes Broder. Hun alene anede hvor beskjæmmet han følte sig, hun alene var hans Fortrolige, uden at han nogensinde betroede hende Noget, thi han klagede aldrig; den Behandling, han havde taalt, forekom ogsaa alle Andre at være noget ganske Almindeligt og Uvigtigt; foruden ham selv og Xenia tænkte Ingen mere derpaa.

Xenia ansaae sin Pleiebroders Lykke for sikkret, naar han blev gift; han fulgte hendes Raad, men denne Lydighed blev til hans største Ulykke. Den fortvivlede Feodor mærkede for seent, at Xenia, med al hendes Venskab Intet havde gjort for ham. Da han ikke kunde udholde at leve paa et Sted, som havde været Vidne til hans Skam, forlod han Landsbyen, sin Kone og sin Skytsengel. Hans Kone følte sig ydmyget, men af en anden Aarsag; Hustruen rødmer med Rette, naar hendes Ægtemand ikke er lykkelig; hun havde heller ikke sagt ham, at hun snart haabede at føle Moderglæder, thi hun vilde ikke anvende dette Middel, for at holde en Mand tilbage, hvis Lykke hun ikke var i Stand til at begrunde.

Endelig vendte han tilbage, efterat han havde været et Aar borte. Han har nu gjenfundet sin Moder, Kone, et Barn i Vuggen, en lille Engel, som ligner ham, men Intet kan helbrede hans Tungsindighed. Han forbliver ubevægelig og taus, selv hos sin Søster Xenia, som han blot tør benævne „Frøken".

Uagtet sin qvindelige Tact blev Xenia denne Gang skuffet ved Feodors Taushed; hun tilskrev sørgelige Erindringer Broderens Kummer, og meente, at Synet af Egnen opvakte hans gamle Sorg. Da hun forlod sin Broder lovede hun flittigt at besøge ham i Ammens Hytte.

Feodors sidste Blik forfærdede den unge Pige; der laa mere end Melancholie deri, det forraadte en vild Glæde, som blev holdt tilbage af en vis uforklarlig Ængstelighed. Hun begyndte at tvivle om sin Broders Forstand.

Nogle Dage vare henrundne, i hvilke Thelenef ofte havde været fraværende. Ganske beskjæftiget med den Kummer, som syntes at nage hendes Pleiebroder efter hans Tilbagekomst, tænkte Xenia kun paa, hvorledes hun skulde sætte Grændse for samme.

En Aften var hun paa Slottet; hendes Fader, der var gaaet ud om Morgenen, havde ladet sige, at man ikke kunde vente ham før om Natten. Xenia, som var vant til hans

Fraværelse, bekymrede sig ikke derom. De udstrakte Besiddelser han bestyrede, nødte ham ofte til saadanne Udflugter. Hun læste. Ammen traadte pludselig ind til hende.

„Hvor kommer Du fra saa silde," spurgte Xenia.

„Drik Thee hos os, jeg har lavet Alt tilrette," sagde Ammen.

„Jeg er ikke vant til at forlade Huset paa den Tid."

„Du maa; hvad har Du at befrygte i min Nærhed?"

Xenia, som kjendte de russiske Bønders Taushed, troede, at Ammen havde forberedet hende en eller anden Overraskelse. Hun stod op og fulgte den Gamle.

Landsbyen var ensom og forladt. „Har Dødsengelen været i Vologda?" tænkte den skjælvende Pige.

Et pludseligt Lys viste sig paa Horizonten.

„Hvorfra kommer dette Skin?" spurgte Xenia forskrækket.

„Det veed jeg ikke," svarede den Gamle, „det er maaskee den nedgaaende Sols Straaler."

„Nei," svarede Xenia, „der brænder en Landsby."

„Et Slot," sagde Elisabet i en huul Tone, „et Herresæde."

„Hvad siger Du?" raabte Xenia skjælvende, idet hun greb Ammens Arm; „gaae min Faders sørgelige Spaadomme i Opfyldelse?"

„Lad os ile! vi maae fremskynde vore Skridt, jeg maa føre Dig længer bort end til vor Hytte," siger Elisabet.

„Men hvorhen da?"

„Hvor Du er i bedre Sikkerhed end i Vologda."

„Men hvad er der blevet af min Fader? Jeg har Intet at befrygte for mig selv, hvor er min Fader?"

„Han er reddet."

„Reddet? af hvilken Fare? af hvem? hvad veed Du derom?„

„Jeg sværger Dig til ved den hellig Aand, at min Søn har skjult ham, han har for Din Skyld gjort det med egen Livsfare, thi alle Forrædere miste Livet i Nat."

„Feodor har reddet min Fader, hvilken Ædelmodighed!"

„Jeg er ikke ædelmodig," sagde den unge Mand, idet han nærmede sig for at holde Xenia, som var falden i Afmagt.

Feodor havde villet ledsage sin Moder til Porten paa Slottet Vologda, hvor han ikke vovede at træde ind; han holdt sig skjult ved Broen, men fulgte i Frastand begge Fruentimmerne, for at beskytte Xenias Flugt. Afmagten nødte ham til at nærme sig Søsteren for at komme hende til Hjælp, men hun fik snart igjen den Energie, som styrker stærke Sjæle.

„Der forestaae store Begivenheder, forklar mig Hemmeligheden Feodor, hvad er der paa Færde?"

„Russerne ere frie og hevne sig, det er Sagen; men skynd Dem," tilføiede han.

„De hevne sig, paa hvem da? Jeg gjør Ingen noget Ondt."

„Det er sandt, De er en Engel. Alligevel frygter jeg, at man i det første Øieblik ikke skjænker Nogen Naade. De Uforstandige! De see kun Fienden i vore tidligere Herrer, Blodbadets Time er kommen, lad os flygte! Man ringer ikke med Klokkerne, fordi dette kunde gjøre vore Fiender opmærksomme; man

er kommen overeens om, at den nedgaaende Sols sidste Straaler skal være Signalet til Slotteues Antændelse og Mordet paa alle deres Beboere."

„O Rædsel!"

Feodor sagde atter idet han opmuntrede Pigen til endnu større Ilen:

„Jeg var udnævnt til at marschere med de yngste og tappreste Mænd mod Staden *, da Vore vilde tilintetgjøre Garnisonen der, som kun bestaaer af nogle Veteraner. Vi ere altsaa de Stærkeste, og jeg troede at man kunde undvære mig ved Expeditionen; saaledes har jeg da mod mit Vidende krænket min Pligt, ladet den hellige Sag i Stikken og forladt den Skare, der var bestemt til at begive sig til det Sted, hvor Deres Fader holdt sig skjult; betimeligen underrettet af mig har nu Thelenef skjult sig i en Hytte paa en af Kronens Domainer. Men nu er jeg bange for at det er for silde at redde Dem," sagde han, medens han trak hende med sig hen til et Skjul. „Haabet om at redde Deres Fader, har været Skyld i, at jeg spildte den kostbare Tid. Deres Liv svæver mindre i Fare end Thelenefs; jeg haaber endnu at kunne redde Dem."

„Ja, men Du, Du er fortabt," sagde Moderen i en jammerfuld Tone.

„Fortabt?" sagde Xenia, „har min Broder opoffret sig for min Skyld?"

„Har han ikke forsømt Kampens Time?" sagde den Gamle igjen," han er skyldig, man vil dræbe ham."

„Jeg har fortjent Døden."

„Og jeg skal være Aarsag i din Død?" raabte Xenia, „nei, nei, Du skal flye, Du skal skjule Dig med mig."

„Aldrig."

Medens Flygtningerne iilsomt fortsatte deres Vei, greb Ilden mere og mere om sig og oplyste allerede hele Horizonten; intet Skrig, intet Bøsseskud, ingen Klokkelyd tilkjendegav Oprørets Udbrud.

„Du vil dog ikke forlade din Søster?" sagde Xenia gysende.

"Nei, nei Frøken, ikke førend jeg er rolig med Hensyn til Deres Redning; først da vil jeg melde mig."

„Jeg vil gaae med Dig," sagde den unge Pige og trykkede krampagtigt hans Haand, „jeg vil ikke forlade Dig. Troer Du at Livet er Alt for mig?"

I dette Øieblik saae de Flygtende en Mængde tause, Rædsel vækkende Skygger i Nærheden at drage forbi. Feodor gjorde Holdt.

„Hvad betyder dette?" spurgte den unge Pige.

„Vær stille!" svarede Feodor med sagte Stemme, og traadte hen bag en Muur, i hvis Nærhed de netop befandt sig. Da den sidste af Skikkelserne var forbi, sagde han derpaa:

„Det er en Afdeling af vore Folk, der i al Stilhed iler hen for at besætte Grev C's Slot. Her ere vi ikke mere sikkre, lad os skynde os."

„Hvor fører Du mig da hen?"

„Først til min Morbroder, der boer fire Werster fra Vologda; min gamle Onkel er ikke mere fuldkommen ved sine Sandser, han er uskadelig og vil ikke forraade os. Der maa De skynde Dem at aflæggede Deres Klæder, som let kunde røbe Dem; her ere andre. Min Moder vil blive hos sin Broder, og jeg haaber, før Natten er forbi, at kunne bringe Dem til det Sted, hvor jeg har forladt

Thelenef. I vor sørgelige Egn er der ikke længer noget sikkert Sted, men hiint er dog mindst udsat for Fare."

„Du vil føre mig til min Fader, derfor være Du takket, men naar jeg er der? ..." spurgte den unge Pige ængsteligt.

„Naar De er der, siger jeg Dem Farvel."

„Aldrig."

„Nei, nei, Xenia har Ret, Du skal blive hos os," raabte den stakkels Moder.

„Det vilde Thelenef vist ikke tillade," sagde den unge Mand med Bitterhed.

Xenia indsaae nok, at hun ikke kunde svare herpaa i dette Øieblik. De tre Flygtninger fortsatte tause deres Vei og kom uden videre Uheld til den gamle Bondes Hytte.

Den var aaben; de traadte forsigtigt ind. Oldingen sov, indhyllet i et stort Faareskind, paa en Træbænk. Ved hans Hoved stod en Lampe foran en Madonna. En Kande med varmt Vand, en Theemaskine og nogle Kopper stode paa Bordet. Nogle Minutter før Moer Pacomes og Feodors Ankomst havde dennes Kone forladt Onkelens Hytte for at flygte med sit Barn til sin Fader.

Efterat Feodor havde tændt Lampen foran Madonnas Billede, førte han Moderen og Søsteren op paa et Værelse oven over det, de traadte ind i. De russiske Bønderhuse ere næsten alle indrettede paa samme Maade.

Da han nu var alene satte han sig paa de nederste Trin af den lille Trappe, ad hvilken Elisabet og Xenia vare stegne op; efterat han endnu engang havde sagt til dem, at der ingen Tid var at spilde, støttede han begge Albuerne paa sine Knæer, og skjulte sit Ansigt med Hænderne.

Xenia havde neppe aabnet Pakken med de nye Klæder, førend Feodor ængstelig reiste sig og kaldte paa Moderen.

„Hvad vil Du?" spurgte denne sagte.

„Sluk Lampen ud, jeg hører Fodtrin," svarede den unge Mand, „Lyset kunde skinne gjennem Vinduerne, og fremfor Alt, gjør ingen Støi."

Lyset ovenpaa forsvandt og Alt var stille.

Nogle Øieblikke henrandt under spændt Forventning. Xenia begyndte atter friere at drage Aande, da i det samme Døren aabnedes og et Menneske traadte ind, bedækket med Sved og Blod.

„Er det Dig Basile," sagde Feodor til den Fremmede, „kommer Du alene?"

„Nei, en Afdeling af vore Folk venter mig udenfor Døren, er der intet Lys her?"

„Jeg skal give Dig det," svarede Feodor og steeg op ad den lille Trappe. Han kom strax ned igjen og tændte Lampen, som han havde modtaget af Moderens skjælvende Haand, foran Madonna; Døren, bag hvilken begge Fruentimmerne forskrækkede lyttede, stod halv aaben.

„Vil Du have Thee, Fatter?"

„Ja."

„Her er."

Den Nysankomne tømmer Koppen i smaa Drag. Denne Mand bar et Tegn, som viste, at han var den Commanderende, var klædt som de øvrige Bønder og bar en blodbestænket Sabel; hans tætte, røde Skjæg gjorde at hans Physiognomie opvakte Skræk.

„Hvor har Du faaet denne Sabel?" spurgte Feodor.

„Jeg har taget den fra en Officeer, som jeg har dræbt med den. Vi ere Seirherrer, Staden X. tilhører os. Alt, hvad der ikke

vilde slutte sig til os og plyndre med os, har maattet springe over Klingen, Koner, Børn, Oldinger. Nogle har man kogt i Veteraneres store Kjedel paa Torvet. Vi varmede os ved Ilden. O det er herligt!"

Feodor svarede ikke.

„Du siger ingen Ting?"

„Jeg tænker?"

„Hvorpaa?"

"Derpaa, at vi drive et voveligt Spil. Staden var uden Forsvar, 500 Indbyggere og 50 Veteraner ere snart overmandede af et Par Tusinde rasende Bønder, men længere borte ere betydelige Fæstninger; vi have været for hurtige, vi ere ulykkelige."

„Oho! den retfærdige Sag og Keiserens Villie? Veed Du for Resten ikke, Du Mamenluk! at det nu er for silde at drage sig tilbage? Vi maa enten seire eller døe. Hør paa mig istedenfor at vende Dig bort ... alting svømmer i Blod, der kan ingen Pardon gives. Men det forekommer mig, at Du ikke glæder Dig over vor Seir."

„Jeg kan ikke lide, at Fruentimmer ere blevne myrdede."

„Man maa eengang for alle befrie sig for det onde Blod."

Feodor tier.

Basile fortsætter sin Fortælling og drikker af og til Thee.

Feodor vedbliver at tie.

„Din naragtige Kjærlighed til Thelenefs Datter har nok gjort Dig fortumlet."

„Hvad tænker Du paa? .. Kjærlighed? .. Jeg har stedse kun følt Venskab for min Pleiesøster."

"Ha, ha, ha, et nysseligt Venskab!"

Feodor springer op og vil holde Haanden for hans Mund.

„Hvad er der i Veien Barn? er der maaskee Nogen, som hører paa os?" siger Basile.

Feodor tier, Basile vedbliver.

„Jeg vil ligesaa lidet lade mig skuffe som hendes Fader Thelenef, da han lod Dig prygle. Det husker Du jo vel nok?"

Feodor vil igjen afbryde ham.

„Vil Du ikke lade mig tale? Du har vel ligesaa lidet glemt, at man engang pryglede Dig, som jeg. Han vilde ikke straffe Dig for nogen Forseelse, men for Din hemmelige Kjærlighed; han brugte det første det bedste Paaskud, for at skjule sin Hensigt. Han vilde at Du skulde forlade Egnen, forend at Ondet blev værre."

Feodor gik heftig bevæget op og ned i Værelset uden at tale et Ord. Han bed sig i sine Hænder i stumt Raseri.

„Du minder mig om en slem Dag, lad os tale om noget Andet."

„Jeg taler om hvad jeg vil; vil Du ikke svare mig, kan Du lade være, jeg lader mig ikke afbryde. Jeg er ældre end Du, din Overmand, Du seer Tegnet paa mit Bryst, jeg har altsaa Ret til at tale; har Du Noget at indvende, saa ere mine Folk udenfor. Naar jeg piber, saa ere de her og saa bliver Huset stukket i Brand. Dertil kan Du let bringe det."

Feodor satte sig ned igjen og paatog sig en Mine af tvungen Ligegyldighed.

(Sluttes.)

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

I denne Uge begynder den nye Theatersaison, ikke, som det først var bestemt, med Rossinis Opera, "Moses," der nu ventelig først vil blive givet til Hs. Maj. Kongens Fødselsdag, men med en anden af de Nyheder, der vare bestemte at opføres i Saisonens Begyndelse. Vi ville ikke haabe, at denne forandrede Bestemmelse vil være et slemt Omen med Hensyn til **Operaens** Skjebne i det forestaaende Theateraar; thi vi nære den Overbeviisning, at det er Hr. Capelmester **Glaesers** faste Villie, herefter at hævde Operaen den Plads paa Repertoiret, som tilkommer den, og for en Mand med hans Kraft og Energie vil det ikke falde vanskeligt, at bortrydde de Hindringer, som tilfældige Omstændigheder nu og da kunne frembyde. Imidlertid troe vi dog, af det Valg, Capelmesteren har gjort, til for Øieblikket at remplacere "Moses" med, idet nemlig Halevys "Jødinden" nu bliver indstuderet, for at opføres paa den anden Abonnementsaften, at burde tage Anledning til at gjøre den foreløbige Bemærkning, at det vel kunde lønne sig Umagen, hvis Hr. Capelmesteren ikke for Fremtiden vilde blive staaende ved de senest forløbne Theateraars Repertoirer, men derimod gaae lidt længere tilbage i Tiden, hvor der sikkert er et ikke saa lidet Udbytte at finde. Det første vi, ved at betragte de seneste Aars Repertoirer nødvendig maae stødes over, er, at saagodt som alle danske Componisters Arbeider ere forjagede fra Scenen. Hr. Glaeser behøver imidlertid kun at kaste et Blik ind i Theaterets Archiv, for at overbevise sig om, at det ingenlunde er af Mangel paa gode Partiturer, at Theaterrepertoiret i denne Retning er saa slet forsynet. Han vil tvertimod snart opdage meget respectable Sager, der i indre Gehalt ville kunne maale sig med det Bedste, den nyere Tid har frembragt. Saaledes vil han støde paa vor kun altfor tidlig tabte **Kuhlaus** "Røverborgen," "Lulu," "Elisa" og "Hugo og Adelheid." Vel have de tvende sidste Operaer ikke ved deres tidligere Opførelse vundet det glimrende Bifald, som de to førstnævnte; men dette burde dog ikke være nogen Grund til ikke paa ny at drage dem frem for Lyset. Deels har nemlig den musikalske Uddannelse hertillands gjort store Fremskridt siden den Tid, og man tør vel nok forudsætte, at man nu bedre vil vide at skjelne det mere fra det mindre Væsentlige; deels ere Texterne til disse to Operaer vel ingen Mønstre for en god Operatext, men de ere heller ikke saa slette, at de ikke skulde kunne tolereres af et Publikum, der tager alle hine Operaer for gode Varer, som de velske Librettoskrivere sammenjaske ligesaa hurtig, som en Procurator udkaster Concepten til en Klage, og det uagtet disse i musikalsk Henseende ikke kunne udholde nogen Sammenligning med hine. Han vil ligeledes her finde **Weyses** classiske Syngespil: "Sovedrikken," "Faruk," "Ludlams Hule," "Floribella," "Festen paa Kenilworth;" — han vil opdage **Hartmanns** "Corsarerne" og "Ravnen;" han vil forefinde **Bredals** "Guerillabanden" o. s. v. o. s. v. ikke at tale om flere af de ældre danske Componisters i mange Henseender værdifulde Compositioner. — Imidlertid er det ingenlunde blot danske Componisters Arbeider, vi høiligen savne paa vort Repertoire. Næsten Alt, hvad der fortjener Navn af classisk Musik, Alt, hvad der ikke ligefrem hører til Øieblikets Frembringelser, har, paa ganske faa Undtagelser nær, maattet vige Pladsen. Af **Mozart** er tidligere paa vor Scene bleven givet: "Bortførelsen af Seraillet," "Figaros Giftermaal," "Don Juan," "Titus," "Tryllefløiten," — ingen af dem ere i flere Aar blevne opførte. Vi have af **Marschner** "Tempelherren og Jødinden" og "Hans Heiling," — begge hvile i god Ro. **Boyeldieus** "de to Nætter" og "den nye Jordegodseier" kjendes ligeledes kun af Navn, uagtet især den sidste engang var vort Publikums Yndlingsstykke. **Mehuls** "Joseph og hans Brødre" dette udødelige Mesterværk, og samme Componists lunefulde Operette "Skalten" henregnes ogsaa til de forældede Sager; **Dupuys** "Ungdom og Galskab," **D'Aleyracs** "Slottet Montenero," **Paërs** "Sargino," **Isoards** "Cendrillon" **Rossinis** "Barberen i Sevilla" **Herolds** og **Halevys** "Ludovic," **Webers** "Oberon" **Glaesers** "Ørnens Rede" og saa mangfoldige Andre, som det vilde blive for vidtløftigt her at opregne, synes aldeles forsvundne, uden at der kan anføres nogen rimelig Grund. Mange af disse Operaer ville endogsaa for Tiden kunne besættes langt fordeelagtigere end i deres Nyhed, og derved fremkalde fornyet Interesse. Vi antage derfor at det vil være ligemeget til Theaterets, Publikums og Operapersonalets sande Tarv om Hr. Capelmester Glaeser lod det gamle ærværdige Theaterarchiv passere en lille Revue, og det vilde da vise sig, hvormange ypperlige Sager, der her ere overgivne

til en ufortjent Forglemmelse, og hvilken rig Skat han har at byde over, til igjen at forsyne vort fattige Operarepertoire med.

Den af vor talentfulde Landsmand, Hr. **N. W. Gade** componerede Symphonie i C Moll, som med saa meget Bifald er bleven opført i Leipzig under Mendelsohn-Bartholdys Anførsel er nu udkommet hos Kistner i Leipzig. Prisen er 6 Thlr. 15 Ngr.

Medens man herhjemme kun bekymrer sig saare lidet om vore yngre Musicis Virksomhed, der for det meste endogsaa bliver saa godt som aldeles uændset, naar ikke Impulsen engang imellem gaves udenfra, indeholde de tydske musikalske Tidsskrifter jevnligen Anmeldelser af unge danske Componisters Arbeider. Saaledes findes i R. Schumanns „Neue Zeitschrift für Musik“ for 31te f. M. en Anmeldelse af 6 Sange med Pianoforte-Acompagnement af **Carl Helsted**, der ere udkomne hos Breitkopf og Hertel i Leipzig. I denne Anmeldelse hedder det blandt Andet: „Componisten er en ung Dansk, og ligesom Danmark i den nyeste Tid har frembragt mangt et Talent, der fortjener Opmærksomhed, saasom Hartmann, Gade, Hornemann, v. Løvenskjold o. A., saaledes glæder det os, til disse i dette Tidsskrift allerede oftere anførte Navne at kunne tilføie Hr. Heldsteds, som med sine Sange paa den meest ærefulde Maade har introduceret sig i Tydskland.“ — Anmelderen finder, at Helsted ligesom næsten alle vore Componister, slutter sig nærmest til den tydske Musik, derom vidner i denne Samling de tydske Texter, den gode Declamation og den hele musikalske Characteer, der, med Undtagelse af den nordiske Tone deri, kan kaldes ægte tydsk. „Desværre“, hedder det, „kunne vi ikke sige dette om mange af vore egne Sangcomponister; vi have baade Hamborger, Wiener o. s v., men ægte tydske have vi kun faae af, og den unge Danske kunde tjene mange som Mønster. Dermed være det ingenlunde sagt, at disse Sange ere afgjorte Mesterstykker, men en opadstræbende Discipel i det Gode, staaer altid over Mesteren i det Middelmaadige, og hiint Epitheton tør vi i Ordets bedste Betydning tillægge disse Sanges Componist.“ — — — „Vi bemærke med Fornøielse, at de Sange, vi her tale om, høre afgjort til en ædlere Retning; de ere mere end blot Accordaccompagnement til en sangbar Melodie, de trænge ind i Digtets Aand, og ligesom de ere heldigt opfattede, saaledes ere de ogsaa gjennemførte med Kunst. Saaledes opdage vi paa mange Steder smaae Imitationer, bag hvilke Melodien titter desmere skjælmsk frem, fine Træk, der forraade Musikerens Øre, som, ved Siden af Hovedmelodien, samtidig dermed opfinder en anden og tredie underordnet. I denne Genre forekommer „Klosterfräulein“ og „In der Fremde“ mig, at være de bedst lykkede; navnlig maa den sidste, taget i et noget langsomt Tempo, være af en ganske fortræffelig Virkning; den er bleven min Yndling. Hvad der endnu gjør disse Sange interessant, naar man sammenligner dem med hverandre indbyrdes, er deres characteristiske Forskjellighed. Medens andre Componister ikke igjen kunne holde op med deres Mølle- Vugge- o.a. Viser, viser hver af disse Sange, hvad ogsaa allerede var betinget i Valget af de forskjellige Digte, en anden musikalsk Colorit. Det Inderlige i „Frühlingsglaube“, det Vilde i Eichendorffs „irre Spielman,“ det Spodske i Heines „Im Hirn spuckt mir ein Märchen fein,“ de tvende „gammeltydske“ Viser, og den sidste melancholske „In der Fremde“, alle slaae de en indbyrdes forskjællig, men i Hovedsagen stedse rigtige Tone an, som afgiver det fordeelagtigste Vidnesbyrd om Componistens Dygtighed, hvilken det var at ønske han med Tiden vilde anvende paa Operaen. At der kan være Enkeltheder at udsætte — hvor er der ikke det! Saaledes forekommer den første Melodie mig, uagtet sin Inderlighed dog lidt tung, den gammeltydske Sang ikke at være flydende nok o. s. v. Men, som sagt, det Vigtigste er her tilstede: Talent, alvorlig Stræben, en allerede temmelig moden Dannelse; de Genier, som skjænkede ham alt dette, ville ikke heller i Fremtiden nægte ham deres venlige Bistand.“ — Her hjemme kjende vi allerede større Compositioner af Hr. Helsted, f. Ex. den i Slutningen af forrige Saison under Glasers Anførsel givne Ouverture, der dog imidlertid er ældre, end de her omtalte Sange.

Den **berlinske** Kunstverden har i disse Dage lidt et betydeligt Tab, idet det store **Operahuus** Natten imellem d. 18de og 19de dennes, er bleven lagt i Aske. Ilden opkom Kl. 10½ om Aftenen, omtrent en Time efter at Forestillingen var endt. Lykkeligviis reddedes dog det store Forraad af Musikalier samt alle Decorationerne, med Undtagelse af dem, der samme Aften vare blevne afbenyttede. Det kgl. Operahuus var et Værk af Frederik den Store, der alt som Kronprinds gjorde Tegningen dertil og strax efter at have tiltraadt Regjeringen, i de første Dage af Juni 1740 gav Befaling til dette Kunsttempels Bygning. Friherre v. Knobelsdorf havde Tilsyn med Bygnin-

gernes Opførelse, og, skjøndt han paa den samme Tid var sysselsat med flere andre offentlige Anlæg, ledede han dog Grundens Bygning med saamegen Virksomhed, at Grundstenen allerede kunde lægges den 5te September 1741. Kongen var ikke tilstede ved denne Høitidelighed; han var i Schlesien og vilde ikke have Værket opsat til sin Tilbagekomst. Bygningen skred nu trods den første schlesiske Krig saa rask fremad, at Scenen og Tilskuerpladsen allerede vare færdige i Begyndelsen af December 1742 til Høitideligholdelsen af Dronningens-Moders Fødselsdag. Capelmester Graun blev sendt til Italien og kom allerede i Octbr. 1741 med et italiensk Selskab til Berlin, som strax gav Forestillinger paa det i det kgl. Slot provisorisk indrettede Operahuus. Den første Forestilling fandt Sted den 7de Decbr. 1742 i Operahuset, og man havde valgt Grauns Opera „Cæsar og Cleopatra". Bygningen var imidlertid dengang hverken indvendig eller udvendig fuldendt, og Maleriet paa Tæppet t. Ex. tilhyllet for Tilskuerne. Belysningen bestod i 3 Lysekroner over Prosceniet, 4 andre over Tilskuerpladserne, og ved Brystværnet om de 3 Logerækker var der anbragt Lamper paa Væggen, 6 Fod mellem hver. Kongens Plads var lige bag Orchestret, Parquettet og Parterret var bestemt for Hoffet, Generalitetet og Officererne. I de øverste Loger i Prosceniet stod der Trompetere, der modtoge Kongen med en Touche. Paa begge Sider af Scenen stode i Prosceniet to Grenaderer i en streng militair Holdning, der bleve afløste i hver Mellemact og saae hele Forestillingen. Billetterne til denne Operaforestilling bleve uddeelte af Hofmarschallatet og der var sat stor Straf paa at sælge dem. — Den 7de December 1842 høitideligholdt man dets hundreaarige Jubilæum. Der blev givet et af L. Rellstab digtet og af W. Taubert componeret Feststykke. Derpaa fulgte Ouverturen til Grauns Festopera for 100 Aar siden, „Cæsar og Cleopatra," og dertil sluttede Opførelsen af Glucks herlige Opera „Iphegenie i Tauris" sig. — Operahuset dannede en Oval, 261 Fod lang og 103 Fod bred. Scenens Dybde til Lamperne var 88 Fod, og Huset, der havde 4 Logerækker, Parquet og Parterre, kunde rumme omtrent 2500 Tilskuere. Ligeoverfor Prosceniet var den store kongl. Loge. Ved et i Husets Kjeldre værende Maskineri kunde Parquet og Parterre bringes i lige Høide med Scenen, og man fik da en Sal der rummede 4000 Mennesker, og som blev benyttet til Maskerader eller andre Festligheder.

Det kgl. Theaters Repertoire.

Fredag den 1ste Septbr.

Angelo, Tyran af Padua, Drama i 4 Acter af Victor Hugo (Første Gang). Rollebesætning: Angelo Malipieri, Podesta, Hr. Instructeur Nielsen. Catrina Bregandini, hans Gemalinde, Md. Holst. Tisbe, Skuespillerinde, Jfr. Ryge. Rodolfo, Hr. Holst. Homodei, Hr. Cetti. Anafesto Galiofa, Hr. Wiehe. Reginetta, Jfr. Petersen. Dafne, Jfr. Andersen. En sort Page, N. Andersen. En Nattevagt, Hr. Pætges. En Dørvogter, Hr. Petersen. Duchanten af San Antonio di Padua, Hr. Winsløv. En Archidiaconus, Hr. Schneider.

Løverdag den 2den.

Jødinden (Mathilde, Jfr. Rantzau.)

Søndag den 3die.

Romeo e Giuliella. Toréadoren.

Vesterbroes nye Theater.

Søndag den 27de August.

Paa Forlangende: Der böse Geist Lumpacivagabundus, oder: das liederliche Kleeblatt, Tryllefarce med Sang i 3 Acter, af Nestroy.

Mandag den 28de.

Første Gang: Molière Lystspil i 2 Acter, med et Forspil „der Nahme," Lystspil i 1 Act, og et Efterspil „Schauspielers Heimgang," Drama i 1 Act, efter det Franske af B. A. Herrmann. Derefter gives paa Forlangende: List und Phlegma, Vaudeville i 1 Act af Angely.

Onsdag den 30te.

Første Gang: Doctor Faust's Zauberkäppchen, oder: Die Räuber-Herberge im Walde, Tryllefarce med Sang i 3 Afdelinger, med et Forspil, af Friedrich Happ. Musiken af Capelmester M. Hebenstreit.

Efter Horace Vernet

Em. Bærentzen & Co. lith. Inst.

REBECCA VED BRÖNDEN.

Ny Portefeuille 1843.

Af en stor Kunstners Liv og Levnet.

Efter Alexander Dumas.

I.

I Aaret 1474, den 1ste Marts Kl. 4 om Morgenen, fødtes paa Slottet Caprese i Arezzo et Drengebarn til Verden, der i Daaben fik Erkeengelen Michaels Navn, hvem Italienerne kalde „Michel Angelo".

Hvilken forunderlig Tilskikkelse af Skjæbnen, at hver af hiin Tids tvende største Kunstnere fik en Erkeengels Navn, og det netop det Navn, som syntes meest overeensstemmende med hans inderste Væsen; thi Buonaroti var i Besiddelse af et kjækt og mægtigt Sind, som om han skulde styrte den frafaldne Lucifer ned i Afgrunden, Sanzio derimod stor og blid, som Raphael, der staaer ved den Høiestes Throne.

Drengens Fader hed Ludovico di Leonardo de' Buonaroti, var Podesta i Chiusi og Caprese og nedstammede fra Greven af Canossas høiadelige Huus. Signor Ludovico stod netop i Færd med at nedlægge sit Embede, da det behagede Himlen at skjænke ham en Søn, som var bestemt til at bringe ham mange Sorger, men ogsaa stor Hæder. Kort efter at Barnet var bleven døbt, forlod han Caprese, og begav sig paa sit Landsted Settignano ved Florenz.

Michel Angelo var Buonarotis ældste Søn, og skjøndt Faderen ikke siden tog i Betænkning at anbringe sine øvrige Sønner til Handelen, saa skulde dog hans Førstefødte fyldestgjøre hans ærgjerrige Planer og studere Retsvidenskaben, for med Tiden at blive Podesta, Statsskriver, Gesandt, ja om muligt Gonfaloniere (Bannerherre). Det kunde ikke falde den gode Mand ind, at der istedetfor den tilkommende Bannerherre skulde af hans Familie udgaae en... Murer, som han senere i sin Forbittrelse pleiede at udtrykke sig.

Urandsagelige og vidunderlige ere Forsynets Veie. Settignano er en steenrig Egn, hvor der boe flere Steenbrydere og Steenhuggere, end lærde Folk. Den eneste Amme, der lod sig opdrive for den tilkommende Statsmand, var en Scarpellinos Kone. Den stærke Gut trivedes godt i Solskinnet og den friske Luft; hans Hænder, tidligt hærdede, lærte snart at føre Hammer og Meisel, og hans første Skrigen overdøvedes af Steensaugenes og Steenhamrenes Lyd. Man kan derfor let tænke sig, hvilken skjæv Mund den lille Erkeengel satte op, da man en Morgenstund hang en lille Kappe om ham, gav ham en Baret paa Hovedet og en A B C Bog under Armen og sendte ham til Messire Francesco de Urbino, for at lære at declinere og conjugere.

Iblandt den lille Michel Angelos Skolekammerater var der imidlertid en, som hed Granacci, der understøttede hans naturlige Tilbøielighed ved at skaffe ham Fortegninger og Kobberstykker, som han afcopierede og colorerede; ja, en Dag slæbte han ham endog med til hans Mesters Boutik, for at forestille ham for denne Mand, ganske som om det skulde være saaledes. Hvad man dengang kaldte Boutik, kalde Kunstnerne nu tildags „Atelier", fordi Navnet Værksted ikke klinger dem fornemt nok. Ghirlandajo modtog Drengen med Velvillie, og forlangte at see nogle af hans Forsøg. Den Lille, af Naturen undseelig og tilbageholden, rødmede og slog skamfuld Øinene ned, indtil han endelig gav efter for de venlige Overtalelser og trak et Kobberstykke op af Lommen, hvilket han med stor Flid

og en grændseløs Taalmodighed havde overmalet. Bladet forestillede den hellige Antonius's Fristelse, stukket af Hollænderen Martin Schon. Stoffet var unegtelig egnet til at opflamme en ung, fyrig Indbildningskraft. Hæsligt fortrukne Djævleskikkelser omringede Eneboeren med Knipler og Svøber, og Michel Angelo havde ikke blot ved en livlig Colorit og en forstandig Fordeling af Lys og Skygge forhøiet Billedets Virkning, men ogsaa hist og her forbedret Tegningen, fortrukket Ansigterne endnu mere, fordreiet Øinene, udvidet Mundkrogene, gjort Haaret stridt som Børster, med eet Ord: han havde forvandlet det fremmede Kobberstykke til et eiendommeligt Kunstværk. Taus betragtede den forbausede Mester dette Værk af en saa tidlig gjennembrydende Genius, og maaskee tilhviskede Skinsygen ham det misundelige Raad: at qvæle den unge fremspirende Kraft ved tilsyneladende Kulde. Men i al Fald beholdt dog den bedre Følelse Overhaand; thi Ghirlandajo raabte, at han aldrig havde seet noget Skjønnere, og tilføiede med et Suk, idet han pegede paa den Lille: „Denne opgaaende Stjerne vil engang fordunkle mange af de Stjernebilleder, der nu funkle blandt Omgivelsen af deres Drabanter."

Den næste Morgen bankede Domenico Ghirlandajo paa Ludovico Buonarotis Dør. Den forhenværende Podesta af Caprese modtog ham med den broderlige Hjertelighed, som dengang herskede imellem Medborgere af samme Parti, og som gjorde at de kaldte hverandre Naboer, om de end ikke boede i Nabolaug sammen.

„Jeg har en Bøn til Eder," sagde Maleren, efter at de havde hilset paa hinanden, „og haaber ikke at faae noget Afslag."

„Tael, Mester Ghirlandajo," svarede Buonaroti med den paatagne Nedladenhed, som selv den bedste Foresatte kun sjelden er fri for; „Forlanger I et godt Raad? I kan gjøre Regning paa min Erfaring og Indsigt. Ønsker I Bistand? Min Familie, mine Venner ere ogsaa Eders. Bruger I Penge? I behøver kun at sige det.

„Tusind Tak, Signor Buonaroti; Eders Godhed er mig tilfulde bekjendt, og jeg vilde ikke betænke mig paa, i Nødsfald at tage Eder paa Ordet. For Øieblikket forlanger jeg imidlertid hverken Raad, Penge eller Bistand."

„Nu, hvad staaer da til Eders Tjeneste?"

Kunstneren tøvede med at udtale et Ord, som han kunde forudsee vilde fortørne den pirrelige gamle Adelsmand; dog, snart Herre over sin Forlegenhed, og med tilsyneladende urokkelig Tillid, sagde han:

„Jeg gad have Eders Søn i Lære, for at gjøre en Kunstner af ham."

Podestaen var tilmode, som om en usynlig Magt løftede ham fra Stolen, og han følte en hemmelig, næsten uimodstaaelig Lyst til at kaste den gode Nabo ud af Vinduet. Imidlertid betvang han sin Vrede ved en af hine pludselige Anstrengelser, der ikke ere uforklarlige for en slig Charakteer; han lod Sønnen komme, tilkastede ham et Blik, hvori der laae et ubeskriveligt Udtryk, og uden at skjænke den forbausede Maler, der i dette Øieblik ønskede sig langt borte, et eneste Ord mere, traadte han hen til Bordet, dyppede Pennen i Blækhornet, og skrev, idet han læste det Skrevne op saa hurtigt, som det flød fra Pennen:

Aar eet Tusinde fire Hundrede og otte og firsindstyve, den første Dag i April

Maaned, giver jeg Ludovico di Leonardo de' Buonaroti min Søn Michel Angelo i tre Aar, fra idag af at regne, i Lære hos Dominico David Ghirlandajo, paa følgende Betingelser: Den ovennævnte Michel Angelo er forpligtet til at udholde den nævnte Tid som Lærling hos sin Mester, for at øve sig i at male og udrette hvad hans Mester ellers vil paalægge ham, for hvilken Tjenestetid Domenico Ghirlandajo har at betale fire og tyve Guldgylden nemlig sex for det første, otte for det andet og ti for det tredie Aar.

„Og nu Mester Ghirlandajo," sagde Faderen med en Stemme, som skulde klinge rolig, „giver I mig tre Guldgylden paa Haanden af Drengens Løn, for hvilke jeg giver Eder Quittering."

Den gamle Buonarotti bestod i dette Øieblik en haard Kamp imellem Stolthed, Selvfornægtelse og Smerte, som mindede om en Brutus's Bevægelse, da han overgav sine egne Sønner til Bøddelens Haand. Ghirlandajo skyndte sig at erlægge de tre Guldgylden, uden at bryde sig videre om Patricierens krænkede Stolthed. Podestaen reiste sig høitideligt, fulgte Kunstneren til Døren, og sagde med streng Alvor i det han pegede paa sin Søn: „Drengen tilhører fra dette Øieblik af Eder, gjør med ham, hvad I vil."

I eet Sæt var Michel Angelo nede af Trappen paa sin Faders Huus, kastede jublende sin Kappe i Veiret midt paa Gaden, og havde ikke byttet med nogen Raadsherre.

II.

Saaledes var altsaa som ved et Trylleslag Drengens heftigste Ønske gaaet i Opfyldelse. Han havde opbrændt sin Grammatik og han skulde ikke længere see den kjedsommelige Skolefux's, Francesco de Urbinos, arrige Fjæs for sig. Vel var han Læredreng og næsten Træl hos Mester Ghirlandajo, men han følte sig desuagtet friere end Luften, og lykkeligere end Huset Medicis. Han havde jo nu Lov til at ridse og bemale Væggene saa meget han vilde, og ælte hvert Stykke Blaaleer, han fik fat paa, efter Hjertens Lyst, uden Frygt for Riset. Naar han havde en gammel rusten Kniv, kunde han uden videre bruge den som Meisel. Han maatte jo rigtignok feie Værkstedet, hvilket for en Ætling af den høiadelige Stamme Canossa just ikke var den meest passende Beskjæftigelse; men saa fandt han ogsaa i Feieskarnet alleslags, som han godt kunde bruge; f. Ex. en Pen eller en Pensel, som han glat væk confiskerede. En Dag opsnappede han paa denne Maade et lille Stykke Marmor, og nu var han lyksaligere end en Fyrste.

Michel Angelo aabnede sin Løbebane i Ghirlandajos Værksted paa sin egen eiendommelige Maade. I Stedet for, som det hørte sig til, at lade sig rette af sin Lærer, rettede han denne, og hans Copier stode som oftest langt over Originalen. Ghirlandajo stod høit nok til ikke at føle sig krænket derved, og opmuntrede Lærlingen til at skride videre fremad. Imidlertid vare hans Kammerater ikke saa overbærende som Mesteren, og Michel Angelo skulde snart bittert nok erfare, hvad det vil sige, i sit fjortende Aar at være en stor Kunstner. Da han nemlig en Dag arbeidede sammen med sin Lærekammerat, den senere bekjendte Billedhugger Pietro Torregiani, som bar et hemmeligt Nag til ham, greb denne den første bedste Leilighed til at yppe Kiv med

Michel Angelo, og slog ham med knyttet Næve i Ansigtet, saa at han knak Næsebenet, hvilket Slag han i sin hele Levetid ikke igjen forvandt Følgerne af.

Ofte tillod Michel Angelo sig i sine Læreaar en eller anden uskyldig Spøg, men som kun hans skabende Geni satte ham i Stand til at udføre. Saaledes laante han engang et Billede, for at copiere det, men istedetfor Originalen gav han Copien tilbage, og Eieren mærkede det ikke, før hele Verden talte om Spøgen. Den unge Skjelm havde ophængt Maleriet en kort Tid i Røg, for at give det et ældre Udseende, saaledes som nu til Dags Florentinerne narre Englænderne, der vurdere et Maleri, som en Flaske Rhinskviin, efter Alderen.

En anden Gang gik han Arm i Arm med sin Ven Granacci gjennem Haverne i San Marco, hvor med stor Bekostning Levninger af gamle Billedstøtter og Basreliefs bleve opstablede.

Det var i hiin Tid bleven til en sand Manie, at opgrave Oldtiden, og med græske og latinske Kolleslag at give den sidste skrøbelige Rest af Nationalitet i Italien Banesaaret. Villa de' Carreggi var bleven forvandlet til et Akademie; Angelo Poliziano, Pico de la Mirandola, Marsilio Ficinio, Skjønaander, sublime Digtere og høilærde Sproggranskere omgave Fyrsten, for at afhandle Statsanliggenderne i duftende Stanzer og anakreontiske Vers, som Horaz og Catull maaskee ikke havde frembragt Magen til. De søgte at vinde Qvindernes Hjerter i Platos Sprog, om end ikke altid i platoniske Hensigter; de disputerede om Dogmatiken efter Aristoteles's Grundsætninger, sammensvore sig efter Sallust's Anviisning, og bestege mellem Herameter og Pentameter Schafottet. Lorenzo den Prægtige, ligesaa tilbedet af Kunstnerne som forbandet af Fædrelandsvennen, lullede Fædrelandet i Søvn ved sin Lyres Klang, og qvalte, som en ny Nero, men uden dennes Grusomhed, de sidste opadstræbende Gnister i ædle Hjerter under Laviner af Blomster. Christendommen bukkede under for hedenske Lærdomme, og snart skulde Friheden henveires som Aske paa Savonarolas Baal. Dante og Michel Angelo ere Endepunkterne i den italienske Nationalitet; den Første sang ved dens Vugge, den Sidste græd ved dens aabne Grav.

Ghirlandajos Lærling spadserede, som sagt, i de mediceiske Haver. Han traf her nogle gamle Venner, Steenhuggere fra Settignano, som bøde ham velkommen med hjertelig Glæde og viste ham alle Museets Skatte. Med den største Deeltagelse betragtede Michel Angelo de af Tiden lemlæstede Mesterværker, som Efterverdenen hævede til Skyerne. Den classiske Skjønhed begeistrede ham, men den beruste ham ikke. Ved Siden af den kunstneriske Anerkjendelse blev han imod sin Villie greben af en hemmelig Bitterhed, en skinsyg Følelse, en hæftig Længsel, — ikke efter at efterligne de store Gamle, men efter at overgaae dem. Hans Blik omtaagedes af Stolthed og en stille Fortvivlelse i Sjælens Dyb over hans Forgængerers Lykke, der, for at gjøre sig udødelige, kun behøvede at følge Naturen, medens han syntes at være kommen for silde til at finde en ny Vei til Berømmelsen. Slige Betragtninger vare ikke egnede til at gjøre en til Grublen og Eensomhed hendragen Aand mere selskabelig. I den muntre Uskyldighedsalder var Drengen allerede knarvorn og ubændig. Men, store Gud! hvad vilde han

først have sagt, hvis han dengang havde anet, at der for fire eller fem Aar siden i Urbino var født et Barn til Verden, som var bestemt til at legemliggjøre Kunstens høieste Gratie og Ynde.

Arbeidsfolkene, som kjendte det unge Menneskes Smag for Stene, forærede ham en lille Marmorblok, for deraf at danne, hvad han lystede, og til hvilket Arbeide han kunde komme og gaae, ganske efter eget Tykke. Istedetfor alt andet Svar kastede Michel Angelo sin Vams, tog fat paa en Meisel, og begyndte strax at hugge de grovere Former til Hovedet af en Faun.

Ligesom tidligere Francescos Skole, saaledes forlod han nu ogsaa snart Gh rlandajos Værksted, til største Misfornøielse for Mesteren, der tabte en dygtig Medhjelp, og til stor Glæde for hans Kamerater, der bleve befriede for en forhadt Rival. Da han nemlig efter nogen Tids Forløb en Dag var i Færd med, at fuldføre Hovedet paa sin gamle Faun, traadte en Mand paa henved fyrgetyve Aar, temmelig hæslig og meget skjødesløst paaklædt, hen til ham, og saae taus paa Arbeidet. Michel Angelo lod sig ikke forstyrre, og brød sig ikke mere om den Ankomne, end om det Marmorstøv, som faldt under Meiselens Slag. —

Efter det sidste Meiselslag traadte Drengen tilbage, for, paa Kunstneres Viis, i en vis Afstand at betragte Virkningen af sit Arbeide, og lod til at være meget tilfreds dermed. Den stumme Betragter traadte nu hen til ham, og idet han lagde sin Haand paa den unge Billedhuggers Skulder, sagde han smilende: „Hvis I tillader det min Ven, saa har jeg en lille Bemærkning at gjøre."

Michel Angelo saae noget mudt paa ham, og svarede med langsomt Eftertryk: „En Bemærkning ... I?

„Hvis I vil, endogsaa en Udsættelse."

„Paa Hovedet af Faunen?"

„Paa Hovedet af Faunen."

„Og hvo er I, Herre, som tør bedømme sligt?"

„Det gjør vel Intet til Sagen, naar kun min Bemærkning er grundet."

„Men hvem skal være vor Voldgiftsmand?"

„Eders egen Indsigt."

„Nu velan da," raabte Michel Angelo med en udfordrende Mine, idet han lagde Armene overkors paa Brystet.

„Har I ikke havt i Sinde at fremstille en grinende gammel Faun?"

„Det, tænker jeg, hver en Nar kan see."

„Nu vel," sagde den Ubekjendte smilende: „den Gamle har to complette Rader Tænder."

Drengen blev rød til op over Ørene, og neppe havde den Anden vendt Ryggen til, før han alt greb Meiselen og slog Faunen et Par Tænder ind i Munden. Derpaa gik han, besluttende den næste Dag at bringe det nødvendige Værktøi med, for tilbørlig at udarbeide Huulningen.

Saasnart Haven den følgende Morgen blev aabnet, var Michel Angelo ved Haanden, men Faunen var forsvunden, og i dens Sted stod den Ubekjendte paa Pladsen.

„Hvor er min Faun?" spurgte den unge Kunstner temmelig barskt.

„Jeg har ladet den tage bort," sagde den Anden med sin sædvanlige Rolighed.

„Oho, hvo er da I, som kan give Befaling her i Lorenzo af Medicis's Have?"

„Kom med mig, hvis I vil vide det."

„Jeg vil følge med, for at faae min Faun."

„Maaskee lader I den hellere blive, hvor den nu staaer."

„Vi vil faae at see."

„Det vil vi."

Den Ubekjendte tog rolig Veien ad Paladset til, og vilde netop gaae op ad Trappen, da Drengen rykkede ham i Ærmet og halv frygtsom, halv opbragt sagde til ham: „Hvorhen fører I mig? Her boer jo Fyrsten, og om han ogsaa tillader at vi opholde os i hans Have, saa vil han vist snart lade os vise Vinterveien fra hans Værelser."

Den Ubekjendte skred bestandig fremad. Skildvagterne sænkede Hellebarderne og Tjenerne reiste sig, da han traadte ind. Michel Angelo blev lidt hed om Ørene. Skulde det maaskee være en af Slottets Herrer, tænkte han ved sig selv; saa burde jeg nok ikke have talt til ham i den Tone. Hm! lad ham være hvem han vil, Faunen er min, og han skal give mig den igjen. Det er mit eget Arbeide, og han kan i det Høieste forlange, at jeg skal betale Marmoret.

Imidlertid skred den Ubekjendte gjennem alle Værelser og Gallerier. — For Pokker! tænkte Kunstneren, tilsidst er det vel Cantsleren selv. Der har jeg nok baaret mig kjønt ad.

Den Ubekjendte aabnede Døren til et med kongelig Pragt indrettet og med de kostbareste Kunstgjenstande udsmykket Gemak. Som blændet blev Lærlingen staaende paa Dørtærskelen; han rystede og bævede, hans Mod var reent borte, og han troede sig for Alvor fortabt, fordi han havde fornærmet en Mand, der saaledes uden Omstændigheder torde træde ind hos Lorenzo af Medicis. Han forsøgte paa at fremstamme en Undskyldning, og da han slog Øinene op for at komme frem med den, faldt hans første Øiekast paa et prægtigt Søilebord, hvorpaa .... hans Faun stod. Med den sædvanlige rolige Venlighed sagde nu den Ubekjendte: „Indseer Du nu, min Ven, at Din Faun staaer bedre her end derude i Haven?"

En ny Bekymring faldt centnertung paa Drengens Hjerte. „Hvad vil Fyrsten sige," raabte han, „naar han seer dette Fuskeri iblandt sine herlige Kunstskatte."

„Fyrsten rækker Dig sin Haand, min Ven, kom og slaae til."

En Anden var maaskee sunket i Knæ. Rørt til Taarer, bøiede Michel Angelo Hovedet og trykkede hjertelig den ham af Lorenzo rakte Haand.

„Fra dette Øieblik af, min Ven, hører Du til mit Huus; Du arbeider hos mig, spiser ved mit Bord, og der skal ikke gjøres nogen Forskjel imellem Dig og mine Sønner. Gaae ind i min Garderobe, og lad dem give Dig saadan en smuk, violetblaae Kappe, som Peter og Johann af Medicis bære om Søndagen."

„Naadige Herre," sagde Drengen i en voldsom Bevægelse, „tillad mig, før jeg gjør nogen Brug af Eders store Godhed, at ile til min Fader, for at indvie ham i min Lykke. Han stødte mig fra sig som en forloren Søn, jeg vil træde ham under Øinene som et lydigt Barn. Jeg kjender min Fader; han er ubøielig, men retfærdig, og efter det, der er hændet mig, vil han ikke længere nægte, at jeg, istedetfor at skamme mig over mine Feil, snarere tør rose mig af dem, thi fra idag af tør jeg frit see hele Verden i Øinene, da vor Tids første Mand har viet mig til Kunstner."

„Velan, min Søn; iil til din Fader, for at sige ham, at min Gunst ogsaa udstrækker sig til ham. Lad ham komme til mig, og han kan dristig fordre hvilken Ansættelse, han føler sig bedst oplagt til."

Den gamle Buonaroti sad i god Ro og spiste sin Frokost, da Dørhammeren nede paa Gadedøren blev løftet til et voldsomt Slag, hvilket paafulgtes af en sand Storm af stærke Slag, som drønede gjennem hele Huset. Podestaen ilede selv ud for at lukke op, men veg tre Skridt tilbage ved Synet af sin Michel Angelo, hvem han dog ikke øieblikkelig kunde gjenkjende. Bleg, aandeløs, barhovedet, Klæderne overpudrede med Støv og Gips, vilde Sønnen med eet Spring falde Faderen om Halsen.

„Vig fra mig, Du onde Aand," raabte den Gamle, yderlig opbragt over en saa uhørt Frækhed.

„Fader, Fader, for den himmelske Barmhjertigheds Skyld, hør mig, før I forstøder mig."

„Kom mig ikke nær, Ulyksalige, forpest mig ikke ved Din Berørelse, vanartede Dreng!"

„Saa forund mig dog i Herrens Navn kun eet Ord."

„Vil Du tvinge mig til at forbande Dig?"

„Jeg kommer fra Paladset Medicis.."

„For min Skyld kan Du komme fra Helvede selv, jeg vil ikke vide noget, det maa blive din egen Sag. Jeg havde engang en Søn; han hed Michel Angelo. Han skulde, saaledes drømte jeg, være en Støtte og Hæder for mit Huus, mine gamle Dages Trøst og Glæde, — men denne utaknemlige Søn er, Gud være lovet, ikke længere min. Mester Ghirlandajo har afkjøbt mig ham for fire og tyve Guldgylden.."

„I min Moders Navn, saa hør mig dog ... jeg beder her for Eders Fødder om kun at høre mig et Dieblik."

„Gaae Du til Dine Murere, der er din Plads!"

„Min Plads," sagde Michel Angelo, idet han stolt reiste sig op; „min Plads, Fader, er i Fyrstens Pallads; min Plads er iblandt Florents's første Kunstnere, min Plads er ved Lorenzo den Prægtiges Taffel!"

„Min Gud, min Gud, nu har han reent mistet Forstanden!" jamrede Faderen, idet hans Vrede gik over til Skræk.

„Men saa kom dog, Fader," vedblev Michel Angelo i hiin afgjorte, tillidsfulde Tone, som ikke taaler nogen Modsigelse; „kom og see selv. Jeg siger Eder, jeg, at Lorenzo selv har trykket min Haand, og at han venter Eder, for at skjænke Eder hvad Embede I helst ønsker Eder."

Den gamle Buonaroti var som faldet fra Skyerne; med begge sine Hænder omfattede han sit Hoved, som om han vilde holde Tankerne samlede, og i den frygteligste Angst spurgte han sig selv, hvem af dem der var vanvittig, han eller hans Søn? Michel Angelo lod ham imidlertid ingen Stunder til at grunde herpaa, men trak ham halvt med det Gode, halvt med Magt med sig til Lorenzo af Medicis's Pallads. Podestaen troede at drømme. Vagten forbød dem ikke Indgangen og Tjenerne hilsede dem ærbødig, hvor de kom forbi. En Page tog Forhænget fra Døren, og de to Buonarotier stode foran Lorenzo.

„Messire Buonaroti," sagde Fyrsten, trædende ham høfligt imøde; „jeg har uleiliget

Eder til mig, for at bede om Eders Tilladelse til at beholde Michel Angelo hos mig, og for at lykønske Eder til Besiddelsen af en Søn, som vil vorde sin Tids første Kunstner. Mit Huus skal for Fremtiden være hans Opholdssted, og I kan selv bestemme hans Løn. Dog gjør jeg det til en særlig Betingelse, at I vælger Eder det Embede, som I føler Eder bedst skikket til. Tael, forlang, jeg tilstaaer Alt i Forveien."

Ludovico søgte at fatte sig, før han svarede. Eet Øieblik var tilstrækkeligt til igjen at bringe hans stolte og stærke Sind i Ligevægt. Han huskede snart paa, at den, han her talte med, var Borger af Florenz, saagodt som han selv, og idet han rakte Lorenzo Haanden uden Trods og uden Kryberi sagde han med fast Stemme:

„Jeg antager, at min Søn med fem Ducater om Maaneden vil være bedre lønnet, end han fortjener."

„Og hvad ønsker I for Eder selv, Messire Buonaroti?"

„Mig, Lorenzo? ... I Doganaen er et lille Embede ledigt, som kun kan beklædes af en Borger; jeg kunde have Lyst til denne Tjeneste, da jeg er vis paa, at kunne passe den, som den bør passes."

Smilende vedblev Lorenzo: „Du bliver aldrig rig, min gode Ludovico; Du har frit Valg, og begjærer kun en Tolders ringe Tjeneste."

„Den er god nok for en ... Murers Fader!"

III.

Michel Angelos Lykke skulde ikke vare ret længe. Neppe havde han faaet Tid til at fuldføre nogle Billedhuggerarbeider, som endnu opbevares som et kostbart Efterladenskab fra den Tid, før Lorenzo døde, som man antog, af Gift. Han endte, som han han havde levet, midt i sine poetiske Omgivelsers Kreds; Kunsten og Videnskaberne tabte i ham en stor Velynder og Beskytter, og Michel Angelo tabte meest af Alle, han tabte en Ven.

Nedbøiet af Smerte, vendte han tilbage til sin Fader. Den attenaarige Yngling saae sig allerede standset paa sin glimrende Løbebane, og sine Forventningers rige Høst ødelagt i et eneste uheldsvangert Øieblik.

Lorenzos Efterfølger, Peter af Medicis, begyndte sin Regjering dermed, at han lod sin afdøde Faders Læge drukne i en Brønd — hvilken henrivende Udsigt for de Andre der hørte til Hofstaten! — Imidlertid blev Michel Angelo dog en Morgenstund kaldt til den nye Herre. Det havde sneet stærkt, og i Leo X's Broder rørte sig det Mediceiske Blod.

„Mester," sagde han til den unge Billedhugger, „form mig en colossal Billedstøtte, som hurtig kan reises i min Slotsgaard og rage ud over Palladsets Tinder. Gaae og udfør dette Hverv, som ikke kan være andet end et Legeværk for Dig, ellers vilde min Fader neppe have beæret Dig med en saa stor Fortrolighed."

„Og Stoffet?" spurgte Michel Angelo.

„Ligger ikke Stoffet tre Fod høit nede i Gaarden?"

Faldet endnu høiere ned fra alle sine Himle, end Sneen i Gaarden, svarede Michel Angelo bittert: Ganske rigtig, jeg er i Eders Gjeld for de Velgjerningers Skyld, jeg modtog af Eders Fader. Han foretrak imidlertid Marmor og Bronce til Billedstøtter. Dog,

Enhver har jo sin Smag. Men idet han forlod Værelset sagde han ved sig selv: Som Fyrsten, saa hans Mindesmærke. Stakkels Prinds, Din Herlighed vil blive som Sneemandens Storhed og Kraft.

Imidlertid blev Sneemanden reist, og for den endnu var begyndt at smelte for Solens Straaler, trak Kunstneren sig tilbage til den hellige Aands Kloster, hvor han i sin Celles stille Eensomhed Dag og Nat sørgede over den tabte Velynder, og henfaldt i mørke Grublerier over sit stakkels Fædrelands Fremtid. I denne strenge Indgetogenhed lagde Michel Angelo sig med Iver efter at studere det menneskelige Legeme. Ved Midnats-Lampens Skin hengav han sig ofte til sine anatomiske Studier, hvortil de afdøde Munkes Legemer i Klosteret maatte staae ham bi; og derved fik han det klare Begreb om det menneskelige Legemes Bygning, som siden kom ham saa meget til Nytte. Frugten af denne Nattevaagen var et Crucifix af Træ, noget over Legemsstørrelse, som han forærte Prioren i det Kloster, hvor han havde fundet et Tilflugtssted, og hvor han idetmindste uforstyrret kunde arbeide og unddrage sig hine mørke Dages bittre Forhaanelse.

Drevet til det Yderste, forjog Florenz endelig Peter, som en unyttig Svend. En stakkels Spillemand, Cardiere, hvis Hverv det engang havde været, hver Aften at lulle den store Lorenzo i Søvn, havde forudsagt Peter hans Fald kort iforveien. Hans afdøde Herre havde i Drømme aabenbaret sig for ham, bleg, blodig, med sønderreven Kjortel, og havde paalagt ham, at advare den unge Fyrste. Men Peter var en Fritænker, og bad den unge Spillemand at gaae Pokker i Vold, hvorpaa denne taus bortfjernede sig, huskende paa Brønden i Carreggi.

I dette Tidsrum begyndte Michel Angelo at foretage forskjellige Udflugter til Venedig og Bologna, og derfra til Rom. I Venedig var han blottet for Penge og Arbeide. I Bologna var det en Lov, at enhver Fremmed maatte bære et Aftryk af rødt Vox paa Neglen af Tommelfingeren; som Overtræder af denne Lovbestemmelse blev Michel Angelo greben og dømt til at betale en betydelig Mulct. En ædelmodig Adelsmand med megen Dannelse, Johann Franz Aldovrandini tog den unge Kunstner under sin Beskyttelse, lod Dommen tilbagekalde og skjænkede ham et Tilflugtssted i sit Huus. Her tilbragte han sine Aftener med Læsningen af Petrarcas og Dantes Digterværker og Dagen med Arbeider, som hans Velynder havde draget Omsorg for. Han forfærdigede her to smaae Billedstøtter paa tre Fods Høide, en St. Petronius og en knælende Engel af den meest henrivende Ynde, hvilke vare bestemte for den hellige Dominiks Alter, i Kirken af samme Navn. Disse to Figurer gjorde en saa stor Opsigt, at en derværende Billedhugger for ramme Alvor skal have tænkt paa, at skaffe den farlige Rival af Veien. Had og Misundelse voxte med Kunstnerens Uddannelse og gjorde samme Fremskridt, som han selv; i Florenz høstede han Prygl, i Bologna truedes han med Dolkestød.

Han vendte nu tilbage til sin Fødestad, som igjen begyndte at aande friere. Her udførte han den lille Johannes og den sovende Amor, af hvilken Eieren slog den ene Arm, for igjen at kunne sælge den som en Antike. Stregen lykkedes, og en Cardinal, der var en bekjendt Kunstkjender, betalte to hundrede Du-

kater for den formentlige Antike, som imidlertid ikke kom Kunstneren tilgode, men derimod den fiffige Sælger. Michel Angelo vilde neppe have givet sit Samtykke til et sligt Bedrageri, eller tilladt Lemlæstelsen af sit eget Værk, hvis han var bleven spurgt til Raads. Da det imidlertid engang var skeet, loe han deraf og fortalte selv Spøgen netop som han var i Færd med, med Pennen at tegne den berømte Haand, som endnu existerer. Den, han fortalte det til, var en Ven af Cardinalen; han kjendte den sovende Amor, og overtalte den udmærkede unge Kunstner til at følge med til Rom, hvor det ikke vilde fattes ham paa Leilighed til at erhverve sig et Navn. Michel Angelo samtykkede, og neppe havde han betraadt den evige Stad, før ogsaa Spaadommen gik i Opfyldelse; det regnede ned med Bestillinger og hans Navn blev hurtig udbredt.

Iblandt de mange Kunstværker, der nu udgik fra hans Haand var ogsaa et Frescomaleri i Raadssalen i Florenz, af hvilket Halvparten var overdraget Leonardo de Vinci til Udførelse. Leonardos Opgave var den mailandske Feltherre Piccininos Seier; i Forgrunden saae man en Cavallerifægtning og Erobringen af en Fane. Michel Angelo skulde fremstille: en Erindring fra Krigen i Pisa. For en Kunstner, hvis fornemste Styrke laae i Behandlingen af det Nøgne, var det ingen let Opgave at gjengive væbnede Krigere i Rustninger, men Michel Angelo forstod at hjelpe sig. En Omstændighed, som tusinde Andre vilde have overseet, gav ham Ariadnes Traad i Haanden, og han tegnede sin Carton. I den brændende Middagshede bade de florentinske Krigere sig i Arnoen, da Besætningen i Pisa pludselig gjør et Udfald. Fjenden viser sig, Raabet: til Vaaben! lyder, nogle gribe, endnu halvnøgne, til Vaabnene, andre skynde sig med at bedække de endnu vaade Lemmer. Allarmtrommen slaaes; Utaalmodighed og Fortvivlelse staaer afmalet paa de stakkels Landseknægtes Ansigter, som ikke kunne blive færdige.

Dette Mesterværk satte hiin Tids første Kunstnere i Forbauselse. De kom som Pillegrime fra alle Kanter i Italien for at beundre og studere det. San Gallo, Ghirlandajo, Granacci, Andrea del Sarto, Sansovino, del Rosso, Perin del Vaga, ja, endog Raphael, — alle bøiede de sig ærbødig for den Kæmpeaand, som havde frembragt det Høieste, en Dødeligs Kunst formaaer at opnaae. Men Hadet og Misundelsen hvilede ikke, og for Kunstneren maatte hans herlige Værk undgjelde. Da i Aaret 1512 Oprøret rasede, og Mediceerne igjen gjorde deres Ret gjeldende i Florenz, sneg Baccio Bandinelli sig ind i Salen, hvor Cartonen var udstillet, og medens Mord og Ødelæggelse rasede i Gaderne, flængede den feige, snigmorderiske Usling dette Mesterstykke i tusinde Stykker med sin Dolk.

(Fortsættes.)

Thelenef.

(En russisk Fortælling af Marquis de Custines.)

(Sluttet.)

„Nok muligt!" mumler Basile mellem Tænderne, „at jeg vækker en ubehagelig Erindring hos Dig, ikke sandt? Det er fordi Du har sat denne Erindring for meget i Baggrunden, min Søn." Derpaa vedblev han med høiere Stemme: „Jeg vil fortælle Dig din egen Historie, det er ret komisk, Du skal i det

mindste see, at jeg forstaaer at læse dine Tanker, og dersom jeg nogensinde skulde give Dig Midler til at opdage en Forræder..."

Her holder Basile atter op, aabner et Vindue, som han nærmer sig og taler sagte med fem Bønder, der ere bevæbnede ligesom han, og som man seer i Mørket.

Feodor havde grebet fat i sin Dolk, men han stikker den igjen i Beltet, Xenias Liv staaer paa Spil, den ringeste Ubetænksomhed vilde bevirke Husets Antændelse og hendes Død, som er derinde. Han behersker sig, gjerne vilde han have seet sin Søster igjen. Hvo formaaer at opklare alle Kjærlighedens Hemmeligheder? Uden at han bidrog dertil havde Xenia opdaget hans Livs Hemmelighed, og i dette saa skrækkelige Øieblik følte han en uhyre Glæde. Hvad gjør det til Sagen, at denne store Glæde er af saa kort Varighed?

Efter en kort Pause gjør Basiles skrigende Stemme Ende paa Feodors stille Sværmeri.

„Siden Du ikke elskede din Kone, hvorfor ægtede Du hende saa? Det har Du daarlig beregnet."

Dette Spørgsmaal satte paa ny den unge Mands Hjerte i Uro. Havde han sagt, at han elskede sin Kone, saa vilde han atter tabe Alt, hvad han nylig havde vundet.

„Jeg troede at jeg elskede hende," svarede han. „man sagde, at jeg skulde ægte hende; vidste jeg dengang, hvad der foregik i mit Hjerte? Jeg vilde rette mig efter Thelenefs Datter, jeg adlød uden at tænke over det. Saaledes kan det jo ogsaa gaae Andre."

„Der have vi det, Du paastaaer, at Du ikke kjendte dine egne Ønsker; nu, jeg vil sige Dig det, Du vilde blot forsone Dig med Thelenef igjen."

„O, Du kjender mig daarligt."

„Jeg kjender Dig bedre end Du maaske kjender Dig selv; Du tænkte, man maa give efter for sine Bødler, Du gjorde det for at erholde Thelenefs Tilgivelse, og det havde vi Andre ogsaa gjerne gjort i dit Sted; men hvad jeg bebreider Dig er, at Du vil skuffe mig, der fuldkommen gjennemskuer Dig. Der gaves intet andet Middel til at forsone Faderen, end at berolige ham med Hensyn til din Kjærlighed til hans Datter, og deraf kom det, at Du agtede hiin, uden at tænke paa den stakkels Kones Sorg, som Du fordømte til en stedsevarende Ulykke, og som Du ikke undsaae Dig for at forlade i det Øieblik, hun havde Haab om at skjenke Dig en Søn."

„Det vidste jeg ikke, da jeg forlod hende, hun havde holdt det hemmeligt for mig; jeg siger Dig endnu engang, det var ikke min Hensigt at handle saaledes, jeg var vant til at lade mig lede af min Pleiesøster, hun besidder saa stor Forstand!"

„Ja, det er Skade."

„Hvorledes?"

„Jeg siger, det er Skade, det vil være et Tab for Egnen."

„Hvorledes, Du skulde virkelig?...

„Vi kunne ombringe hende ligesom de Andre; troer Du, at vi ville lade Nogen af Thelenefs Stamme blive ilive?"

„Men hun har jo aldrig beviist Eder andet end Godt."

„Hun er hans Datter, det er nok."

„En saadan Skjændselsdaad vil Du aldrig kunne begaae."

„Hvo vil hindre mig deri?"

„Jeg."

„Du, Feodor, Forræder! Du er min Fange, Du har nedrigen forladt Dine, for.."

Han kunde ikke fuldende. Feodor, som kun saae eet Redningsmiddel, styrtede løs paa ham og stødte ham sin Dolk i Hjertet. I samme Øieblik qvæler han hans Skrig med en Pels, han har i Haanden; den Døendes sidste Rallen forfærdede ham ikke, den er for svag til at blive hørt udenfor. Efter at have sagt et beroligende Ord til sin Moder, vil han atter tænde Lampen; men i dette Øieblik vaagner den sovende Olding.

„Hvem er Du unge Mand?" spørger han sin Søstersøn, som han ikke kjender. „Hvilken Røg, hvad er det for Blod?"

Derpaa saae han sig gysende omkring:

"Et Liig!"

Feodor havde slukket Lampen, men den foran Madonna brændte endnu.

„Mordere, Mordere! Hjælp!" raaber Oldingen jamrende og griber Feodor om Armen.

Feodor kunde ikke hindre hans Raaben; thi Oldingen var i høieste Grad forfærdet, Himlen beskyttede ikke den unge Mand. Basiles Trop hører Skriget; forend han kunde rive sig løs fra Oldingen, styrte sex Karle, bevæbnede med Stokke, Hotyve og Øxer, ind i Hytten; at gribe, afvæbne og kneble Feodor var et Øieblíks Sag. Man slæber ham bort.

„Hvor føre I mig hen?

„Til Slottet Vologda, for at brænde Dig tilligemed Thelenef. Dit Forræderi har ikke reddet ham."

„Disse Ord bleve udtalte af den Ældste i Troppen. Feodor svarer ikke.

„Du havde ikke beregnet, at vor Seir skulde blive saa fuldstændig, vor Hær udbreder sig samtidig til alle Sider, ingen af Fjenderne undgaaer os. Gud er med os, man stolede ikke paa Dig og passede paa Dig. Thelenef opdagede man i hans Skjul, I skulle døe Allesammen, Slottet staaer allerede i Luer."

Feodor sænker Hovedet uden at sige et Ord og følger sine Bødler; han mener, at han ved at fjerne sig hurtig fra Hytten har bevirket Xenias Redning. Sex Mand bar Basiles Lig foran, Resten følger taus efter. Sørgetoget skrider frem gjennem de af Ilden herjede Egne; fra Tid til anden synes Horizonten at indskrænkes, en Ildkreds begrændser Sletten. Vologda brænder, Staden X. brænder med flere omkringliggende Landsbyer, Skoven selv staaer i lys Lue, Blodbadet udstrækker sig overalt, Ilden oplyser de skjulteste Vraaer i de tykke Skove, der gives intet Mørke mere, intet Tilflugtssted mod det udstrakte Ildhav. Natten er forsvunden og dog er Solen endnu ikke staaet op.

Skaren med Feodor forstørredes stedse; endelig kommer man til Slottet.

Hvilket Syn der ventede de Fangne! Slottet Vologda, som er bygget af Træ, er eet stort Ildhav, hvis Bølger stige mod Himlen. Bønderne, som havde omringet dette gamle Herresæde, før de stak Ild paa det, ere af den Mening, at Xenia har fundet Døden i hendes Faders Bolig.

En Række Baade, som ligger tæt samlet, fuldstændiggjør Blocaden fra Søsiden. Midt i en Halvcirkel, som dannes foran Slottet af en Hob Insurgenter er den stakkels Thelenef, som man med Magt har slæbt frem af hans Skjul og bundet til en Pæl. Fra alle Sider strømmede den seierrige Mængde til, begjerlig efter at see et saadant

Skuespil. Troppen, som havde ledsaget de stakkels Offre, danner en Kreds om Byttet, og udfolder ved Skinnet af Luen sit skrækkelige Banner, der bestaaer af de først Myrdedes Klædningsstykker; man havde sat dem paa Spidsen af Sablerne og Spydene.

Denne saakaldte Frihedens Triumph var en Scene som ved Verdens Undergang. Luerne og Støien, som kom fra Slottet, lignede Udbruddet af en Vulcan. Folkets Hævn ligner Lavaen, som længe har gjæret i Jordens Indre, forend den skaffer sig Luft til Bjergets Top. Man raaber og skriger, men man adskiller Intet tydeligt, undtagen maaskee Offrenes Jamren, der kun glæder Bødlerne. Disse Umennesker ere for det Meste af sjelden Skjønhed, Alle have et af Naturen ædelt Udvortes; de ligne Dæmoner med Engleansigter. Feodor selv ligner sine Forfølgere i Skjønhed. Alle Russere af reen slavisk Race have en Familielighed, og selv medens de tilintetgjøre hverandre, seer man endnu, at de ere Beslægtede; dette gjør Blodbadet endnu skrækkeligere.

Den frygtelige Kreds aabnes et Øieblik, for at lade Feodor og hans Ledsager træde ind; Thelenef havde en saadan Stilling, at han i Begyndelsen ikke kunde kjende sin Befrier. Man vilde just begynde med hans Henrettelse, da en Mumlem lød gjennem Mængden.

„Et Spøgelse! ... et Spøgelse! det er hende ... lyder det fra alle Sider. Kredsen aabnes paa ny, man har adspredet sig, Bødlerne flye for en Aand ... Grusomheden er nøie forbunden med Overtroen.

Nogle vilde holde de Flygtende tilbage. „Kommer tilbage! kommer tilbage! det er Xenia, hun lever, hun er ikke død.

„Holdt!" raabte en qvindelig Stemme, hvis Tone gjenlyder i Alles Indre. Lad mig komme forbi, jeg vil see dem! det er min Fader, det er min Broder ... I kunne ikke hindre mig i at døe med dem."

Idet Xenia udtaler disse Ord synker hun afmægtig om for Feodors Fødder. Den ulykkelige unge Mand, som man havde fængslet, føler neppe sine Baand mere.

Dog, vi ville ikke detaillere denne Rædselsscene. Rigtignok varede den længe, men vi ville fremstille den i faa Ord.

Xenia havde i Hytten, hvor vi have forladt hende med Ammen, i Begyndelsen ladet sig bevæge til at tie, af Frygt for at forstørre Faren for Feodor, der vilde have tabt al Holdning, naar han havde seet hende i Mordernes Hænder; tillige troede hun at udsætte Ammen for Fare. Men da begge Fruentimmerne vare alene, var den unge Pige staaet op, for at dele sin Faders Skjæbne.

Endelig foregik Thelenefs Henrettelse paa en saa grusom Maade, at vi ikke vove at beskrive samme. For at gjøre Døden endnu skrækkeligere for den Ulykkelige, lod man ham see Xenia og Feodor, begge bundne.

Da Faderen havde ophørt at leve, vilde man nu ogsaa opoffre Datteren. En af Bødlerne nærmede sig hende, for at gribe hende ved Haarene, der flagrede rundt omkring hende; men hun er stiv og kold, under Faderens Dødsqvaler har hun ikke rørt sig, intet Ord er kommet over hendes Læber.

Feodor, hos hvem der foregaaer en overnaturlig Rystelse, faaer igjen sin hele Kraft og Aandsnærværelse, han sønderbryder paa en vidunderlig Maade sine Lænker, river sig løs fra sine Bevogtere og iler hen til sin elskede

Søster, slutter hende i sine Arme, løfter hende op fra Jorden, derpaa lægger han hende igjen ned, vender sig med en Rolighed, lig Orientalernes i de skrækkeligste Øieblikke, om til Bødlerne, og siger:

„I maae ikke røre hende, Gud har udstrakt sin Haand over hende, hun er vanvittig."

„Vanvittig," gjentager den overtroiske Mængde, „Gud er med hende."

„Det er Forræderen, hendes Elsker, som har givet hende det Raad at anstille sig vanvittig; nei, nei, bort med alle Guds og Menneskenes Fjender!" raabe de meest Rasende, „vi gjøre kun vor Pligt, vor Fader ønsker det, han vil belønne os."

„Saa kommer da, om I vove det," raaber Feodor i den høieste Fortvivlelse, „hun har uden Modværge, ladet mig trykke sig til mit Hjerte. I see nok, at hun er vanvittig. Men hun taler..."

Man nærmer sig, man hører kun de Ord:

„Det var altsaa mig han elskede!"

Feodor, som ene forstaaer Meningen af denne Tale, falder paa Knæ og takker Gud med Taarer i Øinene.

Bødlerne fjerne sig fra Xenia med hellig Gysen.

„Hun er afsindig," sige de sagte.

* * *

Fra denne Dag af gjentager hun stedse de samme Ord:

„Det var altsaa mig han elskede."

Nogle, som saae hvor rolig hun var, tvivlede om hendes Vanvid; man troer, at Feodors Kjærlighed, der imod hans Villie har aabenbaret sig for hende, har vakt en uskyldig og inderlig Følelse i hendes Hjerte, hvilken i lang Tid har slumret hos den unge Pige, og at den sildige Opvaagnen af samme har bragt hendes Hjerte til at briste.

Ingen Advarsel kan hindre hende fra at gjentage de Ord: „Det var altsaa mig han elskede!" som hun udtaler med en mechanisk Hurtighed.

Hendes Tanker, hendes aandelige Liv ophørte ved denne Feodors ufrivillige Tilstaaelse og Fornuftens Organer adlyde ligesom drømmende Villien, der tilskynder hende til bestandig at udtale de hemmelighedsfulde Ord.

At Feodor ikke blev henrettet bag efter Thelenef havde han Tilskuernes, ikke Bødlernes Modbydelighed at takke for; Mængden, som er kjed af Blodudgydelsen, forlanger, at den unge Mands Henrettelse skal opsættes til den følgende Nat. I denne Mellemtid kom der betydelige Troppeafdelinger fra forskjellige Kanter. Disse indsluttede hele Districtet den følgende Dag; man decimerede Landsbyerne, de meest Skyldige, som ikke dømtes til Døden, men til at straffes med Knut, omkom derved; Resten forvistes til Siberien. De forladte Landsbyers Eiere ere ødelagte, thi Menneskene udgjøre Godsbesiddernes Rigdom. Fyrst **'s store Besiddelser ere øde og forladte.

Feodor tvinges med sin Moder og Kone til at følge Landsbyens Beboere. Xenia var nærværende i det Øieblik de Forviste afreiste, men hun siger dem ikke Farvel, denne Ulykke har ikke gjengivet hende Forstanden.

I det skjæbnesvangne Øieblik forhøier en uforudseet Begivenhed Feodors og hans Families Smerte. Moderen og hans Kone vare allerede paa Vognen, han vilde ligeledes bestige den, for at sige Volgoda Farvel for stedse; men han saae kun Xenia, han leed kun for sin Søsters Skyld, som han maatte for-

lade uden Beskyttelse paa hendes Fødesteds Ruiner. Nu, da hun trænger saa høiligen til Beskyttelse, skulle Fremmede tage hende under Varetægt; Fortvivlelsen tillod ham ikke engang at fælde Taarer. Et hjerteskjærende Skrig fra Vognen kalder ham hen til hans Kone, som han finder i Afmagt, en af Soldaterne i Eskorten havde baaret Feodors Barn bort.

„Hvad gjør Du?" siger Feodor.

„Jeg vil lægge det ved Veien, for at det kan blive begravet, seer Du ikke det er død?" siger Kosaken.

„Jeg vil tage det med.„

„Det maa Du ikke."

I dette Øieblik greb de andre Soldater, hvem Støien havde draget til, Feodor, som maa give efter for Overmagten og falder i et Slags Bedøvelse; derpaa græder han og siger jamrende: „Det er ikke dødt, det ligger kun i Afmagt, lad mig omfavne det engang endnu, jeg lover Eder, at jeg ikke skal tage det med, dersom dets Hjerte ikke slaaer. I have maaskee en Søn, en Fader, hav Medlidenhed med mig. Kosaken røres endelig og giver ham Barnet; neppe har Faderen betragtet det iiskolde Legeme, førend Haarene reise sig paa hans Hoved, han kaster Øinene rundt omkring og hans Blikke møde Xenias. Hverken Ulykke eller Uretfærdighed, eller Død eller Afsindighed kan hindre disse to Hjerter fra at forstaae hinanden — det er Guds Villie.

Den unge Mand giver Xenia et Tegn; Soldaterne agte den stakkels Afsindige, som gaaer hen og modtager Barnet af Faderens Hænder, men uden at sige et Ord. Thelenefs Datter tager nu Sløret af, for at give Feodor det, derpaa trykker hun Barnet i sine Arme. Hun bliver staaende ubevægelig med sin kostbare Byrde, indtil hun seer, at hendes elskede Broder, siddende mellem en grædende Moder og en døende Kone, forlader sit Fødested for stedse. Hun følger længe de Deporterede med Øinene; endelig, da den sidste Vogn er forsvunden, da hun befinder sig alene, bærer hun Barnet bort, leger med det døde Legeme og kjærtegner det.

„Det er altsaa ikke dødt," sagde de Omkringstaaende, „det lever op igjen, hun kalder det tilbage til Livet."

„Kjærligheds Magt! hvo formaaer at foreskrive Dig Grændser?"

Feodors Moder bebreidede sig uophørlig, at hun ikke havde holdt Xenia tilbage i den gamle Onkels Hytte.

„Hun vilde i det mindste ikke være bleven nødsaget til," sagde hun, „at bivaane Faderens Henrettelse."

„Hun vilde have beholdt sin Fornuft, for endnu at lide mere," svarede Feodor sin Moder.

Den stakkels gamle Kone hengav sig i lang Tid i sin Skjæbne; hverken Blodbadet eller Luerne havde aflokket hende nogen Klage; men da hun med de Øvrige skulde forlade Hytten, i hvilken hendes Søn var født og hendes Ægtefælle død, da forlod Kraften hende, hun klyngede sig fast til Bjælkerne. Endelig slæbte man hende bort og satte hende paa Telegaen, hvor vi have seet hende begræde hendes Søns Barn.

* *
*

Hvad man neppe skulde troe er, at Xenias Omhu, maaskee hendes Bøn gjengiver Barnet Livet. Dette Underværk, hvis Kilde er den ømmeste Kjærlighed, bevirker, at hun nu æres som en Helgeninde af Vologdas nye Befolkning. Selv de, der ansee hende som afsindig, vove ikke at fratage hende Broderens Barn, Ingen tænker paa at berøve hende, hvad hun har berøvet Døden. Dette vil trøste den forviste Fader, i hvis Hjerte Glæden maaskee atter kunde tage Bolig, naar han erfarer, at hans Søn er reddet, reddet ved hende.

En Gjed følger hende for at nære Barnet. Undertiden saae man den jomfruelige Moder sidde paa Ruinerne af det af hende engang beboede Slot og smilende at betragte den forviste Broders Barn. Hun vugger det med jomfruelig Ynde paa sit Skjød, og den til Livet gjenopvaagnede lille Engel seer kjærligt paa hende. Uden at hun veed af det, er hos hende Kjærlighed fulgt paa Velgjørenhed, Vanvid paa Kjærlighed og paa denne, Følelsen af Moderømhed. Gud beskytter hende. Barnet og den Afsindige omfavne hinanden i en Verden, der ikke kjender til Taarer, ligesom Trækfuglene hilse hverandre paa hiin Side af Skyregionerne.

Men stundom synes Erindringer at vaagne hos hende, da udtaler hun sagte hos sig selv de Ord, hvis Betydning Vologdas nuværende Beboere ikke kjende: „Det var altsaa mig, han elskede!"

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

Jfr. Fjeldsted er d. 23de ds. første Gang optraadt for fuldt Huus paa den store Opera i Paris i en af Bournonville componeret stor serieux Pas de deux, som hun dansede med Petipa. Hun vandt et enthusiastisk Bifald. Bladet „Courier de Spectacle“ siger herom: „Den danske Dandserinde Jomfru Fjeldsteds første Debut paa Operaen i Paris fandt Sted i tredie Act af Wilhelm Tell, hvor hun dandsede med Petipa. Den unge Pige vilde allerførst fremtræde i den ædle Stiil, i hvilken man kan vise, at man har Skole, og følgelig er værdig til at fremtræde paa et Theater som den parisiske Opera. Det første Indtryk, Debutantinden fremkaldte, var gunstigt for hende; hun har Aplomb, heldige d'eveloppemens og en vis fremmed Maneer, som forøger den Interesse, hun indgyder. Hun gjorde fuldstændig Lykke.“ Jfr. Fjeldsted skulde optræde anden Gang før sin Afreise fra Paris i Ialeo de Xeres af Toreadoren, hvilken hun skulde udføre sammen med Corali.

I Fredags aabnedes den ny Theatersaison med **Victor Hugo's** tragiske Drama: **„Angelo, Tyran af Padua.“** Dersom en feig Usling, hvis hele Væsen i den Grad beherskes af Frygt og Mistænkelighed, at selv hans urene Kjærlighed forvandles til Skinsyge, og hos hvem kun Had og Hevn ere den i Sjælen stedse vibrerende Nerve, var et værdigt, eller blot et interessant Stof for den tragiske Muse, da havde vistnok Victor Hugo truffet det Rette, da han udkastede Planen til det nærværende Drama. Men dette er saa langt fra at være Tilfældet, at alle de andre Personer i Stykket tvertimod under Behandlingen ere voxede dets Helt over Hovedet, saa at Paduas mægtige Tyran tilsidst endog kun bliver et svagt Redskab for en usel Shirres grusomme Hevn. Kjærligheden, dette uudtømmelige Dyb, hvoraf alle Tiders og Nationers Poeter have hentet deres Stof, skulde ogsaa være det altoplivende Pulsslag i dette Drama. Men den er her ikke den oplivende Nectar, der fylder Sjælen og styrker den for en Evighed; den er forvandlet til en snigende Gift, der gjennemtrænger den hele menneskelige Organisme, og gaaer til Grunde med den. Selv hos Tisbe, ved hvis ædle Selvopoffrelse Digteren ligesom har villet forsone os med de oprørte Lidenskabers Rasen, er det kun en tilfældig Omstændighed, der fremkalder denne Opoffrelse; den er ikke, som den, for at vække sand dramatisk Interesse, burde være, grundet i hendes inderste Væsen. Ogsaa hos hende er Kjærligheden en fortærende Ild, der da den ikke kan finde Næring i Gjenkjærligheden eller kjølnes i Hevn, fortære hende selv. — Vi maae, for det indskrænkede Rums Skyld, udsætte de Bemærkninger, hvortil den sceniske Udførelse af dette Drama kan give Anledning, til næste Hefte.

Det kgl. Theaters Repertoire.

Søndag den 3die September: Romeo e Giulietta. Den Stundesløse (istedetfor Toreadoren).

Mandag den 4de: Angelo.

Tirsdag den 5te: Jødinden.

Torsdag den 7de: Orkenens Søn.

Fredag den 8de: Napoleons Befaling. Et Reiseeventyr.

Løverdag den 9de: Matrosen. (Matrosen, Hr. Gundersen). Faust.

Søndag den 10de: Gud velsigne Dem! Lystspil i 1 Act efter Ancelot og Duport. (første Gang).

Rollebesætning.

Marquis de Rosambert .... Hr. Holst.
Hr. de Sargeon .... — Nielsen.
Agathe, hans Kone .... Jfr. Ryge.
Elise de Merainville, hendes Søster .... Md. Holst.
Lafleur, Marquiens Tjener ...... Hr. Phister.

og: De Danske i Paris. (Majoren Hr. Hansen; Ernest, Hr. Lindberg; Adolph Heller, Hr. Hultmann.)

Vesterbroes nye Theater.

Søndag den 3die September.

Doctor Faust's Zauberkäppchen, oder: Die Räuber-Herberge im Walde, Tryllefarce med Sang i 3 Afdelinger, med et Forspil, af Friedrich Happ. Musiken af Capelmester M. Hebenstreit.

Mandag den 4de.

Paa Forlangende. (For sidste Gang): Doctor Wespe, originalt Priis-Lystspil i 5 Acter af Bendix.

Onsdag den 6te.

Doctor Faust's Zauberkäppchen.

Efter A. Küchler

FAMILIELIV I ALBANO

Ny Portefeuille 1843

Em. Bærentzen & C° lith. Inst.

BERZELIUS.

Ny Portefeuille 1843

Jacob Berzelius.

Jacob Berzelius, ikke blot en af Sverrigs, men tillige af Nutidens navnkundigste Mænd, er fød i Linkoping d. 29. August 1779. Farfaderens Fader, Bengt, Sysselmand og Hospitalspræst i Linkoping, antog først Navnet Berzelius, af Bergsäter i Motala Sogn, hvilken dennes Fader, Bonden Jöns Håkanson, forpagtede. Hans Fader var Samuel Berzelius, Collega Scholæ i Linkjøbing. Sin første Underviisning nød han i sin Fødeby; men ligesom tidligere Linné havde Berzelius den Skjæbne, at han fra Gymnasiet til Universitetet medbragte et mindre fordeelagtigt Vidnesbyrd med Hensyn til sine Studier, rimeligviis af den Grund, at der hos begge alt fra den tidligste Ungdom viste sig en afgjort Hang i en bestemt Retning, som fremfor alt Andet gjorde sig gjeldende hos dem.

I Aaret 1796 blev han indskrevet blandt de Studerendes Tal i Upsala, og lagde sig nu med største Flid efter at studere Medicinen og i Særdeleshed Chemien. Da han i Aaret 1799 assisterede Medicinalraad Hedin, der var ansat ved Brøndlægeanstalten i Medevi, kom han hændelsesviis til at anstille en chemisk Prøve med Vandet i denne Sundhedsbrønd, og Resultatet af disse Undersøgelser udgjorde Emnet for hans første Disputats, som havde til Titel: Nova Analysis Aquarum Medeviensium, hvilken han udgav og forsvarede i Aaret 1800. Aaret derpaa tog han den medicinske Licentiatgrad, hvorpaa han i Aaret 1802 disputerede for Doctergraden. Den 1ste Mai s. A. udnævntes han til Adjunct i Medicin og Pharmacologie i Stockholm, en Plads, som blev oprettet for hans Skyld, men som siden blev bibeholdt. Fra den Tid udviklede han en sjelden Virksomhed og berigede Videnskaben med en Mængde nye Opdagelser og lærde Skrifter og Afhandlinger. Han steg fra Værdighed til Værdighed, blev udnævnt til Medlem af de betydeligste uden- og indenlandske lærde Selskaber og Akademier, hædret med Ordener og Titler. I Aaret 1835 d. 19. Decbr., paa sin Bryllupsdag, blev han ophøiet i Friherrestanden, og modtog følgende egenhændige Skrivelse fra Kongen:

»M:r le Professeur Berzelius! Les éminens services, que Vous avez rendus à votre patrie et aux sciences, les soins empressés, que Vous avez donnés à l'éducation de Mon Fils, dans cette branche d'instruction qui conduit à la connaissance de tout ce qui porte l'empreinte du savoir et de l'exactitude, M'ont déterminé à Vous décerner le titre et la dignité de Baron. — Le monde savant trouvera, dans cette nomination, un hommage rendu à l'homme qui consacre ses veilles à tant de récherches utiles, et qui a eu le bonheur de les enrichir par des succès que l'Europe a déja reconnus, et que la Suède se glorifie de s'approprier comme le patrimoine d'un de ses enfans. — Les sentimens que Je Vous porte, M'assurent que Vous reconnaitrez, dans la nomination que Je Vous annonce le jour de Votre mariage, une preuve constante de Mon estime, de mon intérêt, et de mon affection. Sur ce Je prie Dieu, qu' Il Vous ait &c. &c.

Stockholm le 19 Dec. 1835.

CHARLES JEAN.

Berzelius har fra Tid til anden foretaget flere videnskabelige Reiser i England, Frankrig, Tydskland, Danmark o. fl. St. og er overalt blevet modtaget med den største Agtelse og Hædersbeviisninger. Først i Aaret 1835 giftede han sig med Elisabeth Poppius, en Datter af Præsidenten Poppius.

Resultatet af Friherre Berzelius's videnskabelige Virksomhed er i muligste Korthed sammenfattet i følgende Yttring om ham: „Hans Fortjenester paa Chemiens Gebeet ere saa mangfoldige, at det er vanskeligt at gjøre dem ret anskuelige i et kort Omrids; utvivlsomt nyder han den største Anseelse iblandt alle nulevende Chemister; ja Chemiens nærværende Tilstand skyldes for en stor Deel hans Opdagelser og Anskuelser. Det var ham, som først udviklede det elektro-chemiske System; han har undersøgt og nøiere opgivet de enkelte Legemers stöchiometriske Forhold samt, tvertimod Thomson, beviist, at de ikke vare Multipla med hele Tal af Vandets Atomvægt, og mangfoldige andre Resultater af hans rastløse Forskninger. Ikke mindre har han udmærket sig ved sine Undersøgelser i den organiske Chemie og har egentlig lagt Grundvolden til Dyr-Chemien; ligeledes er han i Besiddelse af de største Fortjenester med Hensyn til den chemiske Analyse, han opstillede en aldeles ny Nomenclatur samt lagde Grunden til et chemisk Mineralsystem. Kort, der gives ingen Green af Chemien, som ikke af ham er bleven bearbeidet, som ikke har ham at takke for de vigtigste Opdagelser; og hans Arbeider ere saa talrige, at det, naar man tillige tager deres Nøiagtighed og Udførlighed i Betragtning, næsten synes ubegribeligt, hvorledes en enkelt Mand har kunnet udrettet saa meget."

Af en stor Kunstners Liv og Levnet.

Efter Alexander Dumas.

(Fortsættelse.)

IV.

Alexander VI, den forfærdelige Rodrik Borgia, havde af en Feiltagelse selv tømt Vinen, som han havde forgiftet til Andre. Aarhundredet var hevnet. Med Rædsel saae de Efterladte af de utallige Slagtoffrer, der maatte blode for det vellystige og blodgjerrige Huus Borgia, det fortrukne, opsvulmede og sortanløbne Lig blive baaret forbi, og udraabte: Plads for Herrens Dom!

Julius II, besteg St. Peders Stol, en ærgjerrig Mand med jernfast Sind, stolt, herskesyg, ubøielig, voldsom, ubændig i sin Vrede, rask i sine Beslutninger, ikke taalende nogen Modsigelse, truende hver en Hindring, der lagdes ham i Veien, med Tilintetgjørelse. Eet Træk vil være tilstrækkeligt til at fremstille ham heelt og holdent. Da han engang bestilte sin Statue hos Michel Angelo, skete det paa følgende Maade:

„Modelleer mig en Kæmpestatue til St. Peders Kirkens Portal. Tag saalænge disse tusinde Dukater. Naar Du bruger flere Penge, saa siig mig det selv. Skynd Dig med at gjøre Udkastet, og lad Værket blive Julius den Anden og Michel Angelo værdigt!"

„Udkastet er allerede gjort," svarede Kunstneren, „Eders Hellighed skal med den høire Haand uddele Velsignelsen, og holde en Bog i den venstre."

„En Bog, en Bog!" skreg Paven rasende; „et Sværd! ved St. Paulus, hvad forstaaer jeg mig paa Eders Kragetær! Giv mig et Sværd, det forstaaer jeg at føre og at bruge!.."

Nogle Dage derefter traadte Julius ind i Kunstnerens Værksted, og sagde smilende: „Godt, fortræffeligt; men siig mig, velsigner Billedstotten, eller truer den?"

„Den truer dem, der ikke ville gjøre godt," svarede Michel Angelo. — Folket vilde iøvrigt slet ikke gjøre godt, og ødelagde i Aaret 1511 Statuen, som det i Grunden var mere Skade for, end det vilde have været for Originalen.

Strax i Begyndelsen af sin Regjering lod Julius II. Michel Angelo kalde til sig. En saadan Kunstner var værdig at fatte en saa stolt Aand. Julius havde i flere Maaneder tænkt over, hvilken Opgave han vel skulde give sin Tids første Kunstner. Hans Ærgjerrighed kjendte, som sagt, ingen Grændser, hans Torst efter Berømmelse og Storhed var ikke til at tilfredsstille, han glemte Herrens Ord: „mit Rige er ikke af denne Verden," og vilde allerede her paa Jorden være udødelig.

„Hvis Du skulde udføre et Gravmæle for Julius II.," sagde han til Kunstneren, „hvorledes vilde Du vel begynde derpaa?"

Michel Angelo svarede efter et Dieblikš Betænkning: „Jeg vilde fremfor Alt sørge for, at Monumentets Storhed kom til at svare til Storheden af den, der hviler derunder. Det skulde være en langagtig Fiirkant, tredive Fod lang, idet mindste lige saa høi og halv saa bred. Foruden Ornamenterne i halvt ophøiet Arbeid, maatte fyrgetyve Billedstøtter bære den med Eders Helligheds Transfiguration kronede Grav. Fire Seiersstøtter, to mandlige og to qvindelige, maatte, parrede paa begge Sider, træde Slaver og Oprørsstiftere under Fødderne. Sexten allegoriske Figurer, syv til otte Fod høie, forestillende overvundne Lande og fængslede Dyder, skulde være lænkede til Graven af den, som i levende Live ydmygede hines Stolthed og udgjorde disses Hæder. Otte Kæmpefigurer af tolv Fods Høide skulde hvile paa Attikas Tinder. Det Indvendige maatte være en hvælvet Kuppel, hvori Sarkophagen hvilede."

Taus hørte Paven paa ham, og betragtede med et fast Blik Kunstneren, der, begeistret af den ophøiede Tanke, koldblodig beskrev Gravstedets Udsmykning, uden at tænke paa, hvilke mørke Tanker han derved maatte fremkalde i dets tilkommende, allerede graanede Beboers Sjæl.

Kun den, som kjender den italienske Charakteers Grundtræk, og navnlig dens medfødte Modbydelighed for Døden og Erindringen derom, vil kunne fatte det Sælsomme i en Samtale, i hvilken den Ene bestiller sin Grav, og den Anden paa det udførligste meddeler og udvikler for ham Planen dertil. Julius gjorde ingen anden Bemærkning, end denne ene: „Hvor skulle vi finde en Plads til dette colossale Monument?"

„Ogsaa det har jeg tænkt paa," svarede Michel Angelo; „Eders Gravmæle, saaledes som jeg har tænkt mig det, vilde ikke kunne faae Plads under St. Peders hellige Hvælvinger*). Men vi have den Tribuna, hvortil Nikolaus V lagde Grundstenen. Jeg fuldfører Bygningen efter Roseslinos Tegninger, og Capellet vil blive Monumentet værdigt."

„Og hvormeget kunde denne Kirke vel komme til at koste?"

„Jeg tænker saa omtrent et halv hundred tusinde Ducater.

*) Michel Angelo taler naturligviis her om den ældre Pederskirke; thi den nuværende var dengang ikke til endnu.

„Den maa gjerne koste det Dobbelte," sagde Paven.

„Jeg kan altsaa reise til Carrara?"

„Paa staaende Fod, og glem ikke, at henvende Dig umiddelbart til mig, saa tidt Du trænger til mig ... Eller, endnu bedre, jeg skal lade lægge en Bro, der fører fra mit Gemak til dine Værelser, for at kunne komme til Dig saa tidt jeg lyster og skjænde paa Dig, naar jeg mærker, at Du noler for meget. Nu, Gud være med Dig, Michel Angelo; Du har forstaaet mig."

Michel Angelo følte sig vistnok i dette Øieblik den lykkeligste blandt alle Dødelige. Men kun den vil kunne fatte hans Lykke, som selv nogensinde fødte en mægtig Tanke i sin Sjæl, og pludselig saae alle Hindringer forsvinde, og det hidtil umulige vorde muligt, var det saa kun i Drømme.

Medens en flittig Flok Arbeidere under hans Opsigt vare beskjæftigede med, at fremdrage de udsøgteste Marmorblokke af Carrares Steenbrud, stod han taus og grublende foran en mægtig, over Havet fremspringende Klippe. „Hvorfor skal jeg ikke bemestre mig denne Klippe?" lod det med Begeistringens Flammetunger i hans Indre, „hvorfor skal min Meisel ikke tilhugge Fjeldets Ribbeen? Under min Haand maatte Klippen forme sig til en Kæmpe, for i mange Miles Afstand at skræmme de Søfarende. Mit Navn vilde med uudslettelig Skrift være indgravet i Granitens Blok, og mit Værk være evigt, som Himlene. Dog Taalmodighed, ogsaa jeg vil snart være i Besiddelse af mine Marmorbjerge, og med mægtig Haand fremkalde overnaturlige Skikkelser.

Vug Dig i Dine Drømme, Du stakkels store Mand, opfør Dit babyloniske Taarn til Skyerne! Medens Du i stolt Indbildning stiller Dig ved Herrens Side, forgifter Braadden af et usselt Insekt Dine store Tanker og Alting gaaer op i Røg og Taagedunst. Du forstaaer Dig ikke paa Rænker, Mester. Geniussen er kun noget, men Smidigheden alt i Verden. Stolthed, Ærlighed, Aabenhed ere fortræffelige Egenskaber; men de føre ikke overalt til Maalet, og ofte bliver kun den ophøiet, som sig selv fornedrer, om end ikke i Evangeliets Betydning. Hold inde med Dine Drømme og Dine Daarskaber, Dine udhugne Fjelde og Dine Luftslotte. Du har længe nok betragtet Himlen og Havet. Hurtig! Iil til Dit Værksted, Du er sværtet hos Paven.

Peterspladsen var oversaaet med carrariske Marmorblokke, den sidste Ladning var netop bleven udskibet ved Tiberens Strandbred, og Michel Angelo begav sig til Vaticanet, for at faae Penge til Skibsfolkene. Han havde i lang Tid levet i den meest afsondrede Eensomhed, og vidste ikke det mindste af det, der imens havde tildraget sig ved Pavens Hof.

„Hans Hellighed er ikke tilstede," var al den Besked, han nu fik.

Kunstneren gaaer bort, for igjen at indfinde sig om et Par Dage.

Da han næste Gang indfinder sig, træder en Tjener ham i Veien, og siger ganske kort: Han kunde ikke komme ind.

„Ulyksalige! Du veed ikke, med hvem Du taler saaledes!" raaber en Prælat, som kjender den store Florentiner.

„Jeg veed det ret godt, og gjør kun, hvad der er paalagt mig, svarede Lakaien frækt.

„Det er godt," sagde den opbragte Kunstner, „hvis Paven skulde sende efter mig, saa

sig kun, at jeg er reist min Vei." En Time derefter var han paa Veien til Florents. —

Julius II. var imidlertid ikke den Mand, som uden videre lod sig byde sligt. Da han erfarede Michel Angelos foragtelige Svar og Flugt, fnysede han i vild Harme. Fem Ilbud bleve efter hinanden udsendte, for at indhente den Flygtende. Deres Bønner og Forestillinger vare forgjæves, og de truede med at bruge Magten. Men Michel Angelo greb til sit Værge, og tordnede dem imøde:

„Hvo vover, at lægge Haand paa mig?"

Forskrækkede vege de tilbage, og lode den Balstyrige uhindret fortsætte sin Vei.

Pavens Harme var grændseløs. Han truede Florenz med Ild og Sværd, hvis det ikke udleverede ham Kunstneren. Soderini modtog i kortere Tid end tre Dage tre Skrivelser; det første forkyndte Kunstneren Tilgivelse og Forglemmelse, det andet erklærede Republiken Krig, det tredie endelig satte alle Florentinere i Kirkens Band, hvis Michel Angelo ikke inden fire og tyve Timer begav sig paa Veien til Rom.

„Du styrter os Alle i Fordærvelse!" sagde den stakkels Gonfaloniere rystende og bævende.

„Jeg skal lære ham, at lade mig vise bort fra hans Dør," svarede Michel Angelo.

„Jeg kan ikke beholde Dig her, Ulyksalige."

„Godt, saa gaaer jeg til Padischahen.

„Til Padischahen!"

„Han vil behandle mig bedre, end Hans Hellighed, det er jeg vis paa. Sultanen vil lægge en Bro til Pera, og har gjort mig de meest forføreriske Tilbud."

„Saa gaae Pokker i Vold, naar Du har Lyst, men befrie os kun fra den hellige Faders Vrede."

Julius II. holdt imidlertid Ord, og rykkede frem med en Hær, indtog Bologna, og var meget tilfreds med denne Begyndelse. Da forandrede Michel Angelo sin Beslutning, og ilede til Bologna.

Julius sad netop til Bords i de Sextens Pallads, da den Ankomne blev meldt; Øieblikkelig lod han ham komme ind og tilraabte ham med ufordulgt Harme: „Du skulde have kommet til os, og tvinger os derimod til at hente Dig."

Michel Angelo havde bøiet sit Knæ for Paven, men uagtet denne ydmyge Stilling røbede hans stolte Mine ingen Anger. Hans rynkede Bryn syntes at sige hvad Læben fortaug: Non homini, sed Petro.

De Tilstedeværende nærede den største Bekymring, dog vovede ingen at lægge et godt Ord ind for den stakkels Kunstner, da Alle skjalv for Pavens ustyrlige, opbrusende Forbittrelse, med Undtagelse af Cardinal Soderini, den kloge Gonfalonieres værdige Broder, som troede at burde tage Ordet for den arme Synder paa følgende Maade:

„Hellige Fader, tilgiv den stakkels Mand, som ikke vidste, hvad han gjorde ... Kunstnerne ere nogle naragtige Patroner, den Ene saa godt som den Anden ... og hvis han i sin Dumhed har feilet...

Julius gav den ukaldede Talsmand et Slag med sin Stok, og raabte med Tordenstemme:

„Hvo er en naragtig Patron? Hvo har feilet af Dumhed? Ingen uden Du! See til, at Du kommer bort fra mine Øine."

Stiv og ubevægelig af Forbauselse, rørte Cardinalen hverken Haand eller Fod.

„Saa kast mig den Karl ud af Vinduet," skreg Paven, og Tjenerne skubbede Eminentsen, skjøndt ikke uden Umage, ud af Døren.

Om Aftenen vare Julius II. og Michel Angelo igjen de bedste Venner. Begge forstode hinanden, og vare hinanden i Grunden uundværlige. Paven sad for ham, og bød Michel Angelo at komme til Rom, saasnart Statuen var færdig. „Glem ikke, at mit Gravmæle venter Eder," vare de sidste Afskedsord.

Michel Angelo arbeidede i sexten Maaneder paa den colossale Billedstøtte, altsaa femten Maaneder længere, end hans Fjender behøvede til igjen at knytte deres Rænkers sønderrevne Traade. Dennegang stod Bramante i Spidsen for dem, og iblandt Michel Angelos Rivaler var ogsaa Raphael.

Til Lykke for vor Kunstner var Julius II. ikke mindre egenraadig i sin Tilbøielighed, end i sit Had. Jo større Umage Michel Angelos Misundere gjorde sig for at sværte ham, desto egensindigere viste Paven sig i at hædre ham, saa at hans Avindsmænds blinde Iver ydede ham bedre Tjeneste, end det oprigtigste Venskab vilde have været i Stand til.

Nu istemte Hofmændene en anden Tone, og istedetfor at vedblive med forgjæves at nedsætte deres fælleds Fjende, begyndte de at hæve ham til Skyerne, men paa den underfundigste Maade, idet de pludselig gjorde den store Billedhugger til en stor Maler. Julius gik i den grove Snare, og glemte sit Monument.

Det var i Aaret 1508. Michel Angelo var ankommet fra Bologne, og udenfor Vaticanet sprang han ud af Stigbøilerne, og traadte bedækket med Støv ind for Paven, som modtog ham med aabne Arme.

„Og min Billedstøtte?" spurgte Julius.

„Er færdig. Ertset er flydt meget godt. Eders Herligheds Billed, tre Gange forstørret, troner i frygtelig Storhed. Den venstre Haand griber, som I befalede, om det blottede Sværd."

„Velan, saa vil vi tale om vore store Planer; din hele Tid, vil jeg haabe, hører mig til."

„Jeg har forskrevet mig til Eders Hellighed med Liv og Sjæl."

Efter gjentagne Forsikkringer om Hengivenhed og Venskab reiste Paven sig, for, støttet paa sin Yndlings Arm, at vise ham, hvad der alt var fremstaaet siden hans Fraværelse: San Gallos Arbeider, Bramantes Frembringelser, Raphaels Freskomalerier. Michel Angelo, retfærdig selv imod sine Fjender, uddeelte rigelig Roes. De betraadte Peterspladsen, hvor Marmorblokkene fra Carara endnu laae, som han forlod dem, som om de kun længtes efter Meiselen i Kunstnerens Haand. Efterat de havde gjennemkrydset Kirken, Haverne og Paladset i alle Retninger, stege Julius og Michel Angelo ind i det Sixtinske Capel, netop som Aftenskumringen indtraadte. Paven blev staaende midt i det grandiose Capel, pegede op mod Hvælvingen, og sagde i en Tone, som om det Hele fulgte af sig selv:

„Siden min Onkels Død staaer dette skjønne Værk næsten aldeles forglemt. Men jeg vil have, at det engang skal hedde: Julius II. har fuldført, hvad Sixtus IV. begyndte. Det er denne Opgave, jeg har tiltænkt Dig. Du skal her baade være Bygmester, Maler og Decorateur. Det skal være overladt til Dig, at udsmykke, og ved din rige Indbildningskraft at oplive denne uhyre Kuppel. Din skabende Aand var hidtil kun kjendt fra een Side; jeg længes efter at vise den forbausede Verden, at Michel Angelo er en ligesaa stor Maler som uopnaaelig Billedhugger."

Michel Angelo betragtede Paven, som om han vilde overbevise sig om, det var hans ramme Alvor.

„Nu, Du svarer mig ikke?"

„Jeg troer ikke, at jeg har forstaaet Dig rigtig."

„Jeg har udkaaret Dig, til at male Fresco i Kuppelen af det Sixtinske Capel. Forstaaer Du mig nu?"

„Eders Hellighed spotter Eders ringe Tjener."

„Hvorledes det, Mester Buonaroti?"

„Mit Værktøi er Meisel og Hammer, og jeg veed ikke engang ret, hvorledes jeg skulde tage fat paa, at male paa den friske Kalk. Rigtignok har jeg tegnet en Carton til Raadssalen i Florenz, men vel at mærke, kun tegnet den. Skal jeg nu paa mine gamle Dage pludselig igjen gaae i Lære? Det Hele kan vel ikke være andet end en Spøg, hvormed Eders Hellighed vil sætte min Forfængelighed paa Prøve."

„Jeg har engang sagt, at det er min Villie; Dig tilkommer det at adlyde."

„Og jeg siger Eder, hellige Fader, at dette Indfald ikke kommer fra Eder selv, ikke kan komme fra Eder. Mine Fjender have kun derved villet lægge mig en skammelig Snare. Afslaaer jeg Tilbudet, saa forskjertser jeg Eders Gunst og er uden Arbeide, og modtager jeg det, vil udentvivl den Smule Anerkjendelse derved gaae til Grunde, som mine Værker have forskaffet mig. Naar jeg imidlertid skal vælge, saa vil jeg dog hellere udsætte mig for Eders Helligheds Unaade, end for Alverdens Spot og Forhaanelse. Min Beslutning er fattet. Jeg vender paa Øieblikket igjen tilbage til Florenz."

„Denne Gang dog ikke saa raskt," sagde Paven, og lod den i stum Fortvivlelse tilbageblivende Kunstner uden videre staae.

Hvad der dengang foregik i Michel Angelos Sjæl, har kun Gud været Vidne til. Historien har intet Exempel paa en lignende Marter, og at han ikke bukkede under, er et Beviis paa hans mere end menneskelige Sjælsstyrke. Man tænke sig en Mand, som gjemmer fyrgetyve Kæmpebilleder i Sjælens Dyb, som ikkun behøver at røre Meiselen, for at fremkalde dem af Marmoret, ligesom Moses ved et Slag med sin Stav lod en Kilde springe frem af Klippen, og som nærmer sig med tillidsfuld Fortrolighed, for at fremkalde Underværket; man tænke sig den samme Mand pludselig ved et uhørt Saltomortale vexle Plan, Maal og Midler, besluttende at glemme sine Marmorskikkelser, og istedetfor at omgive sig med et Kongerige af Farver, Lys og Skygge, og i en eneste Nat fuldbringe Overgangen fra den ene Kunst til den anden. Hvilken uhyre Kamp! Hvilket ophøiet Scene! Hvilken hæderkronet Seir for en Mands energiske Villie!

Den næste Morgen fandt Julius II. Kunstneren paa samme Sted, hvor han Aftenen iforveien havde forladt ham, med sænket Hoved, stirrende Blik, korslagte Arme; hensjunken i dyb Eftertanke. Nattens tunge Kamp var ikke sporløst forsvunden, derom vidnede de blege Kinder, de røde Øine; men fra Panden straalede den skjønneste Begeistring i usvækket Glands.

„Nu?" spurgte Paven.

„Jeg slaaer til, jeg paatager mig Alt," svarede Michel Angelo."

„Det vidste jeg iforveien. Troe mig,

min Ven, det, som skulde være en Snare, vil tjene til at forhøie din Hæder."

„Bramante kan komme jo før, jo hellere, for at opslaae Stilladserne."

Den misundelige Bygmester, som saaledes var fanget i sit eget Net, forsøgte nu paa idetmindste at udvirke, at hans Neveu, Raphael, kom til at dele Arbeidet med Michel Angelo. Men Julius blev urokkelig. Bramante fik ingen anden Besked, end at han blot skulde skaffe Bjelker og Toug til Stilladserne.

Med indtændt Harme havde Michel Angelo imidlertid indelukket sig, og lod Ingen komme ind til sig, medens han gjorde Udkast til sine Tegninger. Saasnart Cartonerne vare færdige, udvalgte han sin bittreste Fjende, Julian di San Gallo, til at bedømme dem. Men denne Gang maatte Had og Misundelse føle sig beskjæmmede. San Gallo vurderede Arbeidet til femten Tusinde Ducater, og Handelen blev ufortøvet sluttet.

Strax derefter begav Michel Angelo sig ind i det Sextinske Capel, hvor han for første Gang tiltalte Bramante, idet han i Pavens Nærværelse stolt og haanlig gjorde ham det Spørgsmaal:

„Hvorledes har I tænkt Mester, at befæste Stilladsen hist oppe?"

„Efter Kunstens Regler," svarede Bramante, ikke mindre stolt.

„Det vil sige..."

„Det vil sige, Mester, at I ikke lader til at forstaae saa meget af Eders Haandværk, som min ringeste Lærling, naar I kan spørge saaledes. Jeg borer Huller i Hvælvingen, for derigjennem at anbringe Tougværket som skal bære Stilladsen."

„Fortræffeligt" Mester Bramante; „men tillad mig kun eet lille Spørgsmaal endnu."

„Nu?"

„Hvorledes vil I igjen lukke Hullerne, naar jeg er bleven færdig?"

„Lad det være min Sag," brummede Bramante.

Michel Angelo trak paa Skuldrene, kaldte høit paa Tømmermesteren, og sagde til denne:

„Mester, tag disse Reb, jeg skjænker Dig dem; Du kan sælge dem, for at udstyre dine to Døttre, de stakkels Pigebørn, med det, Du faaer for dem." Derpaa forklarede han den forbausede Pave den ligesaa simple som sindrige Plan, han havde udtænkt, til at reise sig en fritstaaende Stillads, kun befæstet ved Hængsler og Kiler. Hans Opfindelse holdt Stik, og er ogsaa senere bleven bibeholdt.

Fra Florenz lod han nu flere bekjendte duelige Frescomalere komme, saasom Jacopo di Sandro, Angelo di Donnino, Bugiardini, Granani o. fl., lod disse bestige Stilladsen, og var en opmærksom Tilskuer medens de malede et Stykke af Muren. Hurtig havde han tilegnet sig den techniske Omgangsmaade, som han hidtil var ubekjendt med, lod derpaa Kunstnerne atter reise bort, efterat have betalt dem rigeligt, tilintetgjorde det, de havde udført, og indelukkede sig i Capellet, uden at tillade Nogen Adgang.

Uden Medhjelp, uden Haandlanger, uden Lærlinger, tilberedte han selv Muurkalken og Farverne. Den Udholdenhed, han viste i Overvindelsen af de mangfoldige mødende Vanskeligheder, grændser til det Utrolige. Lidt Vand for meget eller for lidt, en for tyk eller for tynd Kalk, og Gud veed hvilken nok saa ubetydelig Forseelse, havde til Følge, at det

halvfuldførte Maleri igjen faldt af Væggen. Hvad der var en alvorlig og næsten uovervindelig Vanskelighed for den stakkels Michel Angelo, vilde vistnok have været et Legeværk for den øvede San Gallo, og mange Andre af samme Caliber vilde, hvis de vare blevne adspurgte, snart have forklaret, hvorledes Kalken bedst blev lædsket, Afspudsningen ikke blev for tør eller fugtig, og lignende Haandværksfordele, som Michel Angelo ikke kjendte, uagtet han, som den gamle Buonaroti sagde, var en Murer.

Men en ophøiet Aand overvinder baade store og smaa Hindringer. Snart maatte de gjenstridige Stoffer, Kalk og Farve adlyde ham; som Marmor og Ertz havde maattet det, og da Stoffet var overvundet gik Kunstneren til sit store, bibelske Heltedigt, hvortil han i hiin ulyksalige Nat havde undfanget Ideen. Det, som Dante, den guddommelige Sanger, udtalte i sin begeistrede Sang, modtog her Skikkelse og Form efter en ikke mindre original Opfatning. Dante og Michel Angelo øste af en og samme Kilde: begge besynge og fremstille i et colossalt Værk den hele Skabning fra Englenes Fald indtil Dommedag.

Michel Angelo arbeidede i tyve samfulde Maaneder paa dette uhyre Kæmpeværk. Da han steg ned fra Stilladsen vare hans Øine i den Grad vante til at skue opad, at han ikke engang strax var i Stand til at see ned for sig.

Iblandt Kunstnerens værste Fortrædeligheder under Arbeidet var Pavens store Utaalmodighed, der, uagtet hans legemlige Svaghed, hvert Øieblik fik ham til at krybe op paa Stilladsen, hvor han snart truende, snart dadlende skyndte paa den stakkels Michel Angelo, og i den Grad pinede ham, at denne gjerne havde bortgivet Resten af sin Levealder, naar han kunde have arbeidet i Fred og Ro.

En Dag var det de alt for matte Farver og Mangel paa gylden Pragt, Paven dadlede. Michel Angelo svarede kun: „Hellige Fader, de Mennesker, som jeg her maler, bare hverken Guld eller Smykker, thi som hellige til Gud indviede Sjæle, foragtede de jordisk Pragt og Glands."

En anden Gang gjorde han ham bittre Bebreidelser, fordi Arbeidet gik for langtsomt fra Haanden. „Bliver Du da slet ikke færdig?" skreg Paven, „naar vil Du engang holde op?" — „Naar jeg er tilfreds med mit Arbeide," var alt det Svar han fik.

Endelig besteg Paven Dagen før Allehelgenes Dag endnu engang Stilladsen, og betydede Kunstneren uden Omstændigheder, at han, Julius II., hvem endnu Ingen havde gjort Modstand, havde besluttet, paa Allehelgenes Dag at læse Messe i sit Capel. „Men, hvis jeg nu dog ikke bliver færdig til den Tid?" spurgte Angelo ligesaa barskt. „Saa lader jeg Dig kaste ned fra Stilladsen." — „Han er Mand for at holde Ord," tænkte Michel Angelo, og lod om Aftenen Stilladsen tage ned.

Det vilde være forgjæves, at ville beskrive det mægtige, næsten forfærdende Indtryk, som dette Mesterværk frembragte, da det for første Gang blev givet til Priis for det indtrængende Folk. Kuppelen i det Sixtinske Capel gjaldt fra første Øieblik af allerede for det, den endnu den Dag i Dag gjelder for: for det Høieste, som den menneskelige Kunst er i Stand til at opnaae. Michel Angelo var dengang syv og tredive Aar gammel.

To Aar derefter døde Pave Julius II.,

og Michel Angelo begræd sit Tab bitterligt. De vare aabenbart skabte for hinanden. Julius II. kunde ikke leve sin Kunstner foruden. Endnu kort før Pavens Død forefaldt der et heftigt Optrin imellem dem, fordi Michel Angelo begjærte Tilladelse til at reise bort paa en kort Tid, for at overvære St. Johannes Festen i Florenz. Striden endte som sædvanligt, med en fornyet Forsoning og fordobblet Hjertelighed, og Julius sendte Kunstneren, tilligemed de meest rørende Undskyldninger, fem Hundrede Ducater, for dermed at gjøre sig en lystig Fest. Julius II. var den eneste Dødelige, der nogensinde har vovet at tiltale Michel Angelo haardt, true eller mishandle ham; han løftede endogsaa engang Stokken imod ham. Desuagtet kunde Kunstneren aldrig ganske forvinde sit Tab, ligesom Julius II., næst efter sin Tjener Urbino, ikke havde noget Menneske saa kjært, som den store Florentiner.

V.

Leo X.'s Thronbestigelse medførte for Michel Angelo et Tidsrum, fuldt af lidet vederqvægende Beskjæftigelser, bittre Erfaringer og tunge Prøvelser. Det stod skrevet i Skjæbnens Bog, at denne Mands Tilværelse fra Tid til anden skulde, lig en Bjergstrøm, bryde sig imod en Klippe, for siden desto raskere og uimodstaaeligere at kunne fortsætte sit Løb. I ni lange Aar blev der af Michel Angelos hele Virksomhed kun et eneste Træk bekjendt, men som geraader ham til største Ære baade som Kunstner og Borger.

Akademiet i Florenz havde sendt Deputerede til Leo X., med det Andragende, at tilbagegive Fædrelandet den to Aarhundreder iforveien i Ravenna afdøde Digter Dantes Been. Michel Angelo læste just i denne Tid, som han tilbragte i en nødtvungen Uvirksomhed, sin ophøiede Landsmands Digterværker, og tegnede derhos med Pennen paa Randen Alt hvad der rørte og begeistrede ham. Dette Arbeide er desværre bleven opslugt af Tidens Bølger. Hvo vilde vel have været mere værdig til at oplyse og forklare Dante, end netop Michel Angelo?

Saasnart han fik Underretning om det hos Paven foretagne Skridt, sluttede Kunstneren sig med høihjertet Begeistring til dette Foretagende, som skulde være en Æresopreisning og et Sonoffer fra det engang saa utaknemmelige Fædreland. I den Forestilling herom til Paven, der endnu in originali opbevares i Florenz, læses: „Jeg, Michel Angelo Buonaroti, Billedhugger, henvender den samme Bøn til Hans Hellighed, med det Tilbud, at udføre et Mindesmærke for den guddommelige Digter."

Leo X. berømmes som en sjelden Mæcen, og hans Aarhundrede bliver endogsaa opkaldt efter ham; destomindre geraader det hans Minde til Ære, at han ikke vilde gaae ind paa et saadant Forslag, og saaledes berøvede Efterverdenen det tilbudte Monument.

Men ved hvilken Kjæde af Gjenvordigheder eller Rænker var det kommen dertil, at Michel Angelo ikke havde andet at foretage sig, end læse og beskjæftige sig med Dante? Vi komme til at gaae noget tilbage i Tiden, for at forklare os dette.

Julius II. havde kort før sin Død paalagt Kunstneren at udføre det tidligere aftalte Gravmonument, kun efter en mindre Maalestok. Cardinalerne Santi-Quattro og Aginense havde, som Executores Testamenti, faaet

det Løfte af Michel Angelo, at han ufortøvet igjen vilde give sig i Færd med de Billedstøtter, hvoraf han har leveret Nogle ligesom til en Prøve paa den Række af de meest forskjelligartede Skikkelser, der overeensstemmende med hans Plan skulde smykke Graven. Michel Angelo agtede saaledes at vende tilbage til sin meest elskede Kunst, da Leo X. traadte derimellem og i Kraft af den ham af Himlen skjænkede Magt til at binde og til at løse, befalede Kunstneren at følge sig til Florenz, for at udføre Kuppelen i St. Lorenzo. Julius II. var død, og vilde følgeligen have bedre Taalmodighed nu, end han udviste i levende Live.

Michel Angelo adlød. Neppe havde han imidlertid faaet Tid til at blive færdig med et Udkast, før han fik et nyt Hverv, som nødte ham til, at begive sig til Carrara. Carrara medførte anden Gang Ulykke for ham, og det en endnu haardere end tilforn. Under hans første Ophold i Carrara havde man hos Julius II. søgt at anfægte hans Talent; men dennegang sværtede man hans Redelighed.

Hans Misundere maatte have gaaet frem med en beundringsværdig Fiinhed, for at faae en Mand, som Leo X., til at troe, at Kunstneren lod sig forlede af ussel Vindesyge til at foretrække Marmoret fra Carrara for det fra Seravezza. Der blev strax befalet at aabne nye Steenbrud. Med en for hans Gemytsbeskaffenhed overraskende Eftergivenhed forføiede Michel Angelo sig til Pietra Santa. Hele Aar medgik her til at udfinde og bryde Marmoret, og til at aabne nye Veie, ad hvilke man kunde skaffe Blokkene ned til Strandbredden. Da han endelig efter saa mange og store Møisommeligheder igjen ankom til Florenz, havde Paven glemt St. Lorenzo, og den bestilte Kuppel blev aldrig udført.

Med krænket Stolthed trak Kunstneren sig nu tilbage, og kunde ikke beqvemme sig til, oftere at vise sig ved et Hof, hvor man havde begegnet ham paa saa uværdig en Maade.

Fra dette Tidspunkt skriver sig vel ogsaa den sørgelige Splid imellem Aarhundredets to største Kunstnere, som rimeligviis kun blev fremkaldt ved falske Øretudere og Smigrere paa begge Sider.

Leo X. døde af Gift. Kunsten og Videnskaberne tabte i ham en Velynder, hvis Bortgang dog Michel Angelo for sit Vedkommende ikke behøvede at beklage sig over. Paven fra Florenz havde stedse viist sig ugunstig stemt for Kunstneren fra Florenz. Adrian VI., en Nederlænder af Herkomst, fulgte efter Leo X. paa den pavelige Stol. For vor Kunstner var dette tilsyneladende just intet godt Bytte. Den nye Pave fattede endog den taabelige Beslutning, at lade Kuppelen over det Sixtinske Capel tage ned, da den snarere passede sig for et Badehuus, end for en Kirke. Ogsaa var der Talen om, at drage Michel Angelo til Ansvar ved Domstolene, fordi han ikke fuldførte Julius II.'s Monument, hvilket han havde modtaget Forskud paa. Fnysende af Raseri, vilde Kunstneren ile til Rom. Men Cardinal di Medicis, som snart derefter kom til at bære den pavelige Krone under Navn af Clemens VII, overtalte ham til at have Taalmodighed og overdrog ham imidlertid at bygge Bibliotheket og Sakristiet i St. Lorenzo, de første architektoniske Arbeider, Michel Angelo selv havde forestaaet.

Julius II.'s Brodersøn, Hertugen af Urbino, fandt Rettens Forhandlinger alt for

kjedsommelige, og tænkte paa et Middel, hvormed han kunde anspore den nølende Kunstner til at fuldføre Gravmælet. Han lod ham derfor true med et dygtigt Dolkestød, hvis han ikke snart tilendebragte Arbeidet. Den gode Hertug forstod sig, som det lader til, paa Forretningerne. Clemens VII., som imidlertid havde afløst Adrian, kaldte Michel Angelo til sig, og gav ham et fiffigt Raad: „Min gode Buanaroti, istedetfor at forsvare Eder, behøver I jo blot at indstævne Julius II's Arvinger. I har rigtignok modtaget Forskud, men efter det, Eders Billedstøtter nu ere værd, faaer I endnu Penge til. Indgiv derfor en Klage, og fra den forfulgte Skyldner bliver I med eet til den forfølgende Creditor."

„Jeg vil dog hellere gjøre Gravmælet færdigt," meente Michel Angelo, og tog umiddelbart derefter tilbage til Florenz. —

Dengang stod, som Benvenuto Cellini beretter, Alverden i Vaaben. Et fra alle Verdens Hjørner sammenløbet Folk trængte frem mod den hellige Stad, og hærjede med Ild og Sværd. Cellini roser sig af at have affyret det Skud, som fra Engelsborg strakte Cannetablen af Burbon til Jorden.

Imidlertid afrystede Florenz ved en fortvivlet Anstrengelse for sidste Gang Mediceernes Aag fra sin Nakke, og fattede den i Historien exempelløse Beslutning: at udraabe Jesus Christus til Konge i Florenz. Valget blev bestemt i en offentlig Forsamling ved Ballottation, og det fortjener maaskee at anføres som en ikke umærkelig Omstændighed, at den med den største Majoritet valgte Konge dog havde faaet tyve sorte Kugler. Paa Fristatens Banner stod: Iesus Christus, rex florentini populi S. P. decreto alectus.

Hvor ulasteligt Valget end i og for sig var, og hvor regelmæssigt det fra Formens Side var foregaaet, saa havde det dog ikke Christi Statholders Bifald. Clemens VII. skyndte sig, lig en ny Cariolanus, at ophidse en Horde af fremmede Krigere mod sin Fædrenestad, hvilken væltede sig frem som en Lavine, raabende: Hold dine rige Stoffer færdige, Florenz; vi komme, for at maale dem med vore Spyd!

Tretten tusinde Forsvarere modstode i elleve Maaneder fire og tredive tusinde Beleirede. Otte tusinde Borgere faldt paa Murene og i Gravene; Paven tabte fjortentusinde Leiesvende.

Michel Angelo tøvede ikke med at tage Folkets Parti mod sine Velynderes Huus. Valgt til Medlem af de Ni, og udnævnt til Befalingsmand over Fæstningsværkerne, erklærede han disse for utilstrækkelige til en alvorlig Modstand, og meente at de maatte sættes i en langt bedre Stand. Men de Fornemmes Parti, som maaskee kun tænkte hemmeligt paa, igjen at tilveiebringe den gamle Orden, lod som om det fandt disse Fordringer alt for overdrevne, og beskyldte den store Kunstner for skjændig Feighed. Men denne lod endnu samme Aften Portene aabne for sig, og som den fortørnede Achilles trak sig tilbage til sit Telt, saaledes begav han sig nu til Venedig.

Neppe var han ankommen dertil, før der kom Affendinge efter ham fra Florenz. De fandt ham i en af de meest afsides Gader, mørk og grublende, som han for det meste viste sig, og bade ham saa bønligt som muligt, at glemme den ham tilføiede Krænkelse. I Frihedens og Fædrelandets Navn besvore de ham at følge med, og forgjæves gjorde han

Modstand. Han maatte følge dem, og stille sig i Spidsen for Fædrelandets Forsvarere.

Det var for silde! For Italiens Frihed slog den sidste Time; thi Carl V. havde kastet sit Sværd i den svævende Vægtskaal. Skytset bragede Dag og Nat; Døden afmeiede de Tappreste; Oldinge og Qvinder, afmægtige af Kummer og Lidelser og halvtforhungrede, samlede sig paa Torvene eller laae henslængte for Altrene, hvor de svore, hellere at døe, end at overgive sig. Michel Angelo havde forskantset sig i San Miniatos Taarn, og den uafbrudte Torden fra hans tvende Stykker Skyts underrettede Fjenden om, hvor egentlig Nøglen til Florenz var at finde. Til dette gamle Taarn havde Italiens Frihed trukket sig tilbage i den sidste Italieners Hjerte.

Fra nu af blev San Miniatos Taarn Skiven for de fjendtlige Kugler. Michel Angelo smilede stolt over dette afmægtige Forsøg, og lod fra Taarnets Tinde udhænge uldne Madratser, for at dette ældgamle, kostbare Mindesmærke ikke skulde blive beskadiget.

Havde Florenz staaet til at redde, Michel Angelo havde sikkert reddet det. Hans Fasthed, hans Mod, hans Aandsnærværelse og uudtømmelige Skarpsindighed opretholdt Haabet hos de Betrængte og formindskede Fjendens Selvtillid; men pludselig gjenlød alle Gader af vild Larm, Soldaternes Eder blandede sig med Qvindernes Skrig — Malatesta havde solgt sig til Medicæerne, den elendige Valori forraadt Fædrelandet. Medicæerne havde lovet fuldkommen Amnesti, hvis man overgav sig. Men hvorledes holdt de Ord? Sex af Stadens første Borgere maatte bløde under Bødeløxen; andre bleve forviste. Buonarotis Huus blev gjennemsøgt fra øverst til nederst, men man fandt ikke Kunstneren; han var skjult hos en Ven; eller, som nogle paastaae, havde gjemt sig oppe i et Kirketaarn og de mediceiske Støvere tabte Sporet. Endelig fandt Clemens VII., træt af denne Leg, at der ikke var noget at vinde ved den; thi hvis han ogsaa virkelig fik ham fat, hvilket endnu var et stort Spørgsmaal, saa havde han ikke opnaaet andet derved, end et Hoved eller en Fange mere, medens Kunstneren i Besiddelse af sin Frihed kunde bringe ham rigelig Ære.

Under ubrødeligt Løfte om sikkert Leide og fuldkommen Tilgivelse af det Skete blev der gjort Kunstneren de skjønneste Tilbud, for kun at bevæge ham til igjen at tage Meisel og Hammer i Haand, og uopholdelig fuldføre Julius og Lorenzo af Medicis's Mausoleer.

Naar man træder ind i Capellet seer man to Gravminder, eet til Høire, og det andet til Venstre. Anordningen af Omgivelserne og de anvente Ornamenter tilkjendegiver den vidunderligste Overeensstemmelse imellem Massen og de enkelte Figurer. I tvende Sidenischer staae over Sarkophagerne Fyrsternes Billedstøtter. Over hver Sarkophag læne sig to allegoriske Figurer. Det Hele er simpelt og stort. Intet indvirker forstyrrende paa den stille Eftertanke og det fromme Sind. Liniernes Reenhed, de velgjørende symitriske Forhold, den fuldendte Afrunding, alt udøver det yndigste Trylleri. — Til Høire staaer Julian: lutter Kraft, Bestemthed og Fasthed. Ved hans Fødder: Dag og Nat. — Til Venstre Lorenzo: Eftertanke, Ro og Forstand; derfor hedder ogsaa hans Billed iblandt Folket: Il Pensieroso. Ved hans Fødder: Aftendæmringen og Morgenrøden.

Omtrent til samme Tid udførte Michel

Angelo i Rom Christus med Korset, som findes i Minervakirken, maaskee Buonarotis fuldendteste Billedhuggerarbeide. Rygtet om dette store Mesterværk, naaede snart over Alperne, og Frants I. af Frankrig sendte Kunstneren et egenhændigt Brev — som endnu existerer — hvori han beder ham om Tilladelse til at lade tage en Afstøbning deraf. Ikke mindre Værdi, end denne kongelige Skrivelse, havde for Kunstneren følgende fire Linier som, rimeligviis skrevne af en Folkedigter, en Morgen fandtes paa Fremstillingen af Natten paa Julians Grav:

La notte che tu vedi in si dolci atti
Dormire, fu da un Angelo se lpita
In questo sasso, e perché dorme ha vita.
Destala sa nol credi, e parleratti.

("Natten, som Du seer hvile i saa blid en Slummer, formede en Engel af denne Steen, og da hun lever, sover hun. Væk hende, hvis Du ikke troer mig, og hun vil tale med Dig.")

Michel Angelo besvarede den Ubekjendtes Vers med følgende fire Linier:

Grato me il sonno e piu l'esser di sacco
Mentre che il danno e la vergogna dura,
Non veder, non sentir m'e gran ventura.
Peró non mi destari! deh! palla basso.

("Velkommen er Søvnen mig, samt at jeg er af Steen, saa længe Slaveri og Skjændsel vedvare. Ikke at see, ikke at føle, er en stor Lykke. Jeg beder, væk mig ikke; tael sagte!")

(Sluttes.)

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

Vi lovede i forrige Hefte af "Ny Portefeuille", at komme tilbage til Udførelsen af Victor Hugos "Angelo" paa vor Scene, og vi kunne saa meget desbedre holde Ord, som der i indeværende Uge intet videre mærkeligt er forefaldet i Theatrets Historie, med mindre man vil kalde **det** mærkeligt, at Repertoiret for næsten hver Aften er bleven forandret og at, som en Følge af Hr. **Schwartzens** vedvarende Hæshed, endnu slet ingen Opera er bleven givet. — Efter det, vi sidste Gang foreløbig bemærkede om den Nyhed, Saisonen aabnedes med, maatte det fornemlig blive den sceniske Udførelse, der skulde sikkre det en mere end ephemer Tilværelse, thi Stykkets eget Værd vilde neppe kunne være i Stand hertil. Men den sceniske Fremstilling af "Angelo" lider af ikke ubetydelige Mangler, og med Undtagelse af Titelrollen og Catrinas, synes alle de øvrige ikke at være komne i de rette Hænder. Hr. Instructeur **Nielsens** Opfatning af Angelo er os alt bekjendt fra nogle tidligere Aftenunderholdninger, ved hvilke de vigtigste Scener, Angelo optræder i, bleve fremstillede. Hr. N. lader vistnok med Rette en hemmelighedsfuld Indesluttethed være det Dominerende i hele Angelos Fremtræden; Characteren faaer derved idetmindste en Slags Betydning, idet Tilskueren holdes i en bestandig Spænding, en Formoden om et eller andet skjult Motiv, som jo rigtignok opløses i et Intet, men hvori der dog ligger en øieblikkelig, om ogsaa forbigaaende Interesse. Tisbe, der tidligere blev givet af Md. **Nielsen**, er nu besat med Jfr. **Ryge**, men hverken hiin udmærkede tragiske Kunstnerinde, eller den nærværende talentfulde Fremstillerinde have givet os et tilfredsstillende Billede af denne, med al sin Mangel paa Holdning dog interessante, Characteer. Tisbe er den gløde Lidenskabelighed selv; der syder en Vulcan i hendes Barm, en vild, altfortærende Ild, hvis mægtige Flammer idelig komme til Udbrud. Der er noget dæmonisk i hendes hele Optræden, navnlig i Scenen med Podestaens Gemalinde i 2den Act, hvor denne bliver ligesom tilintetgjort af Tisbes sønderknusende Magt; men denne vilde Lidenskabelighed, denne forbausende Energi lykkes det ikke Jfr. Ryge, at gjengive. Hos Md. Nielsen bødede det stærke Udtryk af varm qvindelig Følelse noget paa Savnet af den sydlige, fortærende Ild, og gjorde et mægtigt, om ogsaa ganske andet, Indtryk, end det, Tisbe skal frembringe. Men hos Jfr. Ryge er Alt for

afmaalt, for beregnet, til at Begeistringen kan trænge igjennem og gribe Tilskueren med det samme. Overhovedet see vi i Ifr. Ryges Præstationer ikke saa meget Frugten af hendes Studium, som Studiet selv; vi glædes ikke endnu ved den Priis, hun har tilvundet sig i den kunstneriske Kamp, men vi see hende med Talent at kæmpe for den. — Den Rolle, der efter Tisbes, griber meest ind i Stykkets Maskineri, ja, som uagtet kun ringe af Omfang er dets egentlige Drivhjul, er Homodei. Vedkommende, som have besat Rollerne, maae imidlertid have været af en anden Mening, de vilde vist ellers neppe have givet den i Hr. **Cettis** Hænder. Eller er det maaskee en Selvfølge, at den maa være god nok til Skuespiller, der har ophørt at være Sanger? Man har alt engang tidligere gjort det samme Experiment med Hr. Kirchheiner, — man har nu en dobbelt Erfaring for det Mislige derved. — Podestaens ulykkelige Gemalinde, den unge Catrina Bregandini, hvis Hjerte alt var fængslet til en Anden, da Paduas mægtige Tyran tog hende til Ægte, lykkedes Md. **Holst** særdeles godt. Kun i Scenen med Angelo og Tisbe i 3die Act, hvor Fortvivlelsen giver hende Mod til, i et heftigt Udbrud, at bebreide sin jernkolde Tyran de himmelskrigende Forurettelser, hun maa taale, savnede vi den fornødne Kraft og Suada. — Rudolfos lidet interessante Rolle fik i Hr. **Holst's** Hænder ingen forøget Interesse.

Det **Altonaer** Skuespillerselskab har, som det lader til, gjemt sine Trumfer alt for længe, og kommer nu frem med dem alle paa engang. Farcen er nemlig den Skuespilart, som ligger bedst for dets Kræfter, og som meest tiltaler den Deel af Publikum, der besøger Vesterbroes Theater. At Selskabet har enkelte Medlemmer, der ogsaa vilde kunne udfylde deres Plads i andre Fag, vil ikke kunne være tilstrækkeligt til at tilfredsstille de Fordringer, man her gjør til en god scenisk Fremstilling, og Selskabets Directeur har derfor staaet sig selv i Lyset, ved ikke udelukkende at holde sig indenfor Farcens Gebeet. Som Sjælen i det Hele, med hvem det øvrige Personales Medlemmer i ingen Henseende kunne maale sig, maa vistnok Comikeren **Edmüller** ansees. Vel er denne talentfulde Skuespiller ikke fri for, nu og da at outrere; men der hviler et Lune og en Bonhomie over alle hans Fremstillinger, der letteligen forsoner med enkelte smaa Misgreb, hvilke man desuden i Stykker som de Nestroy'ske, Holtei'ske o. s. v. ikke heller tager det saa nøie med. Vi tør derfor spaae Hr. **Edmüller** et talrigt Besøg til den Benefice, som førstkommende **Onsdag** vil blive givet for ham, og til hvilken der foruden en ny Farce af Nestroy: „Lord und Parapluimacher, oder comische Reiseabendtheuer in Wien und Frankfurt“ vil blive opført en anden Farce, hvilken Hr. **Edmüller** selv er Forfatter til, og som, efter Titelen at dømme, ganske er beregnet paa det kjøbenhavnske Publikum, nemlig: „Der Teufel in der Larenstraße in Kopenhagen.“ Bestillinger paa Billetter til denne Forestilling modtages i Beneficiantens egen Bolig, Vesterbro 33, samt i de sædvanlige Billetudsalg.

Om **Ifr. Fjeldsteds** Debut paa den store Opera i Paris udtale nu flere franske Blade sig. Saaledes hedder det i Quotidienne: Paa Operatheatret er en dansk Dandserinde, som er ankommen til Paris med et stort Ry, fremtraadt i Wilhelm Tell, i en Pas de deux med Hr. Petipa. Jomfru Fjeldsted er en ung, meget vakker Pige med en smuk Skabning og en mærkelig Utvungenhed i sine Bevægelser; hendes Ynde og Lethed er overraskende. Hun gjorde derfor ogsaa en fuldstændig og velfortjent Lykke. De, som ynde den klassiske Dands have fundet, at hun har Skole; dette kan være en meget god Ting, men vi have seet saa mange kolde og correcte Dandserinder med Skole, at vi ikke sætte synderlig Priis paa Skole, efter at man har beviist os, at Taglioni ingen havde, og at Mmsll. Noblet havde for megen. Vi vide ikke, af hvilken Skole Jomfru Fjeldsted er; men vi indestaae for, at hun er af den gode Skole, af den nemlig, som behager. Den unge Dandserinde, som var omringet af Hyldinger, og beruset af den Lykke hun gjorde i Danmark, fandt at der manglede Noget i hendes Hæder, naar hun ikke havde været i Paris for at lade Operatheatrets Publicum stadfæste hendes Ry — det Publicum som skaber og nedbryder Kunstnerhæder, og giver Talentet Borgerbreve, som gjelde paa alle Europas store Theatre. — I Revue & Gazette des Theâtres hedder det: Den vakkre danske Dandserinde, Ifr. Fjeldsted, har i Aftes (den 23 August) debuteret i en Pas de deux sérieux, som hun dandsede med Petipa. Hun gjorde fuldkommen Lykke, og det kunde i Sandhed heller ikke være anderledes; thi hun dandser med Lethed, Ynde og Kraft. Ifr. Fjeldsted vender nu tilbage til Kjøbenhavn, hvor hun er engageret ved det kongelige Theater. Der vil hun blive modtagen med aabne Arme; thi aabenbart maa hun have havt Fordeel af sit Ophold i Paris ved Studier og gode Raad: desuden vil man jo der erfare, at den Stad, som

giver og fratager Kunstner-Renommee, har indviet hendes Talent med stærk Applaus. Jfr. Fjeldsted vil endnu dandse en spansk Dands med den yngre Coralli. — Presse siger: Danmark er et i høi Grad chorographisk Land, uagtet dets Jisbeliggenhed, to Skridt fra Norge, Laplænderne og Nordpolen. Kjøbenhavn har allerede sendt os Jfr. Lucilie **Grahn** og Jfr. **Nielsen**. Nu kommer Jfr. **Fjeldsted** hertil, hvis Navn ikke er af de letteste at udtale. De danske Fruentimmer have, hvis man kan slutte af de tre Prøver som vi kjende, en characteristisk Typus, thi Jfrne. **Lucilie Grahn, Nielsen** og **Fjeldsted** ligne hinanden frappant. Jomfru **Grahn**, som ved en smertelig Sygdom i Knæet blev afbrudt i Begyndelsen af sin Løbebane, efter glimrende Debuter, er den vakreste af dem alle, og ligesom Typus for de Andre: høi, tynd, blond, med blaae Øine af en noget kold Azurfarve, ligesom Nordens Himmel, og Kinder, hvis Roser synes afrevne af sneesvanger Storm fra Nordpolen; hun hører ganske til Alfernes, Nymphernes og Valkyriernes Slægt. Den Dands, som Jfr. Fjeldsted udførte med Petipa, havde ikke synderlig Originalitet ved sig, men hun viste at hun havde megen Skole og forstod at dandse; hendes Stillinger ere smukke og faste; dog kunde man ønske hendes Armbevægelser mere Afrundethed.

Den Trang til en nærmere literair og selskabelig Forbindelse med vore nordiske Broderriger, som alt paa saa mange forskjellige Maader har tilkjendegivet sig, har nu bevæget et Antal af de meest anseete Mænd i Hovedstaden til at realisere den tidligere Idee om at grundlægge et **skandinavisk Selskab**, hvis Formaal skal være, at fremme en nærmere Forbindelse mellem de skandinaviske Folk: deels ved regelmæssige selskabelige Sammenkomster med Svenske og Norske af de dannede Classer, der besøge Kjøbenhavn, deels ved Foretagender, sigtende til at befordre almindeligere Kjendskab til de forskjelligere skandinaviske Sprog, til Skrifter i disse af almeninteressant Indhold, og overhovedet til de forskjellige Nationaliteter. Optagelse i Selskabet skeer, efter forudgaaet Forslag af et Medlem, ved Ballottering af Selskabets Medlemmer, med simpel Pluralitet, — dog med Betingelse af et vist Antal Voterende, hvilket indtil Videre er bestemt til 20. Det aarlige Contingent er fastsat til 4 Rbd. for indenbyes Medlemmer, og 2 Rbd. for Medlemmer udenfor Kjøbenhavn. Adgangen til Selskabets Forsamlinger staaer for Tilreisende fra Sverrig og Norge, som indføres af et Medlem og erholde Adgangskort af Bestyrelsen, aaben i en Maaned, — i kortere Tid, efter nærmere Bestemmelse af Bestyrelsen, for Reisende fra andre fremmede Lande, saavelsom fra de forskjellige Dele af den danske Stat. Selskabets nærværende Bestyrelse er DHr. Professorer **H. N. Clausen, S. A. Stein, A. G. Sommer**, Raadmand **H. P. Hansen**, og Mag. **D. G. Monrad.**

Literatur. Fire Noveller af Christian Winther. Reitzels Forlag. — Hvis der iblandt vore Læsere eller Læserinder endnu er Nogen, som ikke har læst denne Bog, Noget vi, efter den Anseelse at dømme, hvori Forfatteren staaer hos den danske Læseverden, næsten maae betvivle, og man ønsker, at den maatte efterlade et behageligt Indtryk, da læse man den sidste Novelle først, og derpaa — lade man de øvrige aldeles ulæst. Det kunde ellers let gaae Flere, som det gik os, idet vi ikke uden stor Møie overvandt den uhyggelige Stemning, hvori Læsningen af de tre første Noveller havde sat os, for at give os ifærd med den fjerde; og det bliver da et stort Spørgsmaal, om ogsaa Alle vilde have den Selvovervindelse, at læse videre. Den yndige „Aftenscene" forsonede os derimod igjen med Forfatteren. Det var virkelig en klar, forfriskende Sommeraften efter en qvalm, lummerhed og trykkende Dag. Det var igjen en smuk, harmonisk Grundaccord ovenpaa de evige, skjærende Dissonantser. Men ogsaa kun den allene, finde vi „Træsnittenes" Digter værdig.

Det kgl. Theaters Repertoire.

Mandag den 11te September. Dina.
Tirsdag den 12te. Herren seer Dine Veie!
Onsdag den 13de. Robert af Normandiet (uden Abonnement).
Torsdag den 14de. Angelo.
Fredag den 15de. Elverhøi.
Løverdag den 16de. Gud velsigne Dem! (1ste Gang). Sylphiden.
Søndag den 17de. Napoleons Befaling. Et Reise-Eventyr.

Vesterbroes nye Theater.

Det Altonaer Skuespillerselskab giver endnu kun 6—7 Forestillinger, der ville komme til at bestaae af Gjentagelser af de meest yndede Farcer, nemlig „Der Talisman," „Doctor Faust's Zauberkäppchen" og „Lumpacivagabundus" samt af flere ikke forhen givne Stykker, saasom „Die neue Fanchon oder Muttersegen" (Herren seer Dine Veie), „Ein Pagenstückchen," „Der Zigeuner" og „Das Gut Waldegg oder die Husaren und der Kinderstrumpf."

Kjöbenhavnsposten paa Rutschbanen.

Hvorledes Kjöbenhavnsposten kom paa Rutschbanen.

Et Phantasiestykke i Callots Maneer.

Solen kastede sine venlige Straaler ned paa Taget af et uanseeligt Huus paa Hjørnet af Springgade og Møntergade, hvis Mure den sløve Folkehob daglig passerer forbi, uden at ane hvilken vigtig Rolle det spiller i Nutidens Historie. Indenfor disse Mure, kun een Etage ovenover de raabende Sælgekoners og Torvebønders Hoveder, sad den bedagede Hr. Kjøbenhavnspost, endnu hensjunken i Slaaprok og Tøfler, tabende sig i Betragtningen af alle de Bøger og Papirer, som laae henslængte paa hans Skriverbord i den meest demokratiske Uorden, eller rettere, stirrende i taus Sløvhed hen paa disse Gjenstande. Det var allerede Tirsdag Eftermiddag, og endnu stod Bogtrykkerdrengen i Blousen, med Kaskjetten i den ene Haand og den anden halvt udstrakt, for at modtage Manuskriptet til „Forposten" der skulde være udkommet om Søndagen. Forgjæves lod Hr. Kjøbenhavnspost hele den forløbne Uges Begivenheder glide forbi sig, den ene efter den anden; der var ikke en Gjenstand, han kunde fastholde til at udsende sine dræbende Tirailleurer imod. „Den Berlingske", „Aftenbladet", „Kongens Reise" og „Cancellieraad Reiersen", bleve fremmanede og mønstrede fra alle Sider og Kanter, — men omsonst; — Tankerne forvildede sig ind i „Politiets" og „Hof- og Stadsrettens" skjulteste Gjemmer, de svævede ud over det mægtige Ocean og opsøgte „Cancellieraad Fribert" i Nordamerikas Urskove, — alt forgjæves! — Der var Intet at finde, Alt var tomt, øde, ikke saameget som en Kjældermand, der ikke alt var benyttet og tygget Drøv paa i det Uendelige. Der sad Hr. Kjøbenhavnspost, der stod Bogtrykkerdrengen i Blouse, der gik „Forpostens" Abonnenter og ventede paa Nummeret for i Søndags!

Hvor Faa forstaae dog rigtig at fatte den skrækkelige Situation, den gode Hr. Kjøbenhavnspost befandt sig i. Man kan have forsøgt, hvad det er at hungre, uden at have noget at mætte sig paa, hvad det er at tørste, uden at finde en eneste vederqvægende Draabe; men hvad er den meest rovbegjærlige „Heißhunger", hvad er en Tantalus's Tørst imod den rædselsfulde Qval, at skulle være vittig — og ikke kunne! Forgjæves gjennemsøge vi alle Myther og Fabler for at finde et Billede af noget Lignende; ingen Digter har skildret, ingen Pensel har fremstillet denne Qval, ak! thi de kjendte den ikke, de havde ingen Anelse om, at den var til.

Man tænke sig derfor Hr. Kjøbenhavnsposts Henrykkelse, da hans Øine midt i denne overtantaliske, selvfortærende Piinsel pludselig faldt paa en paa Bordet hvilende Adresseavis, hvor et Ord med store Bogstaver lyste ham imøde, et Ord, som var nok til at give Stof til en Hær af „Forposter" og „Kjøbenhavnsposter" et Ord, i dette Øieblik mere kjærkomment, end om der havde staaet „Constitution", „Republik", „Communisme" og Gud veed hvormange andre slige deilige Ord, det ene Ord: „Tivoli!" O Held Dig Adresseavis! Held Dig Jetsmark! I have gjort Underværker, I have begeistret Hr. Kjøbenhavnspost.

„Tivoli!" raabte Hr. Kjøbenhavnspost henrykt, sprang op fra Stolen og gjennemmaalede Værelset paa første Sal paa Hjørnet

af Springgade og Møntergade, hvor Aftensolen skinnede paa Taget, med lange Skridt. Bogtrykkerdrengen tabte Kaskjetten af Forskrækkelse; thi just som han stod, og i den lange Ventetid var falden i de yndigste Tanker over, at han i Aften havde faaet Lov at gaae i Tivoli paa en Billet for Børn under ti Aar (han var heller ikke mere end lidt over de fjorten), og i Tankerne gjennemgik den deilige og morsomme Vise, som er udkommen hos Jacob Behrend, og hvis fjorten Vers der har været femten Studenter om at lave, — just i samme Øieblik naaede Hr. Kjøbenhavnsposts tordnende „Tivoli!" hans Øre.

„Tivoli!" gjentog Hr. Kjøbenhavnspost, thi han kunde ikke blive kjed af at gjentage det kjære Navn, „Funtus! Jeg har det! — Gak kun hjem, min Søn! Du faaer intet Manuskript idag; kom igjen imorgen — har det varet til Onsdag, kan det ogsaa gjerne vare til Torsdag. Funtus! Tivoli, — jeg har det!"

Han kastede Slaaprokken, gav sig til at trække Støvlerne paa, og blev siddende med den ene Støvle halvt paa Benet vel over en halv Time, saa fortabt var han allerede i sin glimrende Idee. Hvilket Billede for en Maler, at see Hr. Kjøbenhavnspost sidde, trækkende i Støvlen, eller rettere, ladende som han trak i den, medens hele hans physiske og aandelige Kraft allerede beskjæftigede sig med den længe savnede Gjenstand. „Hurtig er Du bygget op, Tivoli!" sagde han, og gav et godt Ryk i Støvlen, „men endnu hurtigere skal Du blive revet ned, det skal jeg være Mand for! Dine Actier skulle falde og Forpostens skulle stige — o Gud, min Gud Stoffet overvælder mig ganske!"

Langt om længe blev endelig Toilettet gjort, Hr. Kjøbenhavnspost puttede sin Fribillet i Lommen og begav sig paa Veien. — Det var allerede bleven mørkt, men han mærkede det ikke, der var opgaaet et indre Lys for ham, som gjorde ham ethvert andet uundværligt. Han brød sig hverken om Sol eller Maane, han saae hverken til Hoire eller Venstre, med sikkre Skridt vandrede han fremad mod Maalet, mod „Tivoli."

Da hans Been endelig vare naaede didhen, hvor hans Sjæl alt havde været i flere Timer, pustede han. Han slog Øinene op og kastede dem omkring sig, som om han vilde opsluge det med sine graadige Blikke. Men Hr. Kjøbenhavnspost anstrængte forgjæves sit skarpe Syn. Mørket havde allerede lagt sit sorte Slør over den længselsfuldt imødeseete Gjenstand, og Tonerne, som løde ham imøde fra de forskjellige Orchestre, forhøiede det magiske Indtryk. Hvad Vei skulde han tage? Enhver Anden kunde maaskee have betænkt sig derpaa, men Hr. Kjøbenhavnspost var intet Øieblik i Tvivl. „Paa yderste Venstre er min Plads" tænkte han, og han dreiede af til Venstre. Ved Theatret standsede han. Jean Dupuis var just ifærd med at bære sex Soldater paa sine Arme, og foretage en lille Runddands med dem paa Theatret. Hr. Kjøbenhavnspost blev staaende i taus Beundring, og sælsomme Tanker rørte sig i hans Indre. „Ti Tusinde saadanne Mænd," tænkte han ved sig selv, „og der skulde ikke være nogen Konge til mere paa Jorden!" Han tænkte det, men han sagde det ikke; han var jo ikke paa sit kjære Hjørne af Møntergade og Springgade!

Ganske høitidelig stemt vandrede han videre. Lumbye's „Rutschbane-Galop" vækkede

ham af hans dybe Betragtninger. De muntre Toner fortryllede ham (han vidste naturligviis ikke endnu Navnet paa dette Musikstykke, ellers vilde Virkningen have været en ganske anden). Han blev staaende og lyttede, beundrende dette sikkre Sammenspil, denne Kraft, dette Liv. Da Publiknm applauderede, slog han Hænderne voldsomt mod hinanden og raabte: „Bravo, der seer man hvad der kan udrettes ved forenede, samlede Kræfter!" — Massen af Tilhørerne forlod Concert-Salonen, og tog Veien ad Damp-Carouselbanen til; men skjønt Hr. Kjøbenhavnspost ellers gjerne følger Strømmen, saa tog han dog dennegang, — formodentlig drevet af en usynlig Magt — den modsatte Vei, og inden han vidste et Ord af det, stod han nede ved Stadsgraven, og den brogede Gondolfart hensatte ham i en Feeverden. Han vidste slet ikke mere hvor han var, og allerede opstode forunderlige Tanker i hans Sjæl, i hvilke den venetianske „Republik" dukkede op som et venligt Billede paa Tyranniets Fald — da pludselig En pikkede ham sagte paa Skulderen. Han foer op af sine Drømmetanker, og blev vaer ved Siden af sig en lille Figur med et ganske forunderligt Udseende. Uagtet han tydeligt kunde skjælne Conturen af den hele Figur, var det ham dog umuligt at opdage, om det var et menneskeligt Legeme, eller kun Skyggen deraf. Hans nye Nabo, der var lille og uanseelig, men af en utrolig Smidighed, gjorde en heel Hob Complimenter og Caprioler, men viste sig, besynderligt nok, bestandig kun for ham en profil. Endelig hørte han en forunderlig hviskende Stemme, som ligesaagodt kunde komme fra ethvert andet Sted i Nærheden, som fra den Ubekjendte, der tiltalte ham saaledes: „God Aften! Hr. Kjøbenhavnspost!" „God Aften," svarede Publicisten, der slet ikke blev forundret over, at være kjendt, selv i Mørke, „hvem har jeg den Ære at tale med!" — „En god Ven," hvidskede den Lille, „en særdeles god Ven, tro mig, De har ingen bedre. Men Hoistærede! De har valgt Dem en maadelig Plads til deres almeenvigtige Reflexioner. Dersom De, hvad jeg vel tør antage, er kommen herud for Bladets Skyld, saa har De valgt et meget daarligt Standpunkt. Hele Synskredsen er her saa indskrænket, den naaer ikke engang ud over Palissaderne, end sige Tømmerpladsen. Nei, Hoistærede! Vil De have den rette Oversigt, saa følg med mig, og jeg skal have den Ære at føre dem til et Sted, hvorfra de har et frit Overblik, og hvor Alt vil gestalte sig for dem til et Hele." — „Jeg troer De har ret," gjenmælede Hr. Kjøbenhavnspost, „jeg begriber ikke selv, hvorledes jeg er kommen herhen. Jeg er Dem meget forbunden for Deres artige Tilbud, at være min Cicerone." Den Ubekjendte studsede et Øieblik, — sikkert over den artige Tone, Hr. Kjøbenhavnspost talte i — derpaa bukkede og skrabede han som før, og idet han bad den Anden, at følge sig, skred han hen foran ham, snart med de meest gravitetiske Skridt, snart med de forunderligste Lader og Gebærder. Vor Publicist tog sin Lorgnet frem, og betragtede sin ubekjendte Veiviser derigjennem, men det var ham umuligt, at faae en tydelig Forestilling om den Fremmedes Physiognomi. Endelig blev denne staaende stille foran en høi firkantet Bygning, der hævede sig mod den stjerneklare Himmel, og han posterede sig selv ved Indgangen. „Vil De behage at trine herind!" hviskede det gaadefulde Væsen, „op ad denne Trappe; jeg

skal have den Ære at følge bagefter dem." „Denne Trappe? hvortil fører den?" spurgte Hr. Kjøbenhavnspost. „Til et Sted, der vil overraske og interessere dem ligemeget, og som vil give Dem Stof til en utallig Række af For- og Kjobenhavnsposter," svarede den Anden.

Den Fremmede lod til at kjende Hr. Kjøbenhavnspost meget nøie, thi han kunde aldrig have viist ham en mere glimrende Udsigt. Den offentlige Menings nysgjerrige Organ tog tre Trappetrin ad Gangen, naaede endelig ganske forpustet det Øverste af Bygningen og befandt sig nu paa en fiirkantet Plads, der var omgivet af et Rækværk. Hans Ledsager, der paa Trappen snart var bag ved, snart foran ham, havde paa de øverste Trappetrin taget Forspringet og stod nu ved Siden af et ophøiet Sæde, der i Hr. Kjøbenhavnsposts Øine lignede en Throne, og idet han med den ene Haand løftede et Teppe, der bedækkede Sædet, gjorde han med den anden en Bevægelse, der antydede at Hr. Kjøbenhavnspost skulde tage Plads. Denne fulgte Indbydelsen og steg ind paa det anviste Sæde, der nu forekom ham som en romersk Thriumphvogn, hvori han selv thronede som en Dictator. Den Ubekjendte lukkede den opløftede Bedækning, der lignede Ruffet paa en Vogn til over ham, og idet han gjorde en dyb Reverents, lod han den ene Haand ligesom glide hen over den nysgjerrige Publicists Øine, i det han med en vild, skjærende Stemme tilraabte ham: „See og døm!"

Hr. Kjøbenhavnspost foer sammen; det var som om en iiskold Dødningehaand havde berørt ham; men han fik ikke ret meget Stunder til at reflectere derover. Som af et blændende Lyn, oplystes pludselig ved den Fremmedes Berørelse alle Omgivelserne for hans Blik. Han saae hen foran sig. Den Fremmede var forsvunden men i dennes Sted bugtede der sig ligesom en uhyre Kæmpeslange for hans Fod, og han hørte en Stemme ved Siden af sig, der spurgte: „Vil de maaskee helst rutsche alene min Herre?" — Dette var som et Tordenslag for den arme Publicists Øren. Han begreb nu Alt — han var paa Rutschbanen. Han var bleven lokket i Fælden af en djævelsk Dæmon i menneskelig Skikkelse, og befandt sig nu her paa dette forfærdelige Sted, hvis umaadelige Rædsler han hidtil neppe havde vovet at gjøre sig en Forestilling om. Alle menneskelige Pinsler bemægtigede sig ham paa engang. Han følte Knuten paa sin Ryg, Bastonaden under sine Fodsaaler og en mere end sibirisk Kulde gjennemisnede hans Hjerte. Blodet begyndte allerede at stivne i hans Aarer, og med en overmenneskelig Anstrengelse lukkede han Ruffet op og løftede Benet for at stige ud. Da fik Vognen det skjæbnesvangre Skub, og ned foer den med en brusende Fart og Hr. Kjøbenhanspost sad der, med Fligen af Ruffet i Haanden og Benet halvt løftet i Veiret. Det sortnede for hans Blikke, og da Vognen standsede, var han mere død end levende. Næsten bevidstløs lod han sig hjelpe ud af Vognen, Knæerne rystede under ham, Øinene stode opspilede og Haaret havde reist sig paa hans Hoved som Svinebørster. Fortumlet ravede han ud af Døren og vaklede som en Beskjænket henimod Udgangen af Tivoli. Skræk, Harme og Forbittrelse kogte i hans Barm og han svoer i sit Hjertes Inderste, at hevne sig frygteligt.

Pludselig hører han atter Stemmer. „Det var da noget løierligt Tøieri, det!" lød det i

en bred, jydsk Dialect, „Hvad monstro det er for Noget?" — „Ih, det er jo det man kalder Skyggespil," bemærkede en lille pæn Jomfru, der holdt en Person med graa Mandarinfrakke paa, med langt Skjæg og Cigar i Munden, under Armen. Ved Ordet „Skyggespil" blev Hr. Kjøbenhavnspost opmærksom. Han saae op, og see — han stod igjen foran Theatret, hvor Dupuis Kraftkunster ved hans Indtrædelse havde henrykt og inspireret ham, men istedetfor hiin musculøse Atleth bevægede der sig en lille uanseelig Skygge frem og tilbage med de besynderligste Gebærder og Krumspring. Himmel! det var hans Ubekjendte. Det forekom ham endogsaa, at den pegede Fingre ad ham, og den tætte Tilskuermasses Latter og Bifald klang for ham, som en Haanlatter fra Dybets Magter. Rasende styrtede han ud af Porten og idet han med Stormskridt ilede hjemad, udbrød han: „O Du forblindede Hob! Du indifferente, jammerlige Folkefærd! Der staaer Du og gaber paa disse kummerlige Narrestreger, istedetfor kjønt at blive hjemme og i god Ro læse din Kjøbenhavnspost! Men jeg skal aabne Øinene paa Dig! Jeg skal vise, hvad Følgen vil blive, hvis dette Uvæsen tager Overhaand. Vise skal jeg, hvad disse russiske og tyrkiske Forlystelser føre til, og hvorledes vi paa denne Rutschbane snart Alle rutsche Fanden i Vold!" Saaledes talte han, gjentog det hellige Løfte gjentagne Gange i sit stille Sind — og han har ærlig holdt Ord!

Hundene paa St. Malo.

Af Eugéne Guinot.

St. Malo er bleven lovpriist af Historieskriverne og besunget af Digterne; en Folkesang vil bringe dets Navn til den sildigste Efterslægt; dets Beliggenhed er malerisk, og fornemmelig om Sommeren i Badetiden besøges det baade af Fremmede og Landsmænd; faa Stæder besidde saa mange Fortrin, som den berømte Admiral Duguay-Trouins Fødested. Den paa Øen liggende Stad er tæt indsluttet af Mure, der have en Høide af halvtredssindstyve Fod; Veien, som fører omkring denne Vold, er Stadens eneste Promenade, men den tilbyder en vid Udsigt over Havet. Staden St. Servans Citadeller ere kun ved en smal Stribe af Havet adskilte fra St. Malo. Der findes i St. Malo hverken Theatre eller Museer; derimod er der en Casino, til hvilken Fremmede have fri Adgang, og i hvilken der i Badesaisonen ofte afholdes Baller. Desuagtet kan man godt kjede sig i St. Malo, især deleshed naar det er Regnveir.

Regnen virker overhovedet meget nedslaaende paa en Reises Behageligheder. Under dens melancholske Indflydelse hænger Poesien med sine vaade Vinger, Skuelysten ærgrer sig over de gjentagne Skuffelser: Alt faaer et mørkt Anstrøg. Ogsaa St. Malo taber da sin hele Tiltrækningskraft; Staden mishager En, Gjæstgiverstedet forekommer En mørkt og uhyggeligt, Middagsmaden daarlig, Verten knarvorn. Man bestiger Voldene, som ellers frembyde en saa smuk Udsigt, men man seer ingenting, Regnen udbreder sin gjennemblødte Kaabe over hele Horizonten.

Der bliver intet andet tilovers, end at

slaae sig til Ro paa sit Værelse og øve sig i Taalmodighed. I denne kritiske Stilling befandt sig i Begyndelsen af Juni Maaned to unge Malere, som vare komne til St. Malo, for der at tage Studier efter Naturen.

Kunstnerne pleie i Almindelighed at være i Besiddelse af en god Dosis Philosophie, ved Hjelp af hvilken de forstaae at sætte sig ud over de Ubehageligheder, der møde dem. Vore to Malere besluttede altsaa, at vente paa bedre Veir og benytte det daarlige til Studier af Sæder og Charakterer.

Table d'hote og Casinoen tilbøde dem i denne Henseende rigeligt Stof, fornemmelig ved den forbausende Masse Englændere, der gjerne opholde sig paa St. Malo. De oversvømme formelig Øen, og man maa næsten undres over den gode Forstaaelse, der hersker imellem dem og Indvaanerne. Engang var det rigtignok anderledes, da Englænderne nemlig bombarderede Staden. Dengang byggede de en Slags Helvedmaskine, et Skib som var fyldt med Kugler, Granater og Krudttønder, og som ved Nattetider blev styret mod Stadens Volde; lykkeligviis stødte det forfærdelige Skib mod en Klippe, som gjorde det ubrugbart; Explosionen skete for tidlig, og St. Malo slap derfra med nogle knækkede Vinduesruder og et ruineret Huus. Til forskjellige Tider blokerede engelske Skibe Staden, men stedse uden videre Følger. Maloneserne vare paa den anden Side heller ikke uvirksomme. I et Tidsrum af ni Aar borttoge Corsarer, der havde hjemme paa St. Malo, over 200 Krigsskibe og henved 3000 Coffardifartøier fra Englænderne. Men nu er alt dette glemt; Englænderne, som ikke kunde indtage St. Malo med Magt, have bemægtiget sig det i al Venskabelighed, under Fredens og Gjæstfrihedens Beskyttelse.

Efterat Malerne havde beriget deres Album med nogle Tegninger, idet de bøde det urolige Veirligt Trods med deres vandtætte Paletots, begyndte de at foretage dem smaae Udflugter paa Havet. Iblandt de mangfoldige Søfolk, de forefandt ved Quaien, valgte de en gammel Matros, og havde ikke Aarsag til at angre dette Valg. Den gamle Jerôme var en kraftfuld Søgut og en fortræffelig Styrmand, som nøie kjendte de seeværdigste Punkter. Underveis passiarede de aabenhjertigt med ham, og gjorde dem saa godt lidte af ham, at han gav dem Oplysning om, hvorledes det egentlig hang sammen med et gammelt Sagn, hvilket Maloneserne ellers ikke gjerne vilde høre noget om. De talte med ham om de ilde berygtede Hunde paa St. Malo, som engang vedligeholdt en heftig Kamp med alle Fremmedes Lægge.

„I er gammel nok til at kunne have været Øienvidne til deres Ødelæggelser," — sagde den ene af Malerne til Sømanden.

„Fæster De Lid til disse Historier?" spurgte denne.

„Man faaer vel," svarede Maleren, „da der endog er Tale om dem i Viserne."

„Jeg veed lidt mere om det Capitel end mange Andre," tog Matrosen igjen til Orde, „dog Vinden bliver god, vi vil stikke i Søen."

Efterat dette var skeet, begyndte Maleren, hvis Nysgjerrighed var bleven vakt, igjen at knytte den afbrudte Samtale.

„Det, jeg kjender til Sagen," vedblev Jerôme, „har min Fader fortalt mig, som døde da han var sex og halvfemsindstyve Aar gammel. Han var en brav Sømand, som

havde seet sig om i Verden; han var meget tidligt kommen til Marinen; men da han var bleven saaret og ikke kunde tjene længere, sagde man til ham: Nu skal Du have Tak, er Du Guds Søn, saa hjelp Dig selv! — Min stakkels Fader var maaskee død af Sult, hvis ikke en lykkelig Hændelse havde frelst ham derfra. — Han var kommen tilbage til sit Fødested, St. Malo. En Dag, da han sørgmodig slentrede om i Havnen, følte han pludselih et kraftigt Haandslag paa sin Skulder, og en Basstemme tiltalte ham:

„Er det Dig, Jerôme?"

„Bertrand!" raabte min Fader, og gjenkjendte øieblikkelig en Legekammerat fra Barndomsdagene.

Navnet Bertrand var dengang berømt i St. Malo. Han, som bar det, var en Søn af Folket; efterat have faaet en lille Arv, var han bleven Kjøbmand; hans Foretagender lykkedes for ham, og han havde sammenskrabet sig en kjøn lille Skilling, da han med eet solgte sin Krambod og sit Huus, og da han havde slaaet alt i Hartkorn kjøbte sig et lille Skib, som han udrustede og derpaa begav sig paa Piraterie.

Den stakkels Djævel, sagde Folk, vil nok ikke komme langt med sin Nøddeskal! Men man fik snart andet at vide om ham. Corsaren Bertrand kom tilbage paa en Brig, som han havde bortsnappet fra Englænderne, og desuden medbragte han fire Coffardiskibe, som han i mindre end fjorten Dage havde erobret.

„Du har hørt tale om mig," sagde Corsaren til Jerôme, „Du kjender mit Levnetsløb. Hvordan staaer det sig med Dig?"

Min Fader fortalte ham sin Ulykke, men hans Kammerat afbrød ham med de Ord:

„Det er mig næsten kjært, at Du ikke har Noget, da det giver mig Leilighed til at gjøre Noget for Dig. For Resten havde det været mig endnu kjærere, at træffe Dig munter og usvækket, for at kunne tage Dig med paa mit næste Krydstog. Da det nu ikke lader sig gjøre, saa sig mig, hvad har Du Lyst til? Jeg er rig, forlang hvad Du vil."

Rørt til Taarer, svarede min Fader: „Jeg har endnu Kræfter nok til at føre en lille Barke. Det vilde være mit høieste Ønske, selv at eie et lille Fartøi, hvormed jeg kunde gaae ud paa Fiskeri, eller ogsaa sætte Folk over fra St. Malo til St. Servan."

„Det Ønske skal Du faae opfyldt," sagde Bartrand; „tag imidlertid denne Børs, som jeg skjænker Dig. Naar jeg gjør en Prise, holder jeg altid nogle Penge tilovers for dem af mine gode Venner, der trænge til dem. Du seer altsaa selv, at Du har Krav paa disse Penge, de tilkommer Dig med Rette."

„To Dage derefter havde min Fader et ganske nyt Skib, fuldstændigt udrustet, og Bartrand gik igjen ud paa Fangst."

Sømanden holdt inde, som om hans Fortælling her var til Ende. Hans to Tilhørere, som havde ventet dem en ganske anden Historie, huskede ham paa deres Spørgsmaal.

„Jeg forstaaer nok," svarede Sømanden, „De vil høre Historien om Hundene paa St. Malo, som ingen uden jeg kjender. Dog nei, det er sandt, der er endnu Nogen, jeg har fortalt den til."

„Det gjør jo intet til Sagen, Har vel Nogen før givet Eder et Guldstykke for en Lysttour paa et Par Timers Tid? Nu, see her er et tyve Francsstykke for Fragten og

Historien. Hvi tover I? Kunde denne Fortælling maaskee geraade Nogen til Skade?"

„Nei; thi de, som have været med i dette Eventyr, ere alle døde."

„Saa kan der heller ikke være Noget, der forbyder Jer, at fortjene de tyve Francs."

„De har Ret, mine Herrer, og jeg skal strax begynde min Fortælling, som vil vise dem, hvor slemt Hundene paa St. Malo ere blevne bagtalte."

For lang Tid siden, maaskee over et Par hundrede Aar tilbage i Tiden, bleve et Antal Bulldogger afrettede til at vaage om Natten i Havnen. Dette var en fortræffelig Indretning, thi det var for svært for Mennesker alene at forrette denne Tjeneste. Om Natten, naar Fartøierne stode oppe paa Sandet, listede der sig gjerne Tyve omkring i Mørke, som plyndrede Ladningerne. Hundene gjorde en Ende herpaa. Naar de imellemstunder bede Nogen i Benene, saa var det Tyve, som ikke torde vove, at beklage sig derover. For imidlertid at blive denne forhadte Nattevagt qvit, udbredte disse løgnagtige Beskyldninger om deres ærlige Fjender, og paastode, at de uden Grund anfaldt de Forbigaaende. Desuagtet beholdt man Hundene, og de vare der endnu, da min Fader forlod Krigstjenesten.

Paa hiin Tid blomstrede St. Malo langt skjønnere end nu; uhyre Skatte vare optaarnede i Staden, hvilke Duguay-Trouin havde bragt med i Bytte fra Rio de Janairo. Der kom Reisende fra alle Kanter, for at søge Adspredelse, Regimenterne ansaae det for en Begunstigelse, at ligge i Garnison i St. Malo, og denne vilde have blevet en stor Stad, naar ikke Havet, der omgiver den fra alle Sider, havde været til Hindring derfor. Det er denne Hindring, som St. Servan kan takke for sin Tilværelse.

Dengang blev St. Servan efterhaands opbygget, og begge Steder, der vare saa nøie forbundne, levede i bedste Forstaaelse og Venskab med hinanden. Paa begge Steder levede man et muntert, fornøieligt Liv. Pludselig lagde man Mærke til et Fruentimmer, hvis Skjønhed vakte almindelig Opsigt. Hvad hun hed? hvorfra hun kom? det var der Ingen, der vidste. Man erfarede ikke Andet, end at hun beboede et lille Huus i St. Servan, som var udstyret med en umaadelig Luxus. Iøvrigt havde Ingen været inde i samme, thi den Fremmede modtog intet Besøg og besvarede intet Spørgsmaal. Hendes Tjenestetyende, en gammel Huusholderske og en Neger, iagttoge den samme Tilbageholdenhed. Neppe havde hun lagt Mærke til, at en Mængde Nysgjerrige, den ene mere paatrængende end den anden, udspionerede og belurede hende, for hun trak sig aldeles tilbage og næsten slet ikke mere forlod sin Bolig. Kun en enkelt Gang imellem viste hun sig paa Promonaden i Selskab med sin Duenna og Negeren, og vovede Nogen der at tiltale hende, saa kunde han være vis paa at blive viist tilbage paa den meest foragtelige Maade.

Imidlertid var den smukke Ubekjendte ikke aldeles utilgængelig. Under den Hemmelighedsfuldhed, hvori hun indhyllede sig, skjulte hun en Svaghed af en delicat Natur. Hver Aften forlod en ung Marineofficer St. Malo og tog Veien ad St. Servan til. Svøbt i sin Kaabe a la Richelieu sneg han sig ubemærket hen til en Havelaage. Med en Nøgle, som han havde hos sig, aabnede han Døren, og den unge Mand blev modtaget med aabne

Arme. Ingen anede noget om hans Lykke, med Undtagelse af min Fader, som senere, hvilket De snart vil faae at see, blev indviklet i denne Historie.

En Dag aabnede den Skjønnes Dør sig for en ny Besøgende. Denne traadte ind ved høilys Dag og igjennem Gadedøren. Det var en temmelig bedaget, velvoxen Mand, hvis Lokker alt vare graanede. To brede Ar vare kjendelige paa hans Ansigt. Det høire Ærme i hans Kjole var tomt, og heftet fast paa Brystet. Ved Synet af ham blegnede det unge Fruentimmer, han derimod viste den meest levende Glæde, og sagde, efterat han havde fattet sig lidt:

„Kan Du ikke gjenkjende mig? Det er mig, Bertrand! Meget forandret, ikke sandt, Cæcilie? Meget lemlæstet! og det for Din Skyld; det trøster mig. Alt hvad Du har ønsket Dig, bringer jeg Dig, og Du seer, for hvilken Priis! Et berømmeligt Navn, en Dronnings Rigdomme, det var det, Du forlangte, og nu tilbyder jeg Dig det. Ja, Cæcilie, mit Navn er en Skræk for Englænderne, jeg har gjort mit Navn berømt og kan lade mig adle, hvis Du ønsker det. For Dig er jeg i Stand til at gjøre Alting. Har jeg ikke for Din Skyld opoffret min rolige Tilværelse, min fredelige Lykke? Har jeg ikke trodset alle Farer og selve Døden? Du behøver ikke at angre den Dag, da Du, stolende paa min Ordholdenhed, samtykkede i, at række mig Din Haand; alle Dine ærgjerrige Drømme ere opfyldte; befal, Du har en Slave, som adlyder Dig, og Millioner, som kunne tilfredsstille Dine Luner. Du vilde drage herhid før min sidste Afreise, og jeg samtykkede under den eneste Betingelse, at Du skulde leve i Indgetogenhed; thi jeg er i Besiddelse af alle Kjærlighedens Svagheder, — ogsaa Skinsyge. Du har opfyldt mit Ønske, ikke sandt? Og nu følger en glimrende, lykkelig Tid for Dig og for mig!"

Imidlertid tabte dette Gjensyn meget af sin Tillokkelse ved Cæcilies tvungne Adfærd, og uagtet Lidenskabens Blændværk, undgik det dog ikke Bertrand, at Glæden over Gjensynet ikkun var tilstede hos ham selv.

En skrækkelig Mistanke bemægtigede sig ham, og han søgte netop at bekæmpe den, da han gjennem Vinduet paa det Værelse, i hvilket Cæcilie et Øieblik havde ladet ham blive alene tilbage, saae, hvorledes hun hemmelig gav Negeren en lille Billet.

Fem Minuter derefter læste Bertram Billetten, i hvilken Cæcilie havde nedskrevet følgende Linier:

„Kom ikke iaften, min Ven. Han er her atter. Giv Tid. Han reiser nok igjen, eller ogsaa vi flygte bort sammen." Udskriften var til „Chevalier de B..."

„Du bringer Din Herskerinde den Besked, at Du har besørget Dit Ærinde," sagde Bertrand til Slaven. „Dit Liv afhænger af Din Lydighed."

Derpaa overtænkte Capitainen sin egen Stilling. Hvad var at gjøre? Skulde han udfordre Chevalieren. Den Arm han endnu havde tilbage, var for svag til at føre Sværdet. Duellen vilde bleven hans Død, og Cæcilie havde tilhørt Forføreren.

„Det fordrer Æren ikke," tænkte Bertrand, „det kommer desuden kun an paa Hevn!"

Tankefuld traadte han ind i et Caffehuus paa St. Malo, hvor Marineofficiererne pleiede at samles. Man betegnede ham paa hans

Forespørgsel Chevalieren og han betragtede ham saa nøie, at han vilde have gjenkjendt ham i Nattens dybeste Mørke. Derpaa vendte han tilbage igjen, og holdt sig hjemme indtil om Aftenen. Ved sin Bortgang sagde han til Cæcilie, at han kun forlod hende nogle faa Minuter, og befalede derpaa en Matros, at bevogte Huset og at jage Enhver derfra, som nærmede sig samme.

Klokken slog otte; min Fader, hvem Capitainen havde sendt Bud til, holdt med sin Barke ved St. Servans Strandbred. Bertrand rakte ham Haanden, og steg ned i Baaden. Under Overfarten vexlede de nogle faa Ord.

„De har der en smuk Hund," sagde Jerôme til Capitainen.

„Ja," svarede Bertrand, idet han klappede Dyret, „det er en smuk Hund, som jeg har bragt med mig fra Afrika. Jeg fik den som ganske lille Hvalp, og har selv afrettet den; det er en Ven, jeg trygt kan stole paa. Den hedder Fidelio."

Til sin største Forbauselse hørte min Fader Hunden udstøde et Hyl, der ganske lignede en Tigers.

Da Chevalieren, som sædvanlig, kom til Havelaagen, fandt han den lukket. Matrosen som havde Udkik, nødte ham til at gaae sin Vei. Han sneg sig en god Stund rundt omkring Huset; men da han saae, at al Adgang var ham formeent, bortfjernede han sig atter.

I det Øieblik, han satte Foden paa St. Malos Strandbred, strakte Bertrand Haanden ud, og sagde blot:

„Pas paa, Fidelio."

Tigeren sprang op, greb Chevalieren i Struben, og kastede ham til Jorden. Den ulykkelige unge Mand kunde ikke engang udstøde et Skrig.

„Det er nok," raabte Capitainen.

Fidelio kom tilbage og det begyndte alt at dages, da Jerôme bragte Bertrand og hans Ledsager tilbage i sin Barke. Da saae han nok, at det var en Tiger, og Capitainen fortalte ham nu hele Sammenhængen, saaledes som jeg her har fortalt Dem den.

Den næste Dag fandt man paa Strandbredden Chevalierens sønderrevne Legeme. Man beskyldte Vagthundene for at have begaaet Mordet og besluttede, at de skulde dræbes. De bleve derpaa ihjelskudte af den ulykkelige Chevalier B...'s Venner.

Den skjønne Ubekjendte forsvandt samme Dag, og man har senere hverken hørt noget til hende eller den tappre Corsar Bertrand."

Af en stor Kunstners Liv og Levnet.

Efter Alexander Dumas.

(Fortsættelse.)

VI.

Beruset af Mord og Blod og tøilesløs hengiven til alle vilde Lidenskaber, herskede Alexander af Medicis i Florenz, indtil det sextende Aarhundredes Brutus, Lorenzino, befriede sit Fædreland ved det Dolkestød, som rammede Bastarden midt under Tilfredsstillelsen af hans Ryggesløshed.

Indledningen til dette rædselfulde Optrin findes fortalt hos Benvenuto Cellini, som i sin med Rette beundrede Levnetsbeskrivelse beretter følgende desangaaende:

„— Jeg havde saa godt jeg kunde fuld-

fort Aversen paa Skuemynten (nemlig Alexanders Brystbillede), lagt den i en Æske og sagde til Hertugen: naadigste Herre, vær kun ganske ubekymret, Eders Medaille skal blive langt bedre, end Pave Clemens's, og dette er jo ganske naturligt, da hiin var mit første Arbeide af den Slags. Signor Lorenzo derimod, som forener saa udbredte Kundskaber med saa sieldne Gaver, vil levere mig et fortræffeligt Stof til Reversen! — Lorenzo, som var nærværende, tilføiede hurtig: det er min eneste Tanke, at skaffe Dig en Revers der er Hs. Excellence fuldkommen værdig! — Hertugen betragtede Lorenzo smilende og sagde: Ja, Lorenz, giv ham et Stof til Reversen, han skal gravere den her og ikke komme bort herfra, før den er færdig! — Med megen Varme svarede den Anden: jeg skal sørge derfor saa hurtigt som muligt, og haaber at sætte Verden i Forbauselse! — —"

Hertugen, hos hvem Lorenzo snart gjaldt for en Tosse, snart for en Gjæk, lo høit ved disse Ord og strakte sig i sin magelige Lænestol.

Efterat Tyrannen var bleven dræbt, udraabte Soderini da han fik Øie paa Benvenuto langt borte:

„Lorenzino har holdt Ord, og leveret Dig Reversen til Din Medaille."

Denne samme Hertug Alexander fik en Morgenstund det forunderlige Indfald, at indbyde Michel Angelo til at ride ud med sig.

Buonaroti lod hans Excellence svare, at han ikke havde nogen Tid at bortøsle; og strax derefter brød han op fra Florenz og tog til Rom.

I Rom ventede ham den uendelige Retssag angaaende Gravmælet, som Hertugen af Urbinos Sagførere igjen havde optaget med al den Haardnakkenhed, som til alle Tider og i alle Lande udmærker hiint Skriverfolk. Clemens VII., havde paa sin Side foresat sig, ikke at lade dem komme til Maalet, hvorfor han heller ikke undlod at formane Kunstneren til at holde sig tappert, og Hans Helligheds Velsignelse skulde være ham vis.

Michel Angelo følte imidlertid i sit Hjerte langt større Begjærlighed efter at fuldføre Monumentet, end til at komme i Hertug Alexanders Kløer, forligte sig med Sagførerne, idet han nemlig godvillig føiede dem i det, de forlangte, og gav sig for ramme Alvor til at arbeide paa Julius II.'s Mindesmærke.

Det første kæmpemæssige og hidtil uhørte Udkast var vistnok siden den Tid sammenskrumpet betydeligt, og bestod kun endnu af en eneste Marmorgruppe som skulde læne sig til Muren i San Pietro in Vincoli's Capel.

Julius II. havde selv før sin Død udseet denne Kirke til sit Gravsted, fordi den til samme knyttede Erindring om hans Cardinalhat var ham dyrebar. Hans Onkel Sixtus VI. havde som Cardinal af San Pietro in Vincoli lagt Grunden til sin Families Storhed, han selv havde i to og tredive Aar ført den samme Titel, og, saasnart han var bleven Pave, overdraget den til den kjæreste af sine Nevøer.

Uagtet den ubetydelige Dvergeskikkelse, hvortil, som sagt, det store Kæmpeudkast imidlertid var sammenskrumpet, stod det dog skrevet i Skjæbnens Bog, at det ikke engang i denne beskedne Skikkelse skulde komme til Udførelse. Ligesom Kunstnerens Liv, hviler ogsaa hans Skjæbne og Virken ved hvert enkelt Kunstværk i Skjæbnens raadende Haand.

Det, der af det hele Udkast blev fuldført, for at krones med Udødeligheden, er hans Moses. Hvor herlig og Ærefrygt bydende denne Statue end i og for sig er, saa er og bliver den dog udreven af de passende Omgivelser, hvor den ifølge sin oprindelige Bestemmelse og sit naturlige Standpunkt skulde indtage sin Plads, og frembringer neppe det halve af den Virkning, Kunstnerens geniale Tanke havde forudseet, naar den, omgivet af et Følge af Propheter og Sibyller, torde have thronet paa Monumentets Tinde mellem Himmel og Jord.

Hvor beklagelsesværdige ere de Kunstdommere, som anlægge deres dvergeagtige Maalestok paa Kæmpeskikkelsen og ville udmaale Olympen med en Tommestok; Overmaalet af Storhed, nedtrykker og qvæler dem. Følelsen alene bør herske her, og Forstanden maa forstumme. Intet ved dette Mesterværk minder om en eller anden Begivenhed, om en udtalt Tanke, om en selv nok saa langt bortliggende Tradition; der er intet deri, der enten ved Opfatning eller Udførelsen ligner Antiken. Denne Skikkelse er en i Marmor forstenet Rædselsdrom, Udtrykket af en bibelsk Begeistring, som kun en Dante var i Stand til at skildre. Alt er overnaturligt og opløftende i denne colossale Digtning, mod hvilken Halvguderne fra den græske Heltetid svinde ind til Dverge.

Træd i Aftendæmringen ene ind i San Pietro in Vincoli's Capel, betragt den overmenneskelige Aabenbaring i den dæmrende Belysning, og tilstaae saa, om Du ikke her føler den samme Gysen, den samme forfærdelige Anelse, hvormed Johannes Aabenbaring griber en feberagtig ophidset Hjerne?

En Halvgud, throner han paa sit Sæde i olympisk Storhed. Den ene Arm læner sig paa Lovens Tavler, den anden holder han udstrakt med en Herskers Rolighed, der nærer Bevidstheden om, at der kun behøves en svag Rynken af hans Bryn, for at see et heelt Folk for sine Fødder. Som et skummende Vandfald flyder det tætte hundredeaarige Skjæg ned paa det brede Bryst, enhver af Legemets Muskler, selv hver en Fold i Drapperiet bærer Præget af Hyrdelivet. Det dobbelte Mærke, som Jehovas Aabenbaring lod blive tilbage som et uudsletteligt Kjendetegn paa Prophetens Pande, ligner de fremspirende Horn hos en ung Vædder. Dette Kjendemærke paa en ubændig Villie og dyrisk Styrke forhøier det vidunderligt forfærdende Udtryk paa Kæmpestatuens Aasyn; thi i Sandhed, Mand eller Uhyre, Væsen eller Sindbillede, denne Skabning tænker, og Hebræernes Folk havde, som Digteren siger, ikke gjort saa uret i at synke ned og tilbede, — Jehova havde sikkert tilgivet det.

Medens Michel Angelo arbeidede paa sin Moses, undte Clemens VII., ligesom fordums Julius II., ham ikke et Øieblikks Ro. Disse Paver fordrede stedse noget ganske Andet af Kunstneren, end det, han netop var beskjæftiget med, og for dog at kunne aande nogenlunde frit, maatte han love, samtidig dermed at tænke paa Udkastet til sin „Dommedag." Men Clemens VII. var ikke den Mand, der lod sig spise af med tomme Løfter; med en mageløs Haardnakkenhed og Paatrængenhed holdt han et Øie med ham, og Buonaroti saae sig nødsaget til afvexlende at gribe snart til Meiselen, snart til Kridtet, snart til Hammeren og snart til Pennen. Dommedagen og Moses! Sandelig, en reen Bagatel, at

være beskjæftiget med saadanne to Lappalier paa engang! — Dog, det skulde jo nu være saa, thi Hans Hellighed lod sig ikke paasætte en slig Vornæse, som mangen en rigere og mægtigere Hersker allerede har maattet bære.

En Dag erfarede Michel Angelo, at det sædvanlige Besøg vilde udeblive: — Clemens VII. var død. Men Kunstneren fik kun Tid til at aande frit saalænge Conclavet varede.

Det første, den nyvalgte Pave, Paul III., havde at gjøre, var med stor Pomp at forføie sig til Buonarotis Værksted, ledsaget af ti Cardinaler. Derpaa skal man gjenkjende den Nyvalgte!

I en afgjort Tone, sagde Paul III.: „Din Tid vil, haaber jeg, herefter staae til min Raadighed, Mester Buonaroti?"

„Eders Hellighed vil naadigst have mig undskyldt," svarede Michel Angelo, „jeg har netop forpligtet mig til uopholdelig at fuldføre Julius II.'s Gravmæle for Hertugen af Urbino."

„Hvordan?" skreg den hellige Fader, „i tredive Aar har jeg kun næret dette ene Ønske, og nu, da jeg endelig er bleven Pave, skulde det ikke kunne gaae i Opfyldelse?"

„Men Forliget, hellige Fader, Forliget, jeg har indgaaet ..."

„Hvor har Du den Visk," raabte Paven, „kom hid med den, at jeg kan tilintetgjøre den!" —

„Hvorledes?" begyndte nu Cardinalen af Mantua, som befandt sig iblandt Følget; „vil Eders Hellighed kun behage at betragte denne Moses, som Mester Buonaroti netop er bleven færdig med; denne Billedstøtte er vel mere end tilstrækkelig nok, til at gjøre Julius II. udødelig."

„Fordømte Smigrer!" brummede Michel Angelo i Skiægget.

„Nok, mere end nok," sagde Paul III., „jeg tager Alting paa mig. Selv behøver Du kun ialt at udføre tre Billedstøtter, de øvrige kan Du gjerne overdrage til Andre, og jeg indestaaer Dig for Hertugen af Urbinos Samtykke. Og nu Mester, til Sextinaen, hvor en stor, tom Væg venter paa Dig."

Hvad lod der sig vel indvende imod en saa bestemt udtalt Befaling? Michel Angelo gjorde sit Bedste, for endnu at fuldføre de to Statuer, forestillende det aandelige og det materielle Liv (Dantes: Rahel og Lea), og gav derpaa noget over en Trediedeel af de modtagne firetusinde Ducater tilbage, da han ikke vilde drage nogen utilladelig Fordeel af den ny Maade, Sagen var ordnet paa.

Saaledes var da dette langvarige og piinlige Anliggende endelig afgjort, og Michel Angelo kunde udelukkende beskjeftige sig med Udførelsen af sin „Dommedag", hvilket Arbeide han ikke anvendte mindre end en otte, ni Aar paa.

Dette grandiose og uforlignelige Maleri fremstiller det menneskelige Legeme i alle mulige Stillinger og Situationer, med det mesterligste Udtryk af alle Følelser, Lidenskaber og Tanker, og vil sikkert vedblive at søge sin Lige.

Michel Angelo greb dennegang ligefrem efter det Uendelige. Selve Gjenstanden for dette store Digterværk, Maaden, det er opfattet og udført paa, den beundringsværdige Afverling, og den forstandige Anordning af Grupper, den ubegribelige Kjækhed og Sikkerhed i Omridsene, Modsætningen af Lys og

Skygge, de med en utrolig Lethed og et mageløst Held overvundne Vanskeligheder, man kunde næsten sige, Umuligheder, Eenheden i det Hele og det Fuldendte i Enkelthederne gjøre Michel Angelos „Dommedag" til det fuldkomneste og største Maleri i Verden. Udstrakt og grandiost i sin Virkning, og dertil saa udført i Detaillen, at enhver Ubetydelighed virker ved nærmere Betragtning, er det behandlet med en Omhu og Kjærlighed, som intet andet Staffelimalerie kan rose sig af.

Maleren var kun i Stand til at anskueliggjøre et eneste Optrin af det store Skuespil, som paa den yderste Dag alle af Qvinden Fødte skulle opføre i Josaphats Dal. Og nu beundrer den mægtige Genius, som paa dette indskrænkede Rum, blot ved Udtrykket af de menneskelige Former under Gru og Rædsler gjør Eder til Vidner af Dommedagens Frembrud, som om I livagtig vare tilstede derved, for at dømmes som alle Andre!

Heelt nede, henimod Midten, see vi en Skikkelse, der er laant fra Hedenskabet, den fabelagtige Charon, med hvis Embede Digteren, og efter ham Maleren har beklædt en af de Fordømte.

„Charon, Djævelen med Øine af gloende Kul, vinker alle Sjælene til sig, og slaaer de Nølende med Aaren," synger Dante.

Det er umuligt, at danne sig en Forestilling om den Kundskabsfylde, som Michel Angelo har lagt for Dagen blot i alle de Forvridelser og Fordreininger af de i Baadene over hinanden kastede Fordømte. Alle de Trækninger og krampeagtige Bevægelser, som Smerte, Fortvivlelse eller Raseri nogensinde har fremkaldt, ere her fremstillede med rystende Sandhed. Paa Baadens venstre Side gaber Skjærsildens aabne Svælg, hvor nogle Djævle yttre deres Fortvivlelse over, at der ikke længere er nogen Sjæl, de kunne pine deri.

Den første Gruppe, som tiltrækker sig Beskuerens Opmærksomhed, ere de ved Basunens Lyd af deres Grave vakte Døde. Nogle afkaste deres Ligklæde, Andre aabne med Møie de af den lange Slummer tunge Øienlaage. Her peger en Munk fra det venstre Hjørne op til den himmelske Dommer; denne Munk er Michel Angelos eget Billede.

Den anden Gruppe bestaaer af Opstandne, som svæve op til den Eviges Dommersæde, lettere eller tungere, alt eftersom Vægten af deres Synders Byrde tynger dem nedad.

Den tredie Gruppe bestaaer af salige Qvinder, som opstige til Forløserens høire Side. Blandt disse Opstandne, af hvilke nogle bære Symbolet paa deres jordiske Marter, andre ere mærkede med dybe Vunder, opdage vi især et ved sin Skjønhed og det ømmeste Udtryk udmærket Ansigt, en Moder, som, bedende for sin Datter, med tillidsfuld Haab skuer op til Forløseren.

Over de Salige svæve himmelske Hærskarer med Kors og Tornekrone, Minderne om Frelserens jordiske Pinsler.

Ogsaa den femte Gruppe, som findes ligeoverfor den nysnævnte, bestaaer af Engle, hvilket afpræger sig i deres ungdommelige Skjønhed, og den forklarede Lethed i deres Bevægelser; ogsaa de bære Lidelsernes Kjendetegn, Pælen, Stigen, Svampen.

Nedenunder disse, ligeoverfor de Hellige, finde vi de Retfærdige: Patriarkerne, Propheter, Apostler, Martyrer.

Den syvende Gruppe er den meest rædsel-

fulde i hvilken Michel Angelos hele Kunst aabenbarer sig med en frygtelig Magt; den bestaaer af Fordømte, som af faldne Engle slæbes til evige Qvaler. Selv den ligegyldigste Beskuer føler sig her grebet, vil troe sig hensat i selve Helvedet, og fornemme de Elendiges Hylen og Tændersgnidsel, der, som Dante synger, forgjæves anraabe Døden anden Gang.

Den ottende, niende og tiende Gruppe bestaae, som vi alt ovenfor have erfaret, af Charons Baad, Skjærsilden og otte Basunengle, som af al Magt blæse i Malmet, og derved sammenkalde de Opstandne fra alle fire Verdenshjørner.

Paa det Øverste af Maleriet throner imellem Skyerne den evige Dommer, som med et frygteligt Udtryk tiltordner de Forstødte sin Forbandelse: **Ite maledicti in ignem aeternum!** Bævende vender den hellige Jomfru Ansigtet bort. Paa høire og venstre Side af Frelseren see vi Adam og den hellige Petrus, saaledes som Dante har anviist dem deres Pladser i Paradiset.

Paa Juledag 1541 blev dette Maleri første Gang fremstillet for Folkets Blikke. Kunstneren var dengang i sit otte og tredsindstyvende Aar.

Nogle Træk af dette Maleries Historie ere opbevarede indtil vor Tid.

Paven tog Forargelse af nogle Figurers Nøgenhed (hvilken Daniel da Volterra senere har maattet tildække), og sendte Kunstneren Bud om at bortskaffe Anledningen til Forargelsen.

Med sin sædvanlige Bitterhed svarede Michel Angelo: „Siig Paven, at han skal befatte sig mindre med saa let et Arbeide, som at forbedre mine Malerier, men desto mere med det langt vanskeligere, at forbedre Menneskene." —

Paul III.'s Ceremoniemester, Biaggio, ledsagede engang Paven paa et af de talrige Besøg for at see det halvfuldførte Billede, og da han troede ogsaa at burde tilkjendegive sin Mening derom, sagde han: „Hellige Fader, naar jeg skal sige min oprigtige Mening, saa maae jeg tilstaae, at et saadant Maleri snarere maatte have sin Plads i en Krostue end i et paveligt Capel."

Til Ulykke for den gode Ceremoniemester havde Michel Angelo, som stod bag ved ham, ikke tabt et eneste Ord af denne fine Lovtale. Neppe havde Paven og hans Ledsager vendt ham Ryggen, for den forbittrede Kunstner til Advarsel for alle ukaldede Kritikere hensatte den kjære Biaggio med Hud og Haar i Helvede i Minos's lidet smigrende Skikkelse. Paa samme Maade havde i sin Tid Dante hevnet sig, naar man personlig havde fornærmet ham. Ceremoniemesteren var ude af sig selv af Sorg og Elendighed, da han saaledes fandt sig nedstødt i Helvede. Han kastede sig for Pavens Fødder, og svoer, ikke at reise sig igjen, for Hans Hellighed havde forløst ham. Dette var det, han først og fremmest maatte anraabe om, thi hvad den frække Malers Afstraffelse angik, saa vilde Biaggio ganske forlade sig paa Pavens Retfærdighed.

„Messer Biaggio," svarede Paul III. med saa alvorlig en Mine som muligt, „I veed, at jeg af Gud har faaet Magten til at binde og løse saavel i Himlen som paa Jorden; men af den hellige Petrus's Nøgler er der ingen, der aabner Helvedes Porte, og I faaer derfor blive dernede. —"

Under Arbeidet paa sit Malerie, faldt

Michel Angelo engang ned fra Stilladsen og kom betydeligt til Skade. Greben af Smerte og i et Anfald af Menneskefjendskab, lukkede han sig inde i sit Hjem og vilde ikke see noget Menneske for sig.

Men han havde gjort Regning uden Vert, thi hans Læge var idetmindste ligesaa egensindig, som han selv.

Denne værdige Søn af Æskulap hed Baccio Rontini. Ganske tilfældigviis fik han det Kunstneren tilstødte Uheld at vide, og ilede til hans Bolig, hvor han forgjæves bankede paa.

Han bad, han raabte, — intet Svar!

Han fordobblede sine Anstrengelser, truede, larmede, og trommede hele Nabolauget sammen.

Dødsstilhed!

Nu slæbte han en Stige hen til Huset, for at krybe ind af et Vindue. Men Vinduerne vare fast tillukkede og Vinduesskodderne tilstangede indenfor.

Hvad var at gjøre? Enhver Anden havde opgivet Spillet, men Rontini var ikke den Mand, der lod sig afskrække ved lidt Modstand. Med stor Besvær kravler han ned i Kjælderen, og derfra baner han sig med ikke mindre Besvær Vei til Buonarotis Sovekammer, og Kunstneren maatte nu, enten han saa vilde eller ei, underkaste sig den trofaste Læges Behandling.

Det var paa den høie Tid; thi i sin Smerte havde Kunstneren allerede fattet den fortvivlede Beslutning, at gaae til Grunde *).

*) Slutningen vil, tilligemed Michel Angelo Buonarotis Portrait, følge i næste Hefte.

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

Den afvigte Uge har bragt os det sjeldne Særsyn af en fuldendt dramatisk Sangerinde paa den danske Scene. Men hvad der er endnu forunderligere, denne sjeldne Sangfugl kom ikke til os fra Sydens Lunde, fra Sangens egentlige Hjem: det høie Norden fostrede hende i sine Skove, hun er en Datter af den blonde Svea, med den klare, fulde Røst. **Jenny Lind** kan imidlertid frit træde i Skranken med Verdens navnkundigste Sangerinder, idetmindste staaer hendes Alice i „Robert af Nordmandiet" ved Siden af det Bedste, vi have hørt og — seet. Og det er ingen ringe Roes, at vi tør lægge dette lille Ord „seet" til; for en Sangerinde har det meget at sige. Men det er netop det, der gjør Jenny Lind saa interessant, at hun i sig forener en Mangfoldighed af Egenskaber, af hvilke hver enkelt vilde være nok til at give en almindelig Sangerinde et Navn, og at disse glimrende Egenskaber staae i en nøie indbyrdes Samklang, saa at Foredrag og Fremstilling smelte sammen til den høieste harmoniske Skjønhed. Jenny Lind sang „Alice" saaledes, at vi kunde have ønsket Componisten den Glæde at høre det. Desværre forlader denne elskværdige Kunstnerinde os alt imorgen; men hun er os for nær til at vi ikke skulde tordet nære det Haab, at see hende snart, ret snart igjen. — Iøvrigt har Theatret heller ikke i denne Uge bragt noget mærkeligt Nyt. Vore Sangere og Sangerinder kunne ikke faae Tid, at tænke paa Andet end Indstuderingen af „Moses;" selv „Jødinden," som dog var indstuderet og prøvet, er atter henlagt Hvorfor? — Vi ville nødig træde Nogen for nær — men, interessant kunde det være, at løfte lidt paa det hemmelighedsfulde Slør, der bedækker vor Opera's Mysterier. — Imidlertid have vi Anledning til at være tilfredse med de to Forestillinger af „Robert," og det ikke blot fra den beundrede Gjæsts Side. — Md. **Stage** synger Isabellas Parti med megen Smag og Kunstfærdighed, kun forekommer det os, at hun sparer lidt vel meget paa Stemmen. — Hr. **Faaborg** sang, navnlig den anden Aften, med en sjelden Kraft og Reenhed og kun den Omstændighed, at Roberts Parti ikke har nogle af de saakaldte „Knaldsteder," maa det tilskrives, at han savnede Publikums levende Paaskjønnelse. Den blodige Uretfærdighed, et andet Blad har begaaet i nærværende Anledning, kan han imidlertid trøste sig med ligesaalidt at have fortjent, som Capellets dygtige Dirigent, der jo ogsaa har maattet føle dens Braad. — Hr. **Schram** har gjort store Fremskridt siden ifjor; men denne talentfulde Sanger har en farlig Afgrund at vogte sig for, som han endnu svæver paa Randen af —: **Maneer.** Især har han tilvant sig en Maade at sætte Tonen an paa, der er ligesaa uskjøn som unaturlig. Han ordentlig som henter Tonerne op fra en dyb Brønd, istedetfor at lade dem strømme rene og friske fra Hjertets Kilde.

Det kgl. Theaters Repertoire.

Mandag d. 18de September: Gud velsigne Dem! Faust.

Tirsdag: Intet Skuespil.

Onsdag: Moses, Opera i 4 Acter. Musik af Rossini (første Gang). (Uden Abonnement.)

Rollebesætning:

Pharao	Hr. Hansen.
Sinais	Md. Stage.
Amenophis	Hr. Faaborg.
Moses	— Schram.
Aron	— Sahlertz.
Mériane	Md. Rung.
Anais	— Simonsen.
Osiridis	Hr. Ferslev.
Auphis	— Sahlgreen.

Torsdag: Gud velsigne Dem. Toreadoren.

Fredag: Moses.

Løverdag: Ørkenens Søn.

Søndag: Jødinden.

Sangerinden.

Hist oppe i Guds Himmel var idel
Sang og Lyst.
Alt, hvad der kun bevæger et Menneske-
bryst,
I Glæde og i Sorrig, i Sjælens dybe
Trang,
Det alle Herrens Engle med klare Røster
sang.

— Der stod en lille Pige og lyttede
derpaa,
Med lange lyse Lokker og Øine himmel-
blaac.
Hun stod ved Himmelporten; med nys-
gjerrigt Sind
Og bankende Hjerte hun kiggede derind.

Og som hun stille lytted, mens Tonens
rige Væld
Udstrømmed klart og fyldte den fromme
Barnesjæl,
Da svæved en Guds Engel ved hendes
Side ned
Og sagde blidt til hende: „Hvi synger
Du ei med?"

„Ak, Gud! jeg kan ei synge med Eder
endnu,
Men ret, ja ret at kunne det, kun dertil
staaer min Hu!" —
„Saa kom," gjenmæled' Englen, „med
mig en liden Stund,
Af mig skal Alt Du lære, er Du lær-
villig kun!"

Han førte hende ind i den hvalte Him-
melsal —
O hvor dog der var deiligt! — Der
dufted uden Tal
En Hær af Blomster, flettet i Lundens
simple Grønt;
Alt, hvad knap Støvet aner, var her,
af Stort og Skjønt.

Men dybt bag Løvets Hvælving slog ømt
en Nattergal:
„Veed Du, hvad Fuglen synger? Jeg
Dig det lære skal.
Dens Tone aander „Veemod", — gjen-
tag hin Tone blid!" —
Hun qvad; „Så har försvunnit ren.
min barndoms tid!"

Og klare Taarer monne i hendes Øine
staae. —
Da hørte „liden Fugl" hun hist bag
Busken slaae.
„Forstaaer Du, hvad den qviddrer?" —
„Ak, ja! jeg troer det vist:
„„Kommer ei våren?"" den spørger fra
sin Qvist."

Da qviddred alle Lundens Fugle paa
engang,
Og Englen spurgte atter: „Forstaaer
Du denne Sang?" —
„Ja, herligt!" glad hun svarte, „og
glemmer den vist knap:
„„Jag söng i skogen med fåglarne i
kapp!""

Da trykkede Englen et Kys paa hendes Mund
Og sagde: "Sangens Gaade er Din fra denne Stund!
Fra nu af kan Du synge i Englenes Chor..."
"Ak," afbrod hun, "maa først da jeg tolke den paa Jord?"

Og Englen smiilte venligt: "Ja, følg Dit skjønne Kald, —
Men, hvad Du saae og hørte, Du aldrig glemme skal!
Hvergang Din Sjæl sig vugger i Sangens Melodi,
Dit Hjertes dybe Længsel skal klinge med deri!"

* * *

Og Alt, hvad kun bevæger et Menneskebryst,
I Glæde og i Sorrig, det tolker hendes Røst.
Med sig hun løfter Støvet i Sangens Himmel ind,
Og Herrens Engle lytte nu selv til **Jenny Lind!**

Den 17de Septbr. 1843.

G. Siesby.

Af en stor Kunstners Liv og Levnet.

Efter Alexander Dumas.

(Sluttet.)

VII.

Neppe havde Michel Angelo fuldført sin „Dommedag," saa vilde Paul III., hvis Nysgjerrighed tog til med Kunstnerens Berømmelse, ogsaa have sig et Capel, ligesom Sixtus IV.'s. Han lod den nye Bygning opføre af Bygmesteren Antonio San Gallo, og overdrog Forziringerne og Malerierne til Buonaroti med den udtrykkelige Bestemmelse, at han skulde tage Stoffet dertil af Apostlernes Historie, og navnlig af Paulus's Levnet, — sandsynligviis for Navnets Skyld.

Capellet fik Navnet Paulina, og Michel Angelo malede, ifølge det ham overdragne Hverv, to Billeder i samme, som dog have langt ringere Værdi end Frescomalerierne i Sixtinaen, hvortil vel imidlertid den ugunstige Belysning, der vanzire dem, ikke bidrage lidet. Det ene af disse Malerier forestiller St. Peters Korsfæstelse, det andet St. Paulus's Omvendelse. De ere Mesterens sidste Malerier.

De Staffelibilleder, han har udført, ere yderst faa. Vi have allerede antydet hans Antipati mod Oliemalerier, hvilke han endog ringeagtede. Det er bekjendt, at Michel Angelo for Hertug Alphons af Ferrara har malet en Leda med Svanen. Han var nemlig afsendt til Ferrara, for at gjøre sig nøie bekjendt med de derværende Fæstningsværker, da der var Tale om, at befæste Florents paa lignende Maade.

Alphons modtog ham med Hæders- og Gunstbeviisninger, viste ham sine Fæstningsværker, og underholdt sig den meste Tid med

ham om Skandser, Fortification og Krigskunst. Men da Kunstneren vilde tage Afsked, udbrod Hertugen smilende:

„I er min Fange, og jeg vilde begaae en utilgivelig Forseelse, hvis jeg lod Eder drage bort, før I har lovet, at fuldføre et eller andet Kunstværk for mig, en Statue eller et Malerie, ligemeget, naar det kun er et Arbeide fra Eders Haand. Kun for slige Løsepenge kan I slippe fri.

Michel Angelo gav ham sit Løfte. Men da Hertugens Sendebud indfandt sig, for at afhente det belovede Kunstværk, opførte denne sig saa tølperagtigt, at den opbragte Kunstner lod ham gaae bort igjen med tomme Hænder.

Sendebudet, rimeligviis en bedre Rytter end Kunstkjender, sagde da han fik Billedet at see:

„Og det er Alt?"

Han sagde dette i en Tone, som om han meente, at for en slig Bagatels Skyld kunde hans Herre hellere have ladet ham blive hjemme.

„Hvad er Eders Haandtering?" spurgte Michel Angelo barskt.

„Jeg er en Kræmmer," svarede Hofmanden, som vilde være vittig. Han vilde nemlig dermed stikle paa Florentinernes bekjendte Handelsaand.

„Er I en Kræmmer, saa skal I ikke rose Eder af, at have gjort for gode Affairer her, og kan ligesaagodt gaae den samme Vei, I kom fra," raabte Michel Angelo, og idet han vendte sig om til en af sine Medhjelpere, Antonio Mini, sagde han i en meget mildere Tone:

„Min gode Antonio, Du er ikke rig og har to Søstre at forsørge; der, tag dette Maleri, og hvad Du kan faae for det, maa Du beholde".

Kong Franz I. kjøbte Billedet, hvis Skjæbne man senere ikke har erfaret.

Enkelte andre Malerier, som tillægges Buonaroti, ere for det meste kun udførte efter hans Tegning af Daniel Volterra eller Broder Sebastian del Piombo. Hertil henhøre: „det sovende Christusbarn," „Bønnen ved Oliebjerget," „de Korsfæstede i Piacenza og Bologna," „Hudflettelsen i Neapel" og „Gravlægningen i Viterbo."

Dog, vi have endnu tilbage, at betragte Michel Angelo i den tredie Egenskab af hans treenige Genius.

Buonarotis Symbol vare tre i hinanden løbende Cirkler, i Sandhed, et talende Vaaben, der udtrykker hans tredobbelte Udødelighed.

Som Bygmester har Michel Angelo efterladt sig Sakristiet og Bibliotheket i San Lorenzo, Gavlen paa det farnesiske Pallads, St. Johannes Kirken og den beundringsværdige Kuppel paa St. Peterskirken i Rom.

Antonio San Gallo var død, Raphael og Bramante vare alt længst gaaede forud, og den næsten to og halvfjerdsindstyveaarige Michel Angelo syntes at have den bedste Ret til paa sit Livs Aften at udhvile efter en saa lang og hæderkronet Virksomhed, da Paul III. bad og i Himlens Navn besvoer ham, at forestaae Fuldførelsen af Peterskirken.

Det var en særegen Anledning, som mindede Paven om, at Buonaroti egentlig var den Eneste, der formaaede at tage denne uhyre Byrde paa sine Skuldre.

Kun nogle faae Dage før San Gallos Død afholdt Paven et Slags Raadsforsamling, bestaaende af nogle af de meest udmærkede Mænd, angaaende den paatænkte Befæstning

af det under Navn af „Borgo" bekjendte Qvarteer af Staden. Som første Bygmester og som Pavens Yndling tog San Gallo først Ordet, for med sin sædvanlige tillidsfulde Hovmod at udvikle en Plan, som ifølge hans Mening, var uforbederlig.

De Tilstædeværende syntes ogsaa virkelig kun at være komne, for at give Bygmesteren Ret. Kun Michel Angelo taug, og vilde, da han blev adspurgt, ikke indlade sig paa nogensomhelst Meningsyttring, indtil han endelig gav efter for Pavens Bønner, og forkastede hele San Gallos Plan.

Architekten svarede opfarende med en Favorits hele Selvtillid og et indskrænket Hoveds Indbildning:

„I slige Sager har I ingen Stemme, min gode Mester. I kan i det høieste forstaae Eder paa Billedstøtter og Malerier, thi I er ikke andet, end en Billedhugger og Maler."

„Tvertimod," svarede Michel Angelo med Stolthed, „i de af Eder nævnede Kunster er jeg kun en Stymper; men hvad Forstandsningskunsten angaaer, saa forstaaer jeg litt mere af denne, end I og alle Eders Tilhængere."

Michel Angelos Plan gjorde Lykke, og fra det Øieblik af havde Paul III. fundet en ny Bygmester til Peterskirken.

Denne uhyre Bygnings Historie, det største Underværk, som Menneskehænder nogensinde have opført, vilde alene give Stof til en heel Bog.

Grundstenen blev lagt af Constantin i Aaret 324. Honorius lod i Aaret 626 forfærdige Døre til den af gediegent Sølv, hvilke igjen bleve bortrøvede af Saracenerne Anno 846. I det trettende Aarhundrede, og senere, lode forskjellige Paver den gamle Basilika igjen istandsætte. Nicolaus V. havde fattet den Beslutning, at lade St. Peterskirken opbygge paany efter Tegninger af Leo Baptist Alberti, men Døden overrumplede ham før han fik den udført.

I Aaret 1506 den 18de April lagde endelig den treoghalvfjerssindstyveaarige Julius II. igjen den første Haand paa Værket. Bramante, Raphael, Julian St. Gallo, Broder Jucundus fra Verona kom efter Raden til at deeltage i Bygningens Fortsættelse. Uhyre, uberegnelige Summer bleve opslugte af dette kæmpemæssige Foretagende, som syntes bestemt til, ligesaalidt nogensinde at vorde fuldført, som det babyloniske Taarn.

Da Paul III. i Buonarotis grundige Viden og strenge Retskaffenhed troede at øine det sidste Nødanker, var Opbygningen af St. Peterskirken en Tumleplads for det skammeligste Bedrageri og den affindigste Søndersplittelse af alle didhenhørende Midler. Et Tidsrum af halvandet hundrede Aar og Millioner i Penge vilde ikke have forslaaet til Udførelsen af denne Skov af Taarne, Kuppler, Spir, Søiler, Buegange og Zirater af alle Slags, fra forskjellige Aarhundreder og i forskjellig Stiil, som Bygmesterens Egennytte havde indlemmet i sin Plan.

Michel Angelo vilde ikke ret til det, endnu at tømme denne bittre Kalk. Han havde saa gjerne henlevet sine gamle Dage i Fred. — „Gud er mit Vidne," skrev han til Vasari, „at jeg aldeles mod min Villie og kun nødsaget dertil har modtaget dette Arbeide." — I et Brev til Amannati siger han om denne Plan: „bliver den antaget, saa kommer jeg kun selv til at tabe ved det; jeg vil være

Eder forbunden, naar I siger Paven dette, thi jeg befinder mig ikke ret vel."

Men der hjalp ingen Modstand. — Han lod sig nu forelægge sin Forgængers Model. San Gallos Lærlinger og Tilhængere, som nok indsaae, at Michel Angelo vilde gjøre en Ende paa deres Roven og Plyndren, raabte med Forbittrelse, idet de gjorde ham bekjendt med deres Mesters Plan:

„Det er en Eng, paa hvilken der altid er nogen Efterslet tilbage."

„I taler mere sandt, end I tænke," sagde Michel Angelo; „der mangler ikke andet i det skjønne Udkast, end Eenhed."

Inden fjorten Dages Forløb leverede han sit Udkast i ophøiet Arbeide, med en Bekostning af nogle faa Ducater. San Gallos Model havde medtaget en Tid af fire Aar, og kostet femtusind ethundrede og fire og firsindstyve Guldgylden.

Den næste Dag blev han ved et paveligt Motu proprio udnævnt til første Bygmester ved St. Peterskirken.

Kun under een Betingelse, som han med den største Haardnakkenhed holdt paa, paatog Michel Angelo sig Arbeidet, nemlig kun at forestaae det for Ærens Skyld, uden nogen Betaling. Han vilde prædike ved sit Exempel.

Udrustet med de meest uindskrænkede Fuldmagter, lagde den strenge Olding Haand paa Værket. Han lod San Gallos Arbeider rive ned, og jagede uden Naade alle de usle Blodsugere bort, ligesom fordum Frelseren havde udjaget Kræmmerne af sin Faders Huus.

Den nye Bygning, i sin oprindelige Form et græsk Kors, reiste sig som ved et Underværk. I tre Aar opførte Michel Angelo de fire Skibe, fuldendte de to store Trapper op til Hvælvingerne, befæstede Buerne, forstærkede Stivningspillerne. Bygningen voxede kjendeligen Dag for Dag. Kunstnerens nærmeste Hensigt var, at forebygge enhver Forandring og Afvigelse fra Planen i Fremtiden enten af Misundelse eller Havesyge. Da i Aaret 1549 Paul III. døde, kunde han tage den trøstende Bevidsthed med sig i Graven, at Formen for den mægtige Basilika var uforanderlig grundfæstet.

I samfulde sytten Aar arbeidede Michel Angelo utrættelig paa det Værk, som han antog for sin Tilværelses hellige Opgave, uforstyrret af alle de Hindringer, som ved den gjentagne Vexel af Paver, ved hans Fjenders Anfægtelser og Bagtalelser lagdes ham i Veien. I et Brev fra ham, der er et Svar paa de indstændigste Indbydelser fra Hertugen af Toscana, har han skrevet: „Søg at bevirke hos Hs. Hoihed, at han lader mig Tid til idetmindste at fremme Bygningen af St. Peterskirken saa vidt, at det bliver en Umulighed, at forandre dens Form. Hvis jeg forlod den for, saa vilde jeg derved paadrage mig Skylden for en voldsom Forstyrrelse, en stor Skjændsel og en svær Synd." —

Hans Hensigt blev opnaaet. Efter hans Død udførte Giacomo della Porta og Domenico Fontana Hvælvingerne paa det Samvittighedsfuldeste. Agtelsen for den ærværdige Kunstners sidste Villie gik endog saa vidt, at Pius IV. afsatte en Pirro Ligorio, fordi han vilde tillade sig, at forandre noget.

Saaledes har da Peterskirken øiensynlig den store Buonaroti, hvis høie Aand hviler over den, sin Tilværelse at takke, omendskjøndt den senere er bleven udviklet til et latinsk Kors. Den er det Gravmæle, hvor hans vældige Sjæl dvæler, naar den nogensinde

igjen skulde besøge Jorden — den er hans værdigste Mindesmærke.

VIII.

Uagtet saa megen Hæder og saa store Værker, uagtet en paa Aar som paa Prøvelser og Triumpher saa rig Tilværelse, var Michel Angelos Alderdom øde og sorrigfuld. Han alene overlevede sit Aarhundrede. Bramante, San Gallo, Raphael, Fjender saavelsom Venner, Rivaler og Staldbrødre vare døde. En Række af Fyrster, Konger og Paver havde han seet opdukke og igjen forsvinde. En nedbøiet Olding, stod han forstummet paa sit vanslægtede Fædrelands Ruiner, og efter at have hævet Kunsten saa høit, som nogen Dødelig kun er istand til at hæve den, efterlod han sig hverken Disciple eller Efterlignere, og døde saaledes uden Arvinger.

I Sorgens mørke Timer og greben af en usalig Bitterhed, søgte han ved anstrængende Arbeide at udslette de mørke Erindringer, greb Meisel og Hammer, og formede det sidste Arbeide til sit eget Hvilested. Han valgte dertil sit Yndlingsstof: den døde Frelser hvilende i Moderens Skjød. Under den uboielige Oldings endnu stedse kraftfulde Hænder fløi Marmorstumperne i Splinter fra Blokken. En Linie dybere, og det vilde have været ude med den smukke Gruppe, og det Hele ikke have været andet end en sønderslaaet Blok, idet høieste godt nok, til at bortskjænke til Haandlangerne.

Selv tarvelig og nøisom, høimodig imod Andre, levede han ofte af et Stykke Brød, medens han bortgav store Summer til sin Neveu, sine Tjenere, de Fattige, men især til Kunstnere. En Fjende af adspredende Fornøielser, utrættelig arbeidsom, streng, alvorlig og indesluttet, elskede han Eensomheden og undflyede Menneskene. Aldrig gaaende paa Accord med sin Samvittighed, streng imod Andre og endnu strengere imod sig selv, førte han fra Begyndelsen til Enden en i alle Henseender dadelfri og uplettet Vandel, og hans Charakteer bærer Præget af Oldtidens Stoikere.

Han døde af en snigende Feber, den 17de Februar 1563, 14 Dage forinden han vilde have fyldt sit ni og fiirsindstyvende Aar.

Hans sidste Villie, som han dicterede stakket før sin Død, lød kort og godt:

„Jeg testamenterer min Sjæl til Gud, Jorden mit Støv og mine Eiendomme til mine nærmeste Blodsforvandte."

Michel Angelo var af Middelstørrelse, bredskuldret og velskabt, mager og senestærk. I sit hele Liv havde han kun været to Gange syg. Hans Helbred syntes at være urokkelig.

Kun een Gang skal han have elsket, og denne Kjærlighed til Vittoria Colonna, hiin i mere end i een Henseende berømte Qvinde og store Digterinde, var kun et ømt med Høiagtelse forbundet Venskab. Michel Angelo gjorde sig selv bittre Bebreidelser, fordi han ikke ved den sidste Afsked fra Vittoria havde vovet, istedetfor hendes Haand at kysse hendes Pande. Hans sande Kjærlighed var Kunsten.

Hans Hengivenhed for Vittoria har begeistret Kunstneren til flere Digte i Petrarcas Maneer, kun at der igjennem de ømme dybtfølte Sange klinger noget vist Ubeskriveligt ... det er Løvens Klo, som farer hen over Strengene.

Michel Angelos kjæreste Ven var hans Tjener Urbino, hvem han, uagtet han selv var to og fiirsindstyve Aar gammel, pleiede med en saa stor Omhu i hans sidste Sygdom,

at han i flere Nætter ikke kom i sin Seng. Buonaroti havde allerede skjænket ham tyve tusinde Francs, for at sikkre ham en uafhængig Stilling, i Tilfælde at han selv døde.

Vi kunne ikke slutte disse Træk af en stor Kunstners Liv og Levnet bedre, end med et Brev, som han efter Urbinos Død skrev til Vasari. Disse faa, af ham selv nedskrevne Linier ville ved deres rørende Simpelhed tegne hans dybe Gemyt bedre, end vi formaae at gjøre det:

M. Giorgio mio caro!

Jeg forstaaer mig ikke synderlig paa at skrive; imidlertid vil jeg dog forsøge paa, at besvare Eders Brev.

I veed, at min Urbino er død. Gud har, ved at tage ham til sig, givet mig en stor Lærdom, men dette Tab er for mig uerstatteligt, min Smerte uden Grændse. Saalænge han levede havde Tilværelsen noget Værd for mig; døende har han lært mig at døe, og jeg venter Døden ikke med Frygt, men med Længsel, med Glæde.

Jeg besad i ham i sex og tyve Aar en sjelden, tro Tjener; nu, da jeg havde gjort ham rig, og i ham saae min Alderdoms Støtte, har jeg tabt ham, for først hisset at finde ham igjen.

Hans blide Død har forvisset mig om, at Gud har hørt mine Bønner. Min stakkels Urbinos eneste Smerte i Skilsmissens Stund var den, at maatte lade mig blive tilbage i denne elendige, forræderiske Verden, endskjøndt han tog den vigtigste Deel af mig med sig, og min Tilværelse herefter kun vil være en grændseløs Smerte.

Jeg anbefaler mig til Eders Velvillie

Michel Agnolo Buonaroti.

Hvortil endnu tale om den forfængelige Prunk ved Ligbegængelsen, om Fyrsternes pralende Bram, om Digternes bestilte Begeistring og om al den paatrængende Larm ved en stor Mands Grav? Det havde været mere passende, at nedsænke Michel Angelo i al Stilhed tæt ved Altrets Fod, og ikke sætte ham noget andet Gravminde end den skjønne Pietà-Gruppe, hans sidste Dages Arbeide. Hvilket Mausolæum var vel stort nok for en saadan Mand.

Efterverdenen vil fatte hans Levnetsbeskrivelse i faa Ord:

Øvet som Skribent og Digter, hæderværdig som Borger, berømt som sit Fædrelands Forsvarer, har han i tre forskjellige Kunster efterladt de største Underværker:

„Dommedagen, Moses, og Kuppelen paa St. Peterskirken!"

Mademoiselle Lenormand.

Mademoiselle Lenormand, den berømte, ofte nævnte, ofte begabede Lenormand, som kunde læse i Fremtidens Bog, og som beherskede sin midt i al sin Vantroe overtroiske Samtid, har for ikke længe siden forladt et Liv, hvis Høider og Dybder hun har gjennemskuet bedre, end nogen anden Qvinde; hun er begravet, og har efterladt hendes Neveu som eneste Arving 20,000 Fr. aarlig Rente, og hendes mystisk-kabalistiske Spaadoms-Apparater. Hele Paris, hele Frankrig har endnu engang forbauset stirret efter hende; dette Dødsfald blev anseet som en Tidsbegivenhed, og alle Hovedstadens Journaler meddeelte hendes Nekrolog. „Her eller ikke Her," udbrød Journal des Debats, „hun var sikkert blandt alle Europas

Fruentimmer den, der havde den meste Aand. Nævn mig dog iblandt hele Jordklodens Poetinder een, der har mere Phantasi, iblandt alle Dramafabrikantinder een, som har mere dramatisk Opfindelse, iblandt alle Romanskriverinder een, som behændigere forstaaer at snoe og oplose en Intrigue! Midt i det chaotiske Net af alle Paris's Lidenskaber og Rædsler havde hun sat sig som en stor Edderkop, hvor hun ventede paa, hvad Tilfældet vilde fore hende i Hænderne. Ulykkelig Kjærlighed, ydmyget Stolthed, Forhaabninger, Ønsker og Dromme, alle Hjertets bange, forventningsfulde Slag, vare hendes daglige Brod. Hun levede kun af disse Mysterier, og Frygtens eller Haabets Taarer vare ikke blot hendes Næring, men ogsaa hendes Lyst. Ja, daglig at see Hjerternes hemmeligste Tanker afslorede, være taus, hore Alt, ahne Alt, som en Skriftefader, ligesom herske ved Blikket og Folehornet ... hvilken herlig Beskjæftigelse!" Og en indbringende tillige! Mlle. Lenormand var paa den bedste Vei til at blive hundrede Aar gammel; Skade for hendes Neveu, han vilde have arvet en fuld Million!

Mlle. Lenormand er en altfor interessant Figur, en for mærkværdig psychologisk Gjenstand — ja, hun er et Moment af Tidshistorien, og har derfor Krav paa vor Opmærksomhed. Hvo var Mlle. Lenormand? hvorledes drev hun sin hemmelighedsfulde Haandtering? Paa Stof til Besvarelsen af disse Sporgsmaal er der ingen Mangel. Den, der kun er lidt bevandret i den franske Revolution, har hørt Navnet Lenormand nævne mere end een Gang; den, som ikke er fremmed for den franske Culturhistorie siden Omvæltningens mægtige Storme, kjender denne Pythia, thi hun har havt en hemmelig Indflydelse paa hine Begivenheder, om ogsaa kun en indirecte.

Mlle. Lenormand saae Lyset i Aaret 1772 i Alençon. Hendes Spaadomsgave udviklede sig meget tidligt; allerede i sit syvende Aar forudsagde hun Abbedissen i Benedictinerindeklosteret, hvor hun blev opdraget, at hun vilde blive afsat, og en rod Kone komme i hendes Sted. Hendes forste Spaadom gik i Opfyldelse, thi Nonnesloret maatte kun alt for snart vige Pladsen for Jacobinerhuen.

Over den Tid, der ligger imellem hendes Barndom og Ungdomsaarene hviler der et Slør, som hidtil ikke er bleven loftet; først i Revolutionens Rædsler dukker Lenormand igjen op, og begynder sin hemmelighedsfulde Sti gjennem det frygtelige Uveir, hvis Lyn omstyrtede Throner, hvis Storme hævede Mænd fra det skjulteste Dyb op til Tidsbegivenhedernes meest svimlende Hoide. „Har De vel nogensinde seet Robespierre nærved!" blev hun engang adspurgt. — „O ja, han lod mig i Aaret 1794 kaste i Fængsel." — „Troer De, at han havde personligt Mod?" — „Han var sin Tids meest overtroiske Mand. Jeg har seet, hvorledes han, naar han kom til mig for at adsporge mig om sin Skjæbne, skjælvede ved Berorelsen af Kortet, og kneb Oinene sammen af Frygt for at see det."

Allerede dengang, da hun kun var atten Aar gammel, boede hun i Paris i det bekjendte Huus i Gaden Tournon, Nr. 5, som hun aldrig forlod. Denne Bolig havde aldeles intet Kabalistisk ved sig; en simpel Entrée fører til Salen, som var prydet med fire Büster og adskillige Malerier, hvoriblandt Ludvig XVI.'s Afsked fra sin Familie, og hendes eget Portrait. Meublerne af Ahorntræ

vare meget smukke; der fandtes flere kostbare Vaser og Alt vidnede om Smag og Simplicitet. Heller ikke viste Mlle. Lenormand sig i en Talar med kabalistiske Figurer; hun bar om Vinteren en Silkepels kantet med Pelsværk, og om Sommeren en Kjole, som var rigt besat med Kniplinger. Med Undtagelse af Toqueen, hvilken hun bar som en Reminiscents fra ældre Tider, fordi den var bleven hende til en Vane, vilde man snarere antage hende for en elskværdig, godmotig Modedame, end for en Spaaqvinde. Vel forsikkre alle de, der have ladet sig spaae af hende, at hun altid havde nogle store, smukke Katte hos sig, og antog en imponerende Stemme, naar hun spaaede; men desuagtet ere Alle enige om, at hun var yderst fordringsløs i sin Opførsel, aldrig viste noget Usædvanligt i sin Optræden, og besad et stort Mesterskab i Alt, hvad der hører til den gode Tone.

Hvilken Rolle hun spillede fra 1800 til 1830 er bekjendt, ligesom at Md. Josephine de Beauharnais, denne kloge Dame, havde stor Respect og megen Godhed for hende. Josephine, hvem det var bleven forudsagt, at hun skulde blive Dronning, kom engang til hende, før hun endnu kjendte Bonaparte. „En Spaaqvinde paa Martinique" sagde hun, „har forudsagt mig, at jeg skal blive Dronning; hvad siger De til det? — Troer De det skeer?" — „Nei," svarede Lenormand. — „Jeg bliver altsaa ikke Dronning?" — — „Nei, De bliver Keiserinde!" — —

I Aaret 1800 blev Mlle. Lenormand fængslet. „Det har De dog vel ikke forudseet?" spurgte Politipræfecten hende. „Vist gjorde jeg det; behag kun at tage mit Horoscop i Øiesyn, som findes blandt mine forseglede Papirer." — Papirerne bleve efterseete: det fandtes virkelig opgivet.

Den, som vilde adsporge Mlle. Lenormand om sin Skjæbne, uden personlig at indfinde sig hos hende, maatte først give hende følgende Oplysninger: 1) Aarstallet, Maaneden og Dagen man var født; 2) den Blomst, man holdt meest af; og 3) den Duft, som især tiltalte een.

Napoleon, som af Josephine havde erfaret saa meget Fabelagtigt om Mlle. Lenormand, vilde engang sætte hende i Forlegenhed og tilsendte hende de ovennævnte Oplysninger med en Døvstum fra Landet, som hverken kunde læse eller skrive. Sandsigersken gav skriftlig følgende Svar: Den Spørgende er født paa en Ø; hans Fader lever ikke mere; han har fire Brødre og tre Søstre; hans Charakteer er fast, bestemt, grublende, mere alvorlig end munter; Han er vanskelig at vinde og lader sig ikke bestikke af Fruentimmer; hans Fortrolighed er det vanskelig at erhverve; han frygter stedse for at gjennemskues og skjuler derfor sine ubetydeligste Handlinger; han er meget pirrelig, og tilgiver ikke let; han hader Utaknemmelighed. — Den Spørgende er i dette Øieblik meget beskjæftiget, og endogsaa i Uvisshed, hvilket kun forekommer sjeldent hos ham, da han ellers er rask i sine Beslutninger. Et Skridt af hans Gemalinde, vil sætte hele Verden i Forbauselse. Desuagtet vil hun finde mange Hindringer. Endelig vil dette uhørte Skridt dog skee inden otte og tyve Maaneder fra idag af; men det vil have Følger, som ere sørgelige for den Spørgende. — Den Spørgendes Navn vil blive udbredt, saalangt Jorden naaer; han vil tage Deel i store Begivenheder, og vil komme til at afgjøre store

Interesser. Fire overordentlige Ting har den Spørgende at vogte sig for: eet af dem angaaer hans Liv, og finder Sted senest inden tre til fire Aar. Den Spørgende er Statsmand, arbeider meget i Cabinettets Hemmeligheder, og har Omgang med den Høieste. Han har tre Slags Venner: de sande, som ere ham hengivne af Taknemlighed; de, som hendrages til ham af hans nuværende Lykke, og endelig saadanne, som belure hans hemmeligste Handlinger. Den som vil gjennemskue ham, maa være meget snu. Han opnaaer de høieste Værdigheder, Mennesket kan opnaae; dog, naar han idag om syv Aar igjen forespørger sig hos mig, vil det ikke være til hans Skade. Jeg forudseer saa mange Begivenheder for den Spørgende, at der lod sig skrive en heel Foliant derom. Lad ham vogte sig for Alteret (encensoir)*), og for Nordenvinden.

Haanden var hendes fornemste Orakel; dog spaaede hun ogsaa af Æg, Caffegruus og af Tarok- og andre Kort; i ganske enkelte Tilfælde anvendte hun ogsaa Alectromancien og Kaptromancien.

Jules Janin, som i „Journal des Debats" har omtalt Mlle. Lenormand paa sin eiendommelige Maade, siger blandt Andet om hende: Ved det første Øiekast vidste Profetinden, hvem hun havde for sig. De stærke Aander gjenkjendte hun paa deres Tryghed, deres Protectormine, og imod disse var Mlle. Lenormand ubøielig. Med et ligegyldigt Vink og en monoton Røst spaaede hun dem en Masse af Ulykker og Rædsler, saa at disse Mennesker bleve blege som Døden, og rystede som et Espeløv. Mod de Beskedne derimod var hun blid og venlig; hun bestrøede deres Fremtids Vei med Diamanter og Blomster; alt var Harmonie, Kjærlighed, Fryd og Salighed. De Alvorlige, Bestemte, forudsagde hun et bestemt Udfald, vistnok paa en Maade, at det kunde fortolkes ganske efter Behag.

Paa denne Maade bar hun sig ad med Mændene: hun var undseelig og følte sig ubehageligt berørt, som om hun skammede sig over slige Mænd, som ikke vidste noget Bedre, end at lade sig spaae i Kort af en gammel Kone. Derfor behandlede hun sine mandlige Kunder, som Theophrastus Paracelsus, dette Alchymisternes Ideal imellemstunder behandler sine Læsere nemlig med uforstaaelige Ord, saasom Ens pagyocum, lessas, jesadaels.

Kun ligeoverfor Qvinder var hun i sit Element, var hun sig selv, kun da viste hun sit Geni. I Sandhed, Bolzac er en stor Anatom; ogsaa George Sand fører Seerkniven med fast Haand; Eugene Sue har ogsaa et Ord at tale med, og Frederic Soulie veed, hvorledes det seer ud i det menneskelige Hjerte. Men hverken den Ene, eller den Anden kom der, hvor det gjelder det qvindelige Hjertes Hemmeligheder, disse gamle Matroner med de sløve Øine, de indfaldne Kinder, den rystende Haand og den svage, hostende, klangløse Stemme. De stakkels Damer! Sandsigersken modtog dem ved Kakelovnen, i den usleste Negligée, med en rød Haartour, i en smudsig Natkappe. Der var ikke at tænke paa nogen poetisk Indklædning, paa noget

*) Encensoir er ret et Orakelord, da det antyder det meest Forskjellige; nærmest er det et Røgelsekar, dernæst det geistlige Embede, Geistligheden overhovedet; men saa betyder encensoir ogsaa et sydligt Stjernebillede „Altar," saa at det kan have Hentydning til St. Helena, ligesom Nordenvinden paa Rusland.

Dienforblænderi. Hun havde gjort Afkald paa alle sine Kunsts Mysterier og Besmykkelser. Neppe havde man taget Plads, saa lagde hun de skjæbnesvangre Kort op, og med smudsige Fingre pegede hun paa de plumpt bemalede Hieroglypher, og oplæste modig de Nysgjerriges Skjæbne. Med en uforlignelig Tact anede og gjettede hun det tomme, fattige og rige Livs Glæder og Lidelser; hun udspionerede alle Lidenskaber af Kjendetegn, som aldrig svege. Var hun først engang i Aande, gik hun videre og videre; Tilhørerne bleve forstenede. Saa mange Farver saa mange Smerter (tot dolores quot colores) siger Tertullian; saaledes gjorde vor Profetinde det. Man blegnede, rødmede, forbausedes, forundrede sig, man kunde have Lyst til at befale hende, at tie, til at holde Munden til paa hende. Og videre og videre ... saa brød hun af, ragede Kortene sammen, Spillet var ude. Hun hørte og saae ikke mere, hun lod de Spørgende staae. O, ingen Qvinde forstod bedre at tolke den store Alberti Magni Bog, De secretis mulierum, om Fruentimmernes Hemmeligheder, bedre end hun.

Saaledes stode for denne lille Kone alle Koner og Piger, store og smaae, i hendes bevægede Tidsepoche, alle hine uvirksomme, kjedsommelige, opblæste, trætte, qvindelige Sjæle, de kom til hende og bleve curerede, naar de ikke vare incurable, de bleve trøstede, beroligede! Sandsigersken neddyssede alle Smerter. Slemt nok! at en Spaakone nu maa indtage den bibelske Profets og Trøsters Plads, slemt nok, at det er kommet dertil. Dog, hvis er Skylden? Spaakonens? O, visselig ikke!

Jeg vil endnu til Slutning fortælle en lille Historie, en sand Historie, som viser, hvor let en Profets Kald er, og hvor velgjørende det kan virke, for at frelse syge Hjerter, læge saarede Gemytter.

Vor Profetindes Huus er beliggende i en smuk Gade i Paris, det er kun kjendeligt ved et Boghandlerskildt, men det behøver intet Kjendetegn, thi det hører til de mange mysteriøse Huse, som de Forbigaaende gjøre hinanden opmærksomme paa ved et Vink. Iøvrigt boer der meget anstændige Folk. Nu, en Morgenstund, det var om Vinteren og koldt og raat, kom der til en gammel Dame i Gaden Tournon et ungt Fruentimmer, som kunde være sytten, maaskee ikke engang mere end sexten Aar gammel. I sin Hjerteangst troede hun at være i Mlle. Lenormands Huus. Hvor hun var bevæget, og rystede og bævede; hendes store, smukke Øine stode i Taarer, det lange blonde Haar hang i Uorden ned ad Nakken og hun foldede Hænderne krampagtigt sammen i det hun raabte: Madame! Madame; og Taarer qvalte hendes Røst. Den gamle Dame havde et ædelt Hjerte og følte sig greben af denne Jammer. Hun kjendte ikke det stakkels Pigebarn, havde aldrig seet hende; dog en Moder er Moder for alle unge Piger, som ere i samme Alder som hendes egen Datter, og endnu mere en Bestemoder. En Bestemoder omfatter en Generation til i sit Hjerte: elske, beskytte, hjelpe, det er hendes Glæde. Uden altsaa at spørge den Ulykkelige om hendes Navn, rakte den gamle Dame hende Haanden, bad hende tage Plads ved Siden af sig, sagde hende alt det Trøstende, hun kunde, og talte saalænge, til den stakkels Glut fattede Fortrolighed, aabnede sit Hjerte og skriftede. Hvor den gamle Dame forfærdedes, da hun hørte, at den Ulykkelige vilde tage Livet af sig! Saa

ung, saa smuk, saa reen, og Tanker om Selvmord! Ja, hun vilde døe, hun havde lovet det, svoret det; hun havde en Elsker, som ventede hende, for at døe med hende. Men saaledes er Mennesket, Qvinden: hun vilde ikke døe, uden at kjende Fremtiden, uden at erfare, hvad der var blevet af hende, hvorledes hendes Liv vilde have gestaltet sig, hvis hun var bleven i Live — hun vilde vide, hvilke Offre hun bragte sin Kjærlighed. Saaledes talte det stakkels Barn med Uskyldighedens bløde Stemme, og jo længere hun talte desto dybere blev den gamle Dame rørt og forfærdet tillige, saa at hun holdt den Skriftende fast ved Haanden og trykkede hende i sine Arme og til sit Hjerte.

„Ulykkelige Pige," sagde den gamle Dame, „Du har vist ingen Moder mere? Godt, at Du kom til mig, Du skal blive hjulpen.

Og hun hørte atter paa hende og stod op og klædte sig paa og lod spænde for og bragte den forlorne Datter tilbage til Forældrenes Huus, hvor der alt herskede Angst og Bedrøvelse.

Moderen tilgav Datteren og det unge Menneske, som i god Tro havde ladt Pistolerne og ventede den Elskede, for at døe med hende, blev hentet og lovede, at vente endnu i fem Aar, og for at faae en Ende paa den lange Tid, begyndte han at arbeide.

Saaledes blev det kjære Barn frelst, saaledes frelstes Familiens og den unge Mands Ære og Fred ved et godt Raad, et forsonende Ord. Men den gamle Dame blev det unge Pars anden Moder.

„Alt gaaer godt" sagde hun, og man behøver ikke Mlle. Lenormands Kort, for at læge de smaa Sorger, som ofte skabe saa store Sorger! Jeg var Profetinde uden at vide det, og glæder mig over at have fuldbragt en god Gjerning.

Det gode Barn kunde prise sig lykkelig ved, at hun havde taget feil af Døren. Et deeltagende Hjerte, et venligt Ord, et klart Blik, det er de virksomste Tryllemidler for den lidende Menneskehed. En ædel Sjæl er det bedste Forsyn, et moderligt Smiil. O, Hjertensgodheden er guddommelig og alvidende og trænger sikkert ikke til Kortene eller Caffegruset.

— — Med Mlle. Lenormands Død er der igjen nedsteget en af Keiserdømmets Skikkelser i Graven. Hun var hiin Tids legemliggjorte Mysterium, dens Poesi. Man troede fastere paa Mlle. Lenormand end paa Keiseren selv. Efterat hun først havde kronet ham, har hun igjen afsat ham, afsat ham med samme Lethed, som hun spaaede en Kammertjener, at han inden otte Dage vilde miste sin Tjeneste. Derfor spillede hun en vigtig Rolle i Tidshistorien, og hun vil blive en historisk Person. Hvo veed, om ikke Efterslægten med Hensyn til Napoleon, vil sætte Mlle. Lenormand ved Siden af Hexen, der spaaede Machbeth: „Du skal vorde Konge, Machbeth!"

Kunsten at flyve.

De nylig anstillede mislykkede Forsøg paa, ved Hjelp af en kunstig construeret Maskine efter Behag at bevæge sig i Luften, tilbagekalde i Erindringen tidligere Forsøg, som alt have fundet Sted for længere Tid tilbage. Vel har Videnskabernes Akademie i Paris for længe siden erklæret dette Problem for uopløseligt; men desuagtet optræde fra Tid til

anden Individer, som med mere eller mindre heldigt Udfald forsøge derpaa; ja, naar man tør troe Beretningen derom, saa er allerede for nogle Aar siden denne Konst bleven opdaget af en vis William Toodd, hvis Historie vi her ville meddele; men desværre er Hemmeligheden igjen gaaet tabt med ham. William Toodd var en Mekanikus, som i lang Tid havde arbeidet i et af de første Etablissementer i Philadelphia. Han havde fra sin tidligste Barndom af viist et beundringsværdigt Talent for mekaniske Kunster, og var bleven 32 Aar gl. uden at have givet sig synderligt af med sine Jevnaldrende. Taus og indesluttet viste han en stor Forkjærlighed for Fugle, hvoraf hans Værelse var heelt opfyldt. Senere havde han samlet sig saameget, at han kunde kjøbe sig et Huus udenfor Byen med en lille Have. I sine Fritimer havde han forfærdiget et Gitterværk, som aldeles tildækkede den hele Have, og gjorde den til eet, stort Fuglebuur, hvori Fugle af alle Slags fløi omkring, som om de havde deres Frihed. William Toodd tilbragte hele Dagen hos sine Fugle, om Aftenen indelukkede han sig i et hemmeligt Værelse i Huset, hvilket Ingen torde betræde, og hvor han ofte arbeidede hele Natten, uden at nogen af hans Kammerater erfarede, hvad det var han der bestilte. William Toodd var forelsket i sin Mesters Datter, hans Kjærlighed blev gjengjeldt, men han havde desuagtet intet Haab, thi Mesteren var en rig Mand. Pludselig kom William, uden at angive nogen Grund, ikke længere paa Værkstedet, indesluttede sig paa sin Bopæl, og forlod den ikkun for at forskaffe sig de nødvendige Levnetsmidler. Til sin Elskede havde han sagt: jeg vil blive berømt og rig, vent kun paa mig i to Aar. Den unge Pige lovede det, og forstod under alskens Paaskud at tilbagevise alle de Tilbud, der gjordes hende. I to Aar talte ingen om William; hans Kammerater havde næsten glemt ham. Da de to Aar vare forløbne, forlod William sin Eensomhed, og fortalte sine gamle Venner, at de om faae Dage skulde høre tale om ham og en mærkværdig Opfindelse. Virkelig var der nogle Dage efter opslaaet store Placater, som indbøde Philadelphias Indvaanere til et overordentligt Skuespil. William Toodd bekjendtgjorde nemlig, at han havde opdaget Kunsten, at flyve, og at han næste Søndag for alles Øine vilde udføre den, og i fire Timer flyve fra Philadelphia til New York, omtrent 30 Lieus. Hans Kammerater, som holdt meget af ham, frygtede for at han havde tabt Forstanden, og bade ham om at opgive en saa taabelig Plan. William svarede dem fuldkommen rolig, at han var vis i sin Sag, at han ved langt Studium havde forfærdiget sin Maskine og alt oftere anstillet Forsøg med den i Nattens Stund. Hans forhenværende Mester bad ham opgive det paatænkte Forsøg, og ikke give sig til Priis for offentlig Latter, men vende tilbage til sit Arbeide; hans Elskede bad ham ligeledes om at give Slip paa denne Idee, hellere med Taalmodighed afvente Tiden, og lovede ham gjentagen Troskab, — alt forgjæves. William lod sig hverken røre af Faderens eller Datterens Bønner, han var vis paa Udfaldet. Da Søndagen kom, bedækkede en talrig Folkemængde det store Torv i Philadelphia, hvor Forsøget skulde gaae for sig Kl. 4. Hans Kammerater havde stillet sig tæt op til Skrankerne for at værne ham mod Mængdens mulige

raae Behandling, naar den blev skuffet i sine Forventninger. William indfandt sig til den belovede Tid. Han var ifort en lang Kappe, som han tog af da han var ankommen paa Pladsen. Nu forst oinede man to Vinger, som vare heftede til hans Skuldre og ved Jerntraade forbundne med et Slags Pantser, som bedækkede hans Bryst og Lænder. Man saae, hvorledes han idet han trykkede paa et af Pantserets Baand bragte Vingerne i en regelmæssig Bevægelse; med andre Springfjedre hævede og sænkede han efter Behag flere Vægter, som naaede ham til Fodderne og vare bestemte til at tjene ham til Ballast, for, naar han hævede sig i Luften, at holde ham i en perpendiculær Stilling. William prøvede nu meget omhyggelig Vingernes og Springfjedrenes Mekanismus, vinkede med Haanden et Farvel til det Huus, hvor hans Elskede stod bag et Gardin, trykkede derpaa sine Venner Haanden til Afsked, og begyndte at hæve sig i Luften. Der herskede Dødsstilhed; pludselig lod der et tordnende Bifaldsraab. Alles Oine fulgte William, som med tre eller fire Vingeslag havde tilbagelagt en 10 Metres. Nu holdt han et Dieblik inde og prøvede Mekanismen paa ny; uden Vanskelighed gik han fra den perpendiculære Stilling over i en horizontal, indtog derpaa igjen en perpendiculær og hævede sig derpaa uden synlig Anstrengelse i en saa hurtig Flugt, at man neppe kunde folge ham med Dinene. Fra denne Høide hilsede han endnu engang den forsamlede Mængde, boiede sig forover og floi derpaa ad New York til, saa rolig som en Svømmer, der, hvilende paa Ryggen, lader sig drive bort af Strømmen.

Man fik ham aldrig mere levende at see. Fjorten Dage derpaa fandt man hans Lig, allerede halvt fortæret af Ulvene, ved Foden af et Træ i Skoven, 18 Lieus fra Philadelphia og 12 Lieus fra New York. Man lagde Mærke til et Hul i Hovedet, som maatte være skeet med en Riffelkugle. En Jæger har siden erklæret, at han, da han kom igjennem Skoven, i Toppen af et Træ fik Oie paa en sort Masse, hvilken han i det allerede indtrædende Morke antog for en kæmpemæssig Fugl, hvorpaa han skod paa den, men da et Menneske styrtede ned fra Træet, var han flygtet derfra. Jægerens Kugle havde ikke blot dræbt et udmærket Menneske, men en beundringsværdig Idee; thi det, man senere fandt ved at eftersøge i Williams Hjem, kunde ikke lede til noget Spor om hans Opfindelse; ogsaa Apparatet, som han havde paa, var saaledes odelagt ved Faldet, at man kun kunde gjenkjende et eneste Fragment af samme, nemlig en stor Uhrfjeder.

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

Da Mlle. **Jenny Lind** paa Grund af Forholdenes Natur blev forhindret i at optræde oftere paa det kgl. Theater, gav hun efter for sine mange Venners Opfordring, og arrangerede en Concert, der fandt Sted forrige Løverdag i den store Sal i Hotel d'Angleterre, som dog denne Gang var meget for lille til at rumme alle dem, der higede efter at høre den elskelige Kunstnerinde. Jenny Lind vidste ved denne Leilighed i endnu høiere Grad, end ved sin Udførelse af „Alice", at vinde Tilhørernes Hjerter, og selv de, der have hørt en Malibran og en Grisi, glemte dem begge over det mægtige Indtryk, Jenny Linds Foredrag af fædrelandske Sange frembragte. Af de sex Romancer og Folkeviser, hun dertil havde valgt, havde hver sin eiendommelige Charakteer, hvilken Sangerinden

affpeilede med den beundringsværdigste Sandhed. Det simple Idylliske i „**Hyrdesangen**", det Elegiske i „**Veemod**", det Naive og Rørende i „**Vaaren**", det yndige Skjælmeri i „**Ridderen og Jomfruen**", det Erotiske i „**Han og Hun**", og det friske, livlige Ungdomsmod i „**Pigerne i Wärend**," — Alt blev gjengivet med et i Sandhed fortryllende Udtryk og en henrivende Ynde. En saa sjelden Nydelse maatte ogsaa fremkalde en sjelden Begeistring hos de Tilstedeværende, og at den ikke blot var en øieblikkelig, bortdunstende Enthusiasme, men af en mere varig Natur, derpaa modtog Sangerinden et smukt, hertillands hidtil uhørt Beviis, idet den herværende Studenter-Sangforening i Forbindelse med en Mængde andre Musikelskere bragte den beundrede Kunstnerinde en Serenade ved Fakkelskin, Aftenen før hendes Afreise, under hendes Ophold hos Instructeur Nielsen i dennes Bolig i Frederiksberg Allee. Efterat **Jenny Lind** var traadt ud paa den mod Haven vendende Balcon, istemte Sangforeningen følgende Sang af Hr. H. C. Andersen:

Mel. Der er et yndigt Land etc.

Natur og Hjerte blev
De To, af hvem Du lærte,
Derfor Du sødt henrev.
Af Gud Du Aandens Flamme fik,
Den sidder i Dit Hjerte,
Den lyser fra Dit Blik.

Med Guld paa Templets Muur
Dit Kunstnernavn skal prange,
Din Storhed er Natur!
Du har som liden Fugl paa Qvist
En Magt i Dine Sange,
En Ynde ubevidst.

Med Granskov staaer Dit Land,
Med klare dybe Søer;
Dig vinker Hjemmets Strand.
Men Danmark ligger den saa nær,
Glem ei de grønne Øer, —
Du glemmes aldrig her. —

Derefter blev der udført to firstemmige Sange, en svensk og Christian Winthers „Sang paa Fjeldet" med Melodi af Frölich, hvorpaa endnu efterstaaende af Hr. Stud. F. L. Høedt digtede Sang blev afsjungen:

Mel: „Vintern rasat ut bland vo o fjällar."

Held os, Nordens Vinter er forsvundet,
Vaaren kom, da Du, o Jenny, sang.
Let og yndig fløi Du over Sundet,
Slog Din Trille paa den danske Vang.
Henrykt lytted' vi til Dine Toner,
Vaarens unge, tryllende Prophet,
Følte dybt, at Aanden er Forsoner,
Følte dybt, at Norden kun er eet.

Om Din tankefulde Pande bøie
Nordens Maanestraaler sig med Lyst,
Nordens Himmel hviler i Dit Øie,
Nordens Elskov klager i Din Røst.
Derfor lød Din Sang for Danmarks Øre,
Som en elsket Barndomsmelodie,
O, thi Folkets Hjerte kunde høre
Sine Drømme, sine Savn deri.

Derfor klinger dybt fra Hjertets Klokker
Frit og jublende vort Glædesqvad,
Fletter sig i Dine gule Lokker.
Som et ungt og kjærligt Rosenblad.
Bøi Dit Øre mildt til Høitidssangen,
Som begeistret hilser Dig i Qvel;
Lyt til Sukket, som i Glædesklangen
Hvisker ømt et klagende Farvel.

End et Ord! — Naar Du fra Danmarks Kyster
Flyver atter til den svenske Strand,
Bring da fra den længsels ulde Søster
Hilsen til det elskte Søsterland.
Tusind Hjerter svang sig over Bølge,
Fulgte deres „liten fogel" hid;
Tusind Hjertet Dig nu atter følge
Bære Dig paa Sangens Vinger did.

Efter denne Sang udbragtes et „Leve" for Jenny Lind, som ledsagedes af et tre Gange gjentaget Hurra! — Den ligesaa beskedne som sjeldne Sangerinde takkede med stum Erkjendtlighed, lod sig derpaa et Piano bringe ud paa Balconen, og tolkede i et dybt besjælet Foredrag af tvende herlige Sangnummere sin Taknemmelighed for den hende bragte Hylding, hvorpaa endnu et gjentaget Hurra rungede til Afsked. — I Onsdags Morges vendte Jenny Lind tilbage til sit Hjem.

Den afvigte Uge har bragt os to sceniske Nyheder: „**Gud velsigne Dem,**" Lystspil i 1 Act efter Ancelot og Duport, og **Rossinis** verdensberømte „**Moses.**" Den førstnævnte af disse Nyheder henhører til den Slags Fyldekalk, som, efter Prof. Heibergs Mening, intet Theater kan undvære. Det er muligt, at Professoren har Ret med Hensyn til Theatret; men Publicum vist baade kan og vil helst undvære slig Fyldekalk, der er ligesaa frivol som kjedsommelig. Det Hele dreier sig nemlig om et Væddemaal imellem en udlært Hofmand fra Ludvig XV.'s Tid og en ung Dame, der er en gift Kone, om hvorvidt bemeldte Hofmand vil kunde seire over hendes egen Søsters, en ung uskyldig Piges Hjerte, der ovenikjøbet er en Andens Brud. Da den unge Kone forgjæves har bestræbt sig for at forhindre Hofmanden i at naae sit Maal, griber hun til det sidste Middel, at gjøre ham latterlig, hvilket hun opnaaer ved at give ham Nysepulver, saa at han, istedetfor at fremkomme med sine Kjærlighedseder, ikke kan

gjøre andet, end nyse. Theaterdirectionen og „den Berlingske“ have fundet Stykket meget morsomt, Publicum har de to sidste Gange, det blev givet, (thi det er i de første fem Dage i denne Uge givet tre Gange), fundet ganske det Modsatte og udhyset det. Udførelsen er ikke en saadan, at den kan forjage Stykkets Kjedsommelighed.

Indstuderingen af „Moses“ har i den senere Tid saa ofte været Gjenstand for offentlig Omtale, at den almindelige Opmærksomhed ikke kunde Andet end være meget spændt paa den første Opførelse, saameget mere, som det er en scenisk Nyhed, den musikelskende Deel af Publikum vist alt længe med Længsel har imødeseet. Denne Nyhed kan nemlig allerede i Aar feire sit **fem og tyveaarige Jubilæum**, thi den blev første Gang bragt paa Scenen i Aaret 1818 paa San Carlo Theatret i Neapel. Forunderligt nok, at Rossini, der i et Tidsrum af tyve Aar var en af de frugtbareste dramatiske Componister, der nogensinde have levet, forstummede netop da han havde componeret sit modneste Værk „Wilhelm Tell“, og det uagtet han dengang kun var syv og tredive Aar gammel; thi hvad han senere har componeret, henhører ikke til den dramatiske Musik, men indskrænker sig til nogle mindre Sangstykker og Kirkemusik, hvoriblandt hans Stabat mater. Rossinis Ophold i Paris i Sommer gav igjen Anledning til den Formodning, at han vilde componere et nyt Arbeide for Scenen. Det kan maaskee ikke være uden Interesse, før vi gaae over til nærmere at betragte Opførelsen af et af Rossinis berømteste Værker paa vor Scene, at kaste et Blik paa en Componists tidligere Virksomhed, hvis glimrende Genie engang beherskede saa godt som alle Europas Theatre. Det første Arbeide Rossini, der er født d. 29de Februar 1793, optraadte med, var Il pianto d'Armonia, som i Aaret 1808 blev givet i Bologna. Hans øvrige Arbeider ere i chronologisk Orden følgende: Cambiale di matrimonio, 1810 (givet første Gang i S. Mosé i Venedig); Equivoco Stravagante, 1811 (Del Corso i Bologna); Didone Abbandonata, 1811 (componeret for Signora Est. Mombelli); Demetrio e Polibio, 1812 (Valle i Rom); Inganno Felice, 1812 (S. Mosé i Venedig); Ciro in Babilonia, 1812 (Communale i Ferrara); Scala di seta, 1812 (S. Mosé i Venedig); Pietra del Paragone, 1812 (Scala i Mailand); l'Occasione fa il ladro, 1812 (S. Mosé i Venedig); Il Figlio per azzardo, 1813 (S. Mosé i Venedig); Tancredi, 1813 (Fenice i Venedig); Italiana in Algieri, 1813 (S. Benedetto i Venedig); Aureliano in Palmira, 1814 (Scala i Mailand); Il Turco in Italia, 1814 (Scala i Mailand); Egle ed Irene, 1814 (ikke offentlig opført); Elisabetta, 1815 (S. Carlo i Neapel); Sigismondo, 1815 (Fenice i Venedig); Torwaldo e Dorliska, 1816 (Valle i Rom); Barbiere de Siviglia, 1816 (Argentina i Rom); La Gazetta, 1816 (Fiorentini i Neapel); Otello, 1816 (Fondo i Neapel); Teti e Peleo, 1816 (til Hertuginden af Berrys Formæling); Cenerentola, 1817 (Valle i Rom); Gazza Ladra, 1817 (Scala i Mailand); Armida, 1817 (S. Carlo i Neapel); Adelaide di Borgogna, 1818 (Argentina i Rom); Mose, 1818 (S. Carlo i Neapel); Ricciardo e Zoraide, 1818 (S. Carlo i Neapel); Ermione, 1819 (S. Carlo i Neapel); Eduardo e Cristina, 1819 (S. Benedetto i Venedig); Donna del Lago, 1819 (S. Carlo i Neapel); Cantate, 1819 (til Ære for Kongen af Neapel); Cantate, 1819 (til Ære for Keiseren af Østerrig); Bianca e Faliero, 1820 (Scala i Mailand); Maometto II., 1820 (S. Carlo i Neapel); La Riconoscenza, 1821 (til Componistens egen Benefice før sin Afreise); Mathilde di Sabran, 1821 (Apollo i Rom); Zelmira, 1822 (S. Carlo i Neapel); Simiramide, 1823 (Fenice i Venedig); Il Vero amaggio, 1823 (Theatret de Filarmonici i Verona); Il Viaggio a Reims, osia l'Albergo del Giglio doro, 1825 (Italienske Opera i Paris); Siege de Corinthe, 1826 (Academie Royal i Paris); Le Comte Ory, 1828 (Sammesteds); Wilhelm Tell, 1829 (Sammesteds). — Af disse Operaer ere kun opførte paa vor Scene: „Tancredo“, „Barberen i Sevilla“, „Skaden“, Pigen ved Søen“, „Wilhelm Tell“, og nu, „Moses.“ — „Moses“ er egentlig ikke andet end et Oratorium, idetmindste savner Sujettet i høi Grad dramatisk Interesse. Vel afgiver Stoffet enkelte stærkt fremtrædende Momenter, hvilke Rossini heller ikke har ladet ubenyttede, men disse Enkeltheder forene sig ikke til noget afrundet Hele, og man har derfor paa de fleste store Skuepladser i den senere Tid indskrænket sig til at give Fragmenter deraf ved Siden af et andet Stykke; noget det, naar Publikum først er bleven bekjendt med dette Arbeide i sin Heelhed, vel ogsaa egner sig bedst til; thi, som et blot Concertstykke er det Hele noget vidtløftigt og trættende. Ogsaa Udførelsen paa vor Scene giver i dramatisk Henseende, kun et ringe Udbytte; derimod staaer den i musikalsk meget høit, og navnlig udføres alle Ensebleenummerne, saavel fra Sangernes, som fra Chorets og Orchesterets Side med en beundringsværdig Præcision og Energie. Hr. Capelmester Glaeser kan trøstig lade sig nøie med Udførelsen af denne Opera som Svar paa de mange ligesaa utidige som uskaansomme Angreb, man i den sidste Tid har overvældet ham med, thi denne Udførelse vidner tilfulde om, at han ikke har været ørkesløs; og det saameget mindre, naar man veed, at han foruden dette omfangsrige Værk endnu har indstuderet „Jødinden,“ der kun ved en, Capelmesteren aldeles uvedkommende, tilfældig Omstændighed blev forsinket, og at han i sin Egenskab som Capelmester i det kongelige Capel tillige har været sysselsat med Compositionen og Opførelsen af en Cantate i Anledning af Hs. Majestæt Kongens Fødselsdag. Vi skulle efter en følgende Forestilling komme tilbage til Detailen i denne Operas Udførelse.

Det kgl. Theaters Repertoire.

Mandag den 25de September: Jødinden.

Tirsdag: En Lænke.

Torsdag: Moses.

Fredag: Badet i Dieppe.

Løverdag: Jødinden.

Søndag: De Danske i Paris. Toreadoren.

Em. Bærentzen & Co. lith. Inst.

MICHAEL ANGELO BUONAROTI.

Ny Portefeuille 1843

"Naar man har 100 Actier i Linnedvæveriet, og en Kone som jeg — hvad har man saa at betænke sig paa!"

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet og redigeret

af

Georg Carstensen.

3. Binds 1. Hefte. — Söndagen d. 2. Juli 1843.

Kjøbenhavn.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

Tutti-Frutti af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— Angaaende det i Paris opførte nye Sørgespil „Lucrecia" af **Ponsard**, siger Gazette des Tribunaux: „L'enthousiasme du public devient de la fureur. Il y a trente ans, qu'on n'a été témoin d'un succès pareil."

— Paa Theatret San Carlo i Neapel er en ny Opera „Anna Laprie," af Sgn. **Battista**, optaget med stormende Bifald.

— **Donizettis** „Don Pasquale" er allerede givet paa de fleste Theatre i Spanien, og har overalt gjort Furore.

— Kunstnerne ved Theatret i München have skjænket Madame **Cramer**, som for nylig holdt sit 50-aarige Jubilæum, et kostbart Armbaand i denne Anledning.

— Mlle. **Sabine Heinefetter** giver for Tiden Gjæsteroller i Leipzig med overordentligt Bifald. Navnlig var ved Opførelsen af „Otello" Huset saa overfyldt, at Flere maatte gaae bort uden at faae Plads.

Literatur og Kunst.

— Fra München skrives: „I vor virksomme **Schwanthalers** Attelier har Modellen til **Goethes** Monument i nogle Dage været udstillet og vækker alle Kunstvenners Beundring.

— Det store geologiske Kort over Frankrig, af **Du Fresnoy** og **Elie de Beaumont** er nu udkommet. Værket er udarbeidet med stor Flid og coloreret paa det Nøiagtigste.

— **Calderons** Værker ere for kort siden bleven oversatte paa russisk af en Hr. **Timkowski** i St. Petersborg. Samme Forfatter vil ogsaa udgive det spanske Theaters Historie.

— Fyrst **Carl Lucian Bonaparte** har udgivet sin „Iconografia della Fauna italica" og derved beriget Literaturen med en kostbar Skat.

Pot-pourri.

— **Schill** var ualmindelig elsket i Berlin; rige Borgersønner indtraadte i hans Husarcorps. Borgerskabet i Berlin forærede ham en Æressabel. Underofficererne og de Menige i hans Corps, som havde taget Deel i Colbergs heltemodige Forsvar, erholdt Sølvportepeer.

— Professor i Chemien ved Universitetet i Aberdeen i Skotland, **Thomas Clark**, har beregnet, at der i London daglig bruges 40 Mill. Galloner Vand. Denne Vandmasse indeholder i ufiltreret Tilstand henimod 24 Tons eller 480 Centner Kalk.

— Ny-Zeeland er allerede beboet af 8,000 udvandrede Europæere; 2,000 af dem leve som Agerbrugere eller Haandværkere i Auckland; de Øvrige have bosat sig i Port Nichelson og Port Nelson o. s. v.

— Fra Siberien skrives: Den store Jaspisvase, som efter tiaarigt Arbeide i Steensliberiet i Kalyvan endelig er bleven færdig, er paa Veien til St. Petersborg. Det øverste Stykke, den egentlige Vase, veier 1,170 Pud.; den slæbes af 180 Heste. Dette Hovedtog følge Foden og Mellemstykket, der danne mindre Tog, samt nogle Slæder med omtrent 50 Bønder, der ledsage Toget fra Station til Station, for, om det gjøres fornødent, at yde Hjælp; Landeveiene ere fortræffeligt jævnede.

— Et skotsk Blad skriver: Vore talløse Fattige leve nu af Erindringen om det, de engang have spist.

— Blandt de Individer, som ere mistænkte for at have sat Ild paa Theatret i Havre, skal ogsaa være en Friseur, som forgjæves søgte at blive Theaterfriseur, og af Hævn skal have udøvet Udaaden.

— Den bekiendte Digterinde Agnez Franz er død i Breslau i sit 49de Aar.

— London har efter den nyeste Tælling 1,870,727 Indbyggere, altsaa en Million mere end Paris. I hver Uge døe omtrent 900 Personer.

— I Aaret 1841 bleve 110 Individer anklagede i Frankrig for politiske Forseelser, deriblandt 62 for Presseforseelser. 86 af hine 110 Anklagede bleve frikjendte.

— Smykker af Koraller finde stedse større og større Bifald, og Hovedhandelspladsen med dem er Marseille. 2,000 Søfolk beskjæftige sig med Koralfiskeri. Forhen bleve Korallerne smukkest forarbeidede i Italien, især i Neapel; men Marseillerne have langt overgaaet Italienerne, og Marseille forsyner Lahore, Landet ved Senegal, New-York, New-Orleans, Mexico, Cayenne, Brasilien, Levanten o. s. v. med Koralsmykker. Ved den sidste Kunstudstilling i Paris vare der mange Koralarbeider fra Marseille, der vakte almindelig Beundring f. Ex Schakbrikker, der forestillede Korsriddernes og Saracenernes Hær og kostede — 10,000

Fr. I forrige Aar solgte Marseille Koraller for omtrent 6 Millioner.

— Den 5te f. M., den to og tyvende Aarsdag efter Napoleons Død holdtes der høitidelige Sjælemesser for den store Mand i alle Paris's Kirker.

— I den russiske Armee tjene 10,000 Jøder, og paa Flaaden 4,000, for hvem Keiseren har ladet opbygge et nyt Bedehuus i Kronstadt. De have deres egne jødiske Geistlige, og man seer dem holde Gudstjeneste efter Exercitsen om Sabbathen. Generalerne ved den kaucasiske Armee forsikkrede, at alle de jødiske Soldater, som tjente der, vare tappre og brave.

— De engelske Matrosers Koldblodighed og Uforfærdethed have været saa længe bekjendte, at allerede Voltaire ydede dem den fortjente Roes. En engelsk Matros — fortæller „Flowers of Anecdote" — bivaanede en Taskenspillers Forestillinger. Skuepladsen var i Stuen i et Værtshuus, i et Kammer nedenunder var et Forraad af Krudt, som antændtes og sprængte Taskenspilleren og hans Auditorium i Luften. Matrosen blev kastet ud i Haven, hvor han faldt ned igjen uden at blive beskadiget. Han strakte sig, gned sig i Øinene og raabte: „God dam! det er Satan til Karl, jeg vil dog see, hvad han nu vil gjøre for et Kunststykke." Han troede nemlig, at Explotionen hørte med til Forestillingen og tabte slet ikke Fatningen.

— Paa den sidste Leipziger Paaskemesse havde et eneste Handelshuus 180 Centner Shavler, som bleve solgte til Kjøbmænd i den tydske Toldforening.

— Forfatterinden af „Thomas Tyrnau" skal have erholdt 6,000 Thaler i Honorar for denne Roman.

— En kraftfuld Karl blev i Paris anholdt af en Gensdarme og stillet for Tugtpolitiretten. Gensdarmen havde ikke anseet det for nødvendigt, paa Veien til Præfecturet at holde et vaagent Øie med Arrestanten, da han havde et Træbeen. Men paa eengang tog han, efter at have spændt sit Træbeen af, skyndsomst Flugten paa to meget sunde Been. Gensdarmen indhentede ham kun med stor Møie. Arrestanten forsvarede sig paa det ivrigste mod Anklagen for Betleri. Han fortalte, at han kun havde tiltalt nogle Personer, for at spørge dem om Veien til Hopital de la Charité. Træbenet havde han slet ikke baaret for at skuffe Andre, men deels til Amindelse om en afdød god Ven, hvem det havde tilhørt, deels af Sparsommelighed, da han derved kun sled paa een Sko. Retten tog dog intet Hensyn til denne sindrige Undskyldning, men dømte ham til tre Maaneders Fængsel.

— En Englænder B. befandt sig for nogen Tid siden i en Daarekiste og man havde intet Haab om, at han kunde faae Forstanden igjen. Han havde mistet den ved at gruble over religiøse Gjenstande. En Dag undflyede han fra sine Paapassere og klattrede op i et Træ, for, som han sagde, at fare til Himmels. Hvad der ikke kunde udeblive, skete; han styrtede ned af Træet. Rystelsen og Skrækken virkede saa gunstigt, at Manden stod helbredet op.

— I Spanien vækkes nu atter Sands for Kunsten; mange større Stæder foranstalte Udstillinger; den i Valencia udmærkede sig i Særdeleshed.

— For nogen Tid siden har man i Perouse opdaget et Autograph af Napoleon. Det er en Armeebefaling og en Vexel paa 2 Mill. Fr. til Masséna. Dette Autograph er fundet i et Femfrancstykke, som En havde faaet i Betaling, men fundet at være falsk, og altsaa slog itu. Overbringeren af Depeschen maa være omkommen paa Veien, og Femfrancstykket derved geraadet i Uvedkommendes Hænder.

— En ung Hinduenke vilde, som Skik og Brug er, lade sig opbrænde efter Mandens Død. „Du skal atter skue din Mand Ansigt til Ansigt," sagde Præsten til hende. „Er det Tilfældet," svarede hun, „saa bliver jeg her."

— Mennesket har overalt sine Liebhaberier, og det ene er omtrent ligesaa latterligt som det andet. Paa Cuba f. Ex. har Ingen store Meuter af Hunde eller Heste, men — Hønsehuse, der indeholde et større eller mindre Antal stridbare Haner. Saaledes besidder en Greve Zillacoa et prægtigt Hønse- eller snarere Hanehuus, og flere af Hanerne have kostet 2—300 Rdl. Den forrige Gouverneur paa Øen, General Vives, beskjæftigede sig ene og alene med sine kjære Gallos; han passede selv paa, at de bleve pleiede paa det omhyggeligste, forbandt selv deres Saar, naar de kom fra Kamppladsen, ort sagt, anvendte hele hin Sjæls- og Legemskraft paa denne ene Gjenstand. Imidlertid udplyndrede Sørøvere uhindret Skibene, som kom til og fra Havanna og vendte roligt tilbage til det fra Havedstaden to Mile beliggende Regla, hvor de havde deres Hovedqvarteer. Gouverneuren Vives skrev selv et Værk om Hanekampe, der i dette Anliggende er en Autoritet.

— En ung Maler befandt sig i en meget ubehagelig Stilling; han skyldte sin Vertinde Huusleie næsten for et Aar, Konen vilde paa ingen Maade have Taalmodighed længer og truede den unge Maler med et Besøg i høistegen Person. Maleren havde endnu aldrig seet hende; men vidste kun, at hun var henved de 60 Aar, Enke, rig og endnu temmelig koket. Da hun bankede paa Kunstnerens Dør og med stolt truende Mine traadte ind, sad Maleren foran et skizzeret Billede. Han stod ikke op, men sagde ganske fortroligt:

„Nu, Venus! kommer De omsider?"

„Taler De saaledes til mig?"

„Ja vel, jeg har jo allerede ventet i to Timer paa Dem, lille Model, vær saa god og læg Hat og Shavl."

„Jeg Deres Model? Saadanne Ord vover De at komme med? Sandsynligviis anseer De mig for en anden Person."

„Ingenlunde; en Ven har lovet mig, i denne Morgenstund at sende mig en Model til Venus, som jeg skal male; De er den Himmelske, som jeg venter, lad os derfor ikke spilde Tiden."

„Ansee mig for en Model af Venus, mig, en Enke, som allerede har overlevet tre Mænd! Det maa jeg ret lee af."

Og hun loe og var afvæbnet. Talen var nu ikke længer om at borttage Meublerne fra Kunstneren, thi hans Vildfarelse var altfor smigrende. Nu kunde han nok faae Henstand, thi hvilken Vertinde maatte ikke blive eftergivende, naar man anseer hende for en Venus?

Indhold:

Dødningehovedet, af Vicomte d'Arlincourt.
En engelsk Criminalhistorie.
Theater, Musik, Literatur og Kunst.

Tutti-Frutti af fremmede Journaler: Theater og Musik. — Literatur og Kunst. — Pot-pourri.

Rossis Portrait.

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Hefte ledsaget af en Lithographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler. — **Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Hefte. — Subscriptionen er kun bindende for 13 Hefter, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Hefter eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig paa Udgiverens Comptoir, **Gammelstrand Nr. 10, 1ste Sal**, og hos de forskjellige Agenter i **Danmark, Norge** og **Sverrig**.

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med den Kongelige Brevpost**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomtoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE

Udgivet og redigeret

af

Georg Carstensen.

3. Binds 2. Hefte. — Söndagen d. 9. Juli 1843.

Kjøbenhavn.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

Tutti-Frutti

af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— **Lablache** er for næste Saison bleven engageret af Directionen for den italienske Opera i Paris.

— Den virksomme Directeur for den italienske Opera i Paris, Hr. **Vatel**, er ankommen til Wien for at høre **Donizettis** nye Opera „Maria Rohan," som han til næste Saison vil lade opføre i Paris.

— „La fille de Figaro," Vaudeville i 5 Acter af **Melesville** skaffer i denne Tid Publicum i Theatret i Palais Royal den behageligste Underholdning.

— I Queens Theatret i London gjør „Barbiere di Siviglia" overordentlig Lykke. De Spillende ere Sgra **Grisi**, begge **Lablache'erne**, **Mario** og **Fornasari**.

Literatur og Kunst.

— Hr. **Plantier** har opfundet en ganske ny Methode i Stenographien, og vækker stor Opsigt derved i Paris. Han skal af Ministeren for den offentlige Underviisning allerede have erholdt Tilladelse til at aabne en Skole derfor.

— Af **Cooper** er der udkommet en ny Roman i 3 Bind, som hedder: „Den franske Gouvernante eller det broderede Lommetørklæde.

— **Charles Gosselin** betaler **Eugene Sue** 26,000 Fr. i Honorar for „Paris's Mysterier." Desuden har Sue forbeholdt sig Ret til at lade Romanen udkomme capitelviis i „Journal des Debats," og dette Blad betaler bedst i Paris.

— Hertugen af **Leuchtenberg** er af Keiseren af Rusland bleven udnævnt til Præsident for Kunstacademiet i St. Petersborg.

Pot-pourri.

— Fra Sicilien skrives i Begyndelsen af Mai: „Antallet af de Reisende, som besøge vor paradisiske Ø, tiltager daglig. Dampskibet „Palermo" bragte sidste Gang ikke færre end 120 Passagerer, blandt hvilke vi blot ville nævne: Grev Nostitz, Baron v. Eichthal fra München, den danske Folketaler Orla Lehmann, samt Hertugen af Montebello med Gemalinde.

— Den berømte Skole i Eton i England var nylig nær bleven brændt af. En Elev havde tilfældigviis lagt nogle Strygesvovlstikker i sin Pult, som der var gaaet Ild i. Man blev kun med stor Møie Herre over Ilden.

— Den engelske Postadministration vil nu anvende Jerndampskibe til Farten mellem Dover og Calais. Man venter at kunne tilbagelægge Veien mellem begge Stæder i 1 Time 40 Minutter.

— En Pariser Banquier kjøbte et Maleri af en ung Kunstner for 500 Fr. Den ualmindelig gunstige Dom om det overtydede Banquieren om, at han havde faaet et Kunstværk af stor Værdi; han sendte derfor Maleren et Brev, hvori han erklærede, at de begge havde begaaet en Feil, — han, Banquieren, af Uvidenhed, Kunstneren af overdreven Beskedenhed, han havde overtydet sig om, at Maleriet var 1,500 og ikke 500 Fr. værd, hvisaarsag han herved sendte ham de resterende 1,000 Fr.

— Fra Schweitz og Elsaß udvandre mange Indvaanere til Algier, for at nedsætte sig i de af General Bugeaud stiftede Colonier.

— En rig Kjøbmand i London blev formedelst Indsmugling af franske Silkevarer idømt en Pengestraf af 20,000 £. Man vilde forunde ham nogen Lettelse i Betalingen, men han sagde: „Ligesom der kun er een Gud i Himlen, saaledes er der kun een Candy i London; her ere mine 20,000 £.

— Den russiske Generalconsul i Ægypten har kjøbt tolv herlige arabiske Heste, som Keiseren har bestemt til Foræring for sin Svigersøn, Hertugen af Leuchtenberg.

— Tyrefægtningerne vinde mere og mere Bifald i det sydvestlige Frankrig. I Bayonne anlægges nu en Arena, og de modigste Tyre som kunne opdrives, føres fra Spanien over Pyrenæerne. Den berømte Matador Montes, der for kort siden blev saaret i Sevilla, ventes til Bayonne med samme Utaalmodighed, som man andre Steder venter den berømteste Tenorist.

— Swift sagde engang paa Prædikestolen, i en glimrende Forsamling af Tilhørere: „Der gives tre Slags Hovmod: Hovmod af Fødsel, Hovmod af Lykke og Rigdom og Hovmod af Aand. Det sidste Slags vil jeg ikke omtale, thi ingen af os behøver at bebreide sig denne Last."

— Hr. S., Officeer ved Nationalgarden og Klædehandler i Qvarteret Bourdonnais i Paris, blev indbuden til et Bal, som Doctor C. gav. Da han skulde gaae, sagde hans Kone til ham: „Lille Mand! vil Du ikke have din nye Kaarde paa i Aften?" — „En Kaarde, som har kostet mig 50

Daler? Nei, jeg siger saa mange Tak." — „Men hvorfor da?" — „Hvorfor? Veed Du da ikke, at vi maaskee komme seent hjem og at den kunde blive stjaalet fra mig?"

— „Du gaber min Engel," sagde Hr. F. til sin Kone, der troede at have erhvervet et stort Navn i Litteraturen, „Du kjeder Dig nok i mit Selskab." — „O nei, min Ven! men Mand og Kone ere jo eet, som Skriften siger, og jeg kjeder mig stedse naar jeg er ene."

— Den franske Digter d'Anglemont skrev Oder; Critikeren Dousquier Deschamps erklærede dem for noget elendigt Tøi. Digteren gik til Critikeren, det kom til Ordstrid og derpaa til Udfordring. „Jeg kan vælge Vaabnene," sagde Digteren, „jeg møder med..." „Med hvad De vil, kun ikke med Oderne, thi saa er jeg strax færdig," svarede Critikeren.

— Da Carl den Fjerde, Konge af Spanien, i Aaret 1808 besøgte Napoleon i Slottet Marrau i Bayonne, blev han af denne modtaget ved Steentrappen. Da Carl havde et daarligt Been, haltede han, støttede sig derfor temmelig stærkt paa Napoleons Arm og sagde til Keiseren: „Soutenez-moi, mon frère, j'en ai besoin." Napoleon svarede smilende: „Appuyez Vous, et ne craignez rien, je suis fort." Den 6 Juni 1808 havde Napoleon proclameret sin Broder Joseph til Konge i Spanien, som Carl den 4de havde afstaaet. Næste Dag kom Joseph til Bayonne. I sin første Samtale med Napoleon sagde denne tilsidst: „D'ailleurs ces arrangemens terminent nos querelles de ménage, je donne Nâples à Lucien."

— Det bedste Middel mod Opiumsforgiftelse skal være sort Kaffe. Her kunne Englænderne atter finde en ny Handelsgreen paa China.

— De ægyptiske Rideknegte, som i forrige Vinter bragte Ludvig Philip syv prægtige arabiske Rideheste til Foræring, bleve i Paris beværtede paa det meest glimrende. En af Officianterne ved den kongelige Marstald havde det Hverv at gjøre Honneurs. Han spiste hver Dag med sine Gjæster i de brillanteste Restaurationer i Palais Royal, viste dem alle Paris's Seeværdigheder og gik om Aftenen med dem i Theatret. Een Gjenstand var imidlertid kun istand til nogenlunde at henrykke Ægypterne, der betragtede alle Hovedstadens Herligheder med den største Ligegyldighed. Denne Gjenstand var Operaen, men hverken den glimrende Ballet, eller Sangen eller Musiken formaaede at bevirke dette Under; dette var ene forbeholdt Choristinden, Mdm. Laurent, hvis betydelige Størrelse og majestætiske Embonpoint fuldkommen svarede til deres orientalske Begreb om Skjønhed. De forlangte eenstemmig at vide den gigantiske Choristindes Navn, og dette Navn førte de stedse i Munden, lovprisende Mdm. Laurents Skjønhed.

— Staden Paris har omtrent 5,000,000 Fr. Gjæld. En Speculant vil nu paatage sig samme, naar man vil overlade ham de elysæiske Marker og Cours la Reine til Opbyggelsen af et nyt Qvarteer. Municipalraadet vil tage Forslaget under Overveielse.

— Den udmærkede Architekt Jules de Joly i Paris har af Kongen af Preussen erholdt den store Fortjenestemedaille i Guld.

— En Smugler, hvem en ond Samvittighed plagede, skrev nylig et anonymt Brev til Skatkammerdirectionen i London og sendte med det samme 14,000 £, med den angerfulde Erklæring: „at det var Indkomstskatten af hans Smugleri, som han allerede i tre Aar havde drevet med det bedste Held. Hans aarlige Indtægt maatte omtrent have beløbet sig til 150,000 £, en Haandtering altsaa, hvis Udbytte var ligesaa mærkværdigt som Udøverens Samvittighed.

— I Rio Janeiro er oprettet et homøopathisk Hospital.

— Nylig døde i London en 81aarig Friseur, der for et halvt Aarhundrede siden var en udmærket Haarkunstner og fortjente mange Penge. I de sidste 20 Aar gik han saa pjaltet og fattig omkring, at Ingen troede han eiede Noget. Han har nu efterladt sin Nieces Datter, den eneste Arving, 60,000 £.

— Nogle Tyve brød ind hos Fogden i Eppendorf ved Hamburg. De vare saa beskedne at lade sig nøie med at borttage Tinlaagene til nogle Ølkruse, da de intet Andet kunde finde. Før de forlod Stedet skrev de følgende classiske Linier paa Væggen:

Wi sünd unser Acht,
Wi stehlt alle Nacht,
Et schall uns doch verlangen,
Of se uns woll ward fangen.

Da Fogden næste Morgen havde efterseet Skaden og læste de „Ottes" poetiske Product, skal han i Anerkjendelse af deres Fortjeneste af Literaturen, have yttret sig saaledes:

Es ist doch vortheilhaft, den Genius
Bewirthen; nimmt er sich ein Gastgeschenk,
Läßt er Dir doch ein schöneres zurück.

— Den afdøde Hertug af Sussex har opreist sig selv det hæderfuldeste Mindesmærke derved, at man ikke kan angive, om han gjorde meest for Kunster og Videnskaber eller for den undertrykte Ret. Vel havde han opnaaet en høi Alder, men saadanne Mænd døe stedse for tidligt for deres Medmennesker. Værdien af hans kostbare Bibliothek anslaaes til 80,000 £; dets største Rigdom bestod i pragtfulde og udmærkede Bibeludgaver i alle Sprog. Hans Bibliothekar, Dr. Pettigrew, holdt det stedse i den skjønneste Orden. Som bekjendt var den høihjertede Afdøde stedse meget tilgængelig for berømte Kunstere og Lærde, og herved iagttog han den eiendommelige Etiquette, at han modtog Musasønnerne i sit Bibliothek, men de høibaarne og høitstaaende Folk i sine Pragtværelser.

— Fontenelle sagde paa sit Dødsleie: „Jeg er født Franskmand; jeg har levet i hundrede Aar og jeg døer med den Trøst, at jeg aldrig har gjort nogensomhelst Dyd latterlig."

Indhold:

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Hefte ledsaget af en Lithographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler. — Abonnementsprisen er 1 Mk. pr. Hefte. — Subscriptionen er kun bindende for 13 Hefter, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Hefter eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig paa Udgiverens Comptoir, **Gammelstrand Nr. 10, 1ste Sal**, og hos de forskjellige Agenter i **Danmark, Norge og Sverrig.**

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med den Kongelige Brevpost**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomtoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille“** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet og redigeret

af

Georg Carstensen.

3. Binds 3. Hefte. — Söndagen d. 16. Juli 1843.

Kjøbenhavn.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

Tutti-Frutti

af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— Ved Gjenopførelsen af Skuespilhuset i Havre skal der opstilles Büster af 2 dramatiske Forfattere, som ere deres Fødebyes Stolthed. Dhrr. **Casimir Delavigne** og **Ancelot** ere nemlig fødte der i samme Aar og paa samme Dag; ligeledes bleve deres første Stykker opførte paa samme Tid, nemlig Delavignes: „den sicilianske Vesper" i Odeon, og Ancelots: „Ludvig XI" i det andet theatre français.

— Directeuren for Haymarket-Theatret har udsat en Præmie af 500 Pd. Strl. (3500 Thlr.) for det Lystspil, der afgiver den bedste Skildring af engelske Sæder og Skikke. — Priisdommerne ere dramatiske Digtere, Theaterkritikere, Skuespillere og Skuespillerinder.

Literatur og Kunst.

— „Oberon" er bleven oversat i Prosa paa Fransk af Hr. **August Julien.**

— Kongen af **Bayern** har kjøbt 4 gamle italienske Malerier til münchener Pinakotheket, nemlig 2 af **Giotti,** 1 af **Andrea Mantegna** og **Giovanni Bellinis** Portrait, malet af ham selv.

— „Artilleriets Historie," af den franske Capitain **Brünet** gjør betydelig Opsigt i de militaire Kredse i Frankrig. Det skal være et fortræffeligt Værk.

Pot-pourri.

— En Englænder, der var paa Fasanjagt i Himmalaya, gjorde Holdt ved Randen af en dyb Kløft, for at fortære et Stykke koldt Steg. Hans Hund stod foran ham i spændt Forventning efter Benene, der skulde tilfalde den. Pludselig kom en Leopard springende frem bag en Busk og gav med sin Klo Hunden et Slag paa Hovedet, saa at den trillede ned ad Klippen; Leoparden sprang efter den, snappede den hurtig og bar den bort lige for Øinene af den forbausede Jæger.

Ponsard, „Lucrecias" Digter, er kun 26 Aar gammel. Siden Lamartines „Meditationer" har intet poetisk Værk i Frankrig gjort en saadan Lykke. Thi Lykken er her med i Spillet, eftersom ægte poetisk Aand i det Hele taget skal mangle i Stykket, uagtet det bærer Vidne om grundige archæologiske og historiske Studier. De Franske ere vante til i deres Forfattere oftere at finde Literater end Poeter; man mærker vel deres Hensigt, men bliver skuffet. Ponsard, den fordringsløse unge Advokat, gjorde en Undtagelse fra denne Regel. Ligesom ethvert ufordærvet Talent i de første Frembringelser endnu ikke tilfulde kjender sin Rigdom, saaledes skal Ponsard aldeles ikke have stræbet sit Stykke for Paris. Han digtede, fordi hans Aand tilskyndede ham dertil. Ponsard er saaledes mod Forventning bleven Dagens Løve og han skal være meget fordringsløs. De æsthetiske Damer og Herrer opbyde endog allerede Alt, for at tilegne sig den unge Mand og gjøre ham til en erklæret Digter. Kongen begunstiger ham og har skjænket ham en Samling af gamle franske Classikere. Rygtet siger endog, at Ponsard skal være bleven benaadet med Æreslegionens Kors. Endnu en anden Lykkestjerne gaaer maaskee op for denne Lykkens særdeles Yndling. Efter Forlydende har han Udsigt til at opnaae den Belønning af 25,000 Fr., som det monthyonske Testament har udsat for den bedste Tragedie, der bliver digtet inden 1ste Januar 1844. Frankrig veed stedse at lønne dets Talenter paa en storartet Maade.

— I den lille By Arromache i Normandiet, der beboes af omtrent 80 Fiskere, findes 7 af disse, hvis Alder tilsammenlagt udgjør næsten 600 Aar. Et fransk Blad siger, med Hentydning paa V. Hugos nyeste Digt, at de have Alle Borggrevealder, da, som bekjendt, alle Hugos „Borggrever" ere Oldinge.

— Greven af Farrobo, en af de rigeste Adelsmænd i Portugal, aabnede for kort Tid siden et Morskabstheater paa sit Lystslot ved Lissabon. Kongen og Dronningen vare tilstede. Ved deres Indtrædelse blev der overrakt dem et Program, hvorpaa 3 Operaer vare stillede til deres Udvalg. Dronningen valgte „Krondiamanterne." De Rollehavende vare de høieste Standspersoner; Alt var udmærket, Dekorationer og Costume valgte med Sandhed, eftersom Handlingen foregaaer i selve Portugal. Om Morgenen havde den ædle Greve ladet uddele betydelige Summer til de Fattige, for at — som han sagde — disse Stakler ikke skulde lide Nød, medens man morede sig hos ham. En hidtilværende Deputeret fra Valenciennes udøver ogsaa denne skjønne Medlidenhed, naar han om Vinteren holder sine glimrende Aftenselskaber. Hvergang han holder Selskab, sender han til Velgjørenhedsselskabet 500 Fr. til Uddeling blandt de Nødlidende. Slige Exempler fortjene vel at bringes til offentlig Kundskab.

— En Forening mod Hazardspil har dannet sig i Hamborg; den har fornemmelig sin Opmærk-

somhed henvendt paa Tallotteriet, der, trods alle bestaaende Forbud, sniger sig fra det nærliggende danske Holsteen ind i Staden og volder stor Fortred. At Foreningen imidlertid er ligegyldig med Hensyn til Klasselotteriet, synes dog at være inconseqvent.

— I Vendomegaden i Paris har man nylig funden en Svovlvandskilde, for hvilken der allerede er budt Eiermanden 50,000 Fr.; men han har i Sinde selv at drage Fordelen af den. For Byen som for Manden kan denne Kilde kaldes en sand Skat.

— Tilløbet til det kgl. Bibliothek i Paris er saa stort, at der er Mangel paa Plads, da de 10 der værende store Borde ere stedse besatte med Læsere og Studerende.

— Den lærde hindostanske Prinds Dwarkanaah Tayor, der for at uddanne sig har gjennemreist Europa og nu, efter sin Hjemkomst, har oprettet Skoler og Velgjørenhedsanstalter, er bleven erklæret for ureen og nedstødt i Pariahs-Kasten, fordi han har levet i fortrolig Omgang med Europæere.

— Man vil i den senere Tid oftere have bemærket, navnlig i Frankrig, at Lynilden har slaaet ned i Bygninger, uagtet disse have været forsynede med fuldkommen vel vedligeholdte Lynafledere. Hidtil er det ikke lykkedes paa en tilfredsstillende Maade at forklare dette Særsyn.

— Greven af Leoni har ladet Petrarcas Grav i Arqua restaurere. Ved denne Leilighed saae man sig nødsaget til at blotte den store Digters Levninger, hvorved man overbeviste sig om, at nogle Dele af Legemet vare forblevne ganske uforandrede. En Deel af hans Tunica tog man ud af Graven og nedlagde den med Høitidelighed i Kirken.

— I de fornemme russiske Huse findes en Indretning, som kunde anbefales til Efterlignelse, nemlig en lille Have eller Have-Pavillon i Dagligstuen. Foran et Vindue opstilles de smukkeste og sjeldneste Blomster, der omgives af et Gitter, især af forgyldt Træ. Mellem disse Blomster og Vinduet bliver et lille Rum tilovers, ligesom en hyggelig, fri lille Stue, hvor Huusmoderen for det meste sidder ved et lille Bord og kan modtage Besøg af maaskee tre Bekjendtere, men til flere Personer er der sjelden Plads.

— Det i Berlin nybyggede Dampskib „Prinds Carl af Preussen" er bleven besøgt af den kgl. Familie og har den 22de Mai aabnet sin regelmæssige Fart mellem Potsdam og Hamborg. Dækket er 125 Fod langt og 33 Fod bredt og Skibet bevæges ved 2 Mastiner, hver paa 16 Hestes Kraft. Den indre Udstyrelse skal i Pragt overgaae Alt, hvad man hidtil har seet i den Retning.

— I Begyndelsen af Mai d. A. blev en gammel tandløs Kjælling beskyldt for Landstrygeri og kaldet for Retten i Paris. Hun forsikkrede at hun kunde skaffe en respectabel Mands Caution og fik efter denne Forsikkring 8 Dages Frist. Efter dennes Forløb blev hun paa ny opkaldt og adspurgt, om hun havde faaet fat i den respectable Mand. „Ak," jamrede hun, „jeg kan ikke finde ham, denne Oberst." — „Hvorlænge er det siden, hun sidst saae denne Hr. Oberst?" — „Det var ved Afmarschen til Moskau." Auditoriet udbrød i en skingrende Latter, og Retten dømte den Gamle til at indespærres i 3 Maaneder.

— „De er en Veirhane!" bebreidede man et Medlem af Kammeret, der gjentagne Gange havde forladt sin politiske Mening og nu atter havde forandret Oppositionen. „Rigtig!" svarede den agtværdige Deputerede — „men veed De hvorfor Veirhanen dreier sig? — fordi Vinden dreier sig; jeg kan heller ikke modstaae Vinden."

— Grev B*** var opvoxen under krigerske Øvelser; saaledes havde han en Tidlang tjent i Armeen, men 1831 taget sin Afsked, eftersom Garnisonslivet ikke behagede ham. Han trak sig tilbage paa sine Godser og offrede sin øvrige Tid til Jagten og lignende Forlystelser. I Aaret 1840 besøgte han Grev F*** paa en Hest, som ingen Andre end han selv formaaede at ride; men Grevens Datter, den skjønne Hedvig, svang sig op paa Hesten, tumlede den lystig omkring og viste senere endog større Færdighed i at skyde end Greven selv, saa at denne blev saa indtagen af den unge Pige, at han anholdt om den Skjønnes Haand, der ogsaa strax blev ham skjænket. Kort efter Brylluppet, da en Deel Venner vare forsamlede hos det unge Ægtepar, roste Greven sig af sin Færdighed i Skydning og tilbød sig paa en Afstand af 25 Skridt at skyde Hælen af sin unge Kones Sko. Grevinden erklærede sig strax villig og gjorde til Gjengjæld det Tilbud at skyde den Agraf, hvormed hendes Mands Dolman var sammenhæftet, bort fra hans Bryst. Gjæsterne, ophidsede af Vinen, lode den farlige Prøve finde Sted; Greven skjød Hælen af sin Kones Sko, og hun skillede med sin Kugle Agrafen fra sin Ægtefælles Dolman. Bleg som et Liig sank Greven ned paa Stolen, og hans Glæde var forbi. Den følgende Dag søgte han for Retten Skilsmisse fra sin Kone. Sagen kom under Forhandling, og Greven grundede sin Begjæring paa hiint Tilfælde, hvorved hans Kone kunde have skudt ham ihjel, medens han selv i det uheldigste Tilfælde kun kunde have saaret hende. Grevinden erklærede derimod, at hun havde været fuldkommen vis derpaa, og hun foreslog at gjentage begge Skuddene endnu engang. Greven vægrede sig bestemt ved at indgaae herpaa, fordi han elskede sin Kone og var bange for at saare hende. „Jeg derimod," sagde Konen, „vil gjentage Skuddet for at bevise, at jeg er vis i min Sag, og fordi jeg da haaber ikke at blive skilt fra min kjære Mand." — Domstolen afviste derpaa Skilsmissebegjæringen, og Ægteparret vendte lykkelig hjem, men indlod sig aldrig oftere paa slige farlige Forsøg. — Denne Historie fortælles meget alvorligt i den alvorlige „Gazette des Tribuneaux; den skal være foregaaet i Ungarn; men Læserne fatte vist strax den Mening, at den er opdigtet.

Indhold:

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag** Formiddag et Hefte ledsaget af en Lithographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne gratis en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler. — Abonnementsprisen er 1 Mk. pr. Hefte. — Subscriptionen er kun bindende for 13 Hefter, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Hefter eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig paa Udgiverens Comptoir, Gammelstrand Nr. 10, 1ste Sal, og hos de forskjellige Agenter i **Danmark, Norge** og **Sverrig.**

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med den Kongelige Brevpost**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomtoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille“** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet og redigeret

af

Georg Carstensen.

3. Binds 4. Hefte. — Söndagen d. 23. Juli 1843.

Kjøbenhavn.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

Tutti-Frutti

af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— Tenoristen **Duprez** har den 1ste Juni forladt Paris og tiltraadt sin Kunstreise til Montpellier, Bordeaux og andre sydlige Stæder. Man beregner, at det Honorar, som paa denne to Maaneders Feriereise er ham tilstaaet, beløber sig til over 60,000 Fr.

— Den 1ste Juni opførtes for første Gang paa det italienske Theater i London, i Overværelse af det hele kongelige Hof, **Donizettis** „Linda." Den herlige Musik, der foredroges af Sangstemmer som en Mdm. **Persiani**, dHrr. **Lablache**, **Mario** og **Fornasari**, har ogsaa der vundet fuldkommen Anerkjendelse.

— Det nye lyriske Theater i Paris, hvorpaa Hr. **Joly** i forrige Aar af Ministeriet havde erholdt Privilegium, skal nu ufortøvet opføres paa Boulevard du Temple, i Nærheden af det store Vandreservoire.

— Dem. **Rachel** har begyndt sin Kunstreise saar med nogle Gjæsteroller i Rouen; her vandt hun imidlertid ikke stort Bifald, hvorfor hun kun gav tre Forestillinger, uagtet hun havde lovet sex.

Literatur og Kunst.

— I Paris udkommer i denne Tid en Jernbanetidende under den Titel: „Gazette speciale des Chemins de fer."

— **Victor Hugo** har, ansporet ved **Ponsards** Triumph, skrevet en ny Tragoedie, „Romulus."

— **Rossini**, der gaaer i sit 51de Aar, har allerede componeret 38 Operaer. Man forbereder til hans Ære en Ovation, der vil blive en ægte **rossinisk** Forestilling, da den udelukkende er sammensat af de skjønneste Steder i hans Værker.

— Det kongelige Musikacademie i London har udnævnt **Meyerbeer** til Æresmedlem.

Pot-pourri.

— I Paris findes, som bekjendt, betalte Pibere og Klappere. Man har nu for nylig fundet paa, at anbringe lutter unge, smukke og tækkelige Klappersker. Og nu naturligviis klapper man altid — af Galanteri.

— Den fra den russiske Regjering til Egypten affendte lægevidenskabelige Commission har gjort den vigtige Melding, at dens Forsøg paa, ved Varme at befrie forpestede Gjenstande for Smitte, fuldkommen ere lykkedes.

— En ung Billedhugger, der med stor Ombyggelighed læser Paris's Mysterier i „Journal des Debats," fik nylig det Indfald at besøge en saakaldet tapis franc, en af de Kneiper i Cité, som Eugène Sue saa mesterlig skildrer, hvor Udskudet af den mandlige og qvindelige Befolkning i Paris pleier at forsamles. Den romantiske Billedhugger meente, at han ikke umaskeret turde vove en saadan Udflugt, han klædte sig derfor som den simpleste Arbeider. De luvslidte lysegrønne Manschesters Beenklæder, de for længe siden opslidte Støvler og den smudsige Kappe svarede aldeles til Sues Skildring af slige Stadskarle. For ikke at blive kjendt ved sit fine Linned trak han en gammel blaa Blouse over sig, sværtede sine Hænder og begav sig om Aftenen sildig til Cité, hvor han endelig fandt en saadan Kneipe, som han søgte. Han gik derind, satte sig ved Bordet og forlangte et Glas Viin. Medens vor Aventurier nu saae sig om i det af en Tranlampe svagt belyste Værelse, saae han ved Bordene kun nogle faa Mandfolk tilligemed tre Fruentimmer, der drak og smaasnakkede indbyrdes. Af og til blev Samtalen afbrudt af en lydelig Latter. Een Time var allerede forbi, uden at nogen af Sues saa fiint opfundne Scener var forekommen. Mænd af mere eller mindre smudsigt og mistænkeligt Ydre, kom med meer eller mindre lovlige Koner, loe, sladdrede, drak og gik igjen, og gave Plads for Andre af samme Slags. Imidlertid bleve lidt efter lidt flere Gjæster opmærksomme paa den Fremmede; de betragtede ham i Frastand, vexlede spørgende Blikke og smaasnakkede med Værten i et Sprog, hvoraf Billedhuggeren forstod saa godt som Intet. Han blev dog lidt ængstelig til Mode, da en Mand paa omtrent 50 Aar uden Videre tog Plads ved samme Bord som han og lod sig bringe et Glas Viin. „Hvad vil De her, Hr. B**? Her er intet Sted for Dem!" hviskede Manden til Billedhuggeren. „De tager Feil, mit Navn er ikke B**," svarede den Tiltalte. „Aa, troer De ikke, at jeg kjender Dem?" „Jeg forsikkrer Dem, De tager feil," svarede Billedhuggeren stedse mere ængstelig. „Jeg forsikkrer Dem, at De er Hr. B**, Billedhugger i **gade, Nr. **, og at De er et uforsigtigt Menneske. See De til, at De kommer bort, De har ikke noget her at bestille. De vil nok agere Rodolphe? Det er nok Hr. Sues Feuilleton-Artikel, der spøger i Hovedet paa Dem. Men den gode Mand er ikke inde i de Dele; reent skudt forbi! han kjender ikke Trækket!" Billedhuggeren indsaae nu nok, at han ikke kunde bevare sit Incognito, han gav da sin Nabo Ret og spurgte: „Men siig mig dog, hvorfra kjender De mig?" „Ja, det kan nu være det Samme, men

De kan troe mig — Hr. Sue kjender slet ikke vores Rothvælsk; det Rothvælsk, han skriver, talede vi her for 10 Aar siden. Nu til Dags lyder det ganske anderledes. Dog see nu til at De kommer afsted; jeg forsikkrer Dem, man har skarpt Die med Dem; man antager Dem for at være Politispion, kortsagt, man kjender Dem ikke, og De generer altsaa. Er De alene her?" „Ja!" „Nu, desto værre!" „Men siig mig, hvor har De seet mig før?" „Det kommer nu ikke denne Sag ved; men, vil De endelig vide hvem jeg er, saa er jeg da, hvad Hr. Sue kalder en „fagot affranchi," et Udtryk, der for Resten ikke er brugt i de sidste 10 Aar; nu er jeg hvad vi kalde en cheval de retour. Hr. Sue skriver nu som han kan bedst, men rigtigt er det ikke. Men, Hr. B**, skynd Dem nu bort, jeg skal følge Dem herhen til Hjørnet." Vor Aventurier forlod tapis franc. efterat have modtaget denne Critik over sin Yndlingslecture. Cheval de retour'en gav ham den Hilsen med paa Veien: „Endnu et godt Raad til Afsked, Hr B**; siig til Deres Venner og Bekjendtere, at De skulle ikke være saa nysgjerrige som De — det kunde muligt bekomme dem mindre godt. Nu, god Nat!"

— Den Skade paa rørlige og urørlige Eiendomme, som Beboerne af Guadeloupe have lidt ved Jordskjælvet den 8de Februar, beløber sig efter Sigende til 110 Mill. Fr.

— En Medarbeider af Gazette musicale kalder Thalberg Pianoets Racine, eftersom han kan „tale med Fingrene".

— I Paris tælles for Tiden 671,000 Gasrør, der anvendes til at oplyse offentlige Pladser, Gader og forskjellige Privatbygninger.

— Blandt de Gjenstande, som Expræsidenten Boyer har bragt til Jamaica, befinder sig ogsaa den Krone, som Christoff har baaret og som Præsidenten nu har solgt.

— Marryat fortæller om de amerikanske Damer, at de drive deres Blufærdighed saavidt, at de endog bedække Benene — paa Meublerne.

— Prindsesse Francesca af Braganza, Prindsen af Joinvilles Gemalinde, er Don Pedros tredie Datter. Hun er for Tiden i sit nittende Aar og skal udmærke sig ved sin Skjønhed og Elskværdighed. Keiser Don Pedros øvrige Døttre ere: Donna Maria da Gloria, nu Dronning af Portugal, og Prindsesse Januaria, nu 21 Aar gammel, Arving til den brasilianske Throne.

— En af Unionens rigeste Mænd, Jacob Ridguay, forhen amerikansk Consul i Antwerpen, er død i Philadelphia. Han efterlod sig 6 Millioner Dollars (omtrent 15 Mill. Gylden), hvoraf han har skjænket 800,000 Dollars til velgjørende Stiftelser og Resten til sine 3 Børn.

— Guldvask-Anstalterne i Siberien leverede i Aaret 1842 over 20,000 Pund reent Guld, til en Værdi af 15 Mill. Rubler.

— Mellem Genf og Chambery skal anlægges en Jernbane. Canton Genf staaer desangaaende i Underhandling med den kongelige sardinske Regiering.

— Garnisonen i Paris bestaaer for Tiden af: 2 Regimenter Cavalleri, 1 Reg. Artillerie, 15 Reg. Infanteri, den 1,500 Mand stærke Municipalgarde, Sapeurs og Pompiers, 4 Compagnier Veteraner, 2 Compagnier Gensdarmer; i Alt 42,000 Mand. Fremdeles ere 30,000 Mand Infanteri og Cavalleri adspredte indtil en Frastand af 8 Mile rundt om Hovedstaden. Alt dette tilsammen udgjør en effectiv Magt af 72,000 Mand, til hvis Varetægt Paris er betroet.

— Den berømte Kortspaaqvinde, Mlle Lenormand, er død i Paris, 72 Aar gammel. Hun efterlod sine Arvinger en Formue af en halv Million Francs.

— En berygtet Stratenrøver i England blev fængslet og, da Anføreren for en anden Bande allerede tidligere var fængslet, bleve begge confronterede. Dommerne spurgte den Sidste: „Hører denne Karl ogsaa til Eders Bande?" „Ja," svarede den Adspurgte, „men, saavidt jeg veed, var han kun Æresmedlem."

— En Berliner sqvadronerede paa et offentligt Sted meget over det dyre og incomfortable Liv i Wien. Saaledes udraabte han blandt Andet: „Hvad maa man dog ikke døie i det Satans Land! Tænk Dem engang hvad for en infam Historie jeg havde igaar; der vilde jeg nu bytte en Ducat, og — saa havde jeg, min Salighed, ingen!"

— En berliner Fiakerkudsk spurgte en Anden: „Hvorfor hænger din Skimmel saa fælt med Hovedet?" „Jeg veed s'gu ikke," lød Svaret, „hvad der gaaer af Bæstet; men siden den nye Jernbane er kommen istand, saa er det bleven saa betænksomt."

— Hr. v. F., en forhenværende Stabsofficeer, spiste nylig hos en af de første Restaurateurer i Palais royal i Paris. Han fandt Bordeauxvinen fortræffelig, lod Værten kalde, og, da denne var kommen, sagde han, saa høit, at de nærved siddende Gjæster kunde høre det: „Deres Bordeaux er virkelig fortrinlig, De kunde gjøre mig en Tjeneste ved at overlade mig 50 Bouteiller af den. Her er min Adresse, send mig Vinen, naar De vil." Restaurateuren lovede at sende Vinen den følgende Dag og Obersten gik efter endt Maaltid bort. Den næste Morgen, medens Obersten endnu laae i sin Seng, meldte hans Tiener en Commissionair, der bragte to Kurve med Bordeauxviin. „Jeg veed det," svarede Obersten, „bring mig kun Facturaen." Man bringer Facturaen, Beløbet bliver betalt og Commissionairen gaaer fuldkommen tilfredsstillet bort. Nogle Timer senere spiste Obersten Frokost i Forening med en Ven og lod bringe en Flaske af den modtagne Viin. Hvilken ubehagelig Overraskelse! det var ikke andet end Vand, hvorpaa der var sat Couleur med Hindbær. Den anden og tredie Flaske bliver optrukken — ikke Andet med rødfarvet Vand. Forbittret over dette Bedrageri begiver Obersten sig til Restaurateuren og gjør ham de heftigste Bebreidelser. Restaurateuren forsikkrer, at han havde endnu ingen Viin affendt; Obersten fremlægger den qvitterede Regning; Underskriften er ulæselig og har aldeles ingen Lighed med Restaurateurens. Kortsagt, det var ingen Tvivl underkastet, at Obersten var bleven bedraget af en Gavtyv, som havde spiist i Nærheden af ham og hørt Bestillingen.

1

Indhold:

Af dette Skrift udkommer hver Søndag Formiddag et Hefte ledsaget af en Lithographi. Desuden leveres hvert Halvaar Abonnenterne gratis en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler. — Abonnementsprisen er 1 Mk. pr. Hefte. — Subscriptionen er kun bindende for 13 Hefter, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Hefter eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig paa Udgiverens Comptoir, Gammelstrand Nr. 10, 1ste Sal, og hos de forskjellige Agenter i Danmark, Norge og Sverrig.

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med den Kongelige Brevpost**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomtoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet og redigeret

af

Georg Carstensen.

3. Binds 5. Hefte. — Söndagen d. 30. Juli 1843.

Kjøbenhavn.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

Tutti-Frutti af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— De første Nyheder, der ventes i Paris, ere: „Richard i Palæstina,“ og „Don Sebastian af Portugal,“ to nye Operaer, den førstnævnte af **Adam**, den anden af **Donizetti**.

— Naar man læser de tydske Blade, skulde man antage, at det tydske Lystspil ret florerer; ikke en Uge forgaaer, uden at der berettes om flere Nyheder i denne Retning. Saaledes er der i Berlin for nylig givet et nyt Lystspil af **Töpfer**: „Strauß und Lanner,“ i München et af **Leopold Feldmann**: „Freie Wahl,“ to nye, saakaldte „Genrebilleder“ af **Schneider** (Forfatteren til det ogsaa her bekjendte „Der Heiraths-Antrag auf Helgoland“) i Berlin: „Spanische Vaterlandsliebe“ og „Ein Pas de deux vor hundert Jahren“ osv. Af de Prøver, vi efterhaands have seet af den tydske Scenes Noviteter, ere alle slige Lystspil intet mindre end lystige. Det tydske Theaterpublikun er imidlertid meget nøisomt og meget taknemligt.

— Hvorledes seer det egentlig nu for Tiden ud med Operaen i Italien? Hvor er dette Lands gamle berømte Opera? Hvor ere de store Sangere, de uovertræffelige Mestere, som have skrevet for dem? Med Undtagelse af **Cimarosas** matrimonio segreto hører man intet af de gode gamle Sager. Tyve Aar tilbage er i det italienske Operavæsen en ukjendt Tidsalder, og dog levede dengang **Paer**, **Zingarelli**, **Paesiello**, **Cherubini** o. s. v. **Meyerbeers** Crocciato har endnu holdt sig, men hører alt til Antiqviteterne. Af **Bellini** findes kun endnu Norma, Beatrice di Tenda og Puritanerne paa Repertoiret. Med Undtagelse af Moses og Simiramis finder man **Rossini** kun paa de mindre og mindste Theatre. **Mercadantes** Giuramento er nu Italeinernes Yndlingsstykke. Han og hans Rival **Donizetti** ere især meget driftige og herske uindskrænkede. I deres Fodspor gaaer **Paccini**, hvis „Saffo“ gjorde stor Lykke. **Ricci** er ikke uden Talent for den comiske Opera og **Verdi** udmærker sig fornemlig ved sine Chor og store combinerede Numere. De fremmede Sangerinder, som ere en vogue ere endnu bestandig Damerne **Löwe**, **Schoberlechner** og **Clara Novello**. Blandt Italienerinderne ere **Frezzolini**, **Tadolini**, **Brambilla**, **Strepponi** og **Gabussi** de bekjendteste. **Ronconi**, **Moriani**, **Poggi** og **Corelli** ere de første Tenorer. Stemmerne tabe sig imidlertid meget hurtigt i Italien. Ved i Carnavalet at synge i de store Huse, synge hver Aften og det de sværeste, største og meest anstrængende Partier, ødelægges selv den stærkeste Organismus.

— **Herolds** „Zampa“ er bleven opført i Venedig med stort Bifald. — Paa Theatret Valle gjør en ung fransk Sangerinde, Mlle. **Olivier**, Furore i „Norma“. — Mdm. **Bishop** skal med det første optræde paa Theatret San Carlo.

— Den 1ste Juli skulde Prøverne paa den nye Opera af **Meyerbeer**: „Propheten,“ begynde, men Componisten har endnu ikke indsendt Partituren. Med Hensyn til Prøverne &c. havde Meyerbeer afsluttet en Contract med Theaterdirecteuren, hvilken **Revue Parisienne** har meddeelt, og hvori det blandt Andet hedder: „Prøverne begynde den 1ste Juli og samtidig med disse Prøver tør ingensomhelst andre Prøver over noget nyt Arbeide finde Sted, enten det saa er stort eller lille, Opera eller Ballet, eller Oversættelse af en fremmed Opera; Hr. Meyerbeer erklærer for sit Vedkommende, at han lader sig nøie med fem Maaneders Musikprøver.“ For Overholdelsen af alle i denne Contract anførte Puncter blev der fastsat en Mulct af 60,000 Fr.

Literatur og Kunst.

— Cartonerne til de Malerier, der af engelske Malere udføres til at smykke de nye Parlamentshuse med, ere nu opstillede i Westminster-Hallen. Hendes Majestæt Dronningen og Prinds Albert have for nylig taget dem i Øiesyn: de forestille Scener af den brittiske Historie og flere af dem skulle være udmærkede.

— Den af Prof. **Hähnel** i Dresden udførte Model til et Monument for **Beethoven** er nu færdig, og er bleven bedømt af de dertil udvalgte Sagkyndige, Prof. Kiß i Berlin og Prof. Rietschel i Dresden, der have erklæret det for særdeles vellykket, ligesom ogsaa Schadow erklærer det for et af den nyere Tids meest udmærkede Værker. Monumentet vil blive opstillet i Sommeren 1844.

— Gibsmodellen til **Goethes** Monument blev den 20de f. M. bragt fra **Schwanthalers** Værksted i München til det kongelige Broncestøberi, til Brug ved Støbningen. — I Paris støbes nu Udødeligheds-Statuen, som er bestemt for Kuppelen paa Pantheon. Modellen blev afbenyttet til Prydelse for Ligvognen ved Bisættelsen af Napoleons Aske.

— Den tydske Humorist **Saphir** reiser i denne Tid omkring og giver offentlige Forelæsninger paa Theatrene i Tydsklands større Stæder. Han er for Øieblikket i Hamborg, hvor han har gjort samme Lykke, som paa alle andre Steder.

Pot-pourri.

— En Gnier laae paa sit Yderste. Lægen, som blev kaldet, erklærede, at den Syge i det Høieste kun havde 48 Timer at leve i. „Ak, det er skrækkeligt," raabte den Døende; „om tre Maaneder have vi først St. Hansdag og jeg har betalt min Huusleie saalænge forud."

— En Theaterdirecteur i Forstaden St. Marcel, Opholdsstedet for Kludesamlere og lignende Haandteringer, samler Abonnenter til sine Forestillinger, og lover Honoratiores, foruden et Skuespillerselskab, tillige et Leiebibliothek og et Læsecabinet. Det Hele skal kun koste 6 Fr. maanedlig.

— Under Direction af Prindsen af Moskwa (Ney) har der i Paris dannet sig et Selskab for religiøs Vocalmusik, hvori Medlemmerne udelukkende henhøre til Aristokratiet. Om Tilhørerne tør love sig nogen overordentlig Nydelse af dette overordentlige Selskab vides endnu ikke. Naturligviis er det kun Sager af ældgamle Componister, som her ville komme til Udførelse.

— For nylig vilde en italiensk Impresario, som havde paataget sig Directionen over et nyt Theater paa en af de nu civiliserede Sydhavsøer, recrutere sig i en af de større Stæder. Der var ingen Mangel paa Søgende, og han engagerede glat væk. Den hele Trup gik snart under Seil og nærmede sig, svømmende i Forhaabninger og vugget af Bølgerne, til deres Bestemmelsessted. Men nu lærte de enkelte Medlemmer først hverandre nærmere at kjende. Efterat de første Dages Søsyge var gaaet over og Kunstnerne bedre havde lært at modstaae Reisens Besværligheder, bleve nogle Operaer uddeelte til Indstudering og Prøverne skulde begynde, for at forjage den dræbende Kjedsommelighed. Men hvilken Storm reiste sig ikke nu! Rolleuddeling! Prøver! hvilken Kamp i Elementerne, værre end det bølgende Hav, naar det pidskes af Orkanen. Til hvert enkelt Parti var der flere Concurrenter; der var en Masse af Tenorer, Barítoner, Basser, Primadonnaer. Hvad havde Directeuren at gjøre? Man bestormede ham med de heftigste Besværinger. — „Mine dyrebare Venner," svarede han med megen Koldblodighed, „I maae vide, at jeg alt har gjort Reiser til Indien fire Gange, og derfor maa vide, hvad jeg gjør. Det er sandt, jeg har engageret tolv Tenorer, —"

Tenorerne skraale forskrækkeligt, og see forbløffede paa hverandre —

„— og naturligviis af følgende Grunde: Naar vi komme forbi de canariske Øer, maa jeg gjøre Regning paa at tabe to Tenorister, — af Feberen, forstaae mig rigtig. Under det korte Ophold paa St. Thomas, naturligviis igjen to, det udgjør fire."

„Hvorledes, naturligviis?" skrege Alle forfærdede.

„Som jeg siger Eder, kjære Venner! Paa St. Helena mister man i Almindelighed en tre Stykker; ved Cap to, det er saa rigtig som Guld. Det har endnu aldrig feilet. Regner vi nu kun een paa Bourbon og een paa Isle de France, saa er vi sluppen godt fra det. I indseer altsaa selv, at hvis jeg af alle de tolv, jeg har med mig, bringer een velbeholden til Bestemmelsesstedet, saa kan jeg sige, jeg har været meget heldig."

„Det var dog moersomt!" anmærkede Comikeren.

„Derfor munter til Værket! Lad os begynde paa Prøven!" raabte Directeuren ganske alvorligt.

— Kunstnerinderne, d. v. s. Skuespillerinderne, Sangerinderne og Dandserinderne ere i Paris endnu meget gudsfrygtige og de besøge næsten udelukkende Kirken Notre Dame de Corette. I denne Kirke seer man endnu de tvende med Fløiel overtrukne Bedeskamler, der tilhørte Søstrene Therese og Fanny Elßler; Søstrene Dumilatre besøge regelmæssig hver Søndag Messen; Mlle. Forster beder der to Gange hver Uge, og den bekjendte Sangerinde Mdm. Stolz spiller ingen ny Rolle, uden først at have ladet læse fem eller sex Messer for at det maa gaae hende heldigt. Hun indstuderer nu en ny Rolle i Donizettis „Don Sebastian af Portugal."

— Den nyeste Opfindelse i Gartneriet er en sælsom Monstrositet, en Anomalie uden Lige, en — træartet Viol. Er ikke vor hele Tidsalder skildret med disse tvende Ord? Træartet Viol! Ogsaa den beskedne Viol har gjort Opstand, ogsaa den er kommet til Erkjendelse af det, Goethe siger: „kun Prakkere ere beskedne!" Violen er vorden et Træ og dens Blomst, som ellers skjulte sig i Græsset udbreder sig nu stolt høit oppe i Luften. Blomsten skal derved have tabt noget af sin Vellugt. Hvad gjør det? Den vugger sig nu paa sin høie Stilk, og behøver altsaa ikke mere at lade søge efter sig. O tempora, o mores! Beskedenheden har intet Sindbillede længere! Hvilken ydmyg lille Blomst vil nu erstatte Violen?

— Et fransk Blad paastaaer, at Prindsen af Joinvilles unge Gemalinde er en stor Elskerinde af Cigarrygning, og knytter dertil det Haab, at de franske Regie-Cigarrer, som virkelig ere meget slette, herefter ville blive af en bedre Qualitet.

— Rossini hører det meget gjerne, at man synger hans Musik, men meget ugjerne at man vanzirer den. I Florents var engang et glimrende Selskab hos Fyrstinde D. bestaaende af Dilettanter og Kunstnere, og Rossini var ogsaa indbuden. Der blev musiceret flittigt og man holdt sig naturligviis udelukkende til den berømte Componists henrivende Arbeider. Iblandt Andet sang Hertuginden af B. en af hans skjønneste Arier med en meget smuk Stemme og en ret god Methode, men indflettede en Mængde Fioriturer af hendes egen Opfindelse. Da hun var færdig, istemte det hele Selskab de varmeste Lovprisninger og Hertuginden, som uden Tvivl tragtede efter endnu betydningsfuldere Bifald, traadte, ligesom tilfældig, hen til den Gruppe, i hvilken Rossini stod, i det Haab at faae en Compliment af ham. Saasnart Componisten fik Øie paa hende, vendte han sig ogsaa om til hende, men sagde kun: „De sang ganske fortræffeligt; af hvem er den Arie?"

Indhold:

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Hefte ledsaget af en Lithographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler. — **Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Hefte. — Subscriptionen er kun bindende for 13 Hefter, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Hefter eller Lithograpbier sælges ikke. — Man tegner sig paa Udgiverens Comptoir, **Gammelstrand Nr. 10, 1ste Sal**, og hos de forskjellige Agenter i **Danmark, Norge** og **Sverrig.**

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med den Kongelige Brevpost**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomtoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille“** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet og redigeret

af

Georg Carstensen.

3. Binds 6. Hefte. — Söndagen d. 6. August 1843.

Kjøbenhavn.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

Tutti-Frutti

af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— I Paris skal **Alexander Dumas's**: „Demoiselles de St. Cyr" med det første bringes paa Scenen i Théâtre français. For nylig opførtes i Variétés-Theatret et nyt Lystspil i 4 Acter: „La chasse aux belles-filles." Det nye Drama: „Six milles francs de recompense!" af **Desnoyers** har behaget meget i Ambigu-Comique. I Palais Royal har det stigende Bifald, hvormed **Aubers** „Part du diable" er bleven optaget, fremkaldt en meget comisk Farce: „Une autre part du diable" og i Folies dramatiques: „Le diable au corps." — **Paul de Kocks**: „Fumeurs" gjorde ligeledes megen Lykke Sammesteds. Den nye Ballet „Perien" skal endnu i denne Maaned bringes til Opførelse i den store Opera; man lover sig et glimrende Udfald. Vaudeville-Theatret har nylig bragt to Nyheder: „Le Héros du marquis de Quinze Sous," Vaudeville i tre Acter af **Dartois** og **Bieville**, og „Loisa," Lystspil i 2 Acter af Mdm. **Ancelot**, som begge modtoges med Bifald. — I Gaité-Theatret opførtes et nyt Drama i tre Acter „Les deux Malifièri," af en ung Digter, **Anselm Guy**, som skal røbe Talent.

— **Sivori**, en italiensk Violinspiller, gjør nu Furore i London. Den engelske Kritik udbryder: Old Pag had come again! Baade hans ydre Holdning, hans Bueførelse og Spil skulle minde om Paganini. Slige Curiositeter tiltale naturligviis den engelske Smag overordentlig.

— **Fanny Elsler** har været i Belgien og er der bleven modtaget med en Enthusiasme, som er uhørt i Theaterhistoriens Annaler. Belgierne have overgaaet Yankeerne. Da den guddommelige Fanny i Ostende indskibede sig til London, havde man opstillet et Linieregiment og sex Kanoner, som maatte holde det henrykte Publicum tilbage, for ikke at bringe den feirede Kunstnerinde i Livsfare.

— I Manchester har der den 10de f. M. fundet en stor Musikfest Sted, der viser, i hvilken Grad det er lykkedes at bibringe Arbeiderne i denne store Fabrikstad Sands for Musiken. Ved den nævnte Leilighed udførte nemlig 1,600 Personer af Arbeidernes Classe flere Musiknummere. Over 6,000 Personer vare tilstede.

— Den bekjendte Valtse-Componist **Labitzky**, Strauß's farligste Rival, skal af sin Forlægger, **Hoffmann**, faae et Honorar af 400 Gylden Conventionsmynt for hvert Hefte Valtse paa otte à ti Sider. **Mozart** fik ikke stort mere for sin „Don Juan."

Literatur og Kunst.

— Hr. de **Castellane** i Paris skal have fattet den Plan, at oprette et Akademie for litteraire Damer, som skal bestaae af 40 af de navnkundigste Skribentinder. Han har alt hos Ministeriet anholdt om den fornødne Tilladelse. Den største Vanskelighed vil Valget af de qvindelige Akademikere frembyde, da i Paris Skribentindernes Antal er Legio.

— I Evreux i Frankrig har man for nylig opdaget Levningerne af et romersk Theater. En stor Deel af Murene ere alt opgravne, og Ministeren for det Indre holder denne Opdagelse for saa vigtig, at han har bevilget en Sum til Fortsættelsen af Udgravningerne. I den samme Egn er fra Tid til anden opdaget flere romerske Oldsager og det er nu udenfor al Tvivl, at det nylig opdagede Theater har hørt til det gamle Mediolanum Aulercorum, Eburovicernes Hovedstad.

— I Venedig er Billedhuggeren **Zandomeneghi** beskjæftiget med Tizians Monument, som skal opstilles i Kirken de Frari, ligeoverfor Cannovas. **Grigolettis** store Maleri, som fremstiller Foscaris Forviisning fra Venedig, er affendt til Wien, og i Billedhuggeren **Ferrarios** Atelier beundrer man en David, som er bestemt for Ridder Treves, og en Najade, der bøier sig hen over en Kilde, til Samlingen i Villa Serbellani i Bellagio ved Como-Søen.

— **Hermann Marggraff** har samlet et Bind politiske Digte, der indeholde Prøver paa hvad den tydske Literatur eier i denne Retning, fra Klopstock til den nyeste Tid, og hvoriblandt endogsaa et Digt af Kong **Ludvig af Bayern** findes optaget.

Pot-pourri.

— I et Selskab blev nylig et vigtigt Spørgsmaal opkastet og discuteret, uden at man kunde besvare det tilfredsstillende, hvorfor vi her forelægge vore Læsere og navnlig vore Læserinder det: „Hvilken Herre er meest uartig, den, som betragter en Dame, eller den, som ikke betragter hende?" Meningerne herom vare meget deelte; alle ældre Damer erklærede det for meget upassende for en Herre, at betragte en Dame; de unge Damer derimod vare fuldkommen enige om, at en Herre neppe kunde gjøre sig skyldig i en større Uartighed, end at lade en Dame passere forbi sig, uden at skjænke hende et Diekast.

— I London er for ganske nylig udkommen en Biographi af den bekjendte engelske Skribent Theodor Hook, hvori hans Characteer, og i Særdeleshed hans i mange Tilfælde ulykkalige Hang til Vittighed og Satire er klart fremstillet. Dengang den unge Hook skulde til Universitetet i Oxford og blev forestillet Vicecantsleren, for at underskrive Universitets-Reglementets 39 Artikler, spurgte Vicecantsleren ham: „Min Herre, De forekommer mig endnu meget ung; er De beredt paa at underskrive de 39 Artikler?" — „O ja, ogsaa fyrgetyve, hvis De ønsker det, Hr. Vicecantsler," svarede Hook. Hans Families hele Indflydelse var nødvendig til at afværge de skadelige Følger, som denne ubesindige Yttring ellers vilde have havt for ham. — Hook har skrevet flere Noveller og Journalartikler, men især Skuespil, hvilke han gav de besynderligste Navne, f. Ex. „Den vanvittige Musik." — „Det synlige Mørke." — „At ombringe er intet Mord." — „Fang ham, hvis I kan." etc. etc. — Den her omtalte Biographi, der indeholder en Mængde lystige Træk af Hooks Liv, meddeler blandt Andet ogsaa følgende Anekdot: Da Hook engang paa en Reise vilde søge Ly for et Uveir, der trak op, i et lille, ved Landeveien staaende Huus, spurgte han en Mand, som sad udenfor, om han ikke var Herren i Huset? — „Jo vist er jeg," svarede denne, „min Kone er død for tre Uger siden."

— „Hvor gaaer De hen?" spurgte Georg Selwyn en Bekjendt. — „Jeg vil besøge en Ven." — „Ei fortræffeligt, saa gaaer jeg med, for jeg har endnu aldrig seet nogen."

— Man har beregnet, at Europas hele Statsgield kun beløber sig til 13½ Milliarder Gylden.

— Bladet Leipziger Locomotive, et Slags Charivari, som alt talte henved 12,000 Abonnenter, er bleven forbudt i Leipzig. Den hidtilværende Redacteur, en Hr. Held, vil nu i ethvert Tilfælde forlade Leipzig, da han ikke længere har noget Motiv in loco.

— I Brügge har man iaar havt et Esel-Væddeløb, som var meget glimrende. 144 Concurrenter deeltoge. Hele Brügge og Omegnen var tilstede ved denne Leilighed. „Echo de la Frontiere" forsikker, at man feirede en sand Folkefest.

— En høitstaaende, udmærket Officier anholdt om en berømt Sangerindes Haand, som gav ham det Svar: „Jeg elsker Dem for høit, til at jeg ved en Forbindelse, som denne, skulde volde Dem og Deres Familie Sorg." Hun vedblev ubevægelig sin ædelmodige Vægring. Officieren var utrøstelig og gik i et Trapist-Kloster. Dette skete for tredsindstyve Aar siden. Men der er ogsaa en stor Forskjel paa Skuespillerinder dengang og nu.

— Man vil i Frankrig have modtaget den Efterretning fra Rom, men som rimeligviis kun er opfunden for at smigre den franske Forfængelighed: at den regjerende Pave agtede at gjentage den literaire Triumph, som i Midten af det 14de Aarhundrede blev Digteren Petrarca til Deel. Helten i dette nye, prægtige Skuespil, som vilde minde meget stærkt om den rigtignok nu saa yndede Middelalder, skal — Chateaubriand være.

— Ludvig XIV. hørte i Slutningen af sit Liv kun meget nødigt tale om Døden, og de, der omgave ham toge sig vel iagt for at nævne dette skrækkelige Ord. Engang hørte han en Hofcapellan prædike og for denne undslap den ulykkelige Phrase: „Alle Mennesker maae døe!" men i samme Øieblik blev han forskrækket over det Udtryk af Vrede, som blev synligt paa Kongens Ansigt, og tilføiede, idet han vendte sig til denne: „Ja, Sire, næsten alle Mennnesker!"

— Hos den sidstafdøde Storhertug af Hessen, Ludvig I, lod dennes fortjente Livlæge, Friherre v. Wedekind, sig en Dag melde, for at gjøre Fyrsten sin Opvartning og spørge til hans Befindende. Den tjenstgjørende Kammerherre bragte Lægen det Svar: „Det gjorde hans kgl. Høihed meget ondt, at han ikke idag kunde modtage sin Livlæge, men Høistsamme befandt sig virkelig slet ikke vel idag."

— Som et yderligere Beviis paa, hvor jammerlig Tilstanden er i Irland, kan ogsaa den Kjendsgjerning tjene, at Skolebøgerne der ere saa sjeldne, at flere tusinde Børn ikke nyde anden Underviisning end den, deres fattige Lærere, som man meget passende kunde kalde Peripatetikere, meddele dem. Disse underviſe nemlig i Ordets strængeste Forstand paa Kirkegaarden. Bogstaverne i Gravskrifterne ere deres Alphabet. Istedetfor Penne bruge de et Stykke Kridt, og Gravstenene ere deres eneste Skolebog.

— En Snedker i Egnen af Paris har opfundet en mechanisk Kraft ved Hjelp af en dobbelt Axel, som anvendes paa Baghjulene af en Omnibus, og som letter Kjørselen saameget, at Vognen med en Byrde af 15 Passagerer tilbagelægger 3½ Miil i Timen. En Capitalist skal alt have tilkjøbt sig Opfindelsen for at udføre den efter en større Maalestok.

— Ifølge „Rouener Journal" har man i Skoven ved Bretonne opgravet en temmelig lang Række af gamle Værelser, og flere Badesale. Allerede i Aaret 1838 var der paa dette Sted bleven opgravet et Mosaikloft — Fremstillinger af Orpheus, Ceres og andre mythologiske Gjenstande. Blandt dette nyeste Fund er der en Sal, som maa have været udsmykket med megen Luxus. Muursokkelen er belagt med Mosaik, hvorpaa man seer herlige Incrustationer af Vandfugle. Ved Siden af den er et stort Ildsted med Varmeledere; der findes endnu Kul og Aske, som om de nylig vare udbrændte. Et andet Værelse har havt et Mosaikloft, hvoraf der dog kun er Brudstykker tilbage. Ogsaa har man forefundet et Antal Mynter med Portraiter af Keiserne Nero, Antonin, Gallienus, Claudius og andre romerske Imperatorer, saavelsom alle Slags Rester af Huusgeraad, Leervaser af forskjellige Farver, Gjenstande af Bronce, Jern og Elfenbeen, fuldkommen vedligeholdte Hjortetakker og Huggetænder af et Vildsviin etc. etc.

Indhold:

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Hefte ledsaget af en Lithographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler. — **Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Hefte. — Subscriptionen er kun bindende for 13 Hefter, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Hefter eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig paa Udgiverens Comptoir, **Gammelstrand Nr. 10, 1ste Sal,** og hos de forskjellige Agenter i **Danmark, Norge** og **Sverrig.**

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med den Kongelige Brevpost**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomtoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet og redigeret

af

Georg Carstensen.

---

3. Binds 7. Hefte. — Söndagen d. 13. August 1843.

Kjøbenhavn.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

Tutti-Frutti
af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— **Meyerbeer** har siden sin Ansættelse i Berlin, altsaa i Løbet af omtrent sex Maaneder, sat sine Operaer Robert og Hugenotterne i Scene, tildeels med ny Besætning, samt Glucks Armida og i den allersidste Tid Spohrs Faust.

— Den bekjendte tydske Sangerinde **Sophie Löwe** er optraadt i Genua som Isabella i „den Stumme af Portici" og har gjort megen Lykke, hvilket derimod ikke var Tilfældet med den auberske Opera. — **Laura Assandri** synger for Tiden i Leipzig og er hidtil optraadt som Lucrezia, Norma, Rosina og Elvire („I Puritani.") Hun forstaaer endog at sætte de rolige Leipzigere i Enthusiasme og har især i de sidstnævnte to Partier gjort Furore.

— Ogsaa Frankrig har nu sine Musikfester. I Niort har den 19de og 20de Juni en „Congrés musical de l'Ouest" fundet Sted, som endte med et Bal, der var foranstaltet af Præfecten. Nantes, Poitiers, Bordeaux og La Rochelle havde sendt Gjæster dertil. Orchestret blev derigeret af en Elev af Mehul, som hedder **Beaulieu**.

— Prindsessen af Sachsen har igjen skrevet et nyt Lystspil „Regine," men som ikke har gjort synderlig Lykke.

Literatur og Kunst.

— Den ved sine Reiser i Skandinavien bekjendte **Samuel Laing** har besørget en med Noter og en indledende Afhandling forsynet engelsk Oversættelse af Snorre Sturleson, som nu er under Pressen.

— Den bekjendte Dr. **Wollheim** i Hamborg redigerer nu et nyt Tidsskrift „der Herold," som udkommer hos Schubert & Comp. i Hamborg.

— Kongen af Frankrig har skjænket Staden **Brügge** mange smukke Afstøbninger for Museet i Louvre, som en Erkjendtlighed, fordi denne Stad har tilladt, at der maatte tages Afstøbninger af Karl den Dristiges og Maria af Burgunds Gravmæler.

— **Frederich Kind**, „Jægerbrudens" Forfatter, som nylig er død i Dresden, har efterladt sig to Operaterter: „De Underjordiske" og „Bruden paa Matavai," — men hvor findes der en ny **Carl Maria Weber**, der kan hæve dem til hans Forstefødtes Navnkundighed?

— Et Beviis paa, hvorledes Moden behersker Alting, selv Kunsten, kan sees deraf, at **Pastellmaleriet**, der en lang Tid næsten var sunket i Forglemmelse, pludselig er kommen til Live igjen, ikke blot i England, hvor det altid har været yndet, men ogsaa i Frankrig. Damerne i Paris lade sig alt i nogen Tid fornemmelig male i Pastell. Disse nye Pastelmalerier have imidlertid det store Fortrin for de ældre, at de ere ligesaa varige som Oliemalerier, hvilket bevirkes ved en eiendommelig Fremgangsmaade. I London finde dette Slags Malerier saa stort Bifald, at der samtidig har været foranstaltet tvende Udstillinger af Pastellmalerier og at næsten alle de udstillede Billeder ere blevne solgte.

Pot-pourri.

— Nogen Tid før den store franske Revolution var der i Paris en Mlle Dufresne, som var af ganske ringe Herkomst, men som udmærkede sig baade ved sin Skjønhed, sine Eventyr og den fyrstelige Luxus, hun førte. Hendes Huus var Samlingspladsen for den elegante Verden, og hendes Ærgjerrighed havde intet andet Savn end et adeligt Navn. For at bøde herpaa, gav hun en god Ven, en Abbed, det Hverv, at opspørge en fattig Marquis eller nogen lignende, som for en bestemt Godtgjørelse var villig til at give hende og hendes Børn sit Navn. Man fandt ogsaa snart det, man søgte, i en Marquis de Flory, som engang havde besiddet store Godser i Savoyen, men nu levede i Paris i den dybeste Armod. Man forelagde ham en Ægteskabscontract, hvori der var bestemt, at Marquien til en vis Dag skulde tilligemed en god Ven indfinde sig i Kirken St. Roche, der føre sin Brud til Altret, men strax iefter Vielsen stige ind i en Fiacre og bortfjerne sig, samt forpligte sig til, aldrig nogensinde enten at betræde sin Kones Huus, eller vise sig paa Steder, hvor hun kunde komme; herfor skulde han have 1,200 Livres aarlig, saa længe han levede. Marquien forlangte desuden før Vielsen saa mange Penge, at han kunde anskaffe sig en ny Klædning, og betingede sig endnu tvende Puncter, for det første, at han maatte komme ene i Kirken, da han ikke havde nogen Ven, og dernæst, at hans Livrente blev udbetalt qvartaliter forud. Dette blev vedtaget og Vielsen virkelig fuldbyrdet. Marquien saae aldrig mere sin Kone, som tilligemed hendes tre Børn førte hans Navn og hans Vaaben. Men hun maatte dyrt betale sin Stolthed. Da Revolutionen udbrød, og Folket slæbte de Adelige til Guillotinen, blev ogsaa Marquisen de Flory grebet og hun døde paa Schafottet, fordi hun havde været gift med en Adelsmand.

— Vi fortalte i forrige Hefte af „Ny Portefeuille om et Dameakademi, som Greven af Castellane agtede at oprette eller har oprettet i Paris, efter Mønstret af de saakaldte fyrgetyve Udødelige. Naturligviis undlader man ikke at gjøre sig lystig i denne Anledning. Et Blad melder saaledes, at det i det nye Akademi vil være umuligt, at vælge en Alderspræsident. Ingen af Medlemmerne vil vide noget af Alderen, de ere alle som Kunsten, „evig unge og evig skjønne," og have ladet deres Alder blive udenfor i Entreen tilligemed deres Paraplyer og Galoscher. Endelig skrev man til George Sand om at indtage Præsidentsædet, men denne lod svare, at hun Aftenen iforveien var afreist til Constantinopel.

— Ligesom Brand- og Livsforsikkringsselskaberne har der nu i Paris ogsaa dannet sig et Bifaldsforsikringsselskab. Det er et næsten utroligt Foretagende, men for Claquen var intet umuligt, den var bleven til Nødvendighed. Uden Claque intet Bifald; Publicum bestemte sig aldrig strax for nogen Nyhed, og før der var fældet nogen Dom, vilde Theaterentrepeneuren have været banquerot. Den eneste Vanskelighed, der frembyder sig, ligger i Tarifen for Forsikkringsprocenterne. Man kommer til at bære sig ad som ved Livs-Assurancen, hvor de Ældre betale mere end de Yngre. Scribe vil naturligviis komme til at betale mindre end Victor Hugo, og saa fremdeles.

— Neppe er Mlle. Lenormand, den berømte Sandsigerske, død, før der alt har meldt sig en Efterfølgerske, en Mdm. Lacombe, som anbefales af den ministerielle Journal des Débats og af Presse; desuden sælger den samme Dame Skjønhedsmidler og Toiletsager. Hvad kan man ønske mere, lære Fremtiden at kjende og blive smuk, og alt det for 12—15 Fr.?

— Hertugen af Aumale har fra Afrika, ligesom Androkles, medbragt sig en Løve, en arabisk Maréchal de logis, Mohamed el Abondi, som nu er Dagens Løve. Damerne i Særdeleshed nappes om den unge kraftfulde Araber og Ørknens vilde Søn lader sig ganske taalmodig tæmme af dem. Man skulde sende de parisiske Damer til Afrika, de vilde maaskee allersnarest faae Bugt med de vilde Arabere og bibringe dem Cultur.

— En Anonym, men som Siécle forsikkrer, en af de første Læger i Paris, har udgivet en Vision, som hensætter os i Aaret 1943. Ideen er ikke ny, men derimod er der mangen Idee i denne Brochüre som baade er original og ægte fransk. Hvorledes seer det altsaa ud om hundrede Aar? Vor Visionær lader os seer Verden i en fuldkommen forandret Skikkelse. Jernbanerne bedække Jordkloden. Landtungerne Suez og Panama ere gjennemskaarne og de største Skibe fare derigjennem for fulde Seil. Især har Alt forandret sig paa det europæiske Fastland. Frankrig har faaet sin „naturlige Rhingrændse" igjen og det er kommet til dette Resultat uden Sværdslag, Indlemmelsen af flere Nabofolkeslag, saasom belgiske og tydske, have fuldstændiggjort dets Territorium og befæstet dets uomstyrtelige Grundvold. Ikke nok hermed. Italien og Spanien have dannet en uopløselig Confoederation med Frankrig en iberisk-gallisk-italisk Confoderation (confèderation ibergallitale). Mod Norden er den endnu forstærket med Holland, saa at alle disse fire Lande kunne hævde deres fuldkomne Uafhængighed. Ved Siden af denne store vestlige Confoderation staaer Tydstland, som nu er en eneste med liberale Institutioner udrustet Nation, medens der hverken gives noget Østerrig eller Preussen mere. Polen er igjen gjenopreist, Kongeriget Grækenland større og mægtigere end tilforn. Rusland er forlængst i Constantinopel. England er nedsteget fra sin gamle Vælde, dets Skibe erkjende Frankrigs Suprematie (!) dets Handel er gaaet over paa de forenede Stater, hvis Folkemængde er steget til 80 Millioner. Indien er et uafhængigt, mægtigt Rige. China er frit, har europæisk Civilisation. Alle Stater have en eneste Criminallovbog, der hersker eet Vægt- Maal- og Mynt-System. Paris, Madrid, Rom og Amsterdam hænge sammen ved Jernbaner. Gjennem Alper og Pyrenæer er der anlagt Tunneller. Kort, alle Nutidens meest udsvævende Ideer har denne Visionær realiseret, kun ingen — skandinavisk Forening.

— Luftskipperen Henson ventes til Berlin, hvor han skulde arivere til Lufts paa sin Flyvemaskine over Canalen directe fra London. Han skal have tolv Passagerer med ombord, som alle have forsynet sig med odentligt Pas, for at undgaae Ubehageligheder underveis.

— Da Temsetunnelen havde været aabnet i sex Uger udgjorde Antallet paa dem, der havde passeret den over en Million. Da Enhver maa erlægge 1 Penny, udgjør dette over 4,166 £, altsaa henved 40,000 Rbdlr.

— Fanny Elsler er af Universitetet i Orford bleven beæret med et Docterdiplom som „Dr.: i Dandsekunsten og Mimiken." — Det er maaskee ikke af Veien at tilføie, at denne Beretning er meddeelt i et tydsk Blad.

— Dr. Licht siger i sin Afhandling om de umaadelige Fordele, som en tydsk Flaade vilde medføre: „En Nation som ingen Part har i Havet, er den gode Guds Stedbarn."

— Et engelsk Blad kalder Abd-el-Kader, som saalænge har holdt Franskmændene i Afrika i Schach, den mauriske Kosciusko og fortæller, at denne er en svagelig Mand af Middelstørrelse, med melancholske Øine, og at han udmærker sig fremfor alle sine Landsmænd derved, at han aldrig har havt mere end een Kone og stedse levet i det lykkeligste Ægteskab med denne.

— Man har i England fundet paa en ny Maade til at gjøre Læserne opmærksomme paa Avertissementer i Aviserne. Den bestaaer deri, at man med store, iøinefaldende Bogstader sætter ovenover: „Averteres kun een Gang," — og det uagtet slige Avertissementer næsten gjentages daglig.

Indhold:

Georg Herwegh.

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Hefte ledsaget af en Lithographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler. — **Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Hefte. — Subscriptionen er kun bindende for 13 Hefter, der udgiøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Hefter eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig paa Udgiverens Comptoir, **Gammelstrand Nr. 10, 1ste Sal**, og hos de forskiellige Agenter i **Danmark, Norge** og **Sverrig.**

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med den Kongelige Brevpost**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomtoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille“** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet og redigeret

af

Georg Carstensen.

3. Binds 8. Hefte. — Söndagen d. 20. August 1843.

Kjøbenhavn.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

Tutti-Frutti
af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— Der er endelig bleven anviist **Mendelsohn-Bartholdy** en bestemt Virkekreds i Berlin. Kirkemusiken skal paa Kongens Fødselsdag, den 15de Octbr., første Gang indføres i Domkirken i Berlin, under **Mendelsohn-Bartholdys** Anførsel. Ifølge en kongelig Bestemmelse er Anførselen af Kirkemusiken og de sex store Concerter i Sangacademiet overdraget til Mendelsohn, medens Mayerbeer dirigerer Orchestret ved Hoffesterne og i den kgl. Opera.

— I London har der dannet sig et saakaldet „Händel-Selskab", som skal bestaae af et tusinde Medlemmer, der hver betale en Guinée. Dette Selskab agter at besørge en ny Udgave af Händels samtlige Compositioner. Et engelsk Blad opfordrer Selskabet til at stille Mendelsohn-Bartholdy i Spidsen for samme, som den, der er et saadant Foretagende meest voxen. Tillige vil dette Blad vide, at Mendelsohn selv engang havde fattet den Idee, at udgive de Händelske Compositioner.

— I Opera comique i Paris forberedes ikke mindre end otte nye Operaer, nemlig det af **Monpau** efterladte ufuldførte Partitur, som **Adam** supplerer, en ny Opera af Firmaet **Scribe & Auber**, en tredie af **Thomas**, en fjerde af **Adam**, en femte af **Clapisson**, en sjette af **Montfort**, en syvende af **Labarre**, en ottende af **Baisselot**, og man taler endogsaa om nok en Opera, som **Donizetti** skal have lovet at skrive for dette Theater.

— I Variétés Theatret opføres i denne Tid en Pantomime i tre Acter: „Les contrebandiers de la Sierra Morena". hvori de ogsaa her bekjendte spanske Dandsere **Serral**, **Camprubi** og **Dolores** udføre Hovedpartierne, men den gjør kun liden Lykke; de gode Folk, hedder det, ere blevne gamle, deres Dragter ere afblegede, deres Lemmer noget stive. Undertiden tændes igjen den gamle Ild, naar Boleroen eller Fandangoen toner, Dinene lyne, Castagnetterne lyde, men skjønt Aanden er stærk, er Kjødet dog skrøbeligt; de have overlevet sig selv.

Literatur og Kunst.

— I Paris er udkommet det første Numer af en ny tydsk Journal: „der Stern", redigeret af **Fr. Strahlheim**, men det opfylder ingenlunde de Forventninger, man ifølge Programmet troede sig berettiget til at nære derom.

— Miß **Jane Frances Chapman**, en ung engelsk Dame, har for nylig leveret en engelsk Oversættelse af **Ingemanns** Roman „Kong Erik og de Fredløse", under Titel af: „King Eric and the outlaws, or, the Throne, the Church and the People in the Thirteenth Century."

— I Leipzig er der udkommet en tydsk Oversættelse i 3 Bind af det paa Høsts Forlag udkomne „historiske Maleri" **Peter Tordenskiold**. Oversætteren kalder sig Dr. J.

— Den neapolitanske Billedhugger **Persico** har nylig fuldendt den colossale Marmorgruppe, han har udført efter de amerikanske Fristaters Bestilling til Frontespicen paa det Washingtonske Capitol. Den bestaaer af to Figurer: Columbus og en Indianerinde, der sky vender sig bort fra ham, medens hun dog røber sin Nysgjærrighed efter at see paa ham. Kunstneren roses almindelig saavel for Compositionen som for den mesterlige Udførelse.

— Det rige „Musée-Standish" er nu aabnet for det parisiske Publikum. Det er i Louvre i det samme Locale, som tidligere har været indrømmet til Museeum for Marinen. Det bestaaer af sexten sammenhængende Værelser; i de fire forreste ere Malerier, i det femte findes Skizzer af store Mestre; det sjette indeholder Bibliotheket og Hr. Standish's Portrait; det syvende Kobberstykker, Tegninger, Skizzer osv., i det ottende forefindes Gouache-, Pastell- og Aqvarellmalerier samt eenogtyve Malerier, der ere løsnede fra Væggene i Pompeji og Herkulanum, tilligemed tvende ægyptiske Malerier paa Lærred. De øvrige Værelser ere opfyldte med Sktzzer, Tegninger og Kobberstik.

Pot-pourri.

— En vittig Amerikaner skriver fra London: „Jeg vil være i Stand til at skjelne en Mands politiske Farve af hans Skjorte. En Tory er en Gentleman, „hver Tomme en Gentleman", og han tager hver Dag sin rene, hvide Manchetskjorte paa, med fine Læg i Brystet. En Whig er ogsaa en Gentleman, hver anden Tomme er paa ham en Gentleman, og han skifter derfor Linned hver anden Dag. En Radicaler er slet ingen Gentleman, og han tager kun reent Linned paa hver Søndag. En Chartist endelig er en Prakker, som ikke tager en anden Skjorte paa, før den, han bærer, er i Pjalter.

— I hiin Egn af Burgund, hvor de bekjendte Vine: Chambertin, Nuits, St. Georges, Romane 2c. stamme fra, voxer ogsaa den berømte Clos-Vougeot. Dengang Oberst Bisson marscherede

med sit Regiment til Rhinarmeen og var ankommen til det berømte Viinbjerg Clos-Vougeot, lod han sit Regiment gjøre Front og viste den fortræffelige Druesaft sin Respect ved at lade samme vise de militaire Honneurs. En Flaske af denne Viin kommer paa selve Stedet paa 15 Fr.

— Udgiveren af en americansk Journal taler om en af sine Colleger i følgende høist smigrende Udtryk: „Jeg vil ikke ligefrem kalde ham en Løgner, endskjøndt jeg maa tilstaae, at han er en Morder af alle Facta og Sandhedens Mestermand."

— Da Mlle. **Rachel** var optraadt som Phædra i Marseille d. 29de Juni d. A. blev hun i Ordets egentlige Forstand bombarderet med Blomster. Mll. Rachel laae endnu bleg og livløs paa Dødssengen, da under den stærke Blomsterregn en stor smuk Bouquet fra en Loge i øverste Etage fløi hende lige i Ansigtet. Dækket maatte øieblikkelig gaae ned; Publicum viste den meest levende Deeltagelse og vilde ikke lade sig stille tilfreds før Kunstnerinden igjen havde viist sig.

— Midt under den nærværende Insurrection i Spanien meldte „Charivari" følgende Beretning: „Posten fra Madrid er udebleven, thi i Spanien ere alle Veie bedækkede med Proclamationer tre Alen høit, saa at al Communication er umulig.

— I Berlin kappes for Tiden flere store Handelshuse om at overbyde hverandre i markskrigeriske Avertissementer. Et Handelshuus bekjendtgjorde saaledes, at det paa Grund af en Gevinst i Lotteriet paa 100,000 Rd. saae sig i Stand til at sælge sit Vareoplag for en Spotpriis. Strax derpaa læstes der en Annonce fra et andet Handelshuus, at det paa Grund af en Gevinst af 200,000 Rd. kunde sælge de samme Fabrikata for en Priis, som neppe de raae Stoffer kunde haves for.

— I St. Roche-Kirken i Paris prædiker i denne Tid Abbé **Ravignan,** en Pater **Abraham a Sancta Clara** i moderne Stiil. Han prædikede for nylig om den Maade hvorpaa man overbyder hinanden i Pynt og Luxus, og spurgte Damerne, hvorvidt de vel vilde drive det? Naar een staaer tilbage i Noget for en anden, saa bliver hun smaaligen dadlet, overbyder hun den anden, bliver hun ligeledes kritiseret; da nu Luxusen er i en bestandig Stigen, saa maatte ogsaa Damernes Udgifter stige, uden at Mændenes Indtægter toge til i samme Forhold. Derpaa dadlede Abbéen den herskende Usædelighed i Damernes Dragt og sagde: „De vil spørge mig, hvorledes jeg kan vide, i hvilken Dragt de viser dem paa Assembleerne, da jeg ikke besøger disse? Mine Damer, jeg har mine Efterretninger fra de troværdigste Kilder. O, vil de svare mig, maaskee have nogle gamle Matroner af Misundelse fortalt Dem sligt. Nei, mine andægtige Tilhørerinder, jeg har det fra unge Piger, men fattige." I denne Tone vedbliver Prædikanten, tagende sine Themater af Tonen i Selskabslivet. Om Abbé **Ravignans** Tilhørerinder end ikke ere særdeles andægtige, saa vedblive de dog lige til Prædikenens Slutning at være saa opmærksomme, som nogen Prædikant kan ønske sig.

— Medens den tydske Skribent **Gutzkow** var i Paris, besøgte han, ligesom saamange Fremmede, den berømte Prophetinde Mlle. **Lenormand.** Hun spaaede ham, at han vilde blive Tydsklands anden **Lessing.** Man er ondskabsfuld nok til at paastaae, at hun har udtalt Ordet **Lessing** noget for **fransk** (le singe.)

— Den berømte franske Læge **Bordeu** fandt man en Morgen død i Sengen. Dette pludselige Dødsfald gjorde stor Opsigt og man talte derom i alle Selskaber. En aandrig Dame sagde da hun hørte Efterretningen derom: „Døden var bange for ham, derfor hentede den ham i Søvne." — Den samme Idee blev ogsaa benyttet i et Couplet ved Hertugen af Vendômes Død, hvori Døden i de to sidste Stropher tiltaltes saaledes:

„Perfide, tu n'osais l'attaquer aux combats,
Tu le prends dans son lit, lorsqu'il est sans soldats."

— Dr. **Laube** fortæller i sit Værk: „Allopathie, Homøopathie og Vandlægevidenskab:" En Dame betalte aarlig 200 Rbd. til Apothekeren. Da hendes Læge døde, antog hun Professor Beil til sin Huuslæge, men gav ham igjen efter et Aars Forløb Afsked, da hun antog, han fattedes den fornødne Kundskab til Lægemidlerne, eftersom Apothekerregningen kun for hele Aaret havde beløbet sig til 21 Rd.

— **Washingtons** forhenværende Tjener er først for ganske nylig afgaaet ved Døden i Greenleafspoint i en Alder af omtrent 114 Aar. Han nød Pension fra Congressen i de forenede Stater.

— En Skuespillerinde førte Proces mod en Læge. „De forekommer her i Acterne", sagde Dommeren til hende, „snart som Jomfru, snart som Madame, hvilken af Delene er det Rigtige?" — „Jeg er **Skuespillerinde**", svarede hun.

— I en fransk Journal findes følgende Reclame, Ord for Ord: „Skræddernhaandværket har hævet sig til en Kunst. Der findes Skoler, der findes Systemer i denne høistvigtige Kunst, som i enhver anden. Under den nyere Sar's Illustrationer bør fremfor Alle nævnes **Roolf,** hvis Snit danner hele Legioner af Proselyter. Uden udelukkende at henhøre til noget bestemt Parti, uden at hengive sig til den **romantiske Skoles** Excesser, eller at fortabe sig i den **classiskes** overdrevne Simplicitet, forener den geniale **Roolf** begge Genrene, hans eklektiske Snit tilfredsstiller hvilkensomhelst Smag og Vært. Han er Skræddernes **Cousin,** og vil engang komme til at indtage en glimrende Plads i „Histoire du Costume" (af Gavarni.)

— **Duclos** kom paa sin Reise til Italien over Bierget Cenis; ved et farligt Pas var han nødt til at stige ud af sin Vogn. „Min Herre kan troe", sagde hans Muulæseldriver til ham, „paa dette Sted skete forrige Aar et stort Mirakel. En Reisende styrtede med Vogn og Alting lige ned her i Afgrunden." „Og han blev maaskee paa en vidunderlig Maade reddet fra Døden?" — „Om Forladelse, min Herre, han blev aldeles knuust i Faldet; men Muulæslerne kom ikke i mindste Maade til Skade."

Indhold:

Af dette Skrift udkommer hver Søndag Formiddag et Hefte ledsaget af en Lithographi. Desuden leveres hvert Halvaar Abonnenterne gratis en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler. — Abonnementsprisen er 1 Mk. pr. Hefte. — Subscriptionen er kun bindende for 13 Hefter, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Hefter eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig paa Udgiverens Comptoir, **Gammelstrand Nr. 10, 1ste Sal**, og hos de forskjellige Agenter i **Danmark, Norge** og **Sverrig.**

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med den Kongelige Brevpost**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomtoir, vil kunne erholde „**Ny Portefeuille**" for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet og redigeret

af

Georg Carstensen.

---

3. Binds 9. Hefte. — Söndagen d. 27. August 1843.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI
af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— I Carlsruhe er en ny Opera: „König Enzio,“ Texten af **A. Schilling**, Musiken af **Täglichsbeck**, bleven opført med Bifald.

— „Academie der Künste“ i Berlin har optaget Dr. **Georg Kastner** i Paris, **Joachim Rossini** og Musikdirecteur **Sämann** i Königsberg til overordentlige Medlemmer; samt til Æresmedlemmer: Hofraad **Kiesewetter** i Wien og den engelske Gesandt i Berlin, Grev **Westmoreland**, der er en smagfuld Dilettant og Componist.

— **Mercadante** er bleven udnævnt til Directeur for de kgl. Theatre i Neapel.

— Professoratet i Harmoni og Accompagnement ved Conservatoriet i Paris er, i den afgaaede **Dourlens** Sted bleven besat med **Felix le Couppey**.

— **Den store Sangerfest** i Dresden fandt Sted den 6te og 7de f. M. Over tusinde Sangere, og 32 Sangforeninger toge Deel i samme. Den første Dag gaves en stor Festconcert i „Frauen-Kirche.“ Den bestod af: Choral; Requiem af **Cherubini**; „Jehowa, dir frohlockt der König,“ Hymne for to firstemmige Mandschor af **Friderich Schneider**, derigeret af Componisten selv; Hymne efter den 97de Psalme af **Hohlfeldt**, componeret og derigeret af **Reissiger**; „das Liebesmahl der Apostel,“ et Slags Oratorium, digtet og componeret af **Richard Wagner**. — Den anden Dag fandt en Udflugt Sted til den ved Elben liggende Landsby Blasewitz; man havde der indrettet et Fælled paa 70,000 Quadratalen til Sangere og Tilhørere. Før Afreisen, som skete paa ti store, med brogede Vimpler behængte Skibe, afsang man firstemmige Sange af **Stunz**, **Marschner**, **Zöllner**, **Müller** og **Gebauer**. I Blasewitz istemtes efter et frugalt Maaltid Vexelsangene af de enkelte Chor, indledede ved Sange af **Kalliwoda** og **Reissiger**. En tallos Menneskemasse lyttede til de malmfulde Toner. Efterat man havde sluttet med **Otto's** Fædrelandssang og **Lenz's** Forbundssang, vendte man Kl. 6 tilbage til Dresden. Ankommen ved Elbbroen istemte alle Sangerne endnu engang flere Chor og sluttede det høist interessante Festtog med **Carl Maria Weber's** „Sängers Abschied“. En Souper i Hôtel de Pologne sluttede denne høist interessante Sangerfest.

— Den unge **Filtsch**, en født Ungarer, som senest har nydt Underviisning hos **Chopin** i Paris, har gjort stor Opsigt i Londons indeværende Saison. Hans første Composition udkommer med det første under Navn af: „Premières pensées musicales.“

— **Spohr** er for Tiden i England. D. 7 Juli derigerede han i London i „Hannover-Square-Rooms“ sit Oratorium „Babylons Fald.“

— **Thalberg** har i London ægtet Historiemaleren Bouchots Enke, en Datter af Lablache.

Literatur og Kunst.

— I „Revue des Deux Mondes“ stod nylig en skarp Kritik over **Ponsards** „Lucréce“, til hvilken **Magnin**, Conservator ved det kgl. Bibliothek i Paris, er Forfatter. Den hele Skare af Ponsard-Enthusiaster drager nu til Felts mod den modige Kritiker, der har vovet at spidse sin Pen for at fordunkle den unge Digters glimrende Berømmelse. Digterens Venner hevne sig paa en eiendommelig Maade. Saa saare nemlig Bibliotheket aabnes, kommer en Ponsardist til **Magnin** og forlanger „Lucréce“. Efter den første Ponsardist følge snart en Mængde andre; de træde ind den Ene efter den Anden, og forlange alle den samme Bog hos Conservatoren, som ex officio er nødt til at høre de meget maliciøse Bemærkninger af samtlige Pariser-Ponsardisterne. Enhver, som forlanger „Lucréce“, tilføier altid til stor Ærgelse for Conservatoren: „O, det er dog et Mesterværk!“

— En Kunsthandler **Renieri** fra Triest har i denne Tid udstillet ni originale Oliemalerier af italienske Mestere, der alle skulle være sjeldne Kunstværker, hvorom Eieren har forskaffet sig Vidnesbyrd fra Kunstnere og Kunstkjendere som **Cornelius**, **Begas**, **Wach**, **Hensel**, **Schnorr** og **Neer**. De ni Malerier ere: 1) **Correggio:** Samson slumrer ind paa Delilas Skjød, og Philisterne. (Syv Figurer: Kæmpestørrelse.) — 2) **Guercino:** Christus og den hellige Thomas (tre Halvfigurer). 3) **Morillo:** En Olding, som spiller Guitarre, og et Barn, der spiller paa Luth. 4) **Paul Veronese:** De hellige tre Konger. 5) **Albano:** Hyrdernes Tilbedelse. 6) **Samme:** Hvilen paa Flugten til Egypten. 7) **Orsi**, kaldet **da Novelara:** Madonna med Barnet. 8) **Rembrandt:** Et Mandsportrait. 9) **Berghem:** En ung Pige til Hest i et Landskab.

Pot-pourri.

— Professor N's Kone spurgte for nylig sin Mand, hvad egentlig et **Oppositionsparti** var, hvorom Bladene nu næsten altid vare fulde. „Oppositionspartiet," svarede Professoren, „er i Staten det samme, som Du er i Huusholdningen."

— En Hofkjøkkenskriver i Preussen fik den røde Ørns Orden af IV Classe. Ikke tilfreds hermed, henvendte han sig til et Medlem af Ordenscommissionen med det Spørgsmaal, hvad han skulde gjøre for at blive poussëret noget høiere i Veiret. „Min gode Mand," svarede denne, „lad deres røde Ørn ligge til den bliver sort."

— Naar vi vilde meddele en Miscelle under Overskrift „Erkebiskopvaltsen", saa vilde vore Læserinder vist forundrede spørge: „Erkebiskopvaltsen, er det en nye Slags Valts?" — Naturligviis. Staden Salin var bleven ødelagt ved en Ildebrand, og denne Ulykke havde bragt mange Familier i Nød og Elendighed. Efterat Erkebiskoppen af Bordeaux af sin egen Formue rundhaandet havde betænkt de Forarmede, og havde ladet indsamle Collecter i sit eget Sogn, erfarede han, at en rig Mand i Bordeaux vilde foranstalte et Bal til Indtægt for de Brandlidte. Erkebiskoppen lod Baldagen, ja endogsaa Aftenen komme, uden at sige Nogen det mindste om sit Forehavende; men da det var bleven Midnat og Ballet var meest glimrende, viste han sig pludselig i Balsalen. Saasnart man saae ham, taug Orchesteret, de Dandsende vendte tilbage til deres Pladser, og Herren i Huset udtømte sig i Artigheder. „Hvorfor holdt de op med at dandse?" sagde Prælaten, „jeg kommer ikke for at forstyrre deres Glæde; behag at fortsætte Dandsen, Touren kommer ogsaa til mig." Men hvormeget han end bad, saa holdt dog Ærefrygten, man nærede for ham, baade Dandserne og Dandserinderne tilbage paa deres Pladser. „Nu vel," sagde Erkebiskopen derpaa til Orchesteret, „saa spil da **en Valts for mig**." Han tog derpaa Vertinden ved Haanden, gik omkring i Salen, og bad enhver af de Tilstedeværende om en Skjærv til de Ulykkelige. Hans Ronde i Salen til en blid Musik indbragte en betydelig Sum, og alle paastode, at det var umuligt at skildre de Følelser, der bemestrede sig alle Hjerterne, da den ærværdige Erkebiskop bevægede sig igjennem Balsalen mellem de festlig smykkede Damer og Cavalierer, bønfaldende for de ulykkelige Brandlidte. Fra det Øieblik af kalder man i Bordeaux en uventet ædel Handling en **Erkebiskopvalts**.

— I den bekjendte Madame Sophie Gay's Salon tildrog sig en Aften en Begivenhed, om hvilken man selv ved den meest detaillerede Beretning ikke let faaer nogen nøiagtig Forestilling. Fyrsten af Moskwa, en af de fortrinligste Pianister, og den bekjendte Forfatter Mery vare tilstede i den lille Vennekreds, og man var allerede ved at bryde op, da det alt var bleven Midnat. Da erindrede Fyrstinde Belgiojoso Mery om, at de for to Aar siden i Florenz stedse havde endt Soireerne med en Spøgelsehistorie, som blev fortalt i Mørke og som havde gjort et behageligt-rystende Indtryk paa alle de Tilstædeværende. „Ja, fortæl os en eller anden forfærdelig Røver- og Spøgelsehistorie," raabte den unge Fyrste af Moskwa, „jeg skal accompagnere dem paa Pianofortet." Alle fandt Behag i den forunderlige Idee. Lysene bleve tagne bort; de Tilstedeværende ryklede nærmere sammen, Fyrsten satte sig ned ved Pianoet og Mery reiste sig. Han begyndte langsomt i en dyb Tone og med nogle gyselige Ord. „Pludselig" sagde han derpaa, og Pianoet bruste frygteligt, som for at forkynde et overnaturligt Væsens Ankomst, „pludseligt blev der banket stærkt paa Døren." Den Fortællende bankede med sin Stok paa Væggen, og en kold Gysen gjennemfoer Alle. Saaledes vedblev han en halv Times Tid at tale om Liig, Blod, Fængsler, Lænker, Dolke og Spøgelser, og Pianoet accompagnerede alle hans Ord med en talende Sandhed ... Endelig bade Damerne om Naade, og da man igjen bragte Lysene ind, laae to — besvimede paa Divanen.

— Viften var og er endnu for en Deel af største Vigtighed for Damerne; dette har en Englænder indseet, og for Alvor gjort det Forslag, at oprette en **Vifte-Skole**, hvori de unge Piger kunne faae Underviisning i at bevæge Viften. Han har tillige gjort Udkast til en fuldstændig Vifte-Manøvrer-Theorie, som ganske ligner Exerceerreglementerne for Soldaterne, idet Underviisningen skal skee efter Commandoordene: „Viften op! Viften fra hinanden! Viften i! Viften bort! Rør Viften!" De enkelte Haand- og Fingergreb, som ere angivne meget udførligt, kunne vi her ikke anføre. Det interessanteste Capitel er det over: „Rør Viften!" Da Viften kan bevæges paa mange forskjellige Maader, alt efter Eierindens Stemning, saasom af Fortrædelighed, af Undseelse, af Forlegenhed og Frygt, af Glæde, af Kjærlighed o. s. v. o. s. v.; da Damerne ligesaagodt kunne tale, græde og lee med Viften som med Dinene, og det ikke er saa let, at lære alt dette, saa har den engelske Viftevon bestemt Tiden for et Cursus i sin Vifteskole til sex Maaneder.

— I Paris er der ved **Meyerbeer's**, **Lißt's**, **Thalberg's**, **Berlioz's**, **Halevy's**, **Schlesinger's**, Baron **Taylor's** o. fl. A's Bestræbelser oprettet en almindelig Kunstnerforening, hvis Tendents det er at understøtte nødlidende Musikere. Enhver Kunstner eller Dilettant, der vil være Medlem, maae idetmindste erlægge 6 Fr. aarlig i Contingent. Selskabets Fond er alt voxet ved overordentlige Gaver. Saaledes har **Lißt** nylig indsendt 1000 Fr. og **Meyerbeer** ligeledes en anseelig Sum.

— Da „**Jægerbruden**" endnu var i sin Nyhed, og man over Componisten **Carl Maria Weber**, som blandt hans Venner sædvanlig kun kaldtes ved Fornavnet **Maria**, glemte Stykkets Forfatter, den nu nylig afdøde Digter **Kind**, circulerede følgende Impromtu:

„Wie thöricht doch die Menschen sind!
Vor Liebe möchten sie den einen fressen!
Den andern sie darüber ganz vergessen.
Und doch, was wär **Maria** ohne **Kind**."

Indhold:

Marquisen af Caraglio.
Thelenef.
Theater, Musik, Literatur og Kunst.

Tulli-Frulli af fremmede Journaler: Theater og Musik. — Literatur og Kunst. — Pot-pourri.

Rebecca ved Brønden, efter **Horace Vernet.**

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Hefte ledsaget af en Lithographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler. — **Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Hefte. — Subscriptionen er kun bindende for 13 Hefter, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Hefter eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig paa Udgiverens Comptoir, **Gammelstrand Nr. 10, 1ste Sal,** og hos de forskjellige Agenter i **Danmark, Norge** og **Sverrig.**

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med den Kongelige Brevpost,** er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet og redigeret

af

Georg Carstensen.

3. Binds 10. Hefte. — Söndagen d. 3. September 1843.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

Tutti-Frutti

af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— Den saa meget omtalte, med saa megen Længsel imødeseete Ballet: »La Peri«, af **Théophile Gautier** og **Corali**, Musiken af **Burgmüller** er endelig kommen til Opførelse i den store Opera i Paris. »Perien« begynder hvor »Sylphiden« ophørte. Ruben, Sylphidens Elsker, som blev den ufrivillige Aarsag til hendes Død, har forladt sit Fædreland. Paa Havet bliver han taget til Fange af Sørøvere og solgt til Sultanen i Cairo, der ophøier ham til sin Yndling og overøser ham med Rigdomme. Han beboer et maurisk Slot, har bløde Divaner, en Skare af Eunucher, og en smuk Slavinde, som hedder Nurmahal. Ruben er gaaet over til Islamismen, har desuden lært Blomstersproget, og antaget Navnet Achmet. Han kjeder sig imidlertid snart over det orientalske Liv; for at adsprede sig begynder han paa at ryge Opium, og synker paa en Løvehud i Søvnens Arme, hvor han naturligviis ogsaa omsider drømmer. Baggrunden fylder sig med Skyer, men som snart igjen forsvinde, og man seer et smukt orientalsk Landskab, men uden Krystalsøer, Palmetræer af Smaragder og Bjerge af Perlemoer og Lazursteene, — disse findes kun i Programmet. Dronningen for Perierne aabenbarer sig, omgivet af sit Hof; hun dandser en Strophe af Victor Hugo, medens Achmet vaagner af sin Slummer og iler henimod det prægtige Syn. Perien springer over en Hække af Roser og Jasminer, og synker i Achmets Arme. Sylphiden er igjen opstanden — hun er ikke længere den skotske Fee, hun engang har været, hun er bleven en Perie. Ogsaa i sin nye Skikkelse er hun henrivende, hun dandser næsten ligesaa godt, som Sylphiden, da denne hed **Taglioni.** — Skilsmissens Time slaaer, den letvingede Skare iler bort. Perien har ikke ladet sin Elsker beholde andet end en Rosenbouquet, hvori hun har lagt en Stjerne af sin Krone. »Et Kys paa Stjernen, og jeg viser mig,« pirouetterer hun til ham, og forsvinder. Achmet fortæller Drømmen til sin fortrolige Ruzem (i Programmet kaldet »ministre de ses voluptés«). Denne svarer sin Herre, at han ikke er ved sine fulde Fem, han skulde atter vende tilbage til sin Favorit-Sultaninde Nurmahal. Achmet lader sig overtale; men Perien viser sig, og minder ham om den hemmelighedsfulde Bouquet, hvortil han har gjort sig uværdig. Achmet fortryder sin Utroskab. Feen tilgiver ham, og den fortørnede Nurmahal bliver til Straf solgt til en Slavehandler. — Den anden og sidste Act er allerede oftere bleven benyttet, navnlig i Melodramaer. Osmaner, Paschaer, Fangevogtere med enorme Skjæg og kæmpemæssige Nøgler, som ere brav rustne og derfor knirke gyseligt i Nøglehullet. En Slavinde er undvegen fra Paschaens Harem og forfølges af Albaneserе; en af disse skyder efter hende, Slavinden falder; Periernes Dronning, som vil overtyde sig om Achmets Kjærlighed, indaander Slavindens døde Legeme sin egen Sjæl; hun har aflagt al sin Glands og kalder sig nu Leila. Saaledes møder hun Achmet, som ledsages af sin Fortrolige. Leila kaster sig for hans Fødder og anraaber hans Beskyttelse; der paafølge nogle smukke Dandse: en pas de quatre, en pas d'ensemble, og »pas de l'Abeille.« Dandserinden plukker en Rose; en Bi flyver ud af den, forfølger den Ubesindige, som vilde søndertræde den, og skjuler sig bag et Slør; den er ikke til at jage bort og plager Dandserinden uafladeligt. Achmet elsker Leila, han ønsker sig at være i Biens Sted, det forekommer ham at Leila er Perien. Men Nurmahal ruger over Hævn; hun forraader Paschaen, hvo Leila er. Han iler til, Ruzem skjuler Slavinden, men Achmet kastes i Fængsel. Han skal udlevere Leila; men denne har afværget Dolkestødet, som Nurmahal vilde bibringe ham. Perien kan han heller ikke paakalde, thi Nurmahal har tilintetgjort den magiske Bouquet. Medens han grubler over sin Skjæbne, aabner Muren sig, og Perien kommer ukaldet. Men Achmet nægter bestandig at udlevere Leila — og paa Paschaens Befaling — styrter han sig ned fra Taarnet. Slutningsdecoration, Apotheose, som i »Brama og Bajaderen«, og Dydens Belønning ved bengalsk Ild. — Dandsene i denne Ballet have vundet meget Bifald, Musiken mindre.

— I Rom opførtes i f. M. en ny Opera: »Gismonda di Mendrisio«, componeret af en Elev fra Conservatoriet i Bologna, den unge Genueser **Giovanni de Paolis**, og som har vakt en saa almindelig Sensation, at den unge Tonekunstners Renommé er grundlagt for bestandig.

— I Turin har en ny Opera: »Chi piu guarda meno vede« af Maestro **Bauer** reusseret; den indstuderes nu i Mailand tilligemed en anden Novitet »La Dama e la Zoccalajo« af Maestro **Fioravanti** jun.

Pot-pourri.

— **Rossini** pleiede i Almindelighed ved den første Opførelse af sine Operaer at staae bag Coulisserne og, med Hænderne støttet paa sin Stok, at høre opmærksomt til. — **Halevy** skal have den Vane, ved Opførelsen af sine Operaer, først at stille sig bag forreste Coulisse ved Orchesteret, og bestandig trække sig længere tilbage, jo mere Operaen nærmer sig sin Ende. — **Scribe** bider

under Opførelsen af sine Stykker i Enden af sit Lommetørklæde, og saaledes har enhver Digter og Componist sine Egenheder. En meget comisk Hændelse fortælles der imidlertid om **Soumet**, da dennes „Jeanne d'Arc“ første Gang blev opført. Netop som Forestillingen begyndte, fik han det forunderlige Indfald, at lade sig barbere paa en Barbeerstue ganske i Nærheden af Theatret. Dette skulde formodentlig tilkjendegive hans Ligegyldighed med Hensyn til hans Stykkes Skjæbne; men han holdt det dog ikke ret længe ud i sin paatagne Rolle, thi da han var blevet barberet paa den ene Side, reiste han sig pludselig, greb i Lommen, og sagde til Barberen: „Her er Penge; der gives just et nyt Stykke i Theatret; gjør mig den Tjeneste, at gaae derhen, kjøb Dem en Paterrebillet, gaae derind et Øieblik, og kom saa tilbage og siig mig, om man applauderer eller piber.“ Barberen blev ganske forbløffet over denne Anmodning, lagde desuagtet sit Barbeertøi fra sig, gik paa Comedie, og kom efter et Ovarteerstid tilbage med den Efterretning „det gaaer meget godt; man applauderer.“ — „Det er mig kjært,“ svarede Soumet, „nu kan De gjerne barbere mig paa den anden Side med.

— Memoirerne om **Napoleon** ere endnu bestandig ikke udtømte. Der udkommer nu i England Erindringer om ham af Mistreß **Abel**, der som Pige hed **Elisa Balcomba**, og som, da hun endnu var et Barn, var en Yndling af Napoleon, der som Fange paa St. Helena boede en Tidlang i hendes Faders Huus, indtil Longwood var indrettet til ham. „Han var bleg som et Lig,“ saaledes skildrer denne Dame ham, „men hans Træk forekom mig meget smukke, men ogsaa kolde, strenge og ubevægelige. Saa snart han begyndte at tale, forjagede hans fortryllende Smiil og venlige Væsen hvert Spor af den Frygt, hvormed jeg havde betragtet ham. Jeg har aldrig seet nogen Mand med et saa mærkværdigt Aasyn, der uvilkaarlig maatte indgyde Agtelse. De Portraiter, man har af ham, ligne vel for det meste, men hans Smiil og Udtrykket i hans Øine lode sig ikke gjengive paa Lærredet, og netop deri laae Hovedets største Ynde. Hans Haar var mørkebruunt og saa fiint og silkeblødt som et Barns. Hans Tænder vare temmelig sorte, hvilket kom deraf, at han havde den Vane, næsten uafladelig at tygge Lakrits, hvoraf han stedse havde et stort Forraad i Vestelommen.“

— I England forestaaer en almindelig Omvæltning — ikke i politisk, men i social Henseende. Englænderne begynde at vise sig mindre tilbageholdende, navnlig mod Fremmede, og man agter i London at oprette en grandiøs Anstalt, „British and Foreign Literary Institute,“ som skal udgjøre Midtpunktet, hvor Mænd af Dannelse fra alle Lande, under deres Ophold i London, kunne samles indbyrdes og træde i Forbindelse med Englænderne. Man regner paa, at London aarlig besøges af henved 100,000 Fremmede, der føle Trang til en saadan Indretning. Man lader nu en stor Bygning opføre, som skal indeholde et Bibliothek, en Sal til Forelæsninger, Sale til Soiréer, et Conversationsværelse etc. De berømteste Navne i England have sat sig i Spidsen for dette Foretagende.

— En gammel Kudsk har anstillet følgende Sammenligning imellem Ulykkestilfælde paa Jernbaner og i sædvanlige Kareter. „Naar man med en sædvanlig Karet vælter i en Grøft,“ siger han „**saa ligger man der;** men naar et Train forulykkes paa Jernbanen, **hvor bliver man saa af?**“

— Den berømte nordamerikanske Skribent **Washington Irving** er af en ham personlig ganske ubekjent Velynder bleven testamenteret en saa betydelig Formue, at han for sin svækkede Helbreds Skyld vil trække sig ganske tilbage fra sine Embedsforretninger. Han er for Tiden Gesandt i Madrid.

— I Bedarrié brændte i f. M. et Theater **med alle Skuespillerne.** Theatret var assureret for 4000 Fr. og Skuespillerne for 2000; — ikke en eneste kunde reddes; — til Lykke var det kun Marionetter.

— **Daniel Webster** er en af de dygtigste Finantsmænd i de forenede Stater, men tillige en af de meest colossale Debitorer, Nordamerika har at opvise. Hans geniale Hoved er ikke i Stand til at opdrive alt det, han kan forøde. Han skylder uhyre Pengesummer bort, og man fortæller ligefrem om ham, at han saa godt som har solgt Embeder. Under Lord Ashburtons Ophold i Washington gav Webster Dineer, Soupeer o. s. v., af hvilke hver i det mindste kostede en tiende Deel af hans aarlige Indtægt. Men dette generer ham slet ikke. Om hans Ligegyldighed i slige Ting fortæller Augsb. allg. Ztgs. Washingtonske Correspondent følgende charakteristiske Anekdote: „En Mand, som havde en Vexel paa ham, kom til Forfaldstiden, og forsikkrede at han ikke kunde give Prolongation, som tidligere, da han selv skulde bruge Pengene til at clarere Gjeld med. Webster forsikkrede, at han ingen Penge havde, og heller ikke vidste, hvorledes han skulde skaffe dem tilveie. „Det er ikke **min** Skyld,“ svarede Creditoren, „jeg skal bruge Pengene og De maa see til at skaffe mig dem.“ — „Dertil levne mine Embedsforretninger mig ingen Tid, min Ven,“ faldt Webster ham i Talen. — „Nu, hvem skal da skaffe Pengene, naar **De** ikke kan?“ — „Derom har jeg ikke Leilighed til at tale med Dem.“ — „Min Herre, jeg maa have mine Penge!“ — „Min Herre, jeg **kan** ikke betale.“ — „Og jeg kan forsikkre Dem om, at jeg nok veed, hvorledes jeg skal faae mine Penge.“ — „Da misunder jeg Dem; thi saa veed De mere end jeg.“ — Creditoren (idet han rasende styrter ud af Døren) „Og jeg siger Dem, at jeg endnu **idag** skal skaffe mig mine Penge.“ — Webster (raaber efter ham) „Hør, kjære Ven, kun endnu eet Ord.“ — Creditoren (kommende tilbage) „Hvad vil De mig?“ — „Intet, uden bede Dem, naar De har faaet Pengene, at lade mig det vide, for at jeg ikke behøver at betale dem endnu engang.“ —

Indhold:

Familieliv i Albano, efter **A. Küchler.**

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Hefte ledsaget af en Lithographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler. — **Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Hefte. — Subscriptionen er kun bindende for 13 Hefter, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Hefter eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig paa Udgiverens Comptoir, **Gammelstrand Nr. 10, 1ste Sal,** og hos de forskjellige Agenter i **Danmark, Norge** og **Sverrig.**

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med den Kongelige Brevpost,** er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet og redigeret

af

Georg Carstensen.

3. Binds 11. Hefte. — Söndagen d. 10. September 1843.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

Tutti-Frutti

af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— **Meyerbeer** er fra Berlin afreist til Rhinbadene, hvorfra han igjen ventes tilbage til Paris, for — som man alt tusinde Gange iforveien har fortalt — til Efteraaret at bringe sin »Prophet« eller sin fuldstændig omarbeidede »Crociato« til Opførelse.

— **Eugene Sués**, »Paris's Mysterier« ville til næste Aar blive dramatiserede, for at opføres paa Porte St. Martin.

— I fordums Dage gik Kunsten efter Brød, men nufortiden gives der ingen frugtbarere Jordbund, end Scenen. Den store Opera i Paris udreder følgende Gager til sine Medlemmer: Md. **Stoltz** har som Contra-Alt-Primadonna aarlig 75,000 Fr. og 100 Fr. Feu for hver Spilleaften. Md. **Dorus-Gras**, Sophran-Primadonna 60,000 Fr. og 80 Fr. Feu; Mlle. Carlotta Grisi første Dandserinde 40,000 Fr. og 60 Fr. Feu. o. s. v. Hver Choristinde har idetmindste 1200 og hver Figurantinde 900 Fr. aarlige Indtægter.

— Hr. **Fétis** har gjort nogle interessante musikalsk-historiske Opdagelser paa det kgl. Bibliothek i Brüssel. Han har nemlig fundet et Manuscript, bestaaende af Messer og Motetter af **Dufay**, **Binchois**, en hidtil endnu ubekjendt Componist ved Navn **Jean Pourmel**, (ligeledes fra Slutningen af det 14de og Begyndelsen af det 15de Aarhundrede), af **Busnois**, **Le Roy** og Englænderen **Cocks**. Ligeledes har han opdaget et kostbart Haandskrift, 28 Tommer høit og 19 Tommer bredt, skrevet med en meget ziirlig Haand og med ypperlige Randtegninger. Desværre er en Deel deraf afrevet; det, Hr. Fetis har reddet, indeholder en sexstemmig Messe af **Josquin de Prés**, en sexstemmig Messe af **Heinrich Isaak**, Capelmester hos Keiser Maximilian I., en femstemmig Messe af **Pierre de la Rue**, Capelmester i Antwerpen imod Slutningen af det 15de Aarhundrede. — Opdageren vil bringe det Hele i Partitur, hvilket han alt har fuldført forsaavidt Josquins og Isaaks Messer angaaer.

— Den 9de Juli gav en Hr. **Schönche** en **Børne-Concert** i Munchen i Anledning af Dronningens Fødselsdag, i hvilken over 300 Børn deeltoge. Meest behagede naturligviis simple Melodier, afsungne i Chor; men det meest overraskende var **Webers** Jubelouverture der blev udført af sexten smaae Hænder paa fire Flygler.

— I Aaret 1842 udgjorde Udgifterne ved Paris's 18 Theater 8,600,000 Fr.

— Md. **Pauline Viardot-Garcia**, som i denne Sommer har gjort Furoro i Berlin, er engageret i Wien for Operasaisonen 1844. Denne Sangerinde blev i Slutningen af forrige Maaned ventet i Leipzig, hvor hun agtede at give en Concert.

— I Wien venter man sex nye Operaer af derværende Componister, nemlig af Nicolai, Proch, Titl, Binder, Hoven og Geiger.

— Md. Schröder-Devrient er afreist til Schweitz, hvorfra hun har modtaget en Indbydelse til at give Gjæsteroller.

— I Berlin er der allerede udkommet en Cabinetsbefaling til Gjenopbyggelsen af det afbrændte Operahuus. Generalintendenten for Hofmusiken, Grev von Redern, skal have Overopsynet med samme, og Over-Hof-Bygningsraad Stüler samt Over-Bygningsraad Langhans skulle i Forening udkaste Planen og lede Bygningen. Man smigrer sig med, da det skal være Kongens Ønske, allerede om 13 Maaneder igjen at kunne give Forestillinger i Operahuset. Om man aldeles eller kun for en Deel vil nedrive det afbrændte Theaters Mure, er endnu uvist, da man, formedelst den endnu i Grunden ulmende Ild, hidtil ikke har kunnet anstille nogen Undersøgelse om de staaende Mures Fasthed. Til Operahusets Gjenopbyggelse skal der være bevilliget 800,000 Rbd. Pr. C.

Literatur og Kunst.

— Den bekjendte Kobberstikker **P. Toschi** har fuldført et nyt Blad: Christi Nedtagelse fra Korset, efter Daniel Volterra. Dette herlige Blad kan tjene som Pendent til det af samme Kunstner stukne Blad: la Spasimo di Sicilia, efter Raphael.

— I Cambridge er der i dette Foraar udkommet en engelsk Oversættelse af **Novalis's** bekjendte Værk: **Heinrich von Ofterdingen**. Overhovedet finder den tydske Literatur mere og mere Udbredelse ved engelske og franske Oversættelser.

— **Balbi** angiver i sine statistiske Optegnelser om den periodiske Presse paa hele Jordkloden Antallet paa samtlige udkommende Journaler i Europa til 2142, i Amerika til 978, Asien 27, Afrika 12 og Oceanien 9.

Pot-pourri.

— I en Notits, som er bleven optaget i flere fremmede Journaler, fortælles, at **Bosco**, den bekjendte Taskenspiller, som man i længere Tid ikke har hørt noget til, medens han gjorde en Reise i Orienten, har nydt den i de ottomaniske Aarbøger uhørte Begunstigelse, **at tilbringe en Nat i Serailet.** Han skulde nemlig give Forestillinger for Padischahen, og havde til den Ende, opstillet sine Apparater i en Sal, fra hvilken der gik en Dør til Haremet. Han frygtede imidlertid for, at Fruentimmernes Nysgjerrighed vilde spille ham en eller anden dum Streg, hvorved hans Maskiner kom i Uorden, og erklærede derfor: at han maatte blive der Natten over. Sagen blev forebragt de Troendes Behersker, og denne meddeelte Taskenspilleren Tilladelsen, dog maatte han sværge, ikke at forlade Værelset; men for en Feils Skyld brugte man endnu den Forsigtighed, at stille tvende Gildinger ved Haremets Indgang, som havde Ordre til ikke at tabe Giauren af Sigte. Bosco agter at udgive sine Erindringer fra Tyrkiet, hvis han kan finde en Forlægger.

— En vis Minister skrev engang til en af sit Hofs Gesandter: „Lov kun alt muligt, vi agte dog ikke at holde det.“ Denne derimod svarede: „Jeg vil intet love, da jeg ikke agter at vanære mig selv; De behøve intet at holde, da jeg ikke lover noget; men desuagtet tænker jeg at bringe Alting i Rigtighed paa Tro og Love; thi kun det alene er jeg i Stand til at gjøre. Ønsker De det anderledes, saa kald mig tilbage; jeg har ikke Lyst til i eet Øieblik at tabe Frugten af tyve Aars Arbeide, mit ærlige Navn.“ Om han fik sat igjennem, hvad han vilde, kunne vi ikke sige; men han var en sjelden Diplomat.

— Den **Thee**, som er bestemt for **Keiseren af China**, bliver behandlet med den største Omhyggelighed. Den opelskes i en særskildt Have, som bevogtes, paa det intet Menneske eller Dyr nærmer sig samme. Gangene i denne Have feies daglig, og man sørger meget ængstelig for, at der ingen Støv falder paa Bladene. Naar Høstens Tid nærmer sig, maa Arbeiderne afholde sig fra Nydelsen af Fisk, for at deres Aande ikke skal indvirke skadeligt paa Bladene; tre Gange om Dagen maae de tage varme Bade og desuden afplukke Bladene med Handsker paa. Ogsaa ved de paafølgende Tilberedelser bruger man samme forsigtige Fremgangsmaade.

— Iblandt Munkene i Rom og Neapel finder man ikke sjeldent meget aandrige og humoristiske Mænd, lig Abraham af Santa Clara, og de have for det meste stor Indflydelse paa Almuen. Saaledes have Neapels Lazaroni endnu ikke glemt en vis Fra Rocco, som levede under Ferdinand I.'s Regjering, og om hvem man fortæller en stor Mængde aandrige og moersomme Indfald. Engang talte han til Folket paa Torvet og sluttede Indledningen med de Ord: „Idag skal jeg nok overbevise mig, om I virkelig angre Eders Synder!“ Derpaa begyndte han en Prædiken, ved hvilken Haarene reiste sig paa Tilhørernes Hoveder, og de faldt alle paa Knæ og sloge sig angerfulde for Brystet. „Alle de, som alvorlig angre deres Synder, løfte nu deres Hænder iveiret,“ raabte Munken endelig. Alle Hænder, uden Undtagelse, bleve rakte iveiret. „Hellige Erkeengel Michael,“ vedblev Munken derpaa, „Du, som med Dit Demantsværd staaer ved Herrens Side, hør min Røst og afhug enhver Hyklers Haand, som har løftet sig, uden at Hjertet har frasagt sig Djævelens Værk.“ Øieblikkelig sank igjen alle Hænderne ligesaa hurtig ned, som de vare blevne rakte iveiret. — En anden Gang havde Rocco en Samtale med en Spanier og sagde i Spøg til ham, at der ikke var en eneste spansk Helgen i Himlen. „I Begyndelsen,“ tilføiede han forklarende, „havde man indladt flere af Dine Landsmænd i Himlen, men de røge saa mange Cigarrer, at de Salige og Englene deroppe følte sig yderst generede, og St. Petrus grundede paa, hvorledes han skulde blive dem qvit igjen. Endelig fik han et lykkeligt Indfald. Han bekjendtgjorde nemlig, at der udenfor Himmeriges Port skulde afholdes en stor Tyrefægtning, og strax ilede alle de spanske Helgene ud, for at see paa dette deres Yndlingsskuespil; men saasnart de vare udenfor, lukkede Petrus atter Porten i, og lod sig siden den Tid ikke paa nogen Maade bevæge til igjen at lukke en Spanier ind i Himlen.“

— **Sarini**, unægtelig en af de dueligste Liniedandsere, producerede nylig sine Kunster paa Torvet i Treviso. En Gibsfigurhandler, som netop gik forbi, blev staaende og saae paa ham. Han havde sine Varer paa Hovedet, nemlig et Bræt, hvorpaa **Napoleon**, en **Amor**, en **Venus**, nogle Figurer efter **Messerschmidt**, en vaklende **Dverg** og andre Rariteter vare opstillede. Da der blev indsamlet Penge hos de Tilstædeværende, vilde Gibsfigurhandleren bortfjerne sig; men **Sarini** raabte ned fra Linien: Slaae hele hans Kramkiste itu, naar han ikke betaler; den Karl løber efter mig i en otte Dages Tid, gaber paa mig, og lister sig bort, naar der skal betales. — „Fordi Du er en Stymper,“ svarede Gibshandleren, „fordi jeg vil paatage mig, med Brættet og Gibsdukkerne paa Hovedet, at dandse bedre end Du, og det skal jeg strax vise Dig.“ I et Øieblik svang han sig derpaa op paa Linien, lod Figurerne række op til sig og dandsede nu, saa at den gabende Mængde udbrød i larmende Jubel. „Hvo er Du?“ spurgte Sarini forbauset. „Enten er Du **Saqui** eller Djævelen selv!“ — **Saqui! Saqui!** lød det nu fra alle Kanter, og **Saqui** dandser nu hver Dag i Italien med Gibsfigurerne paa Hovedet.

— Det sværeste Stykke Skyts i Europa er en Steenmorser, som forefindes i Gent, og uden Tvivl skriver sig fra Philip af Arteveldes Tider. Den er 18 Fod lang, er 10 Fod i Omfang; den veier 33,600 Pd. Man kalder den **Gents Underværk** eller i Landets Sprog (Dulle-Grette: den rasende Margrethe).

Indhold:

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Hefte ledsaget af en Lithographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler. — **Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Hefte. — Subscriptionen er kun bindende for 13 Hefter, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Hefter eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig paa Udgiverens Comptoir, **Gammelstrand Nr. 10, 1ste Sal**, og hos de forskjellige Agenter i **Danmark**, **Norge** og **Sverrig.**

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med den Kongelige Brevpost**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet og redigeret

af

Georg Carstensen.

3. Binds 12. Hefte. — Söndagen d. 17. September 1843.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI
af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— **Benedict** i London har igjen givet en af sine Kæmpe-Concerter. Programmet indeholder ikke mindre end 31 Numere, som ere blevne udførte af de største Kunstnere, der for Øieblikket ere samlede i London. Man hørte saaledes i denne ene Concert Damerne **Grisi, Persiani, Novello, Schaw, Nissen, Albertazzi,** DHr. **Lablache, Mario, Staudigl, Dreyschock, Balfe, Garreau** o. fl. A. Omkostningerne ved en saadan Concert beløbe sig omtrent til en 400 £ Sterling, men desuagtet har Concertgiveren en Netto-Indtægt af 1000 £.

— Pianisten **Dreyschock** har ikke givet mindre end 15 Concerter i London, og høstet molto onore e molto contante. Han vilde derfra tage til Wiesbaden, Baden, Belgien og Holland, og til Vinteren vende tilbage til Paris. — Samtidig med ham har Underbarnet **Filtsch**, ligeledes Pianist, vundet det meest levende Bifald.

— I Berlin gjør i denne Tid en spansk Dandserinde, Donna **Maria Montez**, Furore.

— **Franz Lißt** skal have componeret en Opera i fem Acter, hvortil Texten er af **Georges Sand**.

— "Les Demoiselles de Saint-Cyr", Lystspil i fem Acter af **Alexander Dumas**, som er bleven opført i Théâtre Français, har været Gjenstand for Publikums Omtale over sex Maaneder iforveien. Opførelsen blev opsat fra den ene Uge, den ene Maaned til den anden, og den almindelige Nysgjerrighed derved spændt paa det høieste. Stykket var først en Vaudeville; det blev tilbageviist fra Variétés-Theatret, og derpaa ved Hjelp af Firmaet **Leuven & Brunswick** forvandlet til et Lystspil. De store Forventninger, man i Almindelighed nærede om dette Lystspil ere blevne aldeles skuffede. Stykket indeholder en næsten utilgivelig Masse af fad Passiar, paafaldende Forvanskninger af Historien og opdyngede Usandsynligheder. Stykkets Helte og Heltinder ere gehalt- og charakteerløse, og Herrerne og Damerne ved Ludvig XIV.'s Hof snakke hen i Taaget, som vor Tids Løver og Løvinder. Man kan ikke forstaae sig paa, hvorledes en Forfatter, der tidligere har viist sig som en fiin Kjender af det menneskelige Hjerte, der har megen Theater-Routine og som har skrevet "Richard d'Arlington" og La Tour de Nesle", kan vise en Ubehændighed, som den, der er lagt for Dagen ved Sammenskrivningen af disse falske, upassende Situationer og Usandsynligheder. Desuden indeholder dette Stykke aldeles intet Nyt; **Alexander Dumas** har, som et fransk Blad udtrykker sig, kun igien hældet friskt Vand paa sin egen og Andres Thee.

— I Théâtre de Folies-Dramatiques har en ny Vaudeville i to Acter, "La Jeunesse de Charles XII., af Moléri, der omhandler en Ungdoms Ubesindighed af denne svenske Konge, hvilken han begaaer i en Ruus, og som bevæger ham til i Fremtiden at frasige sig Viin og Fruentimmer, ingen Lykke gjort. — En bedre Skjæbne har en Treacts-Vaudeville havt, som hedder "Cantatrice et Marquise," og er bleven opført i Délassemens-Comique. — En anden Vaudeville: "La Perruquière de Mendon" er bleven givet med Bifald i Variétés-Theatret.

Literatur og Kunst.

— **Victor Hugo** opholder sig for Øieblikket i Schweitz. Han skal, som Bladene forsikkre, have i Sinde at skrive et nyt Drama: **Wilhelm Tell**.

— **Göthes** "Brevvexling med et Barn" er udkommen i en fransk Oversættelse. En fransk Kritiker gjør den Bemærkning, at **Bettinas** Originalitet ligger mindre i Bogens Indhold, end deri, at hun har vovet at udgive samme.

— Den frugtbare engelske Skribentinde **Lady Blessington**, en Veninde af Lord **Byron**, har fuldendt en ny Roman: "**Meredith**", som skildrer de fornemme Stænders Levnet i England.

Pot-pourri.

— I Bretagne herskede forhen den besynderlige Skik, at naar et Ægtepar var bleven viet, gav Brudgommen sin Brud først et Ørefigen, med de Ord: "Saaledes smager det, naar Du gjør mig vred!" og derpaa et Kys, med den Bemærkning: "og saaledes, naar Du er føielig". En ung Tyrolerinde, som ægtede en Bretagner, blev ligeledes beæret med et Ørefigen, men da hun ikke kjendte noget til den nævnte Skik, afventede hun ikke Kysset, men gav Brudgommen en saa kraftig Replik, at det sang for hans Øren. Siden den Tid giemmer man alle Ørefigen i Bretagne til efter Hvedebrødsdagene.

— Den preussiske Generallieutnant v. **Wolff**, som nu er 96 Aar gammel, anbefaler af Taknemlighed Søbadet i Svinemünde og forsikkrer, at han engang **paa sit Livs Aften** endnu skal erindre dets velgjørende Indflydelse.

— Den her saa velbekjendte Hestehandler **Nathausen** har i Hamborg udgivet en Brochüre om Hesteavlen, der har til Motto:

„Nicht allein den Hippologen,
Sondern auch den Theologen,
Rechtsgelehrten, Psychologen
Sind gewidmet diese Bogen.

— En Læge havde foreskrevet en Patient et Lægemiddel, der kun vilde gjøre den tilsigtede Virkning, naar den Syge tog det i en heftig Sindsbevægelse. Forgjæves søgte Tjeneren at fremkalde denne Sindsbevægelse, snart ved at foraarsage Patienten Skræk, snart ved at opægge ham til Vrede; hverken Tjenerens Ubehændighed eller Forsømmelighed kunde irritere ham, — han blev liggende saa rolig som et Lam. „Aa, Herre!" raabte Tjeneren endelig, „der seer jeg Fruen kommer, for at forelæse Dem et Capitel af den nye Roman, hun skriver paa." Ved denne Efterretning skiftede Patienten Farve, og røbede en uovervindelig Utaalmodighed. Hurtig gav Tjeneren ham den foreskrevne Mixtur, og den Syge kom sig i meget kort Tid.

— En Tyrk, der var kommen i Tjeneste hos en Kjøbmand i Marseille, spurgte efter Betydningen af Ordet: **Bankerot.** Man svarede ham, at dette Ord betegnede en Handling, hvorved en Mand enten skjulte eller forbrugte Penge eller Varer, der vare ham anbetroede, saa at siden Creditorerne sædvanlig vare veltilfredse, naar de kun fik Halvparten af deres Tilgodehavende, og gjerne opgave enhver Fordring paa det Øvrige. — Den næste Dag tog Tyrken alt sin Herres Sølvtøi, som han havde under Hænde, skjulte sig et Sted i Byen, og lod sin Herre vide: at han havde gjort Bankerot; han skulde nok lade Sølvtøiet veie, og sende ham Halvdelen deraf tilbage.

— I de politiske Tidender nævnes i denne Tid meget hyppigt et af de mange Partier i Spanien under Navn af **Ayacuchos**, som bestaaer af den nu fordrevne Esparteros varmeste Venner, men der ere vist Mange, som ikke vide, hvorfra denne Benævnelse skriver sig. Den har sin Oprindelse fra Slaget ved **Ayacucho** i Bolivien (Sydamerika), den 9de Decbr. 1824, ved hvilket Spaniens Herskab i dette Land aldeles tilintetgjordes og den spanske Vicekonge La Serna med næsten 10,000 Mand blev totalt slagen af General Sacre med henved 6000 Amerikanere. I den Capitulation, som var en Følge af dette Nederlag, tillagde de spanske Officerer sig meget høiere militaire Grader, end de virkelig beklædte, for at de siden, naar de kom tilbage til Hjemmet, kunde forblive i Besiddelse af disse, hvilket ogsaa skete. Rigtignok modtog den spanske Regjering Efterretning om dette Bedrageri, dog vovede den ikke at tage kraftige Forholdsregler derimod, og desuden havde alle disse Officerer ved en Eed forbundet sig til, gjensidig at staae hinanden bi naar de kom tilbage til Fædrelandet. Af den øvrige Deel af Armeen bleve visse Officerer, fordi de havde viist sig saa feige ved Ayacucho, almindelig foragtede, og spotviis kaldte for Ayacuchos. Da de imidlertid bleve favoriserede af Lykken og holdt deres Eed, stege de snart høiere og høiere og fik en saa stor Indflydelse, at de stedse bleve mere forhadte. Øgenavnet Ayacuchos gik siden over paa alle deres Tilhængere, og paa denne Maade har det bekjendte Parti dannet sig. Iblandt de Officerer, der havde været med ved Ayacucho, henhøre nogle af de Mænd, der siden ere blevne saa navnkundige i den spanske Borgerkrig, saasom: Rodil, Maroto og Espartero.

— I London har der dannet sig et Actieselskab, som paatager sig, imod en Betaling af 20 Guineer at befordre Reisende fra London til Paris og tilbage igjen, samt at sørge for deres Ophold i Paris i en heel Maaned. For disse Penge faaer den Reisende saaledes, foruden fri Reise hen og tilbage, Kost og Logie i de bedste Hôteller i Paris og 15 Entrébilletter til Theatrene, ligesom Selskabet ogsaa bestrider Udgifterne til Tourene til Versailles etc. paa Jernbanen.

— Franske Blade forsikkre, at der i Districtet Charolles findes en temmelig stor Landsby, i hvilken kun **et eneste** Menneske kan læse og skrive. Denne var hidindtil Maire. Men da de øvrige Beboere ærgrede sig over, at deres Maire stod saa høit over dem, saa gjenvalgte de ham ikke ved det sidste Valg, og baade Hovedet og Lemmerne i denne Commune befinde sig nu i en lige sød Uvidenhed.

— Den nyeste Mode blandt Blomsterelskere bestaaer ikke i at have mange forskjellige Planter, men deri, at eie en stor Samling Varieteter af en og samme Plante. Saaledes finder man i Holland Samlinger af 1500 til 2000 Tulipaner eller Hyacinther af forskjellige Varieteter. De Planter man fortrinlig lægger Vind paa til slige Samlinger ere foruden de ovennævnte: Crocus, Ranunkler, Anemone, Aurikler, Nelliker, Cineraria, Chrysanthemum, Pelargonier, Georginer, Roser, Camelier og Cactus. Englænderne udmærke sig ogsaa ved Særheder i slige Samlinger; saaledes har en rig Godseier i Lancashire tillagt sig en Samling af flere Hundrede forskjellige Sorter Stikkelsbær. Ægte Samlere bryde sig kun om deres Yndlingsplante, og ændse slet ingen anden.

— Følgende skal være Oprindelsen til de nu saa brugelige **Moustacher:** Da Maurerne herskede i Spanien vare Christne og Muselmænd saaledes blandede imellem hverandre, at de kun med megen Møie kunde kjende hverandre indbyrdes. De Christne opfandt derfor et Tegn, hvorpaa de kunde gjenkjende hverandre for at staae hverandre bi i Farens Dage. De lode sig voxe horizontale Haarstriber under Næsen, og en lille tilsvarende under Læberne, hvorved der skulde antydes et Kors. Saaledes er Knebelsbarten egentlig Frihedens og Broderskabets Symbol, og dette er Aarsagen til at alle Krigsmænd og Kirkens Tjenere dengang bare samme.

— Da det rygtedes, at **Espartero** var flygtet, og havde begivet sig ombord paa et engelsk Krigsskib, sagde En: „Istedetfor at gaae i Ilden, er han gaaet i Vandet."

Indhold:

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Hefte ledsaget af en Lithographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler. — **Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Hefte. — Subscriptionen er kun bindende for 13 Hefter, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Hefter eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig paa Udgiverens Comptoir, **Gammelstrand Nr. 10, 1ste Sal,** og hos de forskjellige Agenter i **Danmark, Norge** og **Sverrig.**

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med den Kongelige Brevpost,** er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille“** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet og redigeret

af

Georg Carstensen.

---

3. Binds 13. Hefte. — Söndagen d. 24. September 1843.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI

af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— Den Idee, at sætte de græske Tragødier i Scene igjen, som Kongen af Preussen lod realisere ved Opførelsen af Sophocles's Antigone, er nu gjort et Skridt videre, idet den anden græske Tragedie, **Medea af Euripides**, er bleven opført paa Theatret i Potsdam. Forestillingen blev bivaanet af Kongen selv, fra hvem der tillige var udgaaet Indbydelse til dem, der tilligemed den kongelige Familie, skulde bivaane samme. Ludvig Tieck har ogsaa dennegang forestaaet Scenearrangementet, som ligner det i Antigone. Hr. Taubert har componeret Musiken til Chorene. Den hele Forestilling skal have været af megen Virkning, og navnlig skal Md. Crelinger have været ypperlig i Hovedrollen.

— **Bürgers** "Leonore" er under Titel af "Leonore eller: de Døde ride hurtigt" kommen til Opførelse i Theatret Porte St. Martin i Paris, bearbeidet til et Drama i fem Acter. Stykket bliver imidlertid slemt medtaget af Kritiken.

— I London er "Don Pasquale" bleven en Yndlingsopera; **Lablache, Mario** og **Grisi** excellere i samme; ogsaa **Fornasari** gjør megen Lykke. Ligeledes behager Balletten "Undine" af **Perrat.** Titelrollen skal blive givet aldeles fuldendt af Cerrito.

— **Pacini** skal componere en ny Opera for La Scala: "Maria d'Inghillerra". Ligeledes har **Vestris** componeret en ny Ballet for samme Theater, som hedder: "Il Raja e la Bajadere".

Literatur og Kunst.

— **Cooper** har alt igien udgivet en ny Roman: "Wyandot", som spiller i de nordamerikanske Urskove.

— Hvor stor den Popularitet er, **Berangers** Folkeviser have opnaaet, kan man slutte deraf, at der i forskjellige Oplag allerede ere blevne solgte 300,000 Exemplarer af samme.

— Den franske Regjering agter at udgive en Samling Breve af den store Konge **Henrik IV**. Den russiske Regjering har beriget denne Samling med en Mængde Originalbreve, som fandtes i dens Archiver; ogsaa den belgiske Regjering har nyligt fulgt hiins Exempel, og afsendt 47 Originalbreve til Paris, at afbenytte til denne Samling.

Pot-pourri.

— Imellem **Cerrito** og **Fanny Elßler** var der opstaaet en Strid, angaaende en Pas de deux. Londonske Blade yttrede i denne Anledning: Det gaaer her som med Hertugen af **Wellington** og **O'Connel**; ingen vil gjøre det første Skridt.

— En Morder aflagde nylig Bekjendelse om sin Misgjerning, idet han erklærede, at han ved et Skud fra et sikkert Baghold i Skoven havde fuldbyrdet Gjerningen, samt at det var skeet efter Opfordring af den Myrdedes egen Kone, der havde lovet ham fem Gylden, naar han kunde befrie hende for hendes Mand. Paa Dommerens Spørgsmaal, hvorledes han for en saa ringe Betaling kunde begaae en saa uhyre Forbrydelse, svarede han ganske koldblodig: "Ja, saadan gaaer det, **naar man er alt for god.**"

— Paa Adelphi-Theatret i London har i den senere Tid **Klokkeconcerterne** gjort megen Opsigt. Disse Concerter udføres af de saakaldte "Lancasterske Klokkespillere" (Bell-ringers), der syv i Tallet staae bag ved et Bord, paa hvilket de nødvendige Klokker ere opstillede. Klokkespillerne siges at være fødte i Lancaster, et Grevskab, der er berømt i Campanologiens (Klokkelærens) Annaler. Den Præcision, hvormed enhver af disse Klokkespillere anslaaer de nødvendige Klokker, og den Virtuositet, de lægge for Dagen ved saavel at kunne frembringe de svageste og blideste Toner, som den meest larmende og skingrende Militairmusik, skal være høist overraskende, ligesom det tillige vækker almindelig Beundring, at de Spillende i en saare kort Tid have opnaaet denne enorme Færdighed i Behandlingen af Klokkerne. Disse, der ere 42 i Tallet, danne den chromatiske Scala i et Omfang af tre og en fjerde Deel Octav, hvorved man sættes istand til paa dem at udføre de sværeste Ouverturer, Valtse, Ovadriller o. s. v. Det vilde være ubilligt, ikke at omtale Directeuren for det campanologiske Selskab, Hr. **H. Johnson**, paa hvis Dygtighed den fortræffelige Udførelse af Klokkeconcerten især beroer. — Ved denne Leilighed skulle vi gjøre opmærksom paa, at Ringen med Klokker overhovedet i England drives med en vis Kunstfærdighed og med et vist Liebhaberie, hvorfor England ogsaa har faaet Navn af "Klokkeøen". I ældre Tider var det endogsaa et meget yndet Tidsfordriv for de engelske Adelsmænd, at ringe med Klokkerne. En Afhandling over denne Gjenstand, som nu igjen er kommen i stor Anseelse: "Den forbedrede Campanologie, trykt 1733", indeholder Alt, Hvad man kan ønske at vide om denne Sag. Af en egen Interesse ere de, i dette paa ny fremdragne Værk forekommende musikalske Kunstudtryk, som

single, plainbob, grandsire bob, single bob minor, grandsire treble, bob major, caters, ten-in, bob royal, etc.

— **Pater Mathew**, den utrættelige Maadeholdsapostel i Irland, er for Tiden, næst efter O'Connel, den mærkeligste Mand i hele Irland. Han er en Mand paa 47 Aar, i sin fulde Kraft, omtrent 5 Fod 6 Tommer høi, muskuløs og stærk bygget, men uden at være massiv. Han gaaer den hele Dag med bart Hoved. Hans Ansigt kan kaldes interessant, næsten smukt, hans Træk ere dristige, Øiet sort og ildfuldt, Panden lav, men bred, Haaret, som begynder at graane lidt, tæt og krøllet, hans Ansigtsfarve er bruunlig, og ved Øienbrogene ligger Huden i meget fine Rynker, hvilket giver ham et klogt Udseende. Munden er smilende, og synes oplagt til Spøg. Hans Paaklædning er en lang Frakke, knappet tæt op i Halsen. Der er i hans Udseende intet, der forraader en catholsk Missionair eller Pietist, derimod er han Idealet for en anden Classe i den catholske Kirke: hine Geistlige nemlig, som ved deres kloge Væsen, deres gode Lune, deres Tjenstvillighed og utrættelige Virksomhed for deres Menigheder, uden Hensyn til stormfuldt Veir eller daarlige Veie, have opnaaet den største Indflydelse hos de irske Landboere. Han er det bedste Exemplar af hine Præster, som drive O'Connells Kæmpeforsamlinger sammen, selv begive sig til Forsamlingspladsen i Spidsen for deres »Knøse« og omgive Agitatoren paa Platformen. Det er en Selvfølge, at en saadan Mand ikke kan have noget Affecteret ved sig, ingen hyklet Ydmyghed eller pharisæisk Stolthed; han gaaer til sit Arbeide, som enhver Anden, der skal udrette sit Dagværk. Smukke Fruentimmer tager han under Hagen, og smiler lige saa venligt til dem som de selv, naar de neie for »Hans Rev'rents«. Børnene klapper han paa Hovedet eller kniber dem i Kinden. Maadeholds-Skuemynten kjøbes af de Fleste, der aflægge Maadeholdsløftet. Den er af Tin, prydet med alle den catholske Kirkes Sindbilleder. Dens Værdi er mindre end en Penny; men den sælges for en Shilling, saa at den ugentlige Indtægt idetmindste maa beløbe sig til 2—300 £.

— Den 18de Oktober 1800 blev en Mand, der var i Besiddelse af en sjelden Forstand og ligesaamegen Kjækhed, paa Grund af forskjellige Forbrydelser, han havde begaaet, dømt til fjortenaarigt Tvangsarbeide. Han hed Peter Coignard. Fem Aar senere lykkedes det ham, at undflye fra Bagnoet i Toulon. Paa et lille spansk Fartøi naaede han Spanien, og begav sig til en lille Stad i Catalonien, hvor han lærte en ung Pige at kjende, Maria Rosa, som havde staaet i Tjeneste hos en fransk Emigrant, Grev Pontis de Sainte Helena, der for nylig var død. Hun var i Besiddelse af dennes Smule Efterladenskaber, navnlig ogsaa en Deel gamle Documenter. Ved Synet af disse Pergamentsruller, iblandt hvilke der ogsaa befandt sig et Adelsdiplom, opstod der pludselig en Tanke hos Coignard, som han ogsaa strax bragte til Udførelse. Han besluttede nemlig, tilligemed Maria Rosa at udgive sig for Greven og Grevinden af Sainte Helena. Som Greve fremstillede han sig først for Mina, som ansatte ham som Officeer ved et Regiment. Som saadan udmærkede han sig ved flere Leiligheder og erholdt Alcantara- og Vlademir-Ordenen. Nogle Maaneder før de Franske rykkede ind i Spanien havde Coignard forladt den spanske Armee og begav sig til Marschall Soult, hvem han foreviste sine Papirer og anmodede om en Ansættelse. Marschallen antog, at en med Spanien saa nøie bekjendt Mand maatte kunne yde mangeslags Tjenester, og udnævnte ham derfor til Chef for en Bataillon. Endelig kom Begivenhederne i Aaret 1814; Coignard benyttede dem til med Maria at vende tilbage til Frankrig. Det første han bestræbte sig for var, at opnaae en Audients hos Ludvig XVIII. Han fik den, Kongen modtog ham særdeles venlig som det sidste Skud af Grev Pontis de Sainte Helena, og tilstod ham Alt, hvad han begjærte. Coignard forstod at benytte denne gunstige Stemning, men holdt ogsaa ærligt ud hos Kongen og ledsagede samme til Gent i de hundrede Dage. Efter den anden Tilbagekomst til Paris, blev han ifølge Kongens udtrykkelige Ønske udnævnt til Oberstlieutnant i den 72de Legion, som var indqvarteret i Paris; han fik Æreslegionens Kors, St. Ludvigsordenen og, som man forsikkrede, skulde han om kort Tid udnævnes til Adjutant hos Hertugen af Angoulême. Han førte et fyrsteligt Huus, og der manglede intet mere i hans Lykke. Da blev han ved en Revue gjenkjendt af en forhenværende Medfange fra Toulon, som hed Darius, der ogsaa strax begav sig til den saakaldte Greves Pallads og sagde til ham: »Jeg vil ikke styrte Dig i Ulykke, jeg nænner ikke at forraade Dig, men Du er rig og jeg er fattig, hjelp mig og jeg tier.« Den gode Hr. Greve var bleven sikker i sin Lykke, behandlede den forhenværende Kammerat som en fræk Løgner og nægtede kjækt, at kjende noget til ham. Fra det Øieblik af var det ude med ham. Darius begav sig strax til Ministeren Decazes, fortalte denne Coignards Historie og tilbød sig, at lade sig confrontere med ham. Decazes lod derpaa strax Greven kalde og meddeelte ham, hvad han havde erfaret. Coignard beraabte sig paa sine Papirer og lod sig ledsage hjem af en Officeer og to Gensd'armer for at hente dem. Medens Greven gik ind i et andet Værelse for at tage Papirerne, underholdt Maria Rosa Officeren og skjænkede det ene Glas Viin i for ham efter det andet. Coignard benyttede dette Ophold, skiftede i en Hast Klæder og flygtede. Fra nu af drev han omkring i Frankrig i Selskab med flere andre Forbrydere, begik mange betydelige Tyverier og blev endelig paagreben. Hans Proces vakte almindelig Opsigt, Forhandlingerne varede i fem Dage, og Coignard blev endelig dømt til Galeierne paa Livstid. Maria Rosa blev frikjendt, men blev sin Elsker urokkelig tro og begav sig til Toulon, for at være i hans Nærhed, at kunne see og pleie ham. Hun døde imidlertid snart efter. Coignard var i 1829 endnu i Bagnoet i Toulon. Om han siden er død, er ubekjendt.

Indhold:

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Hefte ledsaget af en Lithographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler. — **Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Hefte. — Subscriptionen er kun bindende for 13 Hefter, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Hefter eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig paa Udgiverens Comptoir, **Gammelstrand Nr. 10, 1ste Sal**, og hos de forskjellige Agenter i **Danmark**, **Norge** og **Sverrig**.

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med den Kongelige Brevpost**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.